

戏弄？非礼？调戏？
一次充足的2012年快乐马力！
虫小扁 著

桐花朵朵开

Tonghua
Duo Duo Kai

花火应百万粉丝之约量身定制
三大主编特约晋江亿万积分大神

颠覆花火悲情传统，小扁惊呼原来小说可以这么搞！

她不是顾漫第二，她是虫小扁第一！

关于这个女人谁来罩的问题，腹黑和傲娇男有话说
千金难买心头好，你何止千金啊，笨蛋！

《DU ĐỒNG NỞ HOA》

[Đồng Hoa Đóa Đóa Khai]

-Tên cũ: Cái Gì Gọi Là X-

Tác giả: Trùng Tiếu Biến

(Xuất bản 03.2011)

Biên tập: Nguyên

**Ghi chú: Như những truyện khác mình biên tập, trong truyện CHỈ CÓ những chữ in nghiêng có màu XÁM, đặt trong ngoặc thì là chú thích của mình trong quá trình biên tập, còn những chữ in nghiêng, đặt trong ngoặc còn lại đều là của tác giả. Mình hoàn toàn không có bất cứ lời bình luận, cảm nghĩ giữa truyện.*

Bản thân mình khi đọc truyện rất không thích truyện có quá nhiều chú thích, nên khi biên tập, sẽ hạn chế đến mức thấp nhất, như viết tắt, viết số,

điển tích điển cố xa lạ hoặc không cần thiết... mình sẽ chuyển trực tiếp về tiếng Việt nhiều nhất có thể. Vì thế nên cũng có thể sẽ hơi thoát ý, mong các bạn thông cảm.

Tóm tắt nội dung:

Một kẻ dốt đặc cán mai chuyện yêu đương như Thường Tiểu tụ tập đùa giỡn với bạn bè ở quán bar lại bị cậu bạn bàn bên cường hôn. Thường Tiểu buồn bực hết sức, nhưng bạn cùng phòng lại vui khôn kể xiết, người đó là cây lan nổi tiếng của khoa máy tính Quý Hiếu Đồng! Quý Hiếu Đồng chấp nhận chọn mạo hiểm, chịu phạt, đành đi hôn Thường Tiểu. Vì đèn đóm trong bar rục rỡ, cách ăn mặc của Thường Tiểu khiến Quý Hiếu Đồng cứ tưởng mình đã hôn một cậu con trai, không khỏi bất mãn. Thường Tiểu tò mò lên diễn đàn của trường tìm hiểu tư liệu về Quý Hiếu Đồng, tên nhãi này biết chơi đá banh, đánh cờ, vẽ tranh... thông thạo đủ mười tám ban võ? Thôi đi, cái gì không đụng, tuy Thường Tiểu không phải chẳng biết gì về cầm kì thi họa – cũng được sơ sơ mà... Vì thế đồng dặc viết trên diễn đàn: *Anh Quý siêu bảnh sao, cũng chỉ có thể thôi.* Nào ngờ mọi người đều vây xem, lại còn chịu khổ, chưa nói chuyện bị mất ID trong trường, tự dừng máy tính cũng đen thui?? Thường Tiểu tức sùi bọt mép gửi chiến thư cho Quý Hiếu Đồng, hai người so tài, không ngờ Quý Hiếu Đồng giữa đường chạy mất... Chuyện này không thể để yên!

Từ đó về sau, khói lửa tung tóe khắp nơi, cuộc chiến tình yêu cũng bắt đầu từ đây.

Nội dung bản Internet:

Tất cả mọi người đều bị vẻ ngoài của Thường Tiểu lừa, cảm thấy bề ngoài của cô giống con trai, chắc hẳn càng nam tính.

Dù lúc dậy thì, sau khi có những đặc điểm phân biệt rõ ràng, mỗi khi bước vào toilet nữ, cô đều bắt gặp những ánh mắt khác thường, nhưng thế vẫn chưa đủ kích lòng nhiệt tình của Thường Tiểu. Ngày qua ngày, cô vẫn nhấn mạnh không đổi như trước rằng –

Mình là một cô gái có trái tim của phụ nữ!

... Sau đó?

Đi tìm bạn trai chứ sao.

Học yêu.

Về tác giả:

Trùng Tiểu Biến là cây bút của trang Tấn Giang, bắt đầu viết truyện được bảy năm, ra đời hơn mười tác phẩm, đều được đánh giá cao, được độc giả yêu thích, nay đã kí hợp đồng làm việc với Hoa Hỏa. Ngoài ra với phong cách viết ung dung hài hước rất riêng trong Hoa Hỏa, nhận được rất nhiều lời khen của độc giả.

PHẦN I

[Nguyên]

1. Thường Tiểu cao 1m7, đủ sức khỏe lái máy bay, có một vẻ anh khí từ trong xương cốt.

Thường Tiểu cao 1m7, sức khỏe lái được máy bay, có một vẻ anh khí từ trong xương cốt.

Ngày khai giảng đại học, lúc cô xách rương hành vào ký túc xá, từng bị Tăng Thiến Thiến và Dung Lan tưởng là anh em của ai đó chứ không phải con gái, tóc cắt ngắn như vừa ra khỏi tù.

Mãi đến tối khi Thường Tiểu tắm rửa rồi đi nằm, Dung Lan còn tưởng mình bị ảo giác, cứ cảm giác đêm hôm khuya khoắt, tên này sẽ nổi thú tính nhào vào mình, nằng nặc kéo cô vào toilet kiểm tra.

Thường Tiểu tới khá trễ, câu nói đầu tiên dưới ánh chiều tà chói chang là: “Ồ, đáng hai cậu cũng không tệ nhỉ.” Sau đó nhìn vào ngực của hai người, cười cười.

Lúc ba cô gái nằm xuống trò chuyện với nhau, hai người la ó kịch liệt bảo nụ cười đó thật đậm đặng, Thường Tiểu đưa tay chọt ngực của Dung cô nương, thấy mình đâu nói sai.

Phòng ký túc xá của Thường Tiểu vốn bốn mạng, nhưng có một người không tới báo danh, nghe nói là đi du học. Thế nên chỉ còn ba người ở bốn giường, bốn năm đại học cứ thế trôi qua.

Trong kì huấn luyện quân sự, Thường Tiểu đã để đám nữ sinh được thể diện, dáng người anh tuấn, động tác chuẩn mực, dù mặt trời chiếu thẳng cũng không hề chớp mắt, lưng thẳng tắp.

Huấn luyện viên lôi cô ra để làm nhục tội nam sinh trong lớp suốt nửa tháng, mà thậm chí cô nàng đẹp trai này cũng lười bày vẻ khiêm nhường.

Lúc hô ngồi nghỉ ngơi , cô ngồi xuống lắc đầu cười nói: “Tớ chưa mệt lắm.”

Súng bắn chim đầu đàn, lúc đó gần như cả lớp đều thấy cô không vừa mắt, Thường Tiểu cũng không biết mà tự xem lại, chẳng phát hiện ra. Đến khi hát quốc ca, mỗi lần hát giọng cô to rõ, cổ họng mở rộng, cảm xúc trào dâng.

Vài ngày sau vẫn không thấy cô bị khan giọng, Dung Lan không nhịn được hỏi vì sao, cô đáp: “Tớ từng được huấn luyện chuyên nghiệp rồi, cậu không bắt chước theo được đâu.”

Nói rồi lại cười, khiến Dung Lan giận đến tròn mắt nở lỗ mũi, mấy ngày sau không quan tâm cô nữa.

Lúc Thường Tiểu tự tiến cử làm trưởng lớp, được một phiếu, đoán chừng đó còn là phiếu tự bầu.

Lúc đọc kết quả kiểm phiếu có mấy ánh mắt hả hê, Thiến Thiến hồi hận cảm thấy dầu gì cô cũng đáng thương, trong lòng hơi áy náy, lúc muốn an ủi, Thường Tiểu cười cười: “Trong dự liệu.”

Trong nụ cười lộ vẻ ung dung, càng khiến Tăng Thiến Thiến tức giận.

Mỗi khi Thiến Thiến và Dung cô nương kích động nhắc tới chuyện cũ, Thường Tiểu vẫn rất bình tĩnh, nụ cười rất mang dấu ấn của nhà họ Thường.

Thường Tiểu cảm thấy có lẽ mình là người hài hước, dù quan điểm của cô luôn bị người khác không thích.

Bên cạnh đó, Thường Tiểu muốn mạnh hơn, cô chỉ có một mình, lại còn là con gái. Dù vào tuổi dậy thì, sau khi các đặc điểm giữa nam và nữ dần xuất hiện rõ, lúc vào toilet nữ cô vẫn thường bắt gặp những ánh mắt rất khác thường, nhưng những chuyện đó vẫn không đủ kích lòng hăng hái của Thường Tiểu. Ngày qua ngày, cô vẫn luôn nhấn mạnh một điều –

Mình là một cô gái có trái tim của phụ nữ!

Thường Tiểu rất thích đọc tiểu thuyết, không phải ngôn tình thì không xem.

Loại bỏ ngăn cách với Dung Lan và Thiến Thiến, sau đó trở nên thân thiết khăng khít, cuối cùng Dung Lan cũng nói ra tiếng lòng, bảo bộ dạng lúc cô

cầm quyền tiểu tuyết ngôn tình Đài Loan trông rất quý dị, quý dị như Châu Tinh Trì diễn vai của Lương Triều Vĩ trong phim ‘Sắc giới’ vậy.

Sau khi cô tải bản lậu phim ‘Sắc giới’ về xem lén, cuối cùng cũng biết tới trình độ mà Dung Lan gọi là ‘quý dị’ là gì, nhưng điều đó vẫn không dập tắt lòng nhiệt tình của cô dành cho ngôn tình.

Cô cũng từng thử viết tiểu thuyết, trong truyện nữ chính là một cô bé xinh xắn đáng yêu thông minh lanh lợi, sau đó gặp nam chính cao to oai phong khôi ngô tuấn tú.

Kế tiếp vừa gặp đã yêu, gặp mấy lần thì lên giường.

Rồi sau đó kết hôn, chia tay.

Cuối cùng gặp lại nhau, lên giường.

Hết.

Lần đầu tiên Thiến Thiến đọc truyện cô viết, ôm bụng cười từ trong phòng ra đến hành lang khiến Thường Tiểu thật sự cảm thấy mình có tố chất làm siêu sao hài kịch bẫm kịch. Có điều trong lòng vẫn cảm thấy có gì không đúng, lúc viết đoạn chia tay, rõ ràng cũng bị kịch lắm cơ mà.

Cười xong Thiến Thiến bò về nói: “Căn bản cậu chẳng biết gì là tình yêu cả.”

Cô chớp mắt mấy cái hỏi: “Thế cái gì gọi là *tình yêu*?”

Dung Lan chen miệng: “Cái này không thể nói thôi được, phải *làm* rồi mới biết.”

Thiến Thiến đập bàn hét toáng: “Xí! Mình có nói gì đến cái gì gọi là *làm tình* đâu!”

Vì thế Thường Tiểu quyết định tìm bạn trai. Để có thể hiểu rõ cái gì gọi là *làm tình*, có thể biết cái gì gọi là *tình yêu*.

Nhưng cô cứ vui vẻ phấn khích ra ngoài, rồi lại tiu nghỉu ù xù bước về.

Đầy đường toàn con trai, nhưng chẳng ai là của cô.

Cô nhớ kĩ năm mươi ba bạn học cùng lớp, lúc năm mươi hai người bầu cô làm lớp trưởng, vẫn ngồi ở chỗ cũ, mặt kính đồng hồ phản chiếu nụ cười đắc ý của cô, trong tay còn giữ tờ phiếu bầu của mình.

Cô thích tâm trạng giành được thắng lợi sau khi lật ngược tình thế, trên đời không có gì làm khó được cô.

Đời người là thế, muôn màu muôn vẻ, gấp khúc quanh co.

À, cô tên là Thường Tiểu (*nghĩa là ‘hay cười’*).

Năm đầu đại học Thường Tiểu có tham gia *hẹn hò theo nhóm* cùng Dung Lan và Thiến Thiến, bọn họ rất đẹp, thường vô tình kéo đối tượng cô để ý đi mất.

Dung Lan áy náy, xoa đầu cô nói: “Tiểu Tiểu ngoan, tên nào mà dễ bị dụ thế thì không phải đàn ông tốt đâu.” Rồi sau đó qua lại thân thiết với tên đàn ông xấu kia.

Quan điểm của Thiến Thiến thì khác, cậu ấy nói: “Tình yêu phải chịu được thử thách.”

Cô nghĩ thấy hai người nói đều đúng, sau đó vẫn tiếp tục *hẹn hò theo nhóm* với cả hai, làm nền.

Khai giảng lần hai, Dung Lan hẹn vài người bạn, rủ Thiến Thiến và cô đến tụ tập ở một quán bar gần trường.

Đa số mọi người trong bar là bạn chung trường cả, nhìn lướt qua trên sàn nhảy cũng có thể tìm được hai người bạn cùng lớp, cho nên rất ấm ã, không khí khá hòa hợp.

Thường Tiểu uống bia như uống nước lã, nâng tay, ngẩng đầu, mở miệng, uống ừng ực, chớp mắt đã thấy ngay đáy li. Có điều nghĩ tử lượng Dung Lan không tốt, không chừng phải phụ trách công gái đẹp về phòng. Thế nên suốt buổi tối, Thường Tiểu đành uống cẩn thận.

Mọi người trò chuyện căn hạp dưa thối thì thấy không vui, vài người la hét đòi chơi thây xúc xắc, thua chơi trò ‘Đại mạo hiểm’, người thắng quyết định.

Vốn cô không muốn tham gia, rút cuộc bị vây lại, không còn cách nào, vẫn phải thầy xúc xắc, tham gia hoạt động tập thể. Vài ba vòng sau, cô không thua không thắng, nhìn thấy mọi người khắp nơi đều đang xúc nảy.

Thật ra mấy người bạn của Dung Lan cũng hiền lành, chơi vừa phải, cùng lắm thì chỉ vào ai đó ngồi cạnh rồi gào lớn ‘em yêu anh’ thôi, dù sao ở đây cũng toàn người trẻ, đùa giỡn vậy, phần lớn đều cười cho qua, không khí khá náo nhiệt.

Thường Tiểu còn đang mừng thầm vì không bị tóm lần nào, kết quả nhất thời hưng phấn xúc chén, thua thảm. Dung Lan uống đã nhiều, phấn khích nhảy cẫng lên ngay tại chỗ, gò má đỏ ửng, ánh mắt sáng rực hét lớn: “Cậu thua rồi!”

Những người bên cạnh cũng ầm ĩ cả lên, Dung Lan á à vài tiếng, sau khi bàn bạc chỉ sang bàn bên cạnh: “Đi đi, thấy cái đầu dưa hầu bàn bên cạnh không, tới ôm cậu ta một cái –” Nói xong dừng một chút, cười nham hiểm: “Cô dâu ôm chú rể kìa!”

Thường Tiểu ngay tại trận... đang suy nghĩ có nên ‘ngất xiu’ luôn hay không, nhưng ngẫm lại, một người anh em của Dung Lan vừa phải hôn mặt đất, hôn bàn, hôn ghế, thậm chí còn hôn cả quỳ bar...

Thua thì phải chấp nhận, đành phải làm thôi, đi thì đi!

Không ngờ từ phía sau ồn ào nghe thấy một giọng nam rất khó chịu, hình như là nói với cô: “Bạn mặc áo vàng!”

Bởi vì giọng nói như đang tìm người, nên mọi người đang âm ỉ hơi yên lặng hơn chút.

Thường Tiểu thấy chuyện không liên quan tới mình, bắt đầu nhìn ngó màu áo người khác.

“Này!”

Thiến Thiến vội vàng đẩy cô một cái nhắc: “Hình như gọi cậu đấy.”

Lúc này Thường Tiểu mới cúi đầu nhìn cái áo của mình: Không phải, quá thật không liên quan đến cô, cô mặc áo màu xanh lá cây cơ mà...

Bị lóa mắt bởi ánh đèn màu lam của quán bar, mọi người đều rất háo hức.

Được rồi, coi như tìm cô vậy. Thế nên Thường Tiểu nhìn xung quanh một chút, cuối cùng Thiến Thiến không chịu nổi: “Đằng sau kia!”

Đằng sau? Hử...

Tất cả sự kinh ngạc của Thường Tiểu bị giấu trong tiếng nhạc điện tử đầu đầu nhức óc, – cô vẫn chưa quay hết đầu ra sau, đột nhiên có ai níu vạt áo, cả người bị một lực thật mạnh kéo giật ra sau, gò má được phớt qua rất nhanh!

Đúng thế, là ‘chạm’ một cái! Lực mạnh, cô có thể cảm giác đường viền môi của đối phương một cách rõ ràng...

Trong góc khuất bồng có nhóm người đột nhiên nổi điên, đập bàn huýt sáo, đậm chân nhảy rầm rập, cực kì âm ỉ.

Ban đầu Thường Tiểu vẫn ngơ ngẩn, sau đó nghe thấy tiếng reo hò thì mới từ từ hiểu ra.

Hình như cô thành... vật cá cược?

Chàng trai hôn cô nhét hai tay vào túi, chẳng hề giải thích lời nào, quay đầu bỏ đi.

Thường Tiểu không thấy rõ mặt anh ta, nhưng có thể nhận thấy người đó rất khó chịu, toàn thân đều tỏa ra một mùi ‘cản ông là chết’, bóng lưng cao thẳng rất bảnh, cao hơn cô một cái đầu.

Cô sờ lên mặt, không biết tình huống thế này thì nên làm thế nào. Chậc, ngã ra đất? Che mặt thẹn thùng? Khóc lớn? Hay là... kêu đau?

Đột nhiên, một cô bạn của Dung Lan không biết tại sao phấn khích, hét lớn mấy tiếng ‘A a’ –

“Là Quý Hiếu Đồng đó –”

Thường Tiểu bị Quý Hiếu Đồng khoa máy tính *mổ* một cái, chuyện không thể nào.

Những người biết chuyện thì bóp tay răng rắc, cảm thấy Quý Hiếu Đồng đã bị thua thiệt lắm lắm.

Một tên bạn học của cô gọi điện tới chúc mừng, cảm thấy với khuôn mặt của cô mà được hôn như vậy, cuộc đời này không uổng.

Vì thế cô ngồi trước máy tính lên diễn đàn xem thử thì thấy thật thần kì, mình bị chiếm tiện nghi, thế mà người xui xẻo thì lại là đối phương, trên đời không thiếu chuyện lạ đời.

Dung Lan nằm trên giường cắn khăn, nói: “Cậu có cái vận cứt chó gì thế không biết.”

Thiến Thiến ngăm trắng cảm thán, “Là Quý Hiếu Đồng đó.”

Thường Tiểu nhún nhún vai, cô tìm đọc các bài viết suốt hai giờ, tìm xem Quý Hiếu Đồng là thần thánh phương nào, ngoại trừ tính tình nóng nảy không tốt, chẳng qua tên này có bộ dáng đẹp trai ngất trời, chẳng qua là đại diện cho sinh viên mới toàn trường phát biểu trong ngày khai giảng, đứng trên khán đài chào theo nghi thức quân đội thật bảnh, tư thế oai hùng, chẳng qua tình cờ biết vẽ một chút, chẳng qua có vài thành tựu trong âm nhạc, chẳng qua có nghề chơi bóng rổ...

Mấy cái đó cô cũng biết vậy.

Suy nghĩ một chút thì ẩn danh post một câu lên diễn đàn, nói: *Quý Hiếu Đồng cũng chỉ có thể thôi.*

Sau đó đi tắm rửa, giặt quần áo. Vừa giải quyết xong một đồng hồ, Dư Phi gọi điện thoại cho cô, nói đói bụng, cô cầm tiền đi ra ngoài.

Từ một nghìn năm đó mà nói, miễn cưỡng có thể xem Dư Phi là thanh mai trúc mã của cô.

Hồi cấp hai cô có đại diện cho trường đi thi toán thành phố, vừa khéo Dư Phi ngồi phía trước.

Từ nhỏ cô đã thích xen vào chuyện của người khác, thấy Dư Phi đọc đề thi một lần rồi gục lên bàn ngủ, lo lắng khi về anh sẽ bị người khác phê bình, liền lấy bút chì đâm vào sau lưng anh mấy cái.

Kết quả lại bị giáo viên coi thi cảnh cáo.

Lát sau cô thấy anh vẫn còn nằm, chưa từ bỏ ý định đâm anh mấy cái nữa, khéo sao giám thị là một lão hói thông thái rởm, muốn hủy bỏ tư cách thi của cô. Chẳng biết sao cô lại nổi khùng, ôm bàn la hét ầm ĩ không chịu đi, nói bị oan, cứu mạng, kết quả vẫn bị cụ ấy xách cổ lôi ra ngoài.

Ra ngoài rồi giáo viên bồi dưỡng môn toán run tay chỉ vào mặt cô, chửi um lên, nói đây là tội nặng, làm hỏng danh dự của trường, quay về sẽ xử lí. Giải thích? Hai câu không nói hết, đành tui thân đứng một bên nhìn người khác thi.

Người bước ra đầu tiên chính là Dư Phi.

Dư Phi đến gần cô nói: “Xen vào việc người khác.”

Sau đó mím cười, giải thích đơn giản một cách lễ phép nguyên do chuyện ban nãy với thầy dạy toán, quay đầu nhìn cô, mấp má môi nói: “Tôi là Dư

Phi.”

Tiếc là đến bây giờ cô vẫn không thể phân tích ý nghĩa trong nụ cười của anh, trêu tức? Xem thường? Hay là chân thành?

Sau đó thầy giáo có truy cứu trách nhiệm hay không thì cô quên rồi, chỉ nhớ sau khi công bố kết quả, cô nhìn chăm chú. Hai chữ ‘Dư Phi’ xếp vị trí thứ nhất, mới thật sự nhớ kỹ cái tên đấy.

Nhớ lại đúng là tức hộc máu, thật ra những câu đó cô đều làm được hết... chẳng qua vô tình sơ suất gây ra kết quả này thôi, nếu cùng điểm thì theo xếp tên theo thứ tự chữ cái, vẫn ‘c’ trong Thường Tiểu của cô đã đứng trước chữ ‘y’ trong Dư Phi rồi.(*)

Phiên âm của Thường Tiểu là /chángxiào/, còn Dư Phi là /yúfēi/.

Cho tới bây giờ, Thường Tiểu vẫn cảm thấy canh cánh trong lòng, nhưng thấy hai bên đã quá thân thiết với nhau, cũng chỉ là hoài niệm nhỏ trong lòng.

Xuống lầu, đã thấy Dư Phi đứng dưới ánh đèn bên đường chờ cô, vị trí ấy ngược sáng, không thấy rõ mặt, nhưng cô biết nhất định anh đang nhìn trời.

Dung Lan thường bảo Dư Phi có chỗ kì quái, tuy rằng rất đẹp trai, nhưng gương mặt đó không thể che giấu sự thật kì quái này.

Cô cảm thấy anh rất tốt, không hiểu sao lúc nào Dung Lan và Thiển Thiển cũng tránh né anh, bình thường mời đi ăn cơm cũng từ chối.

Vừa tới nơi, Dư Phi đến gần cô, nói: “Mình muốn ăn bánh ngọt.”

Cô gật đầu, hơi ngẩng lên nhìn anh. Trước đây anh vừa chuyển vào lớp Thường Tiểu, chẳng cao hơn cô, không biết từ lúc nào phải ngẩng đầu lên để nhìn anh thế này... Nghĩ nghĩ, trong lòng lại cảm thấy hơi buồn bực.

Hai người sóng vai cùng bước về trước, vào một tiệm bánh ngọt cạnh trường.

Tiệm bánh được trang trí tao nhã, bầu không khí ngọt ngào, phần lớn là các đôi tình nhân, uống chung một li, tình nồng ý mật.

Thường Tiểu nghĩ, hình như sự xuất hiện của cô và Dư Phi rất đột ngột, cô càng không thể tưởng tượng nổi hình ảnh khi mình và anh cùng uống chung một li như thế. Nếu vậy thì bại hoại xã hội quá – trong thời điểm nào đó, cô vẫn rất có tự giác về bộ dạng nam tính của mình.

Tướng ăn của Dư Phi rất tao nhã, thông thạo một thìa lại một thìa, lần lượt tuần tự, hại cô bỗng dưng muốn dùng ‘một bức tranh’ để miêu tả anh. Anh ăn hết lớp kem chocolate mocha bên ngoài, sau đó đưa miếng bánh gateau còn dư đưa cho Thường Tiểu, rồi lại kéo miếng bánh dâu tây của cô, tiếp tục thản nhiên nói: “Con gái đừng ăn nhiều kem, không tốt cho cơ thể.”

Anh rử ăn cơ mà ☹.

Ăn xong hai cái bánh là cô no rồi, Dư Phi nói đi thôi, có thể đổi mặt trận rồi, bắt đầu ăn bữa chính, sau đó đến nhà ăn mắc nhất trường, gọi một bàn toàn những món cô thích nhất.

Dư Phi bảo: “Làm người phải biết xa trông rộng,” sau đó còn nói: “Phải chống được cám dỗ.”

Cô muốn phát điên tại chỗ, vật lại: “Rõ ràng tại cậu bảo mình ăn bánh.”

“Vậy cậu phải biết phân rõ trắng đen.”

Anh nói, ngồi đối diện, nhìn khuôn mặt cô, nhếch môi cười khẽ.

Thật ra khi anh cười, mắt cong cong trông rất đẹp, cô nghĩ vậy.

Tuy thường bị anh khiến cho dở khóc dở cười, nhưng một lần lại một lần, cô vẫn cứ lặp lại những sai lầm như thế.

Không thể từ chối anh.

Giống như, mùa hè ngập nắng ấy, ngồi trong căn phòng sáng trưng, quạt xoay xoay trên trần... Cô không thể nào nhịn nổi nữa, muốn lấy bút đâm vào anh.

Cô tin vào duyên phận, *duyên phận*, nam nữ chính trong tất cả tiểu thuyết đều gặp nhau nhờ hai chữ này.

Đơn giản, và ấm áp.

2. Tôi chờ cậu ở bãi tập. Không đến... mỗi sớm tôi đến phá cậu.

Lúc Thường Tiểu trở về ký túc xá thì chỉ còn nửa tiếng là sẽ cắt mạng.

Nhà trường đã thống nhất mười một giờ sẽ tắt đèn, nhưng cũng không ép phải thực hiện. Cô có thói quen xem phim một chút trước khi tắt đèn, cắt mạng, sau đó thức khuya viết tiểu thuyết.

Lợi dụng nửa tiếng đồng hồ này, lướt Sina, sau đó quý thần xui khiến sao lại vào diễn đàn của trường.

Mở ra là những lời bình luận, vì bảy chữ ‘*Quý Hiếu Đồng, cũng chỉ thế thôi*’ mà sôi trào.

Nhiều nhất là các bình luận trích dẫn câu nói của cô rồi bắt đầu suy đoán, rồi lại trích dẫn, phân tích sâu xa. Những người không thích Quý Hiếu Đồng cũng bắt đầu mò ra, quả cầu tuyết càng lăn càng lớn, lần lượt dẫn dắt tới ghen ghét, âm mưu...

Đây vốn không phải là chuyện gì to tát, nhưng đại khái vì cô chỉ mũi dùi vào người của khoa máy tính, trùng hợp sao khoa máy tính của đại học C có không ít dân trâu bò... Qua trang sau, đột nhiên Thường Tiểu phát hiện IP trong trường của mình bị phá, ngay cả khoa, lớp, số thứ tự trong ký túc xá cũng bị moi ra.

Kéo xuống mấy bài ở dưới, không biết ai lục đâu ra tấm hình chụp cô tập thể dục ở kì huấn luyện quân sự, khoanh vòng tròn đỏ, đánh dấu vào cô.

Bài dưới có người bảo *đẹp trai quá*, người bảo *nam à*, kẻ nói *gay phải không*, nói trên trời dưới đất.

Cô tức tối, quyết định lấy tên Thường Tiểu một cách quang minh chính đạo, trích lại câu kia, in đậm nhấn mạnh bốn chữ –

Vốn chỉ có thể.

Có người f5 liên tục để hiện bài mới, nên vào bình ngay lập tức:

Hoa hoa: [Ồi giờ, chính chủ ngàn hô vạn hóa xuất hiện kìa, chào mừng, chào mừng!]

Vua xì dầu: [Thật hả? Đến gây phản động hử.]

Ghé ngang: [Thường Tiểu, chắc, thích cái tên này quá.]

Hiếu đông hiếu đông hiếu đông: [Thường Tiểu!! (#`')凸! ! (#`')凸! !]

Haha: [‘Quý Hiếu Đông, cũng chỉ thể thôi.’]

Vốn chỉ là thể.

Chuẩn chuẩn chuẩn!!!]

...

Thường Tiểu muốn nói cái gì đó, nhưng cảm thấy mớ nước đục này, càng khuấy càng loạn, quyết định tranh thủ chưa tắt đèn, đi đánh răng để bình tĩnh một chút.

Lúc cắt mạng, cô quay lại máy tính, nhận thấy phần mềm nhận tin nhắn của mình đột nhiên nhảy ra một tin mới, cô thường dùng phần mềm này để tải phim nội mạng tốc độ cao, thi thoảng có vài người không biết gửi tin, hỏi về phim ảnh chẳng hạn, cho nên không để ý lắm.

Nhưng sau khi vừa mở ra không lâu, đầu tiên bị ép đóng văn bản, sau đó chuột không di chuyển được, tiếp nữa là màn hình máy tính đột nhiên đen thui, các báo hiệu cho thấy đã rơi vào trạng thái ngủ đông (*hibernate*).

Cảm thấy việc đầu tiên là rút điện, sau đó khựng lại một chút, biết máy tính đã bị người ta cài virus.

Lại còn không phải là virus thông thường.

Xem ra lần này phải cài lại win, thật ra cài win là chuyện nhỏ, Thường Tiểu có thể tự làm.

Nhưng mà...

Cô sức nhớ tới thói quen lưu toàn bộ truyện của mình vào ổ đĩa C, không có dự phòng.

Híp mắt, điên lắm rồi.

Lần đầu tiên Thường Tiểu bị người chọc tức đến ngủ không yên, nằm trần trọc trên giường.

Nhất là nghĩ tới bản thảo bốn vạn chữ của mình, cảm thấy toàn bộ thế giới đều thành màu đen, đen hơn cả đêm khuya, đen hơn con mắt của tất cả nam chính trong tiểu thuyết, không có gì đen hơn tâm tình cô lúc này!

Quý Hiếu Đồng! Quý Hiếu Đồng! Quý Hiếu Đồng!

Cuối cùng cô cũng hiểu tại sao Hòa Thân luôn có bộ dạng tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, vì ông ta làm gì cũng hết lòng. Cô là người không dễ tức giận, không thù vật, nhưng bây giờ bị chọc điên đến mức ruột rà rồi một cục, trước khi ngủ ngồi xổm trong toilet mà chẳng xả được cái rắm nào.

Quý Hiếu Đồng Quý Hiếu Đồng, nếu không phải dì quản lí đã đóng cửa, cô đã chấp cánh mang dao qua xử!

Thật ra Thiến Thiến và Dung Lan không hiểu nỗi khổ của cô, chỉ cảm thấy bốn vạn chữ rất ghê gớm, bình thường muốn viết luận văn ba ngàn chữ đã phải vắt hết cả óc...

Nhưng bọn họ cũng bất lực, chỉ có thể vỗ vai cô, an ủi.

Sau lần xoay người một nghìn lẻ một, nghe tiếng khò khè khe khẽ của Thiến Thiến, tiếng nghiêng răng ken két của Dung Lan, càng nghĩ càng giận, càng thấy thù này không báo thù không làm người!

Sáng hôm sau, vành mắt Thường Tiểu đen thui, bò dậy từ trên giường, thử mở lại máy tính, kết quả làm thế nào cũng không vào được màn hình chính, vừa khởi động máy liền phát ra một tiếng ‘bíp ----’ chói tai, ấn nút gì cũng không tắt được.

Cô suy sụp cả buổi tối, trút hết bức bối, coi như bây giờ đã bình tĩnh.

Cô rút dây điện, mặt không đổi đi ra ngoài.

Dung Lan thấy sắc mặt cô không ổn, mới nhận thức chuyện hôm qua rất lớn, vội vàng nháy mắt ra hiệu với Thiến Thiến, bất thành linh một trái một phải ôm tay, ngăn cô bước ra ngoài.

Dung Lan cười tươi, lấy lòng nói: “Tiểu Tiểu, tớ mời cậu ăn mì thịt bò được không?”

“Không đi.”

Thiến Thiến cũng lật đật nói: “VẬY ĐI ĂN MÓN BÚN QUÁ KIỀU TỚ THÍCH NHẤT NHÉ?”

“Không đi.”

“... Thường Tiểu...” Giọng nói của Dung Lan bỗng mềm nhũn, đầy lo lắng.

Thường Tiểu dừng một chút, hít sâu một hơi, nhẹ nhàng giã khỏi tay của bọn họ, xoay người nhìn cả hai cười nhạt: “Không sao, bây giờ tớ đang rất bình tĩnh.”

“A...” Giọng nói Thiến Thiến mang đầy vẻ không tin tưởng.

Cô lại hít một hơi, cười thêm sâu: “Cam đoan không dùng vũ lực để giải quyết vấn đề.”

Dung Lan cau mày hỏi: “Không phải cậu đi tìm Quý Hiếu Đồng thật đấy chứ?”

Nụ cười của Thường Tiểu biến mất, nghiêm mặt.

Đột nhiên Dung Lan ý thức được chuyện gì đó, tưởng cô khó chịu vì chuyện lộ ảnh, chép miệng nói: “Không sao đâu không sao đâu, tuy không đẹp, nhưng dáng đứng, sườn mặt, khí chất trong tấm hình đó là tư thế oai phong hiên ngang số dzách đó!”

“...”

Thiến Thiến dùng ánh mắt ‘Đồ ngốc, an ủi như thế mà cũng gọi là an ủi hả’ trừng Dung Lan, quay đầu nhìn Thường Tiểu thờ dài. Hiếm khi cô có vẻ mặt nghiêm túc như vậy, có thể thấy Thường Tiểu đang rất đáng sợ, hơi chần chừ rồi nói: “Cũng không có chứng cứ chứng minh cậu ta làm...”

Thường Tiểu vỗ vai bọn họ, cười thật tươi: “Xin phép nghỉ tiết sáng nay giúp mình.” Sau đó nheo nheo mắt.

Trong lòng Dung Lan và Thiến Thiến chỉ biết 囧囧.

Quý Hiếu Đồng học khoa máy tính, đây là chuyện công khai.

Thường Tiểu mang vẻ ‘không biết gì’ đến văn phòng khoa hỏi bạn Quý học lớp nào, may mà anh nổi tiếng, cô tìm được tin cần biết dễ như bỡn. Sau đó tốn nửa tiếng đi khảo sát, hỏi thăm vài người, biết sáng thứ tư anh không có lớp, rồi lại qua nhiều người khác để tìm tòa ký túc chỗ anh, đứng dưới hét to một cách quang minh chính đại:

“Quý Hiếu Đồng, cậu xuống đây!”

Cậu lăn cmn xuống đây cho tôi!

Phòng của Quý Hiếu Đồng ở lầu hai, Thường Tiểu nghĩ bằng giọng của mình, không thể không nghe, dù điếc cũng phải đánh thức anh dậy. Nhưng không thể không bội phục chất lượng giấc ngủ của cả tòa nhà, cô đứng dưới hét to một lúc lâu thì mới có động tĩnh ở tầng mình nhắm tới.

Mà động tĩnh này cũng ghê gớm, nghe bảo sinh viên khoa máy tính ngày đêm đảo ngược, không ít người ngồi máy cả đêm, như thế rành rành đã chọc phải một đám thức thâu đêm, vừa mới ngủ một chút, có vài người trong ký túc xá lục tục tức giận gào lên *hét cái gì mà hét*.

Từ lầu hai đến đến suốt lầu sáu.

Sau đó có người mặc quần đùi, ở trần, chạy từ đâu đó trong phòng ngó xem tình hình, mãi đến khi nhìn cô rồi mới cào cào cái đầu rối bù, quay về phòng gào toáng: “Quý Hiếu Đồng, tìm cậu kìa!”

Lại bổ sung thêm một chữ: “Nam!”

“...”

Nhất thời Thường Tiểu không biết nói gì, chỉ gân cổ gào lên: “Quý Hiếu Đồng cậu là con rùa đen rút đầu nhát cáy, gan heo đánh rắm thiệt to, cậu xuống đây!”

Lại im lặng, cô hắng giọng một cái, dồn khí xuống bụng, định gào thêm, đột nhiên –

“Mẹ kiếp còn dám gào nữa, tôi đập chết!” Cửa ký túc xá bị đập văng mạnh ra!? Một nam sinh mặc áo thun rộng, hung hăng lao ra khỏi ký túc, xông tới chỉ vào cô rồi gầm lên.

Thái độ như mây đen ùn ùn kéo tới.

Lần đầu tiên Thường Tiểu nhìn thẳng khuôn mặt này một cách trực tiếp, trên diễn đàn có vài tấm chụp anh cũng đẹp lắm, nhưng gặp thật rồi, mới biết thì ra không hề vay mượn công nghệ chỉnh ảnh nào, anh...

Đẹp đến vậy.

Nghe bảo bốn phần nhờ dòng máu lai, thế nên ngũ quan của anh rõ nét hơn người bình thường, mũi cao thẳng, lông mày dày rậm, lộ ra vẻ tuấn vĩ mạnh mẽ, sợi tóc mỏng quăn tự nhiên, râu ngang trán, khiến người không tự chủ nhìn vào đôi mắt sâu màu nâu quyến rũ.

Thường Tiểu dừng lại, đẹp trai thì đẹp, nhưng cô không thích người quá đẹp trai. Lắc đầu, cuối cùng cũng thông thả nói: “Cậu xuống rồi đấy à.”

“Cậu –” Quý Hiếu Đồng muốn chửi um lên, nhìn kĩ rồi, yên lặng vài giây ngoài ý muốn, nhưng vẫn không thể kiên nhẫn, sau đó cười giễu: “Là cậu.”

Cô gật gật đầu, nói: “Là tôi.”

Anh hơi nhú mày: “Cậu là nữ thật à?”

“Không giả được.”

Hai người im lặng một lúc, sau đó cô vén mái tóc ngắn: “Tôi chờ cậu ở bãi tập. Không đến...” Nghiêng đầu suy nghĩ một lát: “Mỗi sáng sớm tôi đến gào tên cậu.”

Quý Hiếu Đồng hơi khựng lại, bỗng quát lớn: “... đồ dở hơi!” Quay người đá văng cửa ký túc lần nữa, quay vào.

Quả nhiên Quý Hiếu Đồng tới thật, Thường Tiểu cười hài lòng.

Cách giải quyết của cô rất đơn giản, ném đồng xu lên trời, rơi xuống đất xem trái hay phải. nếu là mặt chữ thì Quý Hiếu Đồng phải chạy năm mươi vòng quanh bãi tập, phải xin lỗi cô.

Đường băng tiêu chuẩn bốn trăm mét, tính ra là hai mươi ngàn mét.

Cô cảm thấy, nếu nguyên nhân của mọi chuyện do trận cá cược – vậy thì, lại đánh cược lần nữa, để ông trời quyết định kết cục.

Chẳng những Quý Hiếu Đồng tới, mà mọi người trong phòng của anh cũng tới, còn kéo rất nhiều kẻ tới xem náo nhiệt, đội ngũ hùng hậu. Nghe Thường Tiểu nói xong, Quý Hiếu Đồng cau mày hỏi: “Vậy nếu mặt hình thì sao?”

Đằng sau bàn tán xôn xao, bị *tiền cược* hù dọa.

Cô vén để mái tóc không bị gió thổi tung, nở nụ cười như của nàng Mona Lisa: “Không thể đâu, vì cậu là người sai.”

“...” Đương nhiên những câu ấy đã kích thích Quý Hiếu Đồng, vốn không có ý chơi trò này, nhưng lại ngẩng đầu nheo mắt nói: “Để tôi cho cậu biết cái gì là đúng!” Đoạt lấy đồng xu, ném lên trời – tư thế vẫn rất đẹp.

Mặt cỏ làm mất tiếng leng keng của đồng xu khi rơi xuống...

Lăn lông lốc...

...

Sau khi rơi xuống đất mọi người chạy tới vây quanh nhìn, *chậc...*

Quả nhiên, giờ khắc này trời cao đã chọn Thường Tiểu – thi thoảng trực giác nữ tính của cô rất chính xác.

Quý Hiếu Đồng khựng lại, đột nhiên đá văng đồng xu, neho mắt nhìn Thường Tiểu, bỗng dưng nhếch miệng.

Khuôn mặt Thường Tiểu rất gợi đòn, ngữ điệu sâu xa: “Nói, cậu đã sai.” Sau đó, nghiêm túc nhìn anh: “Chỉ năm mươi vòng thôi mà.”

Rõ ràng là khiêu khích...

Ánh mắt mọi người rồi rít dời qua Quý Hiếu Đồng, anh hít thật sâu, chỉ ngón trỏ vào cô, bình ổn cảm xúc, cuối cùng gật đầu nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cậu giỏi lắm!” Sau đó giống như giận dỗi chạy về phía đường băng.

Thường Tiểu nhìn đám người tới xem náo nhiệt, chầm chậm xắn tay áo lên vai, đầu càng nóng, ánh mắt nhìn bọn họ kiên nghị, chậm rãi nói: “Để tôi các người nhìn thấy cái gì gọi là ‘chỉ có như thế’.”

Sau đó cũng đuổi theo Quý Hiếu Đồng, bắt đầu chạy.

Cảm thấy đằng sau xôn xao hẳn lên... Chà, bóng lưng cô cho thấy cái gì gọi là ‘*cùng nghìn quân vạn ngựa, hung hãn quay đầu quát lui chư hầu*’, lại vừa ‘*giết sạch vạn ngựa nghìn quân, ngoảnh đầu dọa lui trăm vạn binh hùng*’...

Thế mới nói, cô rất thích tâm trạng xoay chuyển tình thế thế này.

Cô luôn chạy ngay sau Quý Hiếu Đồng, nhìn gáy của anh nghĩ thầm, nếu nói về tài năng, bàn về chữ ‘toàn’, cô tự tin không thua ai.

Trên cô có ba người anh trai cực kì mạnh bạo, từ nhỏ sợ cô bị bắt nạt, vẫn luôn hằng hái truyền dạy bản lĩnh đến bây giờ.

Trong một thời gian dài, Thường Hoan chạy cự li dài mỗi ngày, lúc nào đều mang cô theo, thế nên qua bao nhiêu năm, thân thể xương cốt cô rất khỏe mạnh. Từ trước tới nay luôn ‘không cần ăn táo, bác sĩ vẫn tránh xa’. Vì vậy những vất vả nhỏ trong huấn luyện quân sự cũng bình thường thôi.

Chạy bộ mỗi sáng đến bây giờ, cô chưa bao giờ quên những lời dặn dò ân cần của anh hai. Thay mặt tân sinh viên tuyên thệ trong huấn luyện quân sự thì có gì ghê gớm đâu.

Năm mươi vòng thật vất vả, mặt trời lên cao chói chang, mồ hôi tuôn rơi xuống đất.

Cô cẩn rằng, cuối cùng cũng lê chân bước qua vạch đích, toàn trường yên tĩnh không tiếng động.

Thường Tiểu thở hổn hển, dù mệt đến mức chỉ muốn nằm, nhưng vẫn ngoan cường đứng vững không ngã xuống, quay đầu nhìn Quý Hiếu Đồng vẫn còn giãy dụa ở vòng bốn mươi tám, lau mồ hôi, nở nụ cười chiến thắng.

Ban này anh chạy trước một vòng, thế mà Thường Tiểu vẫn nhanh hơn. Liếc mắt nhìn anh, sắc mặt như màu gan heo, dường như không cam lòng muốn dốc hết sức nhưng lại không thể, khỏi phải nói trong lòng cảm thấy sáng khoái hằng hái thế nào.

Liếc sang Quý Hiếu Đồng ở xa cũng đang nhìn sang, tức thì cô kiêu ngạo nghênh đầu, ưỡn ngực.

Trên đường chạy có mấy người đi theo, có lẽ là cổ vũ, có lẽ là khuyên lơn gì đó, dòm lại lần nữa – tên Quý Hiếu Đồng kia lại làm trái giao ước, chạy khỏi đường băng...

Chạy chạy...

Chạy chạy...

Chạy mất rồi.

Thường Tiểu thờ người trong gió ba giây, gắng sức thở hỗn hển, liếc đám người vây quanh, cảm phần muốn tìm nhân chứng, không ngờ...

Người cũng không có.

...

Thường Tiểu hóa đá.

Vài giây sau cô mới khở sở nhắc tứ chi mềm oặt tê dại, chán nản ngã xuống cỏ... Không nhin được mà chửi *đồ khốn khiếp*, cay cú nghĩ, anh không xin lỗi, chuyện này chưa xong.

3. Nuôi lâu như vậy, thế mà bị kẻ khác hôn mất.

Thường Tiểu nằm liệt trên giường, không muốn động đậy xíu nào.

Dù rằng gắng gượng suốt quá trình, có căn bản tốt, nhưng cô vẫn cảm thấy như thể chân mình bị phế rồi, cả người nặng trĩu, thật khó chịu.

Nước...

Khát nước...

Lăn lăn, không muốn di chuyển...

Nước...

“Theo như người biết chuyện để lộ, máy tính của Quý Hiếu Đồng của khoa máy tính... vừa bị hack hồi tối....” Đột nhiên có một đoạn văn xuất hiện trên màn hình máy tính của Thiến Thiến. “Máy tính của Quý Hiếu Đồng vừa bị hack tối nay?!” Cô nhấn mạnh lần nữa, giọng nói bày tỏ sự kinh hoàng, nếu Quý Hiếu Đồng đã được gọi là *tài tử* của đại học C, đương nhiên có chỗ hơn người, cô nàng đứng bật dậy chỉ vào máy tính thét chói tai: “Mau nhìn bài viết vừa xuất hiện trên diễn đàn này!!”

Dung Lan nghe nói xong, hai tay đang ấn mặt nạ dưỡng da, đột nhiên nhảy qua từ giường bên, nhìn Thường Tiểu, vì không thể mở miệng lớn nên giọng nói không rõ lắm: “Cậu có bản lĩnh này thật à?”

Bản lĩnh cái rắm, máy tính của cô còn chưa sửa xong.

Nhưng Thường Tiểu đột nhiên cảm thấy rất vui vẻ, kẻ đê tiện sẽ có ngày bị trời phạt, thì ra hạnh phúc chỉ đơn giản thế thôi...

Vất vả bò dậy uống ngụm nước, nâng chén: “Anh hùng.”

Thiến Thiến nhìn màn hình, mãi lâu sau mới nói: “Mình cảm thấy sắp có một trận mưa gió rồi đây...”

Thường Tiểu nghỉ ngơi một đêm, sáng hôm sau tỉnh dậy xuống giường, hai chân vẫn đau đến nghiến răng nghiến lợi.

Hôm qua cô gây chuyện với Quý Hiếu Đồng, hồi đầu còn giữ sức, đợt sau thì liều mạng, màn diễn cường độ cao thế không phải là chuyện người thường hay làm, bây giờ mỗi sợi gân đang bị người ta kéo dài như bông vải, chân cũng run run.

Đúng lúc di động reo lên không dứt, cô rít lên một tiếng “tsk—”, tìm ghế ngồi rồi mới nhận điện thoại.

Đầu dây bên kia, Dư Phi bình thản mở miệng: “Ra ngoài rèn luyện sức khỏe đi.”

Sặc—Suýt nữa Thường Tiểu hộc máu, hít sâu hai hơi, quát: “Ra ra cái đầu cậu!”

Dư Phi khẽ bật cười, làm như không nghe câu gắt gỏng của cô: “Xuống lầu trước đã.”

“Không!”

“Người đẹp ơi.” Đột nhiên anh gọi.

“...”

“Người đẹp à, xuống đi.”

“...” Thường Tiểu không thể chịu nổi khi Dư Phi gọi mình là *người đẹp* nhất đời, nghe như mĩa mai vậy, nhưng mà giọng nói của anh rất nghiêm túc, lại mang vẻ trêu chọc, thi thoảng có phần đùa giỡn, cứ mỗi lần thế là hại cô tê dại ba phần, hơi mặt đỏ tai hồng, ù xù như gà rán vừa được cho lồng hấp.

Ôi, không chịu nổi, cô cắn môi: “Câm đi!”

“Ba phút nhé.” Như biết chắc cô đã thỏa hiệp, giọng nói anh dịu dàng, lại cười.

Vì thế Thường Tiểu cau có đi đánh răng rửa mặt, không biết vì sao chạy bộ mà tay cũng thấy đau, thắt lưng và mông cũng nhức mỏi. Mà chẳng biết vì sao cô lại thỏa hiệp với Dư Phi, nếu ví như miếng và miếng gà rán thì chắc hẳn cô sẽ thuộc vào nhóm bị cắn.

Thay quần áo xong xuôi thì cũng hơn mười phút, thoáng thấy Dư Phi vẫn đứng ở chỗ cũ...

Ánh mặt trời rực rỡ đến nao lòng, xuyên qua kẽ lá, chiếu loang lổ lên người anh, khuôn mặt an tĩnh, có vẻ an nhàn lãnh đạm từ trong xương cốt.

Cô ngẩn ra nhìn, mãi đến khi hoàn hồn mới bậm môi gọi: “Dư Phi.”

Dư Phi.

Đột nhiên cảm thấy một dòng chảy ấm áp tự trong lòng... Thật ra, thay vì nói anh *kì quái*, không bằng nói anh thật *đặc biệt*, nhưng nói anh *đặc biệt*, thì chẳng thà bảo anh *độc đáo*.

Ít ra ở trong lòng cô, anh là như thế.

Dư Phi quay đầu nhìn cô, khóe miệng cong cong như cười như không. Sau đó, anh bỏ tay vào trong túi quần, chậm chậm bước đi, như cố tình không để ý tới cô.

Cô trừng mắt nhìn bóng lưng của anh, nhưng vẫn bước theo.

Anh đi rất chậm, bước rì rì, thong thả nở nụ cười, cứ giải quyết tuần tự, làm từng việc từng việc một. Mãi lát sau anh mới mở lời: “Hôm qua cậu không thắng.”

“Tớ không thua.” Thường Tiểu bực tức, đầu gối tên kia cũng đã chạy bốn mươi tám vòng, hôm nay không liệt cũng nửa tàn phế, không phải ai cũng có sức khỏe tốt như cô, lại còn rảnh rỗi đi dạo với anh nữa chứ.

Xong rồi nghĩ một chút lại hỏi: “Ế, cậu biết chuyện ngày hôm qua sao?”

“Đồ ngốc.”

Ngốc nên mới chạy theo cậu ta đó. Cô tự động chuyển hai chữ anh nói theo ý mình muốn, chu miệng bảo: “Không chạy thì cậu ta tưởng mình ăn rau mà lớn!” Sau đó đi về phía băng ghế gỗ ven đường, đặt mông ngồi xuống, duỗi thẳng hai chân, chậm chậm ép người xuống, sau đó nhăn nhó hít thở, xuýt xoa... chân mỏi nhừ.

Dư Phi đứng một bên nhìn tư thế chẳng nữ tính tẹo nào của cô, không tỏ ra phản đối gì, thong thả ngồi xuống bên cạnh, đột nhiên đổi chủ đề: “Cảm giác thế nào?”

“*Cảm giác gì?*” Thường Tiểu dang hai tay, gác lên thành ghế, dựa ra sau, thở một hơi nhìn anh, vì không hiểu gì nên trông có vẻ buồn bực.

Anh nhìn cô, con người trong vắt, trắng đen rõ ràng.

Chỉ thấy đột nhiên, anh chậm chậm cúi người xuống, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên gò má cô, sau đó từ từ rời khỏi, thong thả nói: “Bị hôn một cái, có cảm giác gì?”

... À, nụ hôn thoáng chốc của Quý Hiếu Đồng.

Cô trừng mắt nhìn, nhún vai, bình tĩnh trả lời: “Chẳng có cảm giác gì cả.”

... Từ đầu đến cuối cũng không nhìn sang anh lần nào nữa.

Lại ngồi một lúc.

Trong đầu Thường Tiểu bắt đầu nhớ lại cảm giác ‘thoáng qua’ kia một cách bất tự giác.

Rõ ràng là thật khẽ, vậy mà lại có thể phác họa hình dáng đôi môi của anh rất rõ... nhớ sự mềm mại, sự ấm áp kia...

...

Dần dần từ *chẳng cảm thấy gì* trở thành *hình như có cảm giác gì đó*, sau đó thay đổi từng chút một, đột nhiên lưng tách khỏi ghế tựa, vì cơ bắp đau nhức nên động tác hơi vắn vẹo...

Mệ nó, cô chiên gà lâu như vậy, không dè lại là vị cay. ()*

() Món ‘gà rán’ này là một món ăn vặt của Đài Loan, thường có vị ngọt, không có vị cay. Ý đây muốn bảo sự bất thường, kì lạ, sững sốt.*

“Đau đau đau...” Cô nhếch miệng rên rỉ mấy câu, vẫn không dám nhìn Dư Phi như trước, vân vê hai bắp đùi thon, ôm đầu chạy mất.

Hèn chi ban đầu anh hẹn cô ra để rèn luyện thân thể. Đến cả trái tim cũng bị dày vò thế này.

Dư Phi không đuổi theo.

Anh thản nhiên nhìn bóng cô chạy xa dần, tựa vào lưng ghế nhắm mắt, khẽ nói: “Đáng đời...”

Nuôi lâu như vậy, thế mà lại bị kẻ khác hôn mất.

Buổi tối thứ hai Thường Tiểu ngủ không yên, trằn trọc trên giường mãi.

Trong đầu đều là hình ảnh của Dư Phi.

Ngày xưa viết tiểu thuyết, cô chỉ viết cùng lắm tới một giờ, sau đó lên giường là ngủ say, đánh một giấc tới sáng. Bây giờ đích thân trải qua mới biết nằm mà không ngủ được là một chuyện vô cùng đau khổ, nhất là trong đầu lại đầy ắp nụ hôn kia.

Vì cau có, máy tính chưa sửa, vốn không muốn nghe chuyện thiên hạ, bây giờ lại không có gì để giết thời gian. Trằn trọc một hồi, đột nhiên màn hình di động phát sáng, báo có tin nhắn mới.

A... là Dư Phi. Cô đưa mắt nhìn đồng hồ, đã hai giờ rồi.

Bình thường buổi tối cô để chế độ rung, lại sợ quấy rầy Dung Lan và Thiến Thiến nên đổi sang im lặng, mở tin nhắn ra:

[Không ngủ được à?]

Đầu số gây chuyện mà còn dám khiêu khích... Gần như Thường Tiểu có thể chắc chắn rằng anh biết cô đang canh cánh trong lòng nên mới cố tình chọc ghẹo đây mà.

Đầu tiên vẫn tức giận bất bình, sau đấy sờ mặt, không tự chủ lại nhớ đến cái đó... Ôi, cô nhú mày suy nghĩ, không biết nên xử lý chuyện này thế nào, rốt cuộc cũng hiểu vì sao tóc người ngoại quốc không vàng cũng bạc, hẳn là do xem chuyện hôn hít là thói quen, phiền não ra ngoài hết rồi.

Quên đi, cũng không có gì to tát, Dư Phi vẫn thường làm những chuyện cô khó ngờ, không có ai, lại tìm cô làm vui. Cho nên cách giải quyết tốt nhất là giả vờ không biết, chuyển sang chế độ *tự nhiên*...

Gật đầu hạ quyết tâm, trả lời: *[Cô ấy ngủ bất tỉnh nhân sự rồi.]*

[Cô ngủ rồi, vậy còn bạn?]

[Dư Phi Dư Phi, mình là Ngư Phi ().]* Cô gửi tin nhắn khó hiểu, sau đó lại lập tức gửi thêm một tin khác: *[Cậu cũng chưa ngủ à?]*

() Ngư Phi và Dư Phi đều là đồng âm khác nghĩa, ‘ngư phi’ nghĩa là cá chuồn.*

[Hỏi thừa.] Cô còn chưa trả lời, lập tức nhận một tin khác, *[Nhớ cậu.]*

Thường Tiểu không nhịn được hét ‘Hả’ một tiếng, tắt di động, cũng rút cả pin.

Nguy rồi! Hôm nay Dư Phi điên mất rồi o(>_<)o~

Không lâu sau có giọng nói mơ màng của Dung Lan từ giường đối diện: “Chưa ngủ à?”

Thường Tiểu suy nghĩ, nói: “Thứ bảy này tụi mình đi *hẹn hò theo nhóm* đi.”

Mau giúp cô tìm một chàng trai được định mệnh chọn đến cứu vớt đời cô đi.

Đêm đó Dung Lan nửa tỉnh nửa mê mà lại có thể nhớ lời cô nói, bảo thứ bảy sẽ đưa cô đi gặp bạn cũ hồi trung học.

Tuần này Thiến Thiến về nhà, không tham gia. Cô hỏi: “Chỉ có tớ thôi hả?”
Sợ không chống đỡ nổi.

Dung Lan bảo không sao, vì dù gì bạn của cô ấy cũng chỉ dẫn một người theo. Sau đó nhìn kiểu ăn mặc trung tính của Thường Tiểu, lắc đầu, bảo cậu nên trang điểm chút đi, lần này người ta bảo sẽ đưa một anh chàng đẹp trai siêu cấp tới đây.

Vì thế Thường Tiểu vừa lau son vừa nghĩ, Dư Phi nói đúng, nên biết nhìn xa một chút. Cô đã sớm nhận ra, biết tìm đối tượng yêu đương trong đại học C là vô vọng.

Mặc chiếc váy Thiến Thiến cho mượn, bộ đầm trắng xinh thế mà lại trở thành váy ngắn, có điều được nhấn bằng chiếc thắt lưng đỏ Dung Lan chọn cho, thắt ngang hông, trừ ngực nhỏ thì kết quả cũng không tệ.

Có điều trên cổ thì hơi không ổn... = = (*Thường Tiểu cắt tóc ngắn*)

Vốn Dung Lan còn định sửa sang cho cô thêm chút nữa, nhưng nhận được điện thoại, bảo là cậu bạn gọi tới giục, vội vàng xách túi ra cửa, quay đầu

nhìn cô, chần chừ một lúc... nói, thôi kệ, cứ vậy đi.

Căn bản đã ý thức *hẹn hò theo nhóm* chính là kết bạn ăn cơm, chắc chắn không có chuyện ở sau.

Đến khi tới nơi, bạn học của Dung Lan đang đợi. Lúc nhìn sang Thường Tiểu thì ngẩn người, hình như định khen đáng người cô không tệ, kết quả buột mồm thành: “Bạn học của cậu cao quá nhỉ.”

Thường Tiểu cười rất bình tĩnh.

Bạn học của Dung Lan tên là Chu Châu, lúc vào tiệm ăn đột nhiên nhớ tới gì đó, trở nên rất phấn khích, nói với Dung Lan, anh chàng kì này là một *trân phẩm*, nhưng nhìn tới cô đang đứng sau Dung Lan, trong mắt có bao nhiêu là .

Thường Tiểu cũng không để ý, đến gần nhìn, thấy ‘trân phẩm’ đang ngồi trên ghế sofa trong phòng ăn trang nhã, nhìn bóng lưng thì không tệ, trên bàn vẫn còn đặt ly cocktail màu xanh lục, có vẻ rất phong cách. Sau đó nghĩ bóng lưng của *trân phẩm* quả thật nghìn người như một.

“Hiểu Đồng.” Chu Châu tiến tới vỗ vai người kia, vừa nhìn Thường Tiểu vừa nói: “Đây là bạn học cũ của mình! Chà, sức nhớ ra, các cậu chung trường đấy nhỉ.”

Hả?

Thường Tiểu vẫn còn chưa kịp phản ứng thì *trân phấm* kia quay đầu nhìn cô, bốn mắt giao nhau, đột nhiên *trân phấm* ‘Phụt –’ một tiếng, bắn hết rượu lên người Thường Tiểu.

Sắc mặt Thường Tiểu thay đổi ngay tức khắc, xanh như li cocktail trên bàn.

Ôi, oan gia ngõ hẹp, lại là Quý Hiếu Đồng chết tiệt!

Thấy Quý Hiếu Đồng bị sặc rượu, ho khù khụ hai tiếng, sau đó vẫn ngồi yên tại chỗ, ngẩng đầu nhìn chăm chăm vào cô.

Cô cũng không nói lời nào, cúi đầu trừng mắt nhìn anh.

Ánh mắt hai người tranh nhau, khí thế giăng co, không khí đông lạnh như thể đụng vào là sẽ nổ.

Vào thời khắc mấu chốt, Dung Lan phản ứng nhanh, đẩy cô ra hai bước, tươi cười nói; “Không sao không sao... Rượu Quý Hiếu Đồng phun mà, Thiến Thiến không để ý đâu.”

“Còn đây lưng nữa.” Thường Tiểu bỗng nói.

“Không sao, không sao, tớ tặng cậu, lau một chút là ổn...” Chỉ sợ cô bị kích động thôi.

Thường Tiểu vốn không phải người hẹp hòi, bình thường có bị xe vắng nước trúng bao giờ đâu, nay đã rất bức bối trong lòng... Nắm tay thật chặt, nghĩ mãi vẫn không nguôi, đột nhiên đẩy Dung Lan qua, nói chuyện cũng khá bình tĩnh: “Xin lỗi đi.”

Quý Hiếu Đồng cười giễu: “Xin lỗi gì? Tại cậu mặc váy dọa người thôi.”

“Cậu...” Cơn giận của Thường Tiểu từ từ bùng lên: “Ít ra vẫn còn khá hơn kẻ lâm trận bỏ trốn, đúng là rùa đen rút đầu, nhát gan kém cỏi!”

Quý Hiếu Đồng từ từ đứng dậy, nhú mào nói: “Gì mà lâm trận bỏ chạy? Ai đồng ý với cậu? Quăng đồng xu là có thể luận ra ai đúng ai sai à?”

“Không đồng ý sao cậu lại quăng xu? Không đồng ý sao lại chạy?”

“Tôi không được rèn luyện sức khỏe sao? Cậu quản hả?”

Cô hít một hơi: “Cậu đúng là bình phun nước không nói lý! À không, phun thuốc trừ sâu!”

“Cậu nói gì?”

“Tôi nói gì không phải sao? Cậu không chạy bằng con gái nữa là.”

“Cậu có mà con gái cái rắm.”

“Rắm con gái cậu không chạy bằng! Thế thì còn chẳng bằng rắm con trai!”

Anh bước tới: “Cậu đừng nghĩ mặc váy giả làm con gái thì tưởng tôi không dám đánh!”

Thường Tiểu thấy anh nhắc chuyện cái váy, dừng chút hít thở, đột nhiên nhếch miệng cười, không nói hai lời xông lên đâm thẳng vào mặt.

Quý Hiếu Đồng bị đâm không trở tay kịp, vừa khéo chân để cạnh ghế sofa, không đứng vững, sau đó ngã ngửa ngồi lên ghế, vẻ mặt xem ra không phải tức giận, ngược lại có vẻ mơ hồ mù mịt, miệng hơi há hốc, ra vẻ khó tin nổi, không phản ứng kịp...

Dung Lan hét lên một tiếng, vội vàng kéo Thường Tiểu chạy ra ngoài.

Thấy bộ dạng của cô có vẻ chưa hả giận, Dung Lan nói gấp: “Chị hai ơi, đây là nhà hàng cao cấp...”

Thường Tiểu hít một hơi để bình ổn cảm xúc, mặc Dung Lan kéo mình ra ngoài, thấp thoáng nghe Quý Hiếu Đồng quát gào gì đó, nói gì mà không để yên, vẫn mang một bụng tức.

Ngồi nghỉ trên ghế dài ở một công viên nọ, Thường Tiểu tức giận chùi vết bẩn trên váy trắng.

Dung Lan ngồi phịch xuống ghế, cảm thấy tinh thần và thể xác đều mệt nhoài, bỗng cảm khái: “Nếu mình không đưa cậu đi thì tốt rồi, người Chu Châu giới thiệu là Quý Hiếu Đồng đó.”

“Cậu ta chẳng có gì tốt, tính tình lại thối hoắc.”

“Đấy gọi là cá tính! Hơn nữa người ta cũng chưa đến mức thần kinh, cũng chưa nói gì bậy bạ, tớ thấy chỉ tại bát tạt hai người xung khắc quá thôi. Dù sao chẳng cần yêu đương gì thì làm bạn bè cũng được mà.”

“Trông mặt mà bắt hình dong.”

“Đây là *yêu cái đẹp là bản năng* (*). Cậu cũng thật là, sao lại tới dưới ký túc xá người ta gào ầm lên, bây giờ toàn bộ khoa máy tính đều bàn tán về cậu, đám trong hội học sinh cũng nói cậu là đồ quái dị. Mình thấy, cậu với Dư Phi mà thành đôi thì đúng là vừa khéo!”

() Nguyên gốc: Thực sắc tính dã – ăn uống, sắc dục là bản tính con người.*

“...” Thường Tiểu đứng bật dậy, quyết định không nghe lời Dung Lan nói nữa, nắm tay: “Không được, mình phải đi *hẹn hò nhóm!*” Quý Hiếu Đồng là cái *beep* gì chứ, quyết không thể để cậu ta làm ảnh hưởng tâm trạng mình được!

“...” Dung Lan trầm mặc một hồi, biết có từ chối cũng vô dụng, tính cứng đầu của Thường Tiểu thì không ai bằng, chỉ đành ỉu xìu nói: “Đi thì đi... có điều có một điều kiện,” Sau đó nhếch miệng, vẻ mặt nghiêm túc cực kì: “Cậu... cứ mặc đồ nam đi.”

Tránh lại làm dơ quần áo của Thiến Thiến.

4. Cậu muốn tìm một người yêu thế nào?

Trước khi hẹn hò nhóm lần nữa, Thường Tiểu muốn cài lại máy tính.

Thiến Thiến nắm lấy tay cô cản lại: “Đừng tự làm mãi thế, tìm thử một thằng con trai đi, con gái thì cứ nên tỏ ra yếu đuối một chút, biết cũng giả vờ là không cho tụi con trai có cơ hội biểu diễn tài nghệ chứ.”

“Nhưng bọn họ đâu cài máy giỏi bằng tớ.”

“Cậu không thể nhắm một con mở một con được sao? Dù sao cũng chỉ dùng máy tính để xem phim, viết truyện chứ mấy, cài xịn làm gì!”

Dung Lan cắn miếng khoai chiên, nhai rôm rốp: “Cậu quá mạnh mẽ quá thẳng thắn, bọn con trai nể nhưng không thân.”

Cô nghĩ cũng thấy có lý, lấy di động bắt đầu bấm số.

Nam A: Cái gì? Chị Thường Tiểu biết nói đùa thật đấy, chị muốn cài máy tính mà còn cần nhờ ai chứ?

Nam B: Cho cười cái, chị hai đừng làm khó em, chị mà không giải quyết được thì sao em có thể...

Nam C: Cài máy tính giúp cậu hả? Sao thế? Tôi nhớ máy tính bạn gái tôi cũng nhờ cậu cài hộ cho mà!

Nam D: Được được, lúc đó cậu qua đây. Nhân tiện xem giúp tôi tại sao gần đây máy tính cứ bị màn hình xanh mãi, cài đi cài lại mấy lần rồi đó!

Nam E: Không được đâu, mấy ngày nay không rảnh...

Nam F: ...

G...

Thường Tiểu cúp điện thoại, bắt đầu suy nghĩ, đúng là nhờ người chẳng bằng tự thân.

Chỉ là lúc vừa định bỏ đĩa win vào thì di động lại reo, bắc lên nghe Dư Phi ở đầu dây bên kia chậm chậm nói: “Buổi chiều mang máy tính qua, mình giúp cậu phục hồi lại ổ C.”

Thường Tiểu chần chờ một lúc, hỏi: “Cậu biết à?”

Máy tính của anh đều nhờ cô sửa cho mà.

Cũng không biết từ khi nào, cô có thói quen giúp anh xử lí mọi việc, kể cả chuyện quần áo giày dép.

Nhớ lại học kì trôi qua từ sau ngày thi môn toán ấy, trời xanh rất xanh, trên trời còn có vài đám mây trôi lững lờ.

Mặt trời xuyên qua cửa sổ, chiếu xuống sàn lớp học, ngày rất nóng.

Anh đeo cặp sách lằng lặng đứng sau lưng giáo viên, ra vẻ thản nhiên không vướng bận, trong khi khuôn mặt của thầy giáo lại hưng phấn, rất mong muốn được dạy dỗ, kể ra bao chuyện về quá khứ huy hoàng của anh, điệu bộ như muốn nói ‘Quả thật chưa từng thấy thằng bé nào ưu tú như vậy’.

Sau đó anh khẽ gật đầu, cười nhạt.

Không biết tại sao lại nhìn thấu vẻ ‘không quan tâm hơn thua’ ấy.

Dư Phi.

Cô nói, cô nhớ kĩ hai chữ này.

Người chẳng cao, chân mày thanh tú, đậm nhạt vừa phải, giữa hai lông mày có một vẻ nhàn nhã thản nhiên.

Khóe miệng lúc nào cũng có nụ cười nhạt, rất có ý vị.

Đại khái là vì chiều cao, anh được ngồi ở hàng phía trước. Mà thời điểm khi ấy, cô là nữ sinh cao nhất lớp, chả có mấy cậu con trai khiến cô ngẩng mặt nhìn lên, thế nên ngồi ở cuối.

Vừa hết tiết, cô không để ý những chuyện khác, bước về phía bàn anh, hùng hổ vỗ một cái, hưng phấn nói: “Mình còn nhớ cậu nè!” Sau đó dưới con mắt thăm dò của cả lớp gào to: “Mình từng chọt cậu đó!”

Vẻ mặt của anh vẫn không thay đổi mấy, gật đầu, nụ cười như có như không, nói: “Mình cũng nhớ cậu la hét cứu mạng rồi bị mang ra ngoài.”

“Chắc, mình không gọi *cứu mạng* biết bao năm rồi, mình là Thường Tiểu.”

“Ồ.”

“Hử? Lần trước cậu được khen thưởng, sao không cảm ơn mình?”

“Cảm ơn?”

Sau đó cô gật phắt vẻ nghi hoặc của anh, cười cười, lớn tiếng bảo: “Đừng khách sáo!”

Duyên phận thật kì diệu, tan học, đi một đoạn đường rồi mới phát hiện ra, cô và anh ở cùng một khu. Anh và cô, vì vị trí địa lí của trường, thế nên chưa bao giờ gặp nhau.

Lại một thời gian sau, xế chiều hôm nọ anh đeo cặp sách đi đằng sau, hỏi: “Muốn tới nhà mình không?”

Cô vui vẻ gật đầu, lại tốn một ngày để làm quen với cha mẹ anh. Cứ nhớ mãi những hôm trước khi vào đại học, cô thường xuyên vất vưởng ở nhà anh, thi thoảng khi nào cần đổi bóng đèn, sửa vòi nước các kiểu, đều là cô ra tay.

Về phần anh, cùng lắm chỉ ngồi trên sofa lật báo, uống trà.

Dư mẹ thấy liền bảo: Mẹ có hai đứa con trai.

Sau đó không biết thế nào, lại có thói quen đi đường nhìn món này món kia, đột nhiên cao hứng, nghĩ, à, Dư Phi sẽ thích.

Chỉ là ngẫm lại, cô mua gì, dù anh chưa bao giờ tỏ vẻ không thích, nhưng cũng chẳng có biểu hiện vui sướng rõ ràng, luôn thân nhiên nhận lấy, giấu núi che sông. (**Chỉ hành động giấu diếm, không rõ ý tứ.*)

Ngẫm lại thì lời Dư Phi nói đã đánh thức cô, hồi trước cứ tưởng rằng bốn vạn chữ sẽ mất tiêu, bây giờ có thể nghĩ ra cách để phục hồi, có lẽ còn hi vọng thật.

Dư Phi không tức giận vì câu chất vấn của cô, nhẹ nhàng nói: “Mình ở dưới lâu chờ cậu.” Sau đó tắt máy.

Thế là Thường Tiểu rút nguồn sạc, cảm thấy mình thật nghe lời.

Lúc ôm đầu CPU xuống lầu, tâm tình cô rất phức tạp, thứ nhất không ngờ mình sẽ có ngày như hôm nay; thứ hai có thể biết được tâm trạng ý vào người khác là thế nào; thứ ba, cô vẫn nghi ngờ khả năng của Dư Phi...

Không trách được, cô thật sự chưa thấy anh sửa máy tính bao giờ!

Thật ra Thiến Thiến nói đúng, đa số tụi con trai đều có tính hiếu thắng, có ham muốn, nhất là không thích thua con gái, vì bọn họ luôn nghĩ con gái nói nhiều. Nhưng mà, Dư Phi thì không như thế, dù cô dông dài kể lể về

đạo lý mà mọi người đều biết, anh luôn yên lặng lắng nghe, chưa bao giờ tỏ vẻ không kiên nhẫn...

Thật tốt, cô nghĩ.

Đưa mắt thấy Dư Phi đang đứng ở chỗ cũ, dưới tàng cây to, đảo mắt nhìn quanh.

Anh thích quan sát tinh tế mọi vật như thể tất cả đều nằm trong đáy mắt, khiến cô cảm thấy, chuyện gì anh cũng biết.

Lúc cô vừa bước ra khỏi ký túc xá, như trong lòng có cảm ứng, anh cũng quay đầu lại, bốn mắt giao nhau.

Mặt trời sau lưng anh, chiếu rọi màu vàng ươm.

Thấy cô, anh tới đón, cũng không chủ động đỡ đầu CPU trong tay cô, Thường Tiểu mở lời: “Mình tới rồi.”

Sức cô cũng khá mạnh.

Đột nhiên Dư Phi cười cười, không hề có vẻ dị nghị, trong nụ cười giấu ý tứ gì cô không biết. Rất ấm áp.

Hai người sóng đôi cùng bước, đi được một lúc, cô kiên nhẫn hỏi lại: “Cậu biết thật à?”

“Tại sao cuối cùng Tiểu Mỹ lại chọn Anh Tuấn?” Anh không nhanh không chậm đổi sang chuyện khác.

Thường Tiểu khựng lại một chút, bỗng phản ứng trở lại, đầu cpu đang ôm che hết nửa bên mặt, cố gắng bình tĩnh, giả ngu: “Gì thế?” Sau đó âm thầm nghiêng răng, trong lòng bay lên trời xuống đất.

Vì sao anh lại biết tên của nhân vật chính trong tiểu thuyết của cô...

“Trong máy tính có bản thảo à?”

“Hử?” Cô quyết định tiếp tục giả ngu.

“Khi tuyệt vọng rồi thì cái gì cậu cũng dám thử.”

Là những cú điện thoại ban nãy sao? “Chuyện này,...” Sau anh lại biết? *Khụ*, sau đó trong lòng ảo não rồi tung rồi mù, đâu phải cầu thợ, cô đang cầu người, người trong duyên số cơ mà...

“Dây giày cậu sút rồi kìa.” Bỗng anh khẽ nhắc.

“A!” Những lời này giúp giải quyết sự khó xử của cô, nhưng đầu cpu đang ôm trong tay chặn mất tầm mắt... Anh liền âm thầm đỡ lấy.

Cô vội vàng cúi đầu, dây giày vẫn cột chặt, ngẩng đầu lên, anh đã ôm đầu cpu đi trước mấy bước.

“...” Thường Tiểu bỗng nở nụ cười, chớp mắt cảm thấy bóng lưng anh thật lớn, thật đẹp trai, cô nghĩ.

Lúc tới ký túc xá của Dư Phi, Thường Tiểu ngừng chân, dù trong bụng vẫn biết với vẻ bề ngoài của mình thì chú quản lý ký túc xá sẽ không chặn lại, nhưng cô vẫn có ý thức tự giác của con gái.

Dư Phi cũng dừng bước, cười một tiếng rồi quay đầu nhìn cô, nói: “Tối nay cùng ăn khuya nhé.”

Đầu tiên cô gật đầu, sau đó nhớ tới lời Dung Lan dặn, nói: “Cơm tối thôi, ăn khuya sẽ mập mất.”

“Mập cũng không sao.” Anh không để ý.

“Không, mập thì xấu lắm.” Thường Tiểu nhún vai: “Xấu thì không tìm được người yêu.”

Đột nhiên khuôn mặt của Dư Phi trở nên thâm trầm sâu xa, nói: “Cậu muốn tìm người yêu thế nào?”

Cô khựng lại, đột nhiên ngật ngừng, tuy hay nói muốn tìm bạn trai, nhưng đúng là chưa nghĩ tới vấn đề này. Có lẽ cô là tuýp con gái mang tính cảm quan, cho rằng đầu tiên, nhất định phải vừa mắt cái đã...

“Tìm người nào không chê cậu mập, không chê cậu xấu ấy.” Thấy cô do dự, anh đề nghị thiện chí.

Thường Tiểu thông suốt, vỗ tay vào nhau, gật đầu: “Đúng nhỉ.”

“Tốt,” Anh cười nhàn nhạt: “Tối nay ra ngoài ăn khuya.”

“Được!”

Nói chưa hết câu, Thường Tiểu đã cảm thấy không ổn, nhìn anh dợm bước ch6n, chạy tới bổ sung một câu: “Máy tính không sửa được cũng không sao, cứ gọi điện, mình tới nhận.”

Dư Phi ngoái đầu cười, sau đó như nghĩ ra điều gì, xoay người đối mặt với cô, đột nhiên nói: “Thường Tiểu.”

“Hử?”

“Xong rồi thì cậu phải đồng ý với mình một chuyện.”

“Cậu nói đi.” Cô vẫn cảm thấy khả năng này không lớn.

Bán thân đi. Anh thản nhiên nghĩ, lại xoay người: “Đến lúc đó nói sau.”

“Ồ----” Thường Tiểu ngân nga, sợ anh nghe được, sau đó trên đường về hít một hơi thật sâu, cử động cánh tay còn hơi đau nhức, bắt đầu nhớ lại ý định ban đầu:

Tại sao cuối cùng Tiểu Mỹ lại chọn Anh Tuấn?

Bởi vì... xem nào, tạm thời không nói được nguyên do, vì cô là tác giả, cô bự nhất chứ sao.

Thảo nào người ta thường nói, *oan gia ngõ hẹp*.

Còn câu gì nữa ấy nhỉ? *Không phải oan gia sẽ chẳng gặp nhau*.

Sự thật đã chứng minh Quý Hiếu Đồng đúng là oan gia, bấy giờ anh đang đi cùng vài cậu bạn cao cao, bước tới từ bên kia đường.

Bọn họ cũng dễ dàng nhận ra cô, bầu không khí đang vui vẻ bỗng trầm hẳn, Thường Tiểu tổn nhiều thời gian suy nghĩ, cuối cùng cũng đi ngang qua, hừ một tiếng ra vẻ thị uy, thoáng qua nhìn thấy vành mắt Quý Hiếu Đồng vẫn còn tụ máu bầm, vui vẻ, buột miệng thốt lên: “Ôi chao, Quý đại soái ca---”

Dung Lan thường dùng giọng điệu này để đùa giỡn với tụi đàn em năm dưới, bất tri bất giác không nhận ra, bắt chước giọng điệu giống tới tám chín phần.

Vì giọng nói eo éo của cô, có người không nhịn được phì cười.

Chuyện này đã hoàn toàn chọc giận Quý Hiếu Đồng, sắc mặt anh trầm xuống, kiềm chế nói: “Khách sáo rồi, Thường đại mốc nữ.”(*)

(*) *Mốc nữ: đọc hao hao giống mỹ nữ. Mốc ở đây là mốc meo, nắm mốc. ‘Đại mốc’ còn mang nghĩa xui xẻo.*

Thường Tiểu rất mãn cảm với hai tiếng *mỹ nữ* này, đều do Dư Phi hại cả. Vãn vợ đáp lại: “Còn phải nói, mắt Quý soái ca không đau à?”

Bên cạnh đột nhiên có người hiểu ra: “Là cô ấy làm à?”

Có hai người nhẹ giọng bàn bạc: “Cô ấy chính là Thường Tiểu trong truyền thuyết đó hả?”

“Chính cổ, hai mươi ngàn mét, sức trâu.”

“Còn ghê hơn bữa cơm yêu dấu của Quý đại soái nữa.”

“Cậu ấy tức đến mấy ngày không ăn cơm.”

“Sau đó máy tính cũng không mở được, không thể báo thù... chiêu này cao.”

...

Quý Hiểu Đồng không để ý, chỉ cảm thấy mình đã bị mất mặt lắm rồi, thế mà đối phương là nữ, không thể động tay được, âm thầm nghiên răng: “Làm người đừng được dăng chân lại lân dăng đầu.”

Cô nghe xong hơi khựng lại, gật đầu nói: “Có lí.” Thầm nghĩ đúng là không thể làm một người hẹp hòi, bèn cười cười bảo: “Tôi đây rộng rãi, không tặng cậu cú thứ hai đâu.”

Bên cạnh lại có người cười trộm, Quý Hiếu Đồng thờ ơ liếc bọn họ một cái, đột nhiên nghĩ ra gì đó, hai tay bỏ vào túi trước của quần jeans, chậm chậm bước gần tới hai bước, cổ tình hạ thấp giọng, hơi khom người về phía cô, khóe miệng khẽ nhếch, thổi hơi vào bên tai Thường Tiểu – hai người ở gần, nghe trong giọng nói lộ vẻ từ tính mỉa mai hoặc, đôi mắt đào hoa bắn điện đủ mười phần: “Hay là cậu... có mưu đồ gì khác?”

Kẻ sang tự hiểu. Hễ là sinh vật giống cái, cứ thấy hành động này của Quý Hiếu Đồng thì thường sẽ hô hấp khó khăn, mặt đỏ tai hồng, não thiếu khí đủ kiểu, đủ triệu chứng, đủ dấu hiệu, muốn anh không biết lực sát thương của khuôn mặt tuấn tú của mình cũng khó.

Hôm nay anh lại sử dụng biện pháp tấn công tiếp cận thế này, dù Thường Tiểu trưởng thành từ trong bình hormone nam, gặp nụ cười ‘điên đảo chúng sinh’ này của anh, chỉ cần còn chút ý thức con gái, tuyệt đối giết chẳng tha!

‘Chết rồi cũng muốn yêu-- không yêu đến tận cùng chẳng sướng vui sao--’ ()*

() Tên và lời bài hát của Tín Lạc Đoàn.*

“Cậu...” Trong tiếng di động cực kì bi thương, cuối cùng Thường Tiểu cũng mở miệng.

Sao? Sao rồi? Quý Hiếu Đồng cười lạnh trong lòng, xấu hổ phải không? Thẹn thùng à? Hay là mặt nóng như lửa đốt?

“Xin nhường đường.” Sắc mặt Thường Tiểu không đổi, tim đập chẳng nhanh, quân tử siêu nhân nhiên.

“...”

“Tôi nói là cho qua một chút.” Thường Tiểu liếc anh một cái, chặc, lòng dạ không tốt chưa nói, tai còn bị nghễnh ngãng! Sau đó ngoáy lỗ tai, khoát tay, ý bảo anh im lặng, chăm chú nhìn vào màn hình báo người gọi, nhận điện: ‘Tiên cô.’

Chắc... kiếp trước cô là nam thật rồi...

Quý Hiếu Đồng hơi bị quê mặt.

Ở đầu bên kia, mẹ Thường gào toáng lên: “Đồ chết tiệt! Sinh nhật mẹ mà không gọi được một cú, chết không có lương tâm.”

Bây giờ cô mới sực nhớ, gật đầu cười cười: “A? Hà lão thái, Hà tiên cô càng già càng quyến rũ, khiến Đức ca mê mết chết đi sống lại.”

“Nói gì đó! Gì mà lão thái hả? Mẹ mà vĩnh viễn tuổi mười tám, nhóc thối, đang làm gì đó?”

“Dạ không, đừng phải một tên, đáng ghét cực.” Không phải Thường Tiểu mách mẹ, chẳng qua thân thiết với Tiên cô, hai mẹ con không có gì giấu giếm, nói sự thật.

Trên cô có ba anh trai, Thường Hi, Thường Hoan, Thường Nhạc (*). Bốn anh em đều gọi ba là lão Đức, gọi mẹ là Tiên cô.

() Hi Hoan Nhạc đều mang nghĩa vui vẻ, hạnh phúc. Tiểu là nụ cười.*

Từ nhỏ Tiên cô đã học hát *hí khúc* (còn gọi là *kinh kịch*), vừa khéo bà Hà từng diễn vai Tiên cô, nên cứ gọi là Tiên cô mãi.

Thường Tiểu bảo từng luyện thanh cũng không phải nói dóc, lúc còn nhỏ học theo Tiên cô hát kinh kịch, bảo biết sơ về nhạc lý cũng chẳng khoác lác đâu, gào hai câu trong huấn luyện quân sự chỉ là chuyện vặt.

Thi thoảng còn nói được tiếng bưng.

Quý Hiếu Đồng đứng bên cạnh vẫn chưa đi, nghe được câu ‘đáng ghét cực’ thì càng đi không được, ở cũng chẳng xong, cảm giác thật mất mặt. Đã thế cô nói chuyện mà hoàn toàn không để ý tới anh, bỗng Quý Hiếu Đồng thấy khó chịu cực kì, ít ra anh chưa từng bị người khác xem nhẹ đến thế, bị một lần thế này đến là triệt để!

Nhìn đám bạn cũng không vội đi, ngậm miệng cười ra bộ đang chờ xem kịch, mặt lạnh đứng một bên, xem thử cô sẽ nói lời độc địa nào nữa.

“Dạ, con trai.” Đột nhiên cô ngẩng đầu lên nhìn anh: “Bình thường.”

“...” Quý Hiếu Đồng khựng lại, không cần hỏi cũng biết cô đang nói về bề ngoài của mình, một người không ra nam ra nữ thì dựa vào cái gì mà bình luận về ngoại hình của anh chứ?

Đêm đó chơi oẳn tù tì bị thua, bị bắt hôn cô một cái, cô mặc áo thun rộng, trên ngực không mấp mô chút nào, lại còn gương mặt đó nữa, giống y một cậu con trai, trở về anh còn chán chường suốt mấy ngày.

Sau này có người hay, kể chuyện này lên diễn đàn, cũng qua mấy ngày sau, mới biết cô là con gái... Nhưng con gái thì sao? Anh cũng chẳng vui xịu nào, con gái như cô thì coi như thua rồi.

Quý Hiếu Đồng không biết cơn tức từ đâu, nhăn nhó trừng mắt gườm gườm nhìn cô. Khéo sao cô quay đầu nhìn lại, liếc anh một cái, định không muốn dây dưa gì nữa, tiếp tục nói chuyện điện thoại, chẳng được câu chào mà bỏ đi.

“...” Hiếm khi nào Quý Hiếu Đồng không nói gì mà ngẩn ra, cứ đưa mắt nhìn theo mãi đến khi cô đi xa.

Đám anh em đột nhiên xông tới, cười gian trá gọi biệt danh của anh: “Đại soái,” sau đó nhìn theo bóng lưng của Thường Tiểu, nhướn mày: “Chúng ta đánh cuộc thế nào đây?”

5. Có muốn đi uống hai ly không?

Thường Tiểu luôn rất nhiệt tình, hễ là hoạt động của lớp thì sẽ không vắng mặt, chẳng sợ khổ, nếu xong việc còn phải dọn dẹp này nọ, cô luôn tự nguyện ở lại đến cuối để giúp đỡ.

Mà quan trọng nhất, cô không bao giờ tranh công, nhiều lắm chỉ khoát tay bảo không có gì, và cười... *sang sảng*.

Ban đầu Dung Lan nhìn cô không vừa mắt, thấy Thường Tiểu hoàn toàn chẳng biết gì về nghệ thuật giao tiếp, có lúc lại nói quá thẳng khiến người ta

khó chịu. Tính ra Dung Lan cũng là người quan hệ rộng, quen biết đủ loại bạn bè, nhưng không ai giống cô. Dù ở chung ký túc xá, *ngãng đầu không thấy cúi xuống cũng gặp*, quen sơ.

Mãi đến khi xảy ra chuyện phiền phức, Dung Lan hẹn hò với một gã bạn trai bí mật, trong khi gã lại là bạn trai của một nữ sinh trường khác, bị cô ta phát hiện, kéo tới phòng ký túc gây loạn. Dung Lan bị gã kia lừa nên rất giận, còn gặp phải cô nàng không rõ phải trái, chẳng thèm để ý khí chất thực nữ gì nữa, không nói tiếng nào mà xông vào đánh nhau, vợ phải cái gì thì lấy đó làm vũ khí.

Thường Tiểu đang ngồi trước máy tính đánh bản thảo, phòng ký túc nhỏ, bị chen lấn khó chịu, lúc này mới đứng lên, thoáng nhìn thấy một đứa con gái chộp lấy cà mên trên bàn đập lên người Dung Lan. Thiến Thiến quỳnh đến mức nhảy đồng, đầu Thường Tiểu nóng lên, phát huy tinh thần thân ái đoàn kết với bạn cùng phòng, vừa cà mên lẫn cái tát, kiên cường chịu thay Dung Lan.

Chỉ nhớ mãi một điều, sống lưng Thường Tiểu vẫn thẳng, không kêu đau, nhờ ưu thế chiều cao, quay đầu tóm cô ả, giăng lấy cà mên đập thật mạnh lên bàn, tiếng đập vang dội, cái hộp inox biến dạng kinh khủng.

Sau khi gây chấn động, trầm tiếng nghiêm giọng: “Tôi giận rồi đấy!”

Hất tóc, xắn tay áo, nói với ả cầm đầu: “Tôi nói, nếu không tự cút thì tôi đá đít!”

Cảm thấy giọng nói Thường Tiểu rất nghiêm túc, trong mấy bạn nữ vây quanh bên ngoài phòng kí túc, có người không nhịn được cười, nổi gan hét

lớn, *mau cút đi*. Có lẽ bọn con gái kia thấy trận này khó ăn, nhìn sang Thường Tiểu cao 1m7, rất có sức uy hiếp, hung dữ đe dọa mấy câu rồi bỏ đi.

Lúc ấy Dung Lan hơi cảm động, nhẹ nhàng nói cảm ơn, đầu bù tóc rối hỏi đau không. Bỗng dừng Thường Tiểu sức nhớ gì đó, quay qua nhìn cà men đã biến dạng rồi nói: “Cậu đền cái này nhé.”

Sau đó cười cười, ngồi xuống tiếp tục đánh máy.

Đột nhiên Dung Lan hiểu ra – nụ cười của Thường Tiểu rất chân thành, nhưng khóe miệng lại có vẻ kiêu ngạo.

Sau chuyện này, Thiển Thiển cũng thay đổi cách nhìn với Thường Tiểu, Dung Lan kéo hai người bảo muốn kết nghĩa, từ nay làm chị em, thương yêu lẫn nhau.

Biết nhau lâu, mới hay Thường Tiểu là một người rất đơn giản, không tính toán, thi thoảng lại ngốc cực kì, cứ nhìn kiểu ở chung với nhau của cô và Dư Phi thì biết. Thế nên sau này khi Thường Tiểu nói những câu ‘khó nghe’ thế kia thì lại như nói đùa, bởi vì lúc bắt đầu cô luôn rất nghiêm túc.

Mà bên cạnh đó Thường Tiểu luôn kiên trì với nguyên tắc bản thân, ví dụ mỗi lần hẹn hò nhóm, ngồi trong đám con gái, cô kiên nhẫn nhẫn mạnh mình là nữ. Nói tóm lại Thường cô nương đúng là đồ quái dị, có điều vẫn rất dễ thương, tuy không làm người ta thích từ đầu, nhưng Thường Tiểu có những điểm rất đặc biệt, cần thời gian để trải nghiệm.

Còn nữa, thật ra đúng là Dư Phi bắt nạt cô.

Tại sao có người bị bắt nạt mà sau đó lại vui vẻ đến thế cơ chứ... -__-!

“Tiểu Tiểu, có điện thoại.”

Thường Tiểu đang dùng máy tính của Dung Lan để đánh máy, nghe gọi bèn trèo xuống giường, rề rà đi tới nhận điện thoại, quái lạ, nhận cuộc gọi bằng di động thì đâu tốn tiền, bình thường ai cũng sẽ gọi vào di động hết.

“Là tôi.” Giọng nói có vẻ kiềm chế, cố gắng ra vẻ thoải mái.

Cô nghe mà không hiểu ra sao, *hể* một tiếng: “Cậu là ai?”

Bên kia có vẻ không vui: “Là tôi.”

Cô vẫn không nhận ra: “Ai cơ?”

“Thường Tiểu!”

“Đùa nhau hả, nếu cậu là Thường Tiểu thì tôi là ai?” Hình như nghe thấy bên kia đang hít một hơi thật sâu, cô suy nghĩ một chút rồi nói: “Có việc thì gọi vào di động tôi nhé, chào.”

Nói xong cúp điện thoại ngay.

Giây tiếp theo, điện thoại lại reo reng reng, Thường Tiểu đứng bên cạnh nên bắt máy ngay, có tiếng quát gắt gỏng từ trong ống nghe: “Tôi là Quý Hiếu Đồng, gọi đến giảng hòa!”

Giảng hòa? Cầu hòa chứ gì.

Thường Tiểu tự động giải thích như vậy, nhú mày: “Được rồi, vậy cậu xin lỗi trước đi.”

Đầu bên kia Quý Hiếu Đồng rõ ràng chần chừ, nghe thấp thoáng có người bảo ‘nhịn đi’ hay gì đó, cô lại không nghĩ nhiều, lòng dạ dồn hết vào quyển tiểu thuyết mới viết. Có câu *cũ không đi mới không tới*, sau khi bị ép phải bỏ, đột nhiên ý tưởng ùa về.

“... xin lỗi?” Anh như người bị giật dây, giọng nói rõ ràng không vui.

Không biết có phải Thường Tiểu không tập trung hay không, nghe câu nghi vấn thành câu trần thuật, tưởng là đã xin lỗi, ngắn gọn bảo: “Tha lỗi cho cậu, vậy chào nhé!”

Sau đó cúp thẳng.

Thật ra Dung Lan nói đúng, đôi khi cô là một người rất . Tính tình nóng nảy, tới nhanh, đi càng mau, nhanh thì mấy phút đồng hồ, chậm thì cùng lắm là bốn năm ngày, với bạn bè thì chẳng hề từ chối ai, trừ việc không nói về trực giác của mình – cô tin tưởng vào sự nữ tính của mình, là trực giác của phái nữ.

Hôm qua có nói chuyện với Tiên cô, tâm trạng đã thoải mái hơn, nghĩ lại thì thấy bốn vạn chữ cũng chả là gì, chạy hai mươi ngàn mét cũng không sao, bị phun lên người càng chẳng đáng kể, tí rượu kia giặt xối là sạch ấy mà! Cô lên diễn đàn nói người ta *chỉ có như thế*, tuy là sự thật, nhưng đã làm tổn hại đến thể diện của người ta, nếu anh đã xin lỗi rồi thì thôi, cuối cùng quyết định giải tỏa hiềm khích ngày trước.

Dù sao mấy truyện cô viết trước đây cũng chẳng có mấy ai đọc, không có nhiệt huyết, bây giờ tìm được cảm hứng mới, quyết tâm hi sinh tính mạng vì sự nghiệp ngôn tình!

Vừa bước hai bước tới giường, điện thoại lại reo ầm ỹ.

Cô thoáng chần chừ, vẫn chạy tới bắt, lớn tiếng quát phủ đầu: “Có gì sao cậu không nói một lần cho xong thế?”

Suýt nữa Quý Hiếu Đồng làm rớt điện thoại, nghĩ rõ ràng cô là người cúp điện thoại trước, hít thở hai lần thật sâu, giọng nói có vẻ hơi máy móc: “Để tra dồi tình cảm, cậu có muốn đi uống hai li không!”

“Hử?” Thường Tiểu ngẩng đầu hỏi Dung Lan: “Quý Hiếu Đồng mời đi uống rượu, có muốn đi không?”

“Quý Hiếu... Đồng!?” Dung Lan thò đầu từ trong toilet, bỗng tròn tròn mắt: “Đi! Đương nhiên là đi rồi!”

“Vậy được,” cô nói vào điện thoại: “Đừng uống rượu, uống bia đi.” Sau đó ném điện thoại cho Dung Lan, nói: “Cậu hẹn giờ với cậu ta đi.”

Cực kì hoành tráng ném Quý Hiếu Đồng qua sau đầu, tiếp tục hào hứng suy nghĩ về tình tiết mới: Tiếp theo, làm thế nào để nam chính lột đồ ra đây?

Thường Tiểu học khoa Kinh tế, lúc học Thống kê, đầu còn xài được ngon lành nên thầy giáo rất thích cô, sau đó nâng kính nhìn cô hỏi, một cô gái đoan trang, ngoan ngoãn đáng yêu như thế, sao lại ăn mặc như thằng con trai vậy.

Cô liền cười xòa, bảo chẳng có cách nào, em mặc váy, Thiến Thiến bảo em là yêu nghiệt.

— Yêu trong yêu quái, nghiệt trong nghiệt chướng.

Từ trên giường xuống bàn, tay ôm laptop đi vài vòng, vắt hết óc cuối cùng cũng lưu được mấy ngàn chữ, thở một hơi thật dài, thầm nghĩ bây giờ có ai dám tung virus hại cô, cô sẽ đấu với người đó tới cùng.

Thiến Thiến là thành viên câu lạc bộ kịch, Dung Lan là cán bộ trong hội học sinh, hai người có việc bận, đến chiều cũng chẳng thấy ai. Mà bản thân cô, lúc trước vì không từ chối được lời mời của trưởng câu lạc bộ thể thao, gặt đầu, bôn ba trong các trận đấu trường mình làm chủ nhà, làm chân đưa nước, hoặc trọng tài, cũng có chút tiếng tăm nhất định trong phạm vi nào đó.

Cô dâu trẻ dễ thành mụ vợ già, nay đã sai đám người mới làm việc, khó lắm mới rảnh rỗi tí đỉnh.

Xoa bụng, vừa cảm thấy hơi đói thì di động reo lên.

Thường Tiểu thấy tên của Dư Phi, cô vui vẻ, giọng nói khác hẳn ban nãy, gào toáng lên: “Dư Tiểu Phi!”

Dư Phi khẽ phì cười: “Thường Đại Tiểu.”

Thường Tiểu cười rất tươi, sau đó hít đầy hơi nói lớn: “*Chàng* để bụng rỗng mà tới, tối nay gặp nhau trên bàn ăn!”

“Chà.” Anh cười cười, giọng nói không nhanh không chậm, bình thản: “Hôm nay trăng treo cành liễu, tiểu nương tử hãy trang điểm một phen, tự nhiên ta sẽ tới trước cửa nghênh đón.”

“Ta sẽ trang điểm lộng lẫy, yên lặng ngồi chờ,” cô bắt chước cảnh trong phim kiếm hiệp, mặt nghiêm túc, tự chấp tay nghiêm mà nói: “Mời!”

“Mời.” Trong giọng nói của anh đầy ý cười.

“Á khoan!” Thường Tiểu gào lên ngăn anh lại, “Ai da da” âm ỉ ở cổ họng, sau đó hát tuồng: “Trăng treo cành liễu là khi nào *ấy hĩ?*”

“Tiểu nương tử hãy cứ chờ ta.”

“Được. Vậy~~” Cô nhún vai, tiếp tục bắt chước giọng nói thô lỗ như trong phim kiếm hiệp: “Ta cúp máy đây~~ *kya kya!*”

“...”

Thường Tiểu cúp điện thoại, bỗng bày ra tư thế đúng tiêu chuẩn của Hoàng Phi Hồng: “Mời!”

Sau đó ngậy người mà cười.

Trăng chưa lên Dư Phi đã gọi, bảo rằng đang chờ cô dưới lầu, hình ảnh đó ăn sâu vào tim, tung tẩy ra ngoài.

Dư Phi từ xa đã thấy cô cười tươi roi rói, hơi nướng mào: “Hôm nay Thường tiểu đệ cao hứng như vậy, vì chuyện gì thế?”

“Thường tiểu muội.” Thường Tiểu không hề ngại phiền mà sửa lại.

Dư Phi nhìn cô từ trên xuống dưới một lượt: “Không có sức thuyết phục.”

“Lần sau cười hết cho cậu nhìn.” Cô trừng mắt liếc anh, nghĩ lại, chỉ sợ có khi vẫn không nhìn ra. Thời cô dậy thì, có lần Tiên cô đi lưu diễn về, vào nhà ngạc nhiên đến đổ mồ hôi lạnh. Vì trong một mùa hè, cô cao lên tới năm, sáu cm, ngực vẫn như đang dán hạt dưa hấu, chưa mọc lên.

Được, quyết định rồi, món ngọt tối nay sẽ chọn chè đu đủ sữa tươi, lấy hình bồ hình. Tốt nhất là bự đến mức có thể kê lên bàn để nghỉ. ><~!

Lúc ăn cơm, Dư Phi luôn gấp hành bỏ vào chén cô, cô bảo thế thì dọn chủ quán lúc xào rau đừng cho vào là được, nhưng Dư Phi vẫn không để ý, cô nghĩ, lẽ nào anh đang hưởng thụ quá trình này...

Có điều ăn nhiều hành sẽ có mùi, không phải ảnh hưởng tới hun hít sao?

Xong việc, Thường Tiểu liếc anh một cái, nhìn gần thấy lông mi của anh rất dài, lại còn xòe rộng, không khỏi hơi mắc cỡ, cam chịu cho hết hành vào miệng.

Sau khi ăn xong, hai người rảnh rỗi chuyện trò, Thường Tiểu nghĩ, vẫn là không nên nhắc tới chuyện máy tính, cảm thấy anh chưa làm xong, bây giờ mà nhắc sẽ làm tổn thương lòng tự trọng của anh mất, dù sao quan hệ hai người thân thiết như thế, cô kiên nhẫn chờ vậy!

Lát sau, như thể Dư Phi hiểu rõ suy nghĩ trong lòng cô, dùng tăm đâm vào quả cà chua bi đưa tới miệng Thường Tiểu, chẳng quan tâm cử chỉ này ái muội đến chừng nào, thật là...

Kì cục... = =~

Tiếp theo anh thông thả hỏi: “Gần đây làm mất lòng ai thế?” Dùng virus phá hủy chương trình, chẳng cứu vớt được dù chỉ là mảnh vụn trong ổ C, những ổ đĩa khác cũng bị phá hư. Hơn nữa...

Anh cảm giác chuyện này sẽ không kết thúc, không chừng đối phương chỉ chực chờ cô lên mạng là sẽ tiếp tục tấn công.

Cô không nghĩ nhiều, cắn một cái: “Không có.” Sau nghĩ lại một chút: “Có.”

Anh đâm một quả cà chua khác, lặp lại động tác dứt ăn, lơ đãng nói: “Không phải cậu ta.” Lần trước tấn công vào máy tính người kia, trong đó không có chương trình này... Nhưng mà với tư cách ‘tặng món quà’ nho nhỏ, anh thuận tay tặng đóa... ờm, hoa tươi.

“Không phải ai?” Thường Tiểu ra bộ ngờ nghệch.

“Không có gì.” Anh cười, không muốn dây dưa tới nữa. Nhưng anh cũng đã chuẩn bị một món quà nhỏ, định để hỏi thăm đồng chí ‘hacker’ kia một tiếng. “Không phục hồi văn bản được, nhưng đã sửa máy tính ổn rồi.”

Cô vỗ vỗ vai anh, mặt an ủi, ra vẻ trong lòng đã hiểu rõ: “Được rồi, để mình đi lấy.”

Cô cũng đoán kết quả sẽ thế này từ đầu.

Dư Phi đâm quả cà chua bi thứ ba rồi tự mình cắn trước một miếng nhỏ, sau đó đưa nửa còn dư đến trước miệng cô, nghĩ bây giờ hẳn Thiến Thiến đã chuyển máy tính của mình đi rồi, thỉnh thoảng cũng phải để Thường Tiểu nhà anh được nghỉ ngơi một chút, thông thả nhai vài cái: “Cuối tuần này chờ điện thoại mình.”

Thực hiện lời hứa.

Lúc Thường Tiểu leo cầu thang về lại phòng mình, đột nhiên nghĩ ra, Dư Phi bảo ‘không phải cậu ta’, chẳng lẽ ý chỉ... Quý Hiếu Đồng?

Chậc, lần sau phải hỏi cậu ta xem thế nào, tránh xử oan... người tốt (?). Vừa vào cửa đưa mắt thì thấy đầu CPU đã ở trên bàn, vừa vui vừa ngạc nhiên, hèn chi khi cô nói lấy máy tính, Dư Phi bảo không cần, ra là ý này.

Nhìn Thiến Thiến đang ngồi, nửa bên mặt sa sầm, liền hỏi: “Sao thế?”

Thiến Thiến cảm hận nghiến răng: “Cậu đi nói với Dư Phi, nói tớ ghét cậu ta!” Dám vì Thường Tiểu mà năm nhược điểm đe dọa cô... Cơ mà lát sau nghĩ lại Thường Tiểu là một người cố chấp, không chừng sẽ chạy tới nói thật. Sợ bị trả đũa, cô trầm mặt: “Quên đi, cậu đừng nói...”

Càng nghĩ càng thêm lo: “Không được nói đó!”

PHẦN II

[Nguyên]

1. Vô sự xun xoe, không gian cũng trộm.

Dung Lan đã hẹn giờ với Quý Hiếu Đồng.

Ngay cuối tuần.

Thường Tiểu cảm thấy mình cần học tập khả năng giao tiếp của Dung cô nương, Thiến Thiến cũng hớn ha hớn hờ đòi tham gia, bảo chưa gặp trực tiếp càn lan quý nhất trong truyền thuyết của khoa máy tính bao giờ. Cô thấy hai người bọn họ hứng chí, lại nghĩ bên kia muốn cầu hòa, cảm thấy gặp anh cũng không sao.

Trước khi ra khỏi cửa cô vẫn mơ mơ màng màng nhớ chuyện gì đó, nhưng bị giục quá, thành ra quên bống.

Trên đường đi, đột nhiên Thiến Thiến nghi ngờ: “*Vô sự xun xoe, không gian cũng trộm?*”

Dung Lan nói: “Không sao, hôm nay tớ không uống rượu đâu.”

Thiến Thiến gật đầu: “VẬY TỚ CŨNG KHÔNG UỐNG.”

Thường Tiểu nghĩ, dù sao cũng chẳng ai có thể nổi *sắc tâm* với mình được, không quan tâm, nhún vai: “Tớ uống!”

Ba người cùng vào một căn phòng đã đặt trước, Quý Hiếu Đồng đang ngồi trên ghế đầu đặt ở khán đài, ung dung hát tình ca. Đó là một bài hát tiếng Anh đã cũ, cô từng nghe bài này, nhưng không nhớ nổi tên, vừa bước vào cửa đã bị cuốn hút, chăm chú lắng nghe.

Thiến Thiến và Dung Lan mê mẩn, Thiến Thiến còn khẽ xuýt xoa vì bất ngờ. Dung Lan vừa say mê vừa hưng phấn ngắm sườn mặt của anh, mắt sáng lấp lánh.

Quý Hiếu Đồng hát rất nghiêm túc, giọng nam trung dịu dàng, thi thoảng hơi có âm khàn, khiến người ta cảm thấy thật kì lạ, rõ ràng hơi khàn, thế mà ca từ lại khiến con tim đau nhói. Mãi đến khi hết nhạc đệm, anh mới hạ micro xuống, nhìn qua phía bọn cô.

Hình như Thường Tiểu đang chuẩn bị gì đó, đột nhiên vỗ tay ‘bốp bốp’ hô lớn – “Hay!”

Cô luôn là một người thành thật, hay là hay, không hay là không hay, lại còn gật gù, nghiêm túc nhấn mạnh: “Hay lắm!”

Những người có mặt gồm cả Thiến Thiến và Dung Lan, bị cô khiến cho
☐...

Ba người đang ngồi trên sofa cũng đứng lên, anh chàng để tóc húi cua rất đẹp trai xông thẳng tới, đầu tiên nhìn Dung Lan và Thiến Thiến, sau đó quay sang cô, nói: “Tôi là Trần Hoa, bạn cùng phòng của Đại Soái, hai người bạn họ lần lượt là A Tiêu và Lão Hồ, chào các cậu.”

Dung Lan đáp lại đầu tiên, cười nói: “Chào mọi người, mình là Dung Lan, cậu ấy là Thiến Thiến, tới đây tham gia cùng Tiểu Tiểu.”

Thanh niên ấy mà, cười nói với nhau, không hề nhắc tới trọng điểm tối nay, thật ra là né tránh *trọng điểm* thì đúng hơn.

Lão Hồ ở bên cạnh đã chọn bài xong, sau đó ngẩng đầu lên hỏi: “Mọi người có ai muốn hát không?”

“Tôi!” Đột nhiên Thường Tiểu có vẻ rất kích động.

Thiến Thiến và Dung Lan lập tức tái mặt, Thiến Thiến còn vội vàng chạy tới sau lưng Thường Tiểu xoa tay với cậu ta, ý bảo người anh em Lão Hồ không nên quá xúc động, chần chừ đi tới, nghe cậu ta ngây ngốc hỏi: “Bài gì?”

Thường Tiểu cười cười: “Cao nguyên Thanh Tạng!”

“...”

“...”

Dung Lan và Thiến Thiến vẫn chưa bỏ ý định, tiếp tục xua tay.

Nhưng Lão Hồ nhìn nụ cười mong đợi của Thường Tiểu, tuy rằng khuôn mặt 囧囧 nhưng tay vẫn chọn bài, mặc dù rất muốn báo rằng không tìm thấy.

“Nhạc đậm dài quá.” Thường Tiểu cho ý kiến. Sau đó nhạc dạo vừa vang lên thì cầm micro, kính cẩn nói cảm ơn, sau đó há mồm hát theo nhạc.

“Là ai mang đến... tiếng oán thời xưa... gọi...”

Kết quả là, ngoại trừ hai cô bạn cùng phòng của Thường Tiểu, mọi người đều bị gương mặt nam tính và giọng hát tiêu chuẩn của mỹ nữ kia...

Shock... = =

Đúng là hát rất có nghề.

Mọi người nhìn nhau, nhớ đến bài hát tiếng Anh nhẹ nhàng ban nãy, chênh lệch quá lớn, không thể không cười khan.

“Đó chính là Thanh Tạng... Mọi người cùng hát nào!” Bỗng Thường Tiểu hô toáng, Quý Hiếu Đồng đang ngồi trên ghế cao, vừa định đi xuống, động tác hơi không linh hoạt, cô lại ngân giọng cao vút mà hát tiếp — —

“Ao ào áo~~” Ngân giọng được hai nốt thì không giữ được nữa, chẳng ngờ bị đứt âm.

Mọi người khựng lại... Sau đó liều mạng nhin cười, dù sao cũng chưa quen thân lắm.

Thiến Thiến và Dung Lan cực kì 囧囧, cô không để ý, quay đầu liếc Quý Hiếu Đồng, vẫn chưa hết xấu hổ, nói: “Hôm nay tôi chưa luyện giọng, bữa khác so tiếp đi.”

“...” Quý Hiếu Đồng thấy cô thì hơi khựng lại, hai người vẫn giằng co nhau một hồi, đột nhiên nhếch khóe miệng: “Lần sau thì miễn.” Hiếm khi nào không đối chọi gay gắt, nhảy từ trên ghế xuống một cách rất ngẫu, chìa tay ra: “Quý Hiếu Đồng.”

Cô không để ý bàn tay kia, gật đầu: “Tôi biết mà.”

“...”

Thiến Thiến nhảy sang, néo trộm một cái, ghé sát vào tai cô thì thầm: “Bây giờ, đầu tiên cậu phải bắt tay, rồi tự giới thiệu lại.”

Cô không hiểu: “Cần gì, cậu ấy biết tên tớ mà.”

“...” Mọi người im re.

“*Khụ*, thôi ngồi đi.” Trần Hòa đứng ra giảng hòa, trên bàn bày chục lon bia, anh ta khui hai lon, chia cho Thường Tiểu và Quý Hiếu Đồng: “Nào nào,

Đại Soái, cậu là đàn ông, chủ động mời một li đi, sau này là bạn bè mà.”

Quý Hiếu Đồng nhìn mặt Trần Hoa, như thể đang cân nhắc chuyện gì, sau đó nhận lấy, không hé răng, giơ lon lên.

Cô cũng nhận lấy, nghĩ đến chuyện gì đó rồi nói thẳng vào vấn đề: “Đúng rồi, có phải cậu hack máy tính của tôi không?”

Đột nhiên Quý Hiếu Đồng nheo mắt, cười giễu, rút tay cầm bia về.

A Tiêu bên cạnh ngồi không yên, mở miệng nói: “Bạn Thường nói thế là sai rồi, rõ là bạn tìm cao thủ hack trước thì có! Sau đó còn chẳng khởi động máy tính nổi, không phải có tật giật mình à?”

Thiến Thiến nóng tính, bình thường rất thẳng thắn, lại hay bao che bạn bè, vì thế không phục, đốp chát lại: “Cái gì, là các cậu gây sự trước. Máy tính của Tiểu Tiểu tê liệt hoàn toàn, những văn bản quan trọng cũng mất sạch. Bốn vạn chữ, các cậu có biết bốn vạn chữ là gì không? Dùng móng gà của cậu không biết gõ khi nào mới xong nữa là, lại còn vừa ăn cắp vừa la làng!

“Đệch, máy tính bị đơ, không phải do cậu ta lượn web lung tung nên bị dính virus hả?” A Tiêu cãi tay đôi với cô: “Cậu ta làm âm ỉ trên diễn đàn, Đại Soái tụi này mở một mắt nhắm một mắt không chấp nhận với các cậu, kết quả hôm sau bị đập cửa tới bắt xin lỗi, cậu mới đúng là vừa ăn cắp vừa la làng! Hôm ở quán bar, thấy các cậu cũng đùa nhau nên mới chọn các cậu, thế mà ghi thù đến bây giờ, con gái đúng là nhỏ nhen.”

“...” Thiến Thiến ngấp ngừng: “Bây giờ các cậu nói đen thành trắng, vàng thành xanh thế hả! Không phải các cậu có tật giật mình thì tại sao cậu ta lại chạy hai mươi ngàn mét, chạy hơn một nửa thì chuồn mất, thật mất mặt!”

“Cậu ấy chạy vì bị chúng tôi bảo là ngốc chứ sao, đừng có dây dưa vớ vẩn!” Biết thua mà còn chạy cho hết, rõ ràng không sai mà phải xin lỗi, thế là không cần thiết, A Tiêu nhớ lại, nhìn Quý Hiếu Đồng rồi đột nhiên cảm khái: “Đại soái của tụi này rất đơn thuần, lúc đó bị bảo chạy đi hôn, khi về mặt đỏ ửng.”

Đột nhiên Quý Hiếu Đồng đơ mặt, hơi nhú mày: “Cậu câm đi!”

A Tiêu nhe răng cười, liếc qua Thiến Thiến: “Có ngốc cũng thấy Đại Soái nhà tụi này chịu thiệt!”

“Xì!”

Hai người còn muốn tranh cãi, đột nhiên Thường Tiểu cắt ngang: “Khoan đã,” sau đó im lặng suy nghĩ, nhìn đương sự, khẽ nhú mày: “Nói thế, không phải cậu hack máy tính của tôi à?”

Quý Hiếu Đồng hừ một tiếng: “Các cậu chơi trò gì tôi không quan tâm.” Bộ dạng như bị mất hứng.

“Sao không nói sớm.” Đột nhiên Thường Tiểu nhếch khóe môi cười tự đắc, cười vì bản thân đã chạy năm mươi vòng khơi khơi, sau đó giơ lon bia trong tay, làm động tác cụng li, cười bảo: “Vậy thì thôi,” Nghiêng đầu nhớ lại biệt danh ban nãy mọi người gọi anh: “Ừầy, Đại Tỏi!” (* Hai âm này đọc gần giống nhau)

Quý Hiếu Đồng lảng lạng nhìn chăm chăm vào Thường Tiểu, trước khi mọi người chưa kịp cười thành tiếng, nghiêm mặt sửa lại: “Là Đại Soái.”

Cô cười hì hì: “Cụng li.” Sau đó ngửa đầu uống cạn, nháy mắt trong tay chỉ còn là lon rỗng.

Đột nhiên Lão Hồ thốt lên: “Ngầu!” Lập tức cầm một lon bia ‘phụt’ một tiếng mở ra uống một ngụm, lơ đãng liếc qua ngực cô: “Kính *bình* nguyên Thanh Tạng!”

“Cao nguyên!” Cô thật thà sửa lại, cười cười.

Thiến Thiến vẫn đắm chìm cuộc tranh cãi với A Tiêu, nghiêm mặt, đánh mạnh vào gáy của Thường Tiểu, bực bội quát: “Sao lại có chị em như cậu hả? Lâm trận phản bội!”

Thường Tiểu sờ đầu cười ngây ngô, Dung Lan chạy đến pha trò, chạy lên bực hát ‘Yêu-ing’, điều tiết không khí.

Thường Tiểu rất vui, khoát tay lên vai Thiến Thiến, cười nói: “Tiểu Lan hát bài này hay ha.” Sau đó nghiêm túc nhận xét: “Nhưng so với mình thì hơi kém một chút.”

Thiến Thiến tức tối liếc cô: “Heo.”

Quý Hiếu Đồng nhìn thái độ thay đổi bất thành hình của Thường Tiểu, co gật cơ mặt.

Anh không hiểu. Không hiểu hồi trước đối chọi gay gắt với anh như thế, vì sao trong nháy mắt lại thay đổi thái độ... thân thiết như vậy (?)...

Không thể tưởng tượng nổi.

Thật ra, bọn họ vốn đâu quen nhau... Anh hươ hươ lon bia trong tay, liếc mắt nhìn Thường Tiểu đang gật gù vui vẻ theo bản nhạc, Trần Hoa quay về phía anh ra hiệu, nhắc đến trò đánh cược giữa bọn họ, vì thế khẽ nheo mắt, nghiêng lon bia ra dấu.

Thường Tiểu ngân nga theo câu hát '*Khi yêu anh là gà*', nghĩ hôm nay Dung Lan và Thiến Thiến không uống bia, bản thân không cần làm *hộ hoa sứ giả*, nên uống rất thoải mái. Cứ hết mười lon này đến mười lon khác, Trần Hoa gọi phắt một chai Brandy và mấy li rượu, lắc lên rồi cùng uống.

Thường Tiểu uống đến mức mặt đỏ bừng.

Giữa buổi thì Thiến Thiến nhận điện thoại nên đi trước, Dung Lan nghĩ Thường Tiểu uống được nên không ngăn, cũng không để bụng, nói chuyện với Trần Hoa, Lão Hồ.

Ai ngờ đột nhiên Thường Tiểu ngơ ngác nhìn Quý Hiếu Đồng, cười ngây ngô, sau đó cực kì khí phách vươn tay khoác qua vai anh, kéo vào lòng mình.

Quý Hiếu Đồng cũng khờ ra, đây là hành động của mấy chú già thường đến mấy chỗ ăn chơi uống rượu với gái mà...

Sau khi nhìn anh thật gần, lại không duyên không cớ đưa tay nhéo mặt anh, cười híp mắt mà nói: “Cứng à! Trông cứng *ngon* quá!”

--|||...

Khuôn mặt Quý Hiếu Đồng sa sầm, bỗng chốc đỏ ửng, vừa giãy giụa thoát ra vừa rống to: “Buông ra!”

Đám bên cạnh ngẩn người, phá ra cười sảng sặc, Trần Hoa giả vờ trêu, dính sát vào Quý Hiếu Đồng: “*Ngon* cũng là nhà tôi, mỹ nhân thì phải *ngon* rồi, cực kì *ngon*!”

Cô gật gù: “*Ngon ngon, how much?*”

“...” Lúc này Dung Lan mới nhận ra chuyện không bình thường, nghĩ Thường Tiểu đã say đến tám phần, nhưng bản thân không thể đưa cô về ký túc xá... vội vàng 囧囧 chạy tới đỡ, tranh thủ lúc cô còn chút ý thức thì đưa về.

Không ngờ Thường Tiểu còn ý thức nhưng lương tri chẳng bao nhiêu, không thèm để ý, lôi lôi kéo kéo một hồi, Dung Lan chẳng làm gì nổi – người này hễ uống say thì bướng cực kì.

Quý Hiếu Đồng cũng chưa hết khiếp sợ, không biết vì uống rượu hay do bị nhéo, hay tại câu nói của cô mà vẫn còn vệt đỏ chưa tan, ửng hồng lên như mặt hoa đào. Trừng mắt nhìn Thường Tiểu, nghiêng răng nghiêng lợi: “Rốt cuộc quái thai này từ tảng đá nào!”

Thường Tiểu cười khì khì: “Tôi biết đó, *Tôi* mọc từ đất.”

“Là Đại Soái!” Anh cúi.

“Được rồi, Đại Soái.” Cô biết nghe lời, lại cười tiếp: “Đến đây, chúng ta hát tình ca chung.”

Màn chọc ghẹo này khiến đám còn lại rất vui, một bộ chờ xem hài kịch.

Dung Lan đành vội vàng điện cho Thiến Thiến, cô hoàn toàn không làm gì được với Thường Tiểu đang say tí bĩ. *Mẹ nó*, bình thường uống say thì nhiều nhất chỉ nằm xuống là ngủ, nay Thường Tiểu như ngựa hoang được bỏ cương, hăng hái trào dâng.

Lại còn có ý đùa giỡn trai nhà lành... Có phải là viết tiểu thuyết nhiều, kiềm nén trong lòng lâu quá rồi đúng không?

“A, điện thoại...” Đột nhiên Thường Tiểu nghiêng đầu, moi cái di động đang rung lên không ngừng từ túi quần jeans, vừa định bắt thì Dung Lan đã giật lấy: “Được rồi, cậu nghỉ đi.” Sau đó hướng ra cửa tìm chỗ yên tĩnh hơn, đưa lên tai: “Alo? Xin chào, alo?”

“...”

Dung Lan biết bên kia có nghe, lại nói: “Tôi là bạn cùng phòng với Thường Tiểu, bây giờ cậu ấy không tiện bắt điện thoại, nếu không có gì gấp thì lát nữa tôi sẽ bảo cậu ấy gọi lại.” Tránh để Thường Tiểu lại nói lung tung.

“... Alo?” Dù gì cũng là tìm Thường Tiểu, tuy sốt ruột nhưng Dung Lan vẫn chờ đối phương trả lời.

“À, là Dung Lan.”

Lúc này bên kia mới thông thả lên tiếng, giọng nói không nhanh không chậm, cực kì đối lập với sự sốt ruột của cô, còn mang vẻ xa cách như có như không.

Dung Lan thoáng khựng lại... *Đệch*, là Dư Phi!

Thành thật mà nói, cô không thích anh lắm. Nói là không thích, chứ thật *ra hơi sợ* thì đúng hơn. Người này có đôi mắt tưởng chừng vô hại nhưng thật ra lại nhìn thấu tất cả, quan trọng nhất là bạn vĩnh viễn không thể biết trong lòng người đó đang nghĩ gì.

Thì thoảng cảm thấy như anh đang ở một thế giới riêng, cứ thế mà ung dung thông thả đến già.

Nhưng bên cạnh anh lại luôn có Thường Tiểu.

Tuy không thích, nhưng mỗi lần gặp các cô, Dư Phi vẫn cười nói hỏi thăm, nhưng thỉnh thoảng khi xoay người, sẽ vô tình nhìn thấy vẻ hờ hững lạnh lùng và xa cách trong đáy mắt.

Thật ra anh giả vờ mình dụi dàng, dễ gần rất thành công, chẳng qua cô và Thiển Thiển là người rất nhạy cảm, đầu óc khôn khéo...

Thế nên đối với người đó mà nói, chỉ có Thường Tiểu là khác biệt.

Dung Lan không kiềm được lại lén nhìn một cái, bỗng cảm thấy nụ cười của anh khi nhìn Thường Tiểu, rõ ràng vẫn một vẻ lãnh đạm nhưng lại có ảo giác như hoa xuân rực rỡ.

Mà cũng chỉ có cô gái như Thường Tiểu mới có thể chịu được anh thôi...

“VẬY... Có việc gì không?” Dứt lời đột nhiên Dung Lan không biết nói sao cho phải – nhất là trong tình huống Thường Tiểu đang say khướt thế kia.

Thật ra, cô và Thiến Thiến đều nghi ngờ quan hệ bên trong giữa bọn họ, nhưng Thường Tiểu trả lời rất thản nhiên.

Thoải mái thẳng thắn, không hề có chút mập mờ. Thẳng thắn đến mức khiến người ta không thể nghi ngờ điều gì...

“Ừ, không có gì.” Giọng điệu của Dư Phi vẫn lịch sự tao nhã như cũ, sau đó lãnh đạm bảo: “Nhờ cậu nói giúp, tôi ở chỗ cũ chờ cậu ấy.”

“Ấy...”

“Cậu ấy xong việc, thì cứ tới thẳng đây. Xin hỏi,” Anh cười khe khẽ, hình như nghe thấy đoạn nhạc từ tai nghe, giọng điệu rất dễ nói chuyện: “Có được không?”

“...” Dung Lan trầm mặc ba giây, khi đã bình tĩnh lại mới mở miệng: “Tôi để Thường Tiểu nghe điện thoại vậy.”

2. Hầu như anh chưa từng bị xem nhẹ đến triệt để như thế.

“Tôi để Thường Tiểu nghe điện thoại vậy.” Dung Lan nói xong, giận chó đánh mèo tròng Thường Tiểu, quãng điện thoại như cục khoai lang bỏng tay, Thường Tiểu liền hỏi: “Ai vậy?”

Giọng điệu Dung Lan hơi cáu gắt, nói: “Cái người nhà cậu đấy.”

Cô ‘À’ một tiếng, nhận điện thoại liền hỏi: “Cậu là người nhà tôi đấy à?”

Dư Phi khựng lại, tựa như người được mùi rượu trong giọng nói của cô, hỏi lại: “Nhà cậu có mấy người?”

Cô ngáp ngừng một chút, đếm ngón tay, ba mẹ và ba anh trai: “Năm.” Sau đó vẫn còn chút lí trí mà nhìn xuống màn hình di động, thấy hai chữ ‘Dư Phi’ thì nở nụ cười, nói với ống nghe: “Không có phần của cậu đâu.”

“Uống rượu?” Anh hơi cau mày, có vẻ như đã hiểu nỗi khổ của Dung Lan.

“Không nhiều lắm.” Cô cười, sau đó ngẫm nghĩ một chút lại bảo: “Mình phải hát tình ca, không rảnh nói chuyện điện thoại đâu.”

“Sau đó?”

“Sau đó cũng không có phần của cậu.” Cô cười cười, vì bây giờ anh không ở đây.

“...” Anh hơi trầm xuống: “Hôm nay là thứ mấy?”

“Thứ bảy.”

“Vậy là mình không nhớ sai,” anh thản nhiên nói: “Chờ cậu ở chỗ cũ.”

“Chỗ cũ?”

“Ừ, vậy...” Giọng nói của anh mang nhiều ý nghĩa: “Chào.”

Thường Tiểu nghe tiếng ‘tút tut’ bên tai thì giật mình, khẽ nhú mào, hỏi Dung Lan: “*Chỗ cũ* là chỗ nào?” Sau đó nhún vai: “Thôi không sao, chúng ta cứ hát trước đi.”

Đương nhiên Quý Hiếu Đồng không chịu hát với cô, bộ dạng cau có.

Dung Lan không quản được Thường Tiểu nên đành mặc kệ, Trần Hoa bảo không sao, dù gì thì chút nữa cũng sẽ giúp một tay đưa về. Lúc này Dung Lan mới lên quan sát Quý Hiếu Đồng, dù tiếp xúc với nhau không lâu nhưng anh bạn này cái gì cũng viết lên mặt, nhận định đây cũng là người có suy nghĩ đơn giản.

Còn về khuôn mặt ấy, có lẽ đã được Thượng đế phát huy khả năng sáng tạo và tưởng tượng của ngài, một tác phẩm thành công! Lại tấm tắc khen.

Bên này Thường Tiểu hát xong vài bài, đột nhiên vỗ đầu nói: “Không được, tớ có chỗ phải đi.”

Dung Lan nhú mày: “Cậu thế mà còn đi đâu được chứ?”

Cô đáp: “Chỗ cũ! Tớ đi tìm xem sao.” Thường Tiểu cười híp mắt đến là vui, như thể đang rất nhớ tới nhiều *chỗ cũ*, khuôn mặt trắng trẻo hơi ửng đỏ, thành lại ra có vài phần ngờ nghệch ngây thơ.

Dung Lan liếc cô một cái, cố gắng khuyên bảo: “Cậu đi được không? Say thế rồi thôi đừng đi nữa. Chúng ta về ký túc xá trước rồi có gì cậu gọi điện cho cậu ta sau.”

Thường Tiểu lầm bầm: “Tớ đi được!”

Dung Lan trừng mắt: “Đồ đáng ghét, hôm nay cậu chán sống rồi! Muốn thì tự đi đi!”

“Được!” Thường Tiểu cười khúc khích tỏ vẻ khinh thường, vỗ bộ-ngực-*không-có-gì*: “Tự đi thì tự đi!”

“...” Dung Lan không biết nói gì hơn, chợt hiểu tại sao đại ca xã hội đen trên TV lại hay nói câu – Đã làm thì sớm hay muộn cũng bị trả báo. Hôm nay đúng là cái gì cũng *trả* cho cô.

Đột nhiên Trần Hoa bảo: “Không sao đâu, để Đại Soái của tụi này đi cùng.”

Quý Hiếu Đồng phì cười: “Liên quan gì đến tôi!”

Trần Hoa nhú mày, lại nháy mắt... *Không hiểu?* Nháy mắt lần nữa...

Cuối cùng Quý Hiếu Đồng mới hiểu ra, căn rặng nói: “Lúc đó thì cậu đừng hối hận!” Nói xong không kiên nhẫn nhìn qua Thường Tiểu, gắt: “Giờ muốn đi đâu?”

Thế là để Quý Hiếu Đồng đưa Thường Tiểu tìm *chỗ cũ*.

Dung Lan cũng hơi lo lắng, nhưng mà Thường Tiểu cậy mạnh, tay chân quấy quá, một mình cô không đỡ được, cũng đành giao phó, cứ để vậy...

Không biết vì sao, sau khi nhìn Quý Hiếu Đồng mấy lần, tất cả nghi ngờ đều biến mất hoàn toàn, cảm thấy anh là một người có thể tin cậy. Có lẽ vì cô là một người rất ỷ vào trực giác của mình.

Giữ số di động, chép địa chỉ ký túc xá, thăm nghĩ ban ngày ban mặt, chắc Quý Hiếu Đồng sẽ không đói khát đến độ làm những chuyện *thương thiên hại lý* với cái người ăn mặc như con trai đang say khướt kia. Hơn nữa, anh cũng đã cam đoan với cô rồi, lúc này mới tạm yên tâm. Nghĩ lại thì cảm thấy có gì không đúng, Trần Hoa thôi không tra tấn lỗ tai mọi người nữa, nhìn bóng lưng hai người rời đi mà...

Khoái chí.

“Rốt cuộc cậu muốn đi đâu?”

Quý Hiếu Đồng vừa bất đắc dĩ vừa cúi gắt nhìn Thường Tiểu đầy sức sống đạp lên mấy viên gạch màu xanh trên vỉa hè mà đi về trước, cô cao như vậy nên nhìn động tác kia thấy thế nào cũng rất kì cục... một đầu hai tay cứ vung vẩy.

Đột nhiên xuất hiện một viên gạch đỏ thật lớn, Thường Tiểu không kiểm soát được nhảy lùi về sau, anh còn chưa kịp phản ứng thì cô lại chạy lấy đà nhảy lên, nhảy qua.

Lúc đáp đất thì hơi loạng choạng, Quý Hiếu Đồng nhớ tới số tiền cược bắt buộc kia, cắn môi, đỡ lấy tay cô.

“Đau đầu quá!” Rõ ràng là cô đang làm nũng, vậy mà nghe qua lại có mấy phần phóng khoáng.

“Khéo thật,” Quý Hiếu Đồng cười giả lả, tiện thể bấm vào tay cô một cái: “Tôi cũng đau đầu.”

Thường Tiểu không đau không ngứa, đột nhiên sờ gáy nói: “Cửa tiệm số 23 phố Đông Sa.”

“Gì chứ?”

“Dư Phi thích ăn bánh ngọt ở đó lắm.” Cô bỗng nở nụ cười: “Tiệm số 35 đường Dục Nam, Dư Phi thích kẹo tuyết ở đó... số 2 đại lộ Xuân phong có món bún rất nổi tiếng, Dư Phi cũng thích...” Một hồi lâu sau, cô bỗng lộ ra vẻ bất an: “Tôi cảm thấy Dư Phi đang rất giận.” Hờn nữa đột nhiên cô nhớ lại ban nãy ra ngoài mình đã quên chuyện gì, vì Dư Phi sửa máy tính giúp nên cô đã đồng ý để dành ngày hôm nay cho anh...

“Dư Phi là ai?” Anh đứng khoanh tay trước mặt cô, từ cao nhìn xuống.

Cô nói: “Là anh em,” sau đó ấn lên huyết thái dương: “Là người anh em tốt nhất ...”

Bỗng di động đổ chuông.

Cô lấy điện thoại ra, nhìn cái tên hiện lên mà giật mình, sau đó mới ấn nút nghe.

Giọng nói ở đầu kia điện thoại vẫn dịu dàng như trước, anh hỏi: “Ở đâu?”

Thường Tiểu ngơ ngác, trong đầu không có khái niệm gì, ngẩng đầu hỏi Quý Hiếu Đồng: “Ở đâu?”

“Đường Diên Biên.”

“Đường Diên Biên.” Cô đáp theo, nghe đầu bên có tiếng ừ khẽ, lại nói: “Đau đầu quá...”

Cùng một cách nói, vậy mà Quý Hiếu Đồng nghe thấy lại có vẻ làm nũng hơn nhiều.

Không biết đầu bên kia nói gì, nghe Thường Tiểu than thở: “Sao lại đáng đời...”, mím môi, hình như cảm thấy rất uất ức, sau đó lại nở nụ cười, ngoan ngoãn trả lời: “Được, chờ cậu.”

Quý Hiếu Đồng không quen Thường Tiểu trước mặt, hoàn toàn khác với bộ dạng ngang tàng trước đây. Sau đó lại bật cười trào phúng, anh dựa vào gì mà quen với chả không quen chứ?

Chỉ muốn quăng củ khoai bỏng tay này cho sớm, chạy lấy người.

Chẳng biết bao lâu, có một chiếc taxi dừng trước mặt, một người con trai, lông mày lộ vài phần hờ hững, từ trên xe bước xuống, thông thả tiến về phía bọn họ.

Người con gái nhìn anh, từ xa đã bắt đầu trách móc than phiền: “Cậu chậm quá.”

Chàng trai không đáp, đôi mắt sáng ngời chỉ chăm chăm nhìn cô, khi đến gần, chẳng nói tiếng nào lại nghiêng người ngời xồm trước mặt.

Thường Tiểu khựng lại, nhào lên vai anh, toét miệng cười tủm tỉm, có mấy phần tựa như chim non nép vào người.

Sau đó cô lại lải nhải gì đó vào tai anh, Dư Phi đứng dậy, hai tay giữ chặt người đằng sau, ổn định người của cô, chăm chú lắng nghe.

Nói xong, cô ngả đầu lên vai anh, an tâm nhắm mắt.

Quý Hiếu Đồng nghĩ, anh hầu như chưa từng bị xem nhẹ đến triệt để thế này.

Lưng Dư Phi rất rộng, hẳn là rộng hơn lưng cô, Thường Tiểu mơ mơ màng màng nghĩ.

Taxi chạy trên đường, xe hai bên đường rít gào khiến tai cô không được yên.

Hình như đã đến, cảm giác anh đang đỡ cô xuống xe, sau đó tự giác khom người, đơn giản mà rõ ràng ý bảo cô trèo lên lưng mình.

Lúc này Thường Tiểu hơi tỉnh táo trở lại.

Ban nãy uống nhiều, kích động hăng tiết vọt, bây giờ men rượu đi rồi, đầu cứ ong ong rất khó chịu, hình như vẫn còn chút ý thức, chẳng thèm nghĩ ngợi gì mà nói: “Dư Phi, hình như đây là lần đầu cậu cõng mình.”

“Ồ.”

Cô không thấy mặt anh, khẽ nhú mày lại nói: “Mình nặng không? Mình tự đi được mà... Mà sao cậu đi chậm thế...” blah blah một hồi, cô nhìn anh, tưởng rằng bây giờ anh đang giận mới không thèm đáp, đột nhiên cảm thấy hơi khó chịu, đập mạnh lên lưng anh, hung hăng: “Đi nhanh một chút!”

Người xấu, tại sao lại không để ý tới cô?

Gì chứ... Hừ, thôi đi, cô thờ ơ nhún vai, đột nhiên nhớ chuyện trước đây, hạ tay xuống như muốn so sánh: “Lần đầu tiên mình cõng cậu...!” Hạ xuống thấp, vẻ mặt vô cùng kiêu ngạo: “Chỉ có cao khoảng nhiều đây thôi!”

Anh hạ người cô xuống, có lẽ vì sợ cô té, liếc qua chiều cao kia, thản nhiên đáp: “Cậu nhớ sai rồi.” Nào lại thấp như vậy, khoe miệng mang ý cười.

“Hừ!” Cô hừ hai tiếng: “Trí nhớ của mình tốt hơn cậu nhiều.” Chuyện của anh, cô nhớ rất nhiều!

Anh im lặng, vẫn công cô đi về trước, sau đó băng quơ nói: “Anh hùng không kể chuyện oai hùng năm xưa.”

“Ồ...” Thường Tiểu trầm mặc, nhún vai, giọng điệu cực kì ngoan ngoãn: “Cũng được.”

Vì... bây giờ anh đã cao hơn cô nhiều.

Thường Tiểu híp mắt, nhớ tới lần đi ngoại thành ngày xưa, tại sao anh bị trật chân thì cô quên rồi, chỉ nhớ lúc đó thầy giáo đã đi xa, chỉ nhớ bộ dạng ngày thường của anh lạnh nhạt khách sáo mà lúc ấy lại dốc sức giãy dụa, chỉ nhớ mình đã liều mạng nhỏ công anh xuống núi, chỉ nhớ sau đó miệng khát lưỡi khô mồ hôi đầm đìa...

Chỉ nhớ từ đó về sau trở nên rất thân với anh.

Bây giờ nghĩ lại, thì đúng là chuyện khá đau khổ, nếu như bây giờ bảo cô công anh đi con đường cũ một lần...

Thôi thì cô chạy xuống núi nhờ giúp đỡ trước vẫn hơn...

Thường Tiểu yên lòng ngả đầu lên vai anh, cười bảo: “Mình còn nhớ lúc đó nóng máu nghĩ rằng, nếu cậu tàn phế thật thì tớ sẽ năn nỉ mẹ chăm sóc cậu nhiều hơn, haha...” Tiện tay sờ vào tóc anh, đột nhiên cảm thấy hơi tủi thân: “Trước đây cậu nhỏ con đáng yêu là thế, vậy mà chớp mắt lại cao đến vậy!” Đưa tay chỉ lên cao: “Cao thế này này!”

Dư Phi liếc mắt sang: “Cậu nhầm rồi.” Anh nào phải Diêu Minh. (* Diêu Minh: cầu thủ bóng rổ với chiều cao 2,29m nổi tiếng)

“Dư Phi...”

“Sao?”

“... không có gì.” Chỉ muốn hỏi *có phải cậu đang cười không*. Không biết tại sao, cô cảm nhận khóe miệng anh đang cong lên, còn muốn hỏi tại sao giọng nói của anh lại trở nên dịu dàng như vậy...

Một lát sau, anh thong thả mở miệng: “Mình đang nghĩ có phải cậu định hỏi mình rằng *có muốn lấy thân báo đáp không*.”

“Ồ?” Cô khựng lại, giọng nói nhẹ hẫng: “Không phải...”

Cô không dám...

Mệt quá... Cô ngáp, nhắm mắt lại. Dần dần chìm vào những mẩu chuyện cũ rích... Sau trung học, quan hệ nam nữ bỗng trở nên thật khó phân biệt, vô cùng thần bí.

Ai đó và ai đó bắt đầu mập mờ, ai đó và ai đó như gần như xa, ai đó với ai đó lại cực kì thân mật.

Những chuyện lén nắm tay nhau cũng nhiều, đám con gái cũng hay chụm tụ nói về lũ con trai.

Thật ra cô thấy rất lạ tại sao Dung Lan và Thiến Thiến lại hay né tránh anh, chứ ngày ấy, anh... hầu như luôn được nhắc tới.

Các thầy cô cũng theo đó mà nhạy cảm hơn. Không biết vì sao lúc anh và hoa khôi lớp bên cạnh đứng nói chuyện riêng với nhau mấy phút trên hành lang đã bị thầy chủ nhiệm vào văn phòng uống trà, cô thì ngược lại...

Có phải gì giáo viên nghĩ để anh đứng riêng với *con gái* thì sẽ nguy hiểm đúng không.

Hừ, bây giờ ngẫm lại bỗng có một cảm giác không phục mơ hồ, rõ ràng ngày đó cô và anh kề vai sát cánh thân thiết là thế, vậy mà giáo viên lại mặc kệ không hỏi tới, hoàn toàn tin tưởng vào nhân phẩm lẫn học vấn cô rất tốt, không hỏi han tình hình, không để ý khói lửa nhân gian của...

Đồ chậm lụt.

Thật ra cô thường lén nhét mấy quyển tiểu thuyết ngôn tình trong học bàn, đọc chăm chú, nhưng khi đối mặt với tình yêu thì hoàn toàn không biết gì cả.

Loáng thoáng nghe có người gọi tên, *Thường Tiểu, Thường Tiểu...*

“Sao...” Cô mơ màng đáp, để mặc cơn buồn ngủ đang ập tới, dần mất ý thức.

Lại loáng thoáng như nghe thấy anh đang khe khẽ hỏi...

Có muốn mình... lấy thân báo đáp không?

Hừ... Cô nhắm mắt hít thở nhẹ nhàng, không thể nào!

Cô hoàn toàn không biết mình đã được đưa về ký túc xá khi nào , nhưng lúc tỉnh dậy thì đã là sáng hôm sau, mặt trời chiếu xuống ban công, ánh vàng rực rỡ.

Chuyện trước khi ngủ, cô vẫn nhớ rất rõ. Đầu tiên là uống say, sau đó không chịu để Dung Lan kéo về mà vẫn to giọng hát hò, tiếp nữa là Dư Phi cũng cô về, cô còn nói nhăng nói cuội gì đó...

Ừ, không sao.

Chuyện này cũng chẳng có gì quá xấu hổ cả, cô hát đâu có dở. Về phần Dư Phi, đã thân thiết với anh vậy rồi, quấy quá chút đỉnh cũng không tính là bao.

Chỉ là không biết sao lại đau họng cực kì, khan tiếng, mỗi lần nói chuyện rất khó khăn, đành phải gọi điện cho anh cả, hỏi cần uống thuốc gì.

Nói là làm ngay, nhưng sau khi kết nối được, câu đầu tiên anh nói lại là: “Sao, mang thai hả?”

Hừm! Tuy lúc viết truyện thì hiểu nam nữ luôn không biết kiềm chế, nhưng từ tâm lí đến sức khỏe, từ sinh lí đến xác thịt của cô đều rất bảo thủ đó, biết không?

Cô chả hiểu nổi, anh cả là bác sĩ khoa sản, bình thường nói chuyện khiêm tốn lễ độ, lúc nào cũng nói nói cười cười, thế mà sao chẳng bao giờ nói gì hay ho với cô vậy? Chẳng qua cứ hễ bị cúm hay cảm sốt gì thì mọi người trong nhà vẫn quen thói gọi điện hỏi anh, dù anh ở khoa phụ sản.

Cô mím môi nói: “Đau họng...”

“À.” Hình như anh đang bận gì đó, không tập trung, sau đó bảo: “Trừ chuyện mang thai ở ngoài thì em cứ tìm Dư Phi đi, ngoan, anh có việc, bye.”

Không có lương tâm. Cô trừng mắt nhìn điện thoại đã cúp, ký túc xá ban ngày mà chẳng có một ai...

Thật là tủi thân.

Nhưng đau họng là một chuyện, đói bụng lại là chuyện khác, nửa đêm hôm qua ngồi xõm trong toilet *xả thải*, bây giờ nhớ lại vẫn thấy chân tê rần.... Vì thế rửa mặt qua loa, đè mái tóc rối bù rồi xuống lầu mua cháo trắng và...

Cao sơn trà chắc là được...

3. **Phân khí gặp phân tinh tinh thành phân vượn?** (*Phân vượn trùng âm với Duyên phận*)

Thật ra khuôn viên của đại học C rất rộng, vô số các cửa hàng, từ hàng nước đến quán ăn, những nhu yếu phẩm như báo hay tạp chí, hễ cần, hỏi tới thì đều có cả. Nhưng có một điều Thường Tiểu không hề ngờ tới, trường lớn như vậy, nhiều tiệm như thế, ấy mà ở hiệu thuốc, cô vô tình gặp lại... Quý Hiếu Đồng.

Ông trời cứ hay thế, có một người, trước đây không quen, bạn và người đó lướt vai nhau mà đi, sau khi biết nhau rồi thì hầu như chỗ nào cũng thấy mặt.

Chẳng lẽ đây là phân khí gặp phân tinh tinh thành phân vượn chẳng?

Thường Tiểu dõi theo, nhìn anh thong thả bước vào hiệu thuốc, chờ anh phát hiện ra mình.

Cuối cùng bốn mắt nhìn nhau, cô tỏ vẻ thân mật nhường mày lên, không ngờ anh lại trầm mặt xuống, không chào hỏi gì cả, lướt qua cô, đến bên quầy, giọng khàn khàn nói với chủ tiệm thuốc: “Cao sơn trà.”

Khàn giọng... cô nhận thấy trọng điểm rồi.

Thường Tiểu không khỏi vui vẻ, nghĩ tới chai cao sơn trà chủ tiệm vừa đưa, nhường cho anh rồi nói: “Cho cậu.” Sau đó cười cười, chủ động mở lời, giọng như vịt đực: “Cậu cũng bị khan giọng hả, khéo ghê.”

Anh không khỏi giật mình, vẻ mặt khá là .

Lúc chủ tiệm đưa ra bình cao sơn trà thứ hai, cô nhận lấy, tự dưng cảm thấy gặp nhau là có duyên, tùm tùm cười hỏi: “Muốn đi ăn cháo chung không? Tôi mời.”

Một câu ‘Tôi mời’ của Thường Tiểu nhiệt tình là thế, nhưng Quý Hiểu Đồng chỉ liếc mắt nhìn cô, có vẻ tâm trạng đang không vui, không thèm để ý tới cô nữa. Sau đó nhân lúc người ta không đề phòng, giật lấy bình cao sơn trà trong tay cô, vốn không định nhận chai cô ban nãy, rút ví ra, chuẩn bị trả tiền.

Cô nhìn cái bóp kia tự dưng rất vui, vội vàng moi cái của mình ra, so hai cái bóp với nhau, giống y như đúc. Vì thế cảm thấy nên biểu đạt sự hưng phấn của mình một chút, giọng khàn khàn, vui vẻ nói: “Thật là khéo mà.”

Từ đầu đến cuối anh vẫn sa sầm, như thể thà chết chứ quyết không thèm để ý tới, mặc kệ cô rồi hỏi chủ quán: “Bao tiền vậy?”

Cô nhanh nhẩu: “Mười chín đồng tám.”

“Cậu cầm đi.” Anh quay đầu trừng mắt nhìn cô, giọng khàn kinh khủng, nhưng lại như không hện mà gặp, đồng tông với cô.

Cô cũng không để ý tới giọng điệu của anh, ngược lại cảm thấy trùng hợp liên tục như thế thật là vui.

Quý Hiếu Đồng liếc cô một cái, lấy tờ hai mươi đồng ra, khàn giọng: “Khỏi thôi.”

Thường Tiểu cũng vội vàng lấy tờ hai mươi đồng đưa cho chủ tiệm, đập lên tủ kiếng, hào hùng rống to: “Cháu cũng khỏi thôi!” Sau đó không đếm xỉa tới vẻ mặt 囧囧 của chủ tiệm, quay đầu sang nói với anh: “Đi nào, mời cậu ăn sáng, tôi nói thật mà.”

Quý Hiếu Đồng: “...”

“Đi nào!”

“Không cần, cảm ơn!” Anh cười giả lả, xoay người bỏ đi.

Thường Tiểu cảm thấy hai chữ ‘Cảm ơn’ nói ra rất có cố gắng, tùm tùm gật đầu, vỗ lên vai anh: “Hahaha, đừng khách sáo!”

Sau đó hớn hử theo sau.

“Tôi, không, đi!” Quý Hiếu Đồng găm gù rồi dừng bước, chỉ về hướng ngược lại: “Tôi nhớ ký túc xá nữ ở bên kia.” Khuôn mặt rõ ràng đang rất không vui.

Cô bữu môi bảo: “Không sao, không đi thì không đi. Nhưng tôi muốn đến Vinh Kí ăn cháo.”

Quý Hiếu Đồng: “...”

“Không phải ký túc xá cậu ở bên kia sao?” Cô chỉ sang hướng khác, sau đó như sực nhớ ra điều gì, ồ ồ thốt lên: “Thì ra, cậu cũng định đến Vinh Kí ăn cháo à?”

“...”

“Đúng là khéo quá mà!”

Khuôn mặt Quý Hiếu Đồng đen thui.

Thường Tiểu thấy bộ dạng anh như đang nín thở, không để trong lòng, ra vẻ thấu hiểu, vỗ vào anh: “Không sao đâu, cháo một đồng một chén, tôi mời được mà! Thi xem ai đói bụng hơn với tôi là không tốt đâu, tôi nhớ hôm qua cậu có đưa tôi đi một đoạn, còn mời tụi tôi hát karaoke nữa mà...”

“Cậu không thấy đau họng à!” Đột nhiên anh cắt ngang lời cô, giọng điệu hơi cáu gắt, trong lời nói rõ ràng còn mang cả vẻ chế nhạo. Xem ra chẳng muốn vì cô mà phải đổi kế hoạch vì cô, chả là tâm trạng đang kém vui, không thích người khác đụng vào.

“Đau.” Cô hấp háy mắt, nhún vai: “Chẳng lẽ cổ họng cậu không đau sao?”

“Đau!” Anh gắt lên: “Nói chuyện với cậu tôi càng thấy đau! Thế nên cậu không thể cam miệng được sao?”

“À?” Rõ ràng là ý của Quý Hiếu Đồng chưa được nhắn nhủ rõ ràng, vì sau đó Thường Tiểu ngờ nghệch đáp: “Nhưng mà hơi đau vậy thôi thì tôi chịu được.”

“...” Quý Hiếu Đồng giận sôi máu, ghen họng cả nửa ngày mà vẫn không nói được lời nào. Đi hai bước nữa bỗng dừng chân, lại có vẻ không phục mà nói: “Cái kia là bóp nam mà.”

“Đúng, có điều tôi thấy rất đẹp.” Cô vốn không thích màu sắc rực rỡ, lại hỏi: “Câu mua hết bao nhiêu?”

Anh yên lặng, buột miệng: “Một nghìn hai.”

Quả nhiên! Cô cười khoái chí: “Tôi mua bốn mươi hai đồng!” Sau đó lôi ví ra, hí hoáy nghịch: “Hàng nhái loại A, cũng được đúng không, không khác nhau mấy phải không?”

“... Giọng cậu bây giờ thật khó nghe.”

Cô lại cười ha ha, vỗ vào anh: “Cũng như nhau cả thôi!” Nói xong ngẩng đầu nhìn bộ dạng cau có mãi không thôi của anh, đây gọi là gì? Trả thù chẳng?

“Ông chủ, cho hai tô cháo!” Ngoại trừ đi toilet, cô vẫn đề cao nam nữ bình đẳng, mời ăn không chỉ là đặc quyền của con trai, thế nên chọn vị trí ngay cạnh anh, giơ tay gọi lớn. Lại như nhớ cái gì, quay đầu giải thích: “Hiện giờ cổ họng chúng ta không khỏe, nên ăn mấy món nhẹ thôi, chăm sóc cổ họng. Cháo trắng là phù hợp với nhu cầu hiện tại.”

Quý Hiếu Đồng trầm mặc. Cũng không biết có phải áo giác không, nhưng mỗi lần đối mặt với cô, cả người anh như đang trong tình trạng mệt mỏi không còn chút sức lực nào.

Thường Tiểu nhìn anh: “Sao vậy, có chỗ nào không khỏe à?” Tại sao nắm tay chặt thế? Hơn nữa từ khi bắt đầu ngồi xuống, khuôn mặt cứ co giật không ngừng.

Chỉ nghe đột nhiên anh hỏi: “Chỉ số thông minh của cậu *cao* vậy, tại sao lại chịu thiệt học ở trường này?”

À, Thường Tiểu nghĩ, dù gì đại học C cũng một trong những đại học hàng đầu của tỉnh, đâu phải chịu thiệt. Hơn nữa Tiên cô và lão Đức không muốn để ở xa nhà quá dù gì cũng là con gái duy nhất trong nhà, thế nên nhìn anh, nói lảng sang chuyện khác: “Ồ? Đột nhiên tôi thấy lông mi cậu dài ghê!”

“Quá khen.” Anh nghiêng răng.

“Không nói quá đâu. Đúng rồi, cậu có thử kẻ chì lên chưa?”

Ô kìa, vẻ mặt anh lại thay đổi.

Người này sao lại hay thay đổi đến vậy? So ra thì rõ ràng EQ của Dư Phi cao hơn nhiều, bình thản ung dung, Thái Sơn có sụp thì mặt vẫn không hề biến sắc.

Cháo nhanh chóng được bưng lên.

Vì đói bụng nên cô im lặng ngay lập tức, múc một muỗng lên,thôi rồi đưa vào miệng, khoe mắt nhìn sang anh, ngẩng đầu tỏ ra sừng sốt “Ồ? Cậu ăn hành à?”

Đại khái thì anh cảm thấy cô chuyện bé xé ra to, không trả lời.

Cô cười bảo: “Dư Phi không ăn hành.”

“Dư Phi?” Quý Hiếu Đồng bỗng cau mày, hẳn là có ấn tượng với cái tên này, lại thấy anh phì cười, tựa như sự nhớ: “Cái tên hôm qua. Vậy sao không đi ăn với cậu ta?”

Cô cười thản nhiên: “Bây giờ tôi đang đau họng, Dư Phi sẽ lo lắng mất.” Huống hồ cô cũng không thể chuyện gì cũng gọi điện cho anh. Anh em thì không làm thế với nhau, lại múc một muỗng cháo đưa vào miệng.

Cuối cùng anh cũng chuyển sự chú ý từ cháo sang mặt cô, đột nhiên lơ đến hừ một tiếng: “Cậu nghĩ cho cậu ta quá nhi.” Tạm ngừng một chút, nhớ hôm qua cô kể lể rằng Dư Phi thích cái này, thích cái kia: “Còn rất hiểu cậu ta nữa.”

Thường Tiểu hả hê: “Đó là đương nhiên.”

Quý Hiếu Đồng không nhin được mà muốn hắt nước lạnh vào cô: “Cậu chắc chắn đó là những món cậu ta thích chứ không phải ‘Cậu *cho rằng* cậu ta thích’ chứ?” Dứt lời lại hừ một tiếng nữa: “Chẳng hạn như hành, tôi ăn thì cậu liền cho là tôi thích hành rồi.”

Người đó, thoát nhìn, không dễ đoán vậy đâu?

Thường Tiểu nghe xong thì vùi đầu ngẫm nghĩ, đột nhiên ngẩng lên nhìn khuôn mặt điển trai của anh, thầm nghĩ rằng: “Độc nhất dạ đàn bà.” Quyết định phủ nhận lời nói đã đả kích cô của anh, hừ một tiếng, ngẫm nghĩ gì đó rồi gật đầu chắc nịch: “Tôi dám chắc là cậu ấy thích. Cậu ấy đâu phủ nhận.”

“Nghe cậu nói vậy, hẳn cậu ta cũng không thừa nhận.”

Thường Tiểu muốn phản bác gì đó, nhưng... cháo đặc mềm nhuyễn, cho vào thơm cả miệng, nếu không phải sáng sớm cuối tuần không đông người tới ăn thì nhất định chẳng có chỗ ngồi. Có điều mỗi lần gọi Dư Phi đến, anh chưa bao giờ tỏ ra quá thích, hầu như chỉ không phản đối mà thôi? Bỗng thở hắt ra, cô nhìn anh, nói sang chuyện khác: “Tôi cảm thấy cậu nói chuyện hơi gay gắt.”

“Vốn là thế.”

Chậc, đó là câu cô dùng để nói về anh trên diễn đàn, nay mới ý thức được có lẽ người này thật sự không thích mình, cũng có vài người mới đầu đâu thích cô, chẳng hạn như Thiến Thiến và Dung Lan đấy.

Vì thế cô tự động viên tinh thần, mong rằng sau cơn mưa trời sẽ rạng, nhất định thế nào cũng thế.

Vùi đầu ăn vài muỗng nữa, cô không nhịn được lại hỏi: “Có phải cậu không muốn kết bạn với tôi đúng không?”

“Chúc mừng cậu, cuối cùng cũng ‘giác ngộ’.” Anh khuấy hai vòng, cố tình không nhìn cô, múc một muỗng cháo.

Thường Tiểu nhún vai, cuối cùng cũng ăn cháo xong, sau đó lấy hai xu từ trong bóp da ra đặt lên bàn, thong thả đứng dậy, nói: “Vậy được rồi, không làm phiền cậu nữa.”

“Cáo từ!” Cô chấp tay làm lễ, thấy anh vẫn không quan tâm, liền vét một hạt cháo trên miệng chén, quẹt vào mũi anh, sau đó bỏ chạy.

Vừa chạy vừa khàn giọng hét lại: “Có duyên thì gặp!”

Quý Hiếu Đồng ngăn người, đưa tay chùi hạt cháo dính trên mũi.

Quan niệm trời ơi đất hỡi gì thế không biết, rốt cuộc đầu óc cô nàng này có cấu tạo thế nào vậy?

Hôm qua sau khi người kia đưa cô đi, không biết có phải rảnh rồi sinh nông nổi hay không, anh quay về, tiếp tục hát hò với đám Trần Hoa. Hẳn là ăn no rửng mỡ, không biết lượng sức mà chọn bài ‘Cao nguyên Thanh Tạng’... Kết quả – vì quá sức mà ảnh hưởng đến cổ họng.

Mà hậu quả kéo theo từ chuyện hát hò ấy là, sáng nay ngủ dậy, cổ họng đau rất...

Ngẫm lại thì những chuyện này toàn do cô gây ra! Đã vậy còn phải làm thân với cô, thà thí mớ tiền cước chó má kia cho quý còn hơn!

Nghĩ vậy, Quý Hiếu Đồng dõi theo bóng lưng Thường Tiểu đã xa, hừm... đúng là chẳng có tí nữ tính chút nào...

Thật ra từ sáng anh đã muốn để cỗ họng mình được nghỉ ngơi, hạ quyết tâm hôm nay không cần thiết thì không nói chuyện, kết quả lại nói hươu nói vượn với cô, bây giờ cỗ họng cứ bồng rắt.

Nghĩ tới thì thật ức chế, đã thế cô nàng cứ tự cho là đúng, lúc nào cũng nhao nhao kể Dư Phi thích cái này, thích cái kia. *Chậc*, anh không thích người khác nhúng tay vào chuyện của mình, thích ăn gì mặc gì ghét gì, anh tự biết, nên ăn, nên mua gì, anh cũng có thể tự làm.

Thế nên mỗi khi có người phỏng đoán suy nghĩ của anh, chuẩn bị cái này cái kia, rồi lại riu ra riu rít, hi vọng trông đợi ảo tưởng đủ thể loại.

Anh cực kì ghét điều đó.

Khóe mắt thấy hai đồng xu cô đặt trên bàn và lọ cao sơn trà, và cả hạt cháo trắng dính trên ngón tay, nhớ đến hành vi cực kì mâu thuẫn với bề ngoài của cô, ngẩn người, đột nhiên phì cười: “Ồ điên.”

Bật cười.

Chậc, chẳng lẽ lấy bút chì vẽ lên lông mi mà được à?

“Này, cổ họng đau lắm không?”

Mãi đến giữa trưa thì Thiến Thiến và Dung Lan mới về, tiện thể mua cho cô một phần sủi cảo, Thường Tiểu nhớ, vì Dung Lan nể bạn nên giúp Thiến Thiến tham gia diễn kịch. Vốn cô cũng muốn đi theo giúp đỡ hậu cần, nhưng hôm qua uống rượu nên sáng nay ngủ mút mùa, không gọi dậy.

Cô cười khì khì, nhận phần sủi cảo, khăn khăn nói: “Sẽ ổn thôi.”

“Người không biết sẽ nghĩ là cậu ăn chơi quá độ mất.”

“Hừ, đồ lưu manh!” Cô mím môi, biết Dung Lan ghi hận chuyện hôm qua mình ngoan cố nhất chết không chịu về: “Dư Phi đưa mình về lúc nào?”

“Khoảng hơn tám giờ tối, cậu cứ mơ mơ màng màng, gọi thế nào cũng không tỉnh, khiến dì quản lí đau đầu, tụi này không đỡ nổi, đành để Dư Phi công lên đây.”

Dung Lan nói leo: “Cậu nặng thế mà tên kia rất chịu khó, không để bọn này nhúng tay vào.”

Dư Phi đúng là anh em kết nghĩa của cô! Thường Tiểu chẳng hề đỏ mặt chút nào. Thế thì từ chiều đến hơn lúc tám giờ tối thì sao? Cô nhớ lại... chắc, chẳng có ấn tượng nào, có gì hỏi lại sau.

Sau đó bưng bát sủi cảo tới mở máy tính. Sau khi được sửa lại, máy chạy nhanh hơn trước, màn hình màu đen, gần góc phải là trắng tròn, tỏa vầng sáng lờ mờ, thùng rác ở dưới góc trái, đơn giản nền nã, lại có cảm giác rất tinh mịch, cô rất thích.

Hơn nữa qua hai ngày sử dùng, cảm thấy tốc độ máy nhanh hơn trước nhiều, không khỏi cảm ơn Dư Phi đã chỉnh sửa giúp cho.

“Con cá kia (*) có cứu được bản thảo của cậu không?” Thiến Thiến hỏi, tiện tay bốc một miếng sủi cảo cho vào miệng.

() Dư và ngư (cá) đồng âm với nhau.*

“Không.”

“Xì, còn tưởng cậu ta giỏi lắm cơ.”

Cô nhìn chăm chăm vào Thiến Thiến, hiếm khi thấy hơi tụt hứng: “Người mà biết nhiều quá thì không được bình thường, Tiểu Phi người ta đã không bình thường lắm rồi, sao lại biến cậu ấy như người ngoài hành tinh làm gì.” Nghĩ một chút lại bổ sung một câu giết người không đền mạng: “Làm một người rất bình thường như cậu không phải tốt sao?”

“Á à! Muốn chết à!” Thiến Thiến khinh bỉ cô, sức nhớ gì đó lại đột nhiên sôi nổi hẳn lên: “Nè nè, nói cậu nghe chuyện này. Hôm qua Dư Phi cũng lên, trước khi đặt lên ghế, cậu cứ ngã trái ngã phải, tứ tới đờ, không cẩn thận làm đầu cậu đập vào bàn, đoán xem thế nào?”

“Thế nào?” Cô xoa đầu, ban nãy không biết, bây giờ tự dưng cảm thấy hơi ê ẩm.

“Con cá của cậu trườn mắt nhìn mình một cái!”

“...” Cô hoàn toàn không hiểu tại sao Thiến Thiến lại hưng phấn đến vậy: “Vì sao?”

“Cậu ta trườn tớ đó, cậu không thấy đây là một chuyện rất mới lạ sao? Cay cú mà không dám nói, vừa xót xa vừa phải kiềm chế... Chắc, Lan Lan nói xem, đúng không?”

Dung Lan xì một tiếng: “Cậu đọc nhiều tiểu thuyết Thường Tiểu viết quá rồi hả?”

4. Cô nghe được một nửa, cảm thấy sao cảnh này lại máu chó đến thế.

Thường Tiểu dẫu môi, hừ hừ, cô không hề viết như thế. Cô viết truyện rất trực tiếp, không hề miêu tả nam chính phức tạp như vậy, cùng lắm chỉ *làkhuôn mặt hung dữ, giật mình trong bụng thôi.*

Đột nhiên Dung Lan lại nói: “Được rồi, trước đó không phải đã nói Quý Hiểu Đồng tìm cậu vì có ý định gì sao?”

Cô bỏ một miếng sủi cỏ vào miệng, nhai nhai, ngoảnh lại: “Ý định gì cơ?”

“Trần Hoa nói, anh em bọn họ cựa với nhau, bảo là không tưởng tượng được cảnh cậu mặc váy, mang tất lưới sẽ thế nào, cựa xem Quý Hiếu Đồng có bản lĩnh lừa được cậu hay không. Hôm qua cậu ta nói chuyện với tớ xong khoái chí quá, rủ cùng tham gia.” Nói xong cười khúc khích, vỗ vai cô: “Lôi chị em bọn này ra đánh cựa là không được. Tớ sẽ làm gián điệp.”

Thường Tiểu chưa phản ứng, nhìn khuôn mặt cười khoái trá của Dung Lan, Thiến Thiến đã tiếp: “Tớ thấy cậu có ý định quý quái gì thì có.”

“Há há...” Dung Lan giải đáp: “Đảo khách thành chủ! Tiểu Tiểu ra tay đi, lừa Quý Hiếu Đồng mặc váy!” Sau đó đè lên lưng cô: “Nếu thế thì tất cả cuộc hẹn hò nhóm của đời cậu sau này tớ bao hết, đến khi tìm được người dành cho cậu rồi mới thôi!”

Thường Tiểu nhún vai: “Không rảnh.” Cắn một miếng sủi cỏ, đột nhiên cười khoái chí,... cô thích nhìn Dư Phi mang tất lưới hơn, sau đó còn muốn chui vào tưởng tượng để chụp ảnh ‘cặp đùi’ gợi cảm kia, lúc chụp xong còn phải ‘Yeah’ một tiếng nữa kia, hí hí...

“Móe! Lại lén nghĩ gì rồi!” Dung Lan xoa hai cánh tay, mỗi lần thấy nụ cười này của Thường Tiểu thì run rẩy toàn thân, sau đó lại cười khúc khích: “Mặc kệ, không chịu thì không được viết tiểu thuyết trong một năm!”

“Tại sao?” Thường Tiểu nhìn khuôn mặt hưng phấn của Dung Lan, không phải cô là người vô tội sao?

“Vì tớ tò mò, vì tớ ngang ngược vô lí, mà máu chốt nhất, vì da mặt cậu dày.”

“Tớ...” Thường Tiểu muốn nói gì đó, đột nhiên chuông điện thoại reo lên, nhìn lướt qua thì thấy tên Dư Phi, hơi chần chừ... Cô thấy giọng mình bây giờ như vịt đực, việc đi hát karaoke hôm qua đã làm anh hơi không vui rồi, nhất định anh sẽ bảo cô bị vậy là đáng đời. Thôi thì cứ làm như thể không nghe thấy chuông vậy.

Hình như Thiến Thiến muốn nhận máy, ngại ờn, la ó bảo: “Nhận điện thoại kìa.”

Vốn Thường Tiểu không để ý, đến khi chuông tắt đi, sau đó lại réo rất lần nữa thì mới cảm thấy không ổn, bắt máy ‘alo’ một tiếng.

Dư Phi mở miệng, dịu dàng thủ thỉ: “Cục cưng à...”

Muốn chết quá thôi!

Cô nghe câu này xong, da gà da vịt toàn thân nổi ào ào, không biết phải làm sao, vừa định kháng nghị thì Dư Phi không cho cô có cơ hội ‘làm sáng tỏ’, tiếp tục nói: “Em yêu, là vị thứ sáu trong nhà cưng được bao kẻ mơ tưởng đây.”

Em yêu... Cô rùng mình.

Vị thứ sáu... Cô lại run thêm cái nữa, nhà cô có năm người, bố mẹ và ba anh trai.

Lúc này cô nghe thấy tiếng xôn xao, hò hét ầm ĩ bên phía đầu dây của Dư Phi. Suy nghĩ đầu tiên trong đầu là, nhất định bên kia có rất nhiều người,

bây giờ vì một từ ‘Em yêu’ của anh mà nổ tung. Có điều nghe hai chữ này của Dư Phi lại không thấy cảm giác đáng khinh, ngược lại có vài phần ái muội mờ ám. Cô ngẫm nghĩ, bỗng yếu ớt nói: “Nhà tớ có thêm tớ thì vừa đúng sáu người, không còn vị nào khác...”

Đồ mờ hôi...

“Nghe giọng của cậu kìa,” đầu tiên Dư Phi hơi khựng lại, nhưng vì tâm trạng hôm nay không tệ nên chẳng để ý lắm. Lại đi thẳng vào chủ đề, giọng nói qua điện thoại có vẻ rất bình tĩnh, nhưng cô lại nhận ra được hứng thú ở trong, anh bảo: “Vị trí gì cơ, chen một chút là có. *Anh* đang ở sân bóng rổ dưới ký túc xá chờ *em*, *em* đến đi.”

“Tớ còn chưa ăn xong!” Cô hấp tấp nói.

Anh cười một tiếng: “Nếu không đến...” Nhẹ nhàng mà lại mang theo sự uy hiếp: “*Anh* sẽ phản bội *em* đấy. Ngoan, nhớ đổi giày.” Lại dặn dò thêm một câu.

Thường Tiểu cầm di động mà ngẩn người: “Phản bội ai?” Sau đó bắt đầu đổi giày...

Dung Lan nói, bây giờ mà ra ngoài thì có nghĩa cô đã đồng ý chuyện kia.

Kết quả là cô vẫn đi, ☹️...

Tám phần là tật xấu của Dung Lan lại tái phát, hẳn vì cô nàng đã đánh cược với ai đó, mà tiền cược lại là cô...

Đột nhiên cô nghĩ tới cảnh Dung Lan cắn hạt dưa, ngồi nhìn cô và Quý Hiếu Đồng mang tất lưới vật nhau.

Nghĩ chút nữa, bắt đầu tưởng tượng đến bộ dạng mặc váy của Quý Hiếu Đồng,... ôi... đồ mồ hôi, làm sao cho đúng đây?

Mà như đã nói, Dư Phi vội vàng như vậy, rốt cuộc là vì chuyện gì?

Đến ký túc xá của Dư Phi thì phải ngang qua ký túc xá của Quý Hiếu Đồng, trước đây cô từng mò tới gây chuyện một lần, thế nên bình thường đi đường vẫn hay có người nhìn cô bằng con mắt rất kì dị.

Có điều Dung Lan nói đúng, cô phải có tự tin với bản thân, dù là ở góc độ nào thì bức hình kia của cô trông vẫn rất ngẫu!

Chỉ là tình hình hôm nay thì khác, trên đường loáng thoáng nghe thấy nhiều người đang lớn tiếng tán chuyện, bảo rằng đóa hoa xinh đẹp nhất trong vòng mười năm nay của khóa máy tính, đập cửa thổ lộ trực tiếp với người ta. Sau đó người kia nói đã là hoa có chậu, vừa rồi còn gọi điện bảo bạn gái đến, vân vân.

Hiện đang chờ nhà gái lên sàn.

Cô nghe được một nửa, cảm thấy sao trò này máu chó đến thế, nhiệt huyết dâng trào, cân nhắc có nên đến hiện trường quan sát một chút hay không, để có cái viết vào tiểu thuyết. Có điều trên người đang mang *hoàng mệnh* của Dư Phi... đành phải nghe lời mà tiến về trước.

Khó lắm mới tới bãi tập, có một đám người đang vây giữa, cô hoàn toàn không thấy bóng dáng Dư Phi đâu.

Điện thoại lại reng, vừa bắt máy, Dư Phi cười bảo: “Cưng, em tới chưa?”

“...” Không đúng, không đúng tí nào, Thường Tiểu ngẫm nghĩ, quyết định bỏ qua xưng hô của anh, lại nhìn xung quanh một hồi: “Không thấy cậu đâu cả.”

“Ngoan, len vào giữa đám đông đi.”

Giữa đám đông...

Oái, nhiều người quá! Thật là khó chen... May mà cô đủ thon gầy.

Có điều nhiều người như thế, không phải kéo bè kéo phái đánh nhau đấy chứ? Bảo vệ trường bị khủng hoảng à?

Khó khăn lắm Thường Tiểu mới tìm được một đường máu, cuối cùng cũng thấy mục tiêu, lắc đầu thở dài, tới đón.

Dư Phi cũng đã nhìn thấy cô, vẫn bộ dáng ung dung, nhàn nhã tự do.

Ai ngờ ngay sau đó, lại có một giọng nói khàn khàn vang lên bên tai: “Xin nhường một chút.”

Tiếp theo, Quý Hiếu Đồng cũng xuyên qua đám đông bước tới, bộ dạng không hề có vẻ chật vật như cô, chỉ thấy anh vẫn một vẻ không kiên nhẫn nhìn Thường Tiểu, giơ tay phải, đưa cho cô một lọ cao sơn trà, anh nói: “Của cậu.”

Cũng không hề để ý tới Dư Phi, bộ dạng chẳng xem ai ra gì.

Tay trái vẫn đang cầm một lọ khác, hai lọ cao sơn trà y chang nhau.

Thường Tiểu thoải mái nhận thấy, khàn khàn cảm ơn, tự dừng ánh mắt những kẻ vô phận sự xung quanh đều quay lại đây.

Thấy bộ dạng đó, chả biết do ảnh hưởng tâm lí hay không mà tự dừng cảm thấy cổ họng rất đau, nếu cô đoán không sai, thì hình như cô đang là... tiêu điểm của tầm mắt mọi người.

Tiêu điểm?!

Trong lòng cả kinh, đủ loại ánh mắt, nào là không cho là đúng, khó tin, thậm chí có cả cảm giác khinh thường. Ít nhiều cũng khiến cô thấy thật bất an.

Bây giờ đang sốt ruột, cũng lười để ý tới Quý Hiếu Đồng, đưa mắt tìm Dư Phi một cách rất tự nhiên.

Vừa đúng lúc Dư Phi dời mắt khỏi ‘nhân sĩ không liên quan’ Quý Hiếu Đồng, nhìn cô cười khẽ, chỉ thế mà dễ dàng trấn an được sự sốt ruột này giờ. Sau đó anh bước về phía Thường Tiểu, liếc nhìn lọ cao sơn trà trong

tay, chuyển nó vào tay mình rồi nắm chặt tay cô, bước lên một bước, tùy tiện biểu diễn trước mặt mọi người, ánh mắt quét qua ai đó, nói: “Là cô ấy.”

Ầm —

Giống như sét đánh giữa trời quang, không khí trên bãi tập đông lại, sau đó nổ tung.

Thường Tiểu ngữ ngàng... Cái gì là ‘Là cô ấy’ chứ? Cô thì sao nào?

Bị câu nói bất ngờ này khiến ù ù cạc cạc, ngay sau đó đột nhiên nhận ra anh đang nắm tay mình,... lại còn nắm rất chặt... tim đập bình bịch, sau đó, lại là một nỗi lo lắng bất an...

Đôi giày thể thao cô mang đã hơn nửa năm không giặt, mặc cái áo thun đã bạc màu, quần đùi vải mà theo lời Thiến Thiến thì y chang dưa muối khô, lại còn mái tóc hai tuần mới để ý một lần, bây giờ như tầng rêu xanh trên bức tường ẩm ướt của cửa hàng, muốn nhổ cũng chẳng cần gắng sức...

Ý thức nữ tính lâu ngày chưa xuất hiện, nay dần thức tỉnh trước ánh mắt của mọi người.

Như thể cảm nhận được sự bất an của cô, đột nhiên Dư Phi nắm tay cô thật chặt, sau đó, khước miệng khẽ mỉm cười, dịu dàng gọi cô: “Thường Đại Tiểu.”

Dư Tiểu Phi...

Cô khựng lại, sau đó cũng không tự chủ mà kéo khóe miệng, khóe mắt nhìn thấy Quý Hiếu Đồng có vẻ không hề lưu luyến rời đi, mím môi không yên tâm.

Vừa định ngẩng đầu hỏi Dư Phi đã xảy ra chuyện gì, với hiểu biết của mình thì bây giờ cô đang đóng vai, bỗng đột nhiên Quý đại tể quay đầu, liếc cô một cái, nhếch miệng gọi: “Này!”

Lúc này mới để ý, bất ngờ anh ném một món gì đó, lấp lánh dưới ánh mặt trời, bay tới — cô đưa tay chụp lấy theo phản xạ thì đột nhiên Dư Phi giành trước, đưa tay vào khoảng không chụp lấy một cách rất bản lĩnh.

Cuối cùng hai người bọn họ đưa mắt nhìn nhau.

Cô hiện không dám tưởng tượng gì cả, tình hình bấy giờ như cảnh hiệp sĩ và trùm cuối gặp nhau, ánh mắt hai người gặp nhau trên không, hai tia lửa điện bắn ra đụng nhau xẹt xẹt.

Chỉ là... không dám giấu, Thường Tiểu nhìn kiểu gì cũng thấy nụ cười của Dư Phi càng nhìn càng... *khụ*, gian...

Ồa, mong trời cao tha thứ cho sự thành thật của cô!

Không dây dưa lâu hơn, Quý Hiếu Đồng chuyển tầm mắt lên người cô, lòng bàn tay trống không như vừa ném cái gì đó giống... tiền xu, lại cất giọng khàn khàn: “Cứ nhớ kĩ bữa này.”

Cô chưa kịp phản ứng, Dư Phi không biết nguyên do, cười ung dung, nhìn Thường Tiểu: “Cứ tính cho tôi.” Một câu nói thôi mà đã chia rõ chủ khách. Quay đầu nhìn cô gái đứng cạnh Dư Phi từ đầu, Quý Hiểu Đồng một bộ lơ là, cười nhạt: “Ồ, hoa đào ngoài tường.”

Thường Tiểu nhìn theo hướng chỉ điểm, tim đập một cái bịch, thầm nghĩ, đúng là một bông đào trắng mịn.

Cô bạn kia, mắt trong môi đỏ, vẻ mặt phấn chấn, khoe miệng vẫn vương nụ cười, bộ dạng rất tự tin, ánh mắt nhìn cô và Dư Phi tràn ngập hứng thú.

Phút chốc Thường Tiểu thấy hơi khó chịu, nhìn cô gái đang đứng bên cạnh ‘đóa đào ngoài tường’ kia, mặt mũi cũng xinh đẹp có thừa, thế như trong đôi mắt lại trừng trừng, tràn đầy thái độ thù địch...

Khụ... Thường Tiểu bị trừng mắt, cảm thấy thật khó hiểu... thế, cô gái kia là?

“Hai người đúng là người yêu thật sao?”

Không để Thường Tiểu thất thần, chỉ nghe thấy một tiếng cười lạnh lạnh, hoa đào tiến về trước, ý cười trong trẻo đánh giá cô từ đầu đến chân, sau đó nghiêng đầu nhìn chăm chăm vào Dư Phi, rõ ràng nhận ra là đang xem thường cô.

Thường Tiểu nhìn Dư Phi, vậy mà từ đầu đến cuối anh vẫn không quay về phía cô, nhưng lực nắm tay vẫn chẳng hề mảy may suy giảm, bấy giờ bình tĩnh gật đầu, không có vẻ gì giả tạo.

“Tôi không tin.” Nụ cười của cô bạn kia vẫn không tắt, bộ dạng rất quả quyết.

Đám người vây xem lại từng bưng, người này một lời kể kia một câu mà bàn tán xôn xao.

Thường Tiểu nắm bắt được tinh hoa trong đó chậm nửa nhịp so với mọi người, *người yêu...*

Người yêu?

Không khỏi nhớ tới những chuyện bàn tán nghe được trên đường ban nãy, liên kết các sự kiện, nhặt nhạnh những tình tiết hay có trong tiểu thuyết, cuối cùng đưa mắt quét đám quần chúng vây quanh... Chẳng lẽ cô thành bia đỡ đạn của Dư Phi thật rồi sao?

Ây dà...

Cô cả kinh, hơi sững sốt, nghiêng đầu ngẫm nghĩ, suy xét một chút... Vui, haha! Không ngờ Thường Tiểu cô cũng có ngày có thể thành *bia đỡ đạn!*

Thường Tiểu nghĩ vậy nên cũng chẳng lo lắng gì, nghe ngóng xung quanh, đột nhiên kéo nam chính, ghé sát thì thầm vào tai anh: “Đúng là tớ hơi thiếu sức thuyết phục.” Nếu hôm nay là Thiển Thiển hay Dung Lan thì chắc chắn có thể gánh vác được nhiệm vụ, còn cô thì... Từ trước đến nay, những người quen biết, đều đối xử với cô như hai anh em.

Dư Phi nghiêng mặt nhìn Thường Tiểu, đột nhiên gõ nhẹ vào đầu cô, ghé vào lỗ tai, dùng âm lượng chỉ có hai người bọn họ nghe được mà nói: “Chỉ cần một câu nói của cậu thôi.”

Bỗng Thường Tiểu cảm thấy nhiệt huyết trào dâng, vỗ vỗ ngực, ánh mắt ý bảo với anh rằng *làm việc nghĩa thì không chùn bước!* Lúc này đảo khánh thành chủ, cô dán người lên tay anh, mặt dày cười như nụ cười nổi tiếng của nàng Mona Lisa, khàn giọng gọi: “Anh ơi!”

Gọi xong cô 囧囧 nghĩ lại, bản thân mình nghe mà cũng cảm thấy đúng là...

Khụ, thôi thì thấy chết không từ.

Lại ngẩng đầu liếc trộm, nụ cười của Dư Phi... ừ thì... cô khựng lại, nếu dùng một từ mà cô hay viết tiểu thuyết để hình dung thì là...

Cưng chiều.

Trong lòng thấy thật ấm áp, từng gợn sóng lăn tăn trên mặt hồ, một vòng lại một vòng, tê dại khiến người ta không ngừng run rẩy.

Nghe câu gọi ‘anh ơi’ kia xong, Dư Phi không còn cố kị gì nữa, quay đầu nói với bông hoa đào xinh đẹp kia: “Lòng tốt của cậu, tôi xin nhận.”

Nụ cười xa cách, sau đó kéo tay Thường Tiểu ra khỏi đám đông.

Thường Tiểu vừa đi vừa ngẩng đầu nhìn sườn mặt của anh, lại vội vàng liếc sang đối tượng tỏ tình, cô bạn ấy vẫn đứng tại chỗ, mang nụ cười thản nhiên, không hề có vẻ tức tối, đột nhiên cảm thấy Dư Phi từ chối thì thật là phí.

Nụ cười kia đẹp biết bao.

Không ngờ trong lòng lại có cảm giác gì đó khác với nỗi bất an ban nãy...

Chỉ là có rất nhiều loại bất an, có thể là cảm giác hưng phấn loáng thoáng, hoặc kì vọng mong đợi chẳng hạn. Không khỏi cảm thán một câu, ‘Lòng dạ con gái như kim đáy biển’. *Hừ*, mà cô cũng đã nói từ trước rồi, cô là con gái đó!

Có điều... nhìn sang tay trái trống không của Dư Phi, tự dưng cảm thấy buồn bực, lọ cao sơn trà mà cô tốn hai mươi đồng để mua, ban nãy bị Dư Phi cầm trong tay, giờ đâu mất rồi?

Mà cả các bác kia cũng không thấy nốt...

Thế là, cô, Thường đại Tiểu, ngày hôm sau, trở thành bạn gái danh nghĩa của người nào đó.

Muốn cô đóng vai bạn trai thì không ít, nhưng làm bạn gái người ta thì chắc là đầu có vấn đề, dù chỉ là đóng giả.

Để giữ cổ họng, thường xuyên bảo trì, dịu dàng săn sóc giọng nói *thần thanh khí sáng*, Thường Tiểu quyết định tối nay ngủ sớm.

Sáng sớm ngày hè, lúc Thường Tiểu bị di động đánh thức, trời chỉ tờ mờ sáng, nhìn không rõ giờ giấc.

Cô mơ màng ngẫm lại mình nào có đặt báo thức, vốn định ôm ý niệm ‘Ngủ đến khi tỉnh’ mà ngã xuống giường.

Trên giường, quạt thổi vù vù, lạnh lạnh, từ từ tỉnh lại nhận điện thoại, một giọng khàn khàn truyền từ đầu dây bên kia —

“Dậy đi! Chạy bộ.”

5. Lạ thật, vừa nãy tôi vừa cảm thấy thì ra cậu đúng là con gái.

Suy nghĩ đầu tiên trong cô là, há, sao lại là Quý Hiếu Đồng?

Suy nghĩ thứ hai, há, chạy bộ...

Há... Quý Hiếu Đồng gọi cô đi chạy bộ sao.

Chưa trả lời thì Thường Tiểu không cẩn thận cúp điện thoại mất, trong đầu đang đánh nhau hỗn loạn, chả biết tiến lùi.

Từ sau khi cô và anh cùng bị cảm, như thế đã tìm được một lí do rất thích hợp, quang minh chính đại lười biếng mấy ngày, đưa ngón tay ra tính, chỉ sợ anh hai biết được sẽ bóp chết cô mất.

Sau khi tốt nghiệp trường thể thao thì anh hai vào làm giáo viên thể dục ở trường trung học. Nghe bảo với vóc người lực lưỡng mà không mất cân xứng, anh là tình đầu của biết bao thiếu nữ. Thế nhưng lúc nào cũng sừng sộ, cái bộ chẳng nể mặt ai... Vậy mà vẫn là tình yêu thầm kín trong lòng các cô học trò, hẳn vì bọn họ không suy nghĩ cẩn thận -_-!

Di động lại reo lên lần nữa, cô nhú mào, đột nhiên nhồm dậy từ trên giường, sau khi tắt quạt, quyết định duy trì truyền thống tốt đẹp, vì chồng tương lai mà tự chăm sóc sức khỏe, rèn luyện thân thể.

Bắt điện thoại, đồng ý, cẩn thận xuống giường, tránh gây tiếng động phiền tới Thiên Thiên và Dung Lan, bắt đầu rửa mặt.

Lúc xuống cầu thang, cô lại nghĩ tới thắc mắc ban nãy, tại sao Quý Hiếu Đồng muốn tìm cô chạy bộ?

Sao nhỉ, hình như cô và anh đâu có thân thiết gì.

Đồng hồ cho thấy hiện đang là sáu giờ mười lăm phút sáng, rất sớm.

Đã một tháng từ lúc khai giảng, sự oi bức của ngày hè đã qua, gió sớm mát lạnh, cô hít một hơi thật sâu. Vừa rời khỏi ký túc xá thì đã thấy Quý Hiếu Đồng mặc áo thun trắng, cùng chiếc quần bóng rổ màu đen.

Bộ dạng chán nản lẫn sốt ruột như mang tài liệu vào phòng thi, đúng là điểm đặc biệt của anh, tóc mái trên trán bay bay theo gió, sườn mặt rất đẹp, phần lớn nhờ ngũ quan sắc nét.

Khéo sao hôm nay cô cũng mặc áo thun trắng và quần đùi màu đen, nhận ra điểm ấy, đi đến vỗ vai anh: “Khéo ghê nhỉ.”

Anh quay đầu liếc cô một cái, không biết nói gì nhìn trang phục cô, bảo: “Bắt đầu thôi!” Không hề báo trước mà đã cất bước, chạy trên sân trường.

Cô đuổi theo, mở miệng hỏi: “Cậu thất tình à?” Nếu không thì sao hành động bất thường như vậy?

Anh quay đầu trừng mắt nhìn cô: “Đến rửa nhục.”

Nói xong sải bước chạy trước, một bộ ngạo mạn không thềm để ý cô nữa.

Thường Tiểu ngơ mặt, cắn răng, hất tóc, chạy vượt cả anh một cách rất oai, sau đó ngạo nghễ, hất mặt nhìn Quý Hiếu Đồng: “Bại tướng dưới tay.”

“...” Quý Hiếu Đồng ngẩn người, tăng nhịp chạy, không nói tiếng nào đuổi theo sau, vụt qua bỏ cô sau lưng, dùng hành động thực tế chứng minh mình mới là người dẫn đầu.

Đương nhiên Thường Tiểu không vui, chạy nhanh đuổi theo. Kết quả, cô đuổi theo anh rất gắt, ngang ngạnh cướp đường, cậu chạy tôi đuổi, chạy rất nhanh, trên đường chạy không bóng người, chạy băng băng.

Ở giai đoạn rượt đuổi cạnh tranh như thế, giữa gái và trai luôn có sự chênh lệch. Ít nhất thì chân anh cũng dài hơn chân cô, lại quyết tâm không nhường, thế nên khoảng cách giữa cô và anh càng lúc càng kéo dài, ở sau nhìn dáng lưng anh đằng trước, trong lồng ngực bỗng như bộc phát—

“A—”

Như cao thủ võ lâm được tiếp thêm sức lực, tăng bước chạy, nhanh chóng vượt qua anh được một chút.

Đồ chết tiệt Quý Hiếu Đồng lại bắt chước, cũng hét: “A—” một tiếng, tăng tốc, không may may thông cảm rằng dù gì cô cũng là phái yếu chút nào.

Thường Tiểu nổi giận, quát lớn: “Không chạy nữa!”

Sau đó thẳng gấp, chạy tới ngòi xuống băng ghế cẩm thạch, cảm giác lạnh buốt khiến cô giật cả mình, ngẩng đầu lên thì thấy Quý Hiếu Đồng đang ở cạnh sung sướng cười to, vừa cười vừa ho khan, nhưng giữa hai lông mày không có vẻ mỉa mai như ngày thường, lại thêm mấy phần đẹp trai.

Rất thuận mắt.

Cô nặng nề hừ một tiếng, hõn hển nói: “Thẳng không oai.” Không do dự mà đổ hết vào điều kiện ưu thế tự nhiên giữa nam nữ, dẫu thua thì thế nào cũng không phục: “Nếu hai chân cậu có đeo bao cát mà vẫn thẳng tôi thì mới là bản lĩnh.”

Quý Hiếu Đồng liếc cô: “Lạ ghê, trong chớp mắt tôi bỗng cảm thấy cậu đúng là con gái.” Học cách cố tình gây sự.

“Không biết nhìn hàng.” Cô là con gái thứ thiệt, chẳng qua không cần thiết để anh đích thân kiểm tra thôi.

A, nóng quá.

Lúc chạy thì không sao, bây giờ dừng lại thì đổ mồ hôi đầy người. Có điều khi quay sang nhìn Quý Hiếu Đồng, đột nhiên trong lòng cô bỗng cảm thấy bùi ngùi, hình như cô... chưa bao giờ thấy Dư Phi cười to như anh cả.

Dư Phi cũng không sớm tinh mơ, nổi hứng chạy như điên với cô trên con đường vắng vẻ thế này...

Dư Phi luôn rất tinh táo.

Chỉ là đột nhiên nghĩ tới chuyện ngày hôm qua, cảm giác khi anh nắm tay cô, nhớ tới ngón tay thon dài rất đẹp của anh, hơi ấm ở gò má mãi không tan, lắc lắc đầu thật mạnh, lại gào to một tiếng “A—” để trút hết cảm giác nóng nực này.

Chợt nhớ tới, trong phòng khách nhà Dư Phi có đặt một cây đàn dương cầm. Từ nhỏ cô luôn rất hâm mộ những đứa bé biết chơi đàn dương cầm, vì Tiên cô luôn khẳng khẳng muốn cô tập chơi đàn nhị, bảo là phải kế thừa văn hóa đất nước, phát triển phong tục dân tộc.

Cô còn nhớ lúc tới nhà Dư Phi, không vùi anh chơi được, anh bảo đàn nhiều, chán rồi.

Cô nhớ trong khoảng thời gian đó, thường hay tưởng tượng đến hình ảnh anh ngồi trước cây đàn, ngón tay dạo chơi trên những phím đàn đen trắng. Lúc đó anh còn rất nhỏ, trên mặt thả lỏng và tỏ ra say mê.

Chẳng biết sao mãi đến sau này cũng không xảy ra, quả thật cô cũng chưa từng nghe thấy âm thanh của cây đàn dương cầm kia. Dương nhiên là không nói tới những lúc cô dùng ngón trỏ ấn lung tung trên phím đàn, đánh mấy tiếng đồ rê mi, sau đó cũng thôi.

Thật ra cô cũng từng tưởng tượng, sẽ có một ngày anh bất ngờ kéo cô tới trước đàn dương cầm, đàn cho cô một bản nhạc, bài gì cũng được, nói, Thường Tiểu, khúc nhạc này dành cho cậu.

Cô hít vào một hơi, sau khi vận động mạnh, tim vẫn còn đập rất nhanh, bình bịch, chưa trở về bình thường. Ngẩng đầu lên nhìn Quý Hiếu Đồng, anh vẫn một bộ như đang suy nghĩ gì đó, cũng quay sang cô, đột nhiên bật cười, chủ động mở lời: “Cái váy lần trước cậu mặc đâu rồi?”

Thường Tiểu cho rằng anh đang nghĩ tới trò đánh cược của mình và đám bạn, thế nên ngăn người. Đoán câu sau của anh là đề nghị cô mặc kèm tất lười, cô cười khúc khích: “Thì bị cậu phun lên đó.” Hôm đó khi mặc trở về, Thiến Thiến đau lòng muốn chết.

Biết ngay anh bất ngờ gọi cô chạy bộ vì có âm mưu mà! Thường Tiểu ngẫm nghĩ, sau đó dấm dấm vào đùi, xoa bụng nói: “Đói bụng rồi, đi ăn sáng thôi.” Sau đó lại “Ố,” một tiếng, giả vờ sờ túi quần: “Tôi không mang tiền.”

Quý Hiếu Đồng: “...”

Hừ, coi kìa, dám vượt qua cô về mặt tốc độ, phải mời ăn là đáng đời. Sau đó ngẩng đầu, cười: “Ôi đói quá, sáng nay phải ăn nhiều thật nhiều mới được.”

Quý Hiếu Đồng ở đằng sau nhìn cô một cái, thả lỏng tay chân đau nhức. Nhìn bóng dáng thon dài của cô từ sau, có cảm giác vừa bực mình vừa buồn cười lẫn lộn. Thi thoảng cô nàng tomboy này lại cứ nói những câu không sợ người chết không yên, không, phải chọc anh tức chết mới chịu thôi.

Lúc hai người một trước một sau tới tiệm mì, nhìn đồng hồ thì chỉ mới hơn bảy giờ.

Mặt trời đã ló dạng, rục rở sau tầng mây, sắc vàng chói chang chiếu vào cửa hàng.

Quầy hàng chưa mở cửa lâu, không nhiều người tới mua bữa sáng lắm, đa số là tụi học trò chăm chỉ dậy sớm học Tiếng Anh thôi. Nhớ hồi trung học rất thịnh ‘Lý Dương điên cuồng học tiếng Anh’ (*), chẳng ai quan tâm đọc có hiểu hay không, dùng tốc độ và ngữ điệu mà người nước ngoài cũng chả hiểu, đọc một đoạn tiếng Anh thật dài liên tục. Cô cũng từng có lúc như vậy đó, *chật chịt*.

() Thầy giáo Lý Dương là người tổ chức câu lạc bộ học tiếng Anh, đưa ra phương pháp học Anh văn cấp tốc.*

Dư Phi rất thích mì hoành thánh ở đây. Đúng, thích...

Ăn xong Thường Tiểu chìa tay xin tiền Quý Hiếu Đồng, mua thêm một phần, chạy đi đưa cho Dư Phi. Sáng nay có lớp, sau khi chạy xong thì đúng là rất thoải mái, hít thở cũng nhẹ nhàng cực kì.

Quý Hiếu Đồng liếc cô, không nói gì, nhưng vẫn móc tiền để lên bàn, sau đó không đi, như thể đang chờ cô. Kết quả là Thường Tiểu thân thiện đợt hai, quyết định qua lại với người bạn này.

Cô đã quá quen thuộc với đường tới ký túc xá Dư Phi, nhắm mắt cũng không đi lạc. Hình như Quý Hiếu Đồng đang đau khổ nghĩ tới số tiền ngoài dự định, không chịu đi, cứ theo sau. Nhưng nghĩ lại thì cũng không đúng, vì đường đi cũng hướng về ký túc xá của Quý Hiếu Đồng, ở đằng sau ký túc xá Dư Phi.

Không ngờ lúc đến dưới ký túc xá Dư Phi, có gặp một cô bạn rất quen, tay xách theo một phần thức ăn, chấp tay sau lưng đi loanh quanh dưới ký túc xá.

À... là hoa đào ngoài tường.

Thường Tiểu hơi khựng lại. Ngay sau đó, cô bạn kia như đã phát hiện ra cô, mỉm cười, trực tiếp tiến lên đón. Tóc dài xõa vai, mặc áo ngắn tay màu hồng, làn da trắng nõn dưới nắng sớm trông như trong suốt.

So sánh với cái áo thun đẫm mùi mồ hôi mình đang mặc, bỗng trong lòng Thường Tiểu có cảm giác thật kì lạ, bất an căn môi dưới, chỉ trơ mắt nhìn cô bạn xinh xắn hoạt bát kia tiến gần về phía mình.

Cô nàng liếc hoành thánh trong tay cô, đột nhiên huơ phần cơm trong tay, cười cười: “Theo tôi biết, Dư Phi thích ăn mì xào!”

Sau đó giơ tay ra: “Tôi tên là Tôn Diễm Diễm.”

Tôn Diễm Diễm.

Thường Tiểu cẩn thận ghi nhớ ba chữ này, sau đó cũng đưa tay theo phản xạ: “Tôi là Thường Tiểu.” Sau đó trực tiếp vào chủ đề chính: “Chuyện mì xào, cậu nghe ai nói?”

Mì xào! Chưa nói tới gì khác, cô thật sự không thích cái vị đó, vừa khô vừa lạnh, nếu đầu bếp không xử lí tốt thì dưới đáy sẽ có một lớp dầu mỡ lắng lại. Thế nên ở chung với Dư Phi lâu vậy rồi, từ trước tới nay cô chưa bao giờ chọn mì xào. Tuy nói mỗi người một tính, nhưng trực giác nghĩ anh sẽ không... thay đổi tính tình.

Nghĩ tới đó, hơi quả quyết, lại nghe thấy giọng nói ngọt ngào kia: “Nghe Dư Phi nói.”

Nghe Dư Phi nói...

Dư Phi nói...

Cô khựng lại, hoàn toàn không vui vẻ xiu nào, nhìn Tôn Diễm Diễm, như muốn tìm một dấu vết đùa giỡn hoặc lừa dối trên mặt đối phương. Nhưng Tôn Diễm Diễm lại trực tiếp nhìn cô, không lùi bước, thậm chí còn mang một khí thế khó lay chuyển...

Nhất thời không biết nói gì.

Như thế sự trầm mặc của cô nằm trong dự liệu, Tôn Điem Điem khẽ hé miệng cười: “Không tin à? Thế thì cậu cứ đi hỏi cậu ấy!”

Thường Tiểu ghét sự chắc chắn trong nụ cười của cô bạn này, như thế rất hiểu rõ Dư Phi vậy.

Dư Phi đã từng nói thế?

Không biết sao, dù vẫn còn nghi ngờ, nhưng hô hấp nhanh dần, khiến mì hoành thánh trong tay cũng nặng nề hơn trước, trong lòng có cảm giác thật khó chịu, cau mày: “Cậu ấy không nói với tôi.”

Đây là sự thật... Sở thích của Dư Phi, thấy anh không từ chối nên cô nhận định như thế, nhưng mà, biết bao năm, đúng là anh chưa bao giờ từ chối cả.

Tôn Điem Điem nghe xong lại cười cười, đột nhiên hỏi sang chuyện khác: “Có phải Liễu Tuyết Đan là bạn trung học của hai người không?”

Cô giật mình, không ngờ người này đổi chủ đề nhanh hơn cả cô, gật đầu: “Đúng thì sao.”

“Cô ấy bảo, cậu và Dư Phi tuyệt đối không thể nào là người yêu.”

Thường Tiểu không lí do mà trở nên rất ghét hai chữ ‘tuyệt đối’ này.

Thật ra cô muốn nói rằng, cô và Dư Phi không thân thiết gì với Liễu Tuyết Đan, hơn nữa chẳng có gì là tuyệt đối cả, cũng như cô chưa giờ nghĩ có bạn nam tìm cô nhờ đóng vai người yêu, còn muốn nói, khuôn mặt của Tôn Diễm Diễm đẹp thật đấy, cười rộ lên cũng đẹp, đúng là đặt tên không sai...

Sau đó thì sao? Cô tự hỏi lại bản thân, thầm nghĩ nhờ đâu... nếu... Tôn Diễm Diễm đúng thật là mục tiêu đã định của Dư Phi, có phải cô đã gây rối mà làm trể mỗi duyên tốt đẹp của anh không?

Nhưng mà...

Không biết vì sao trong lòng như có tảng đá đè nặng, buồn bực đến khó chịu, đột nhiên huých nhẹ vào Quý Hiếu Đồng đang đứng một bên không đi, nhón chân ghé vào tai anh hỏi nhỏ: “Có phải đám con trai các cậu đều thích như thế không?”

Sao cô thấy mà ghét quá vậy?

Quý Hiếu Đồng liếc Thường Tiểu, đột nhiên vỗ vào gáy của cô, hỏi một đấng trả lời một néo: “Tôi không thích ăn mì xào.”

“Hả...” Nghe xong câu này đột nhiên cô bật cười, khẽ gật đầu, không cố ý nhỏ giọng nữa, nói: “Tôi cũng không thích.” Sau đó nhìn Tôn Diễm Diễm, ưỡn ngực hít một hơi, hỏi: “Cậu muốn đưa mì xào cho cậu ấy sao?”

Không đợi đối phương trả lời, lập tức đưa tay, nói: “Tôi đưa cho cậu ấy giúp cậu.”

Bất ngờ Tôn Diễm Diễm quay qua nhìn Quý Hiếu Đồng, rồi lại quay sang cô, khóe miệng vẫn đang kéo lên, chỉ là trên mặt ít nhiều lộ ra vẻ kém vui. Sau đó bật cười, không để ý tới cánh tay đang duỗi của cô, cười nói: “Không cần, không làm phiền.” Sau đó lại tùy ý làm quen: “Sáng sớm, cậu và Quý đại soái cùng nhau đi mua bữa sáng đấy à?”

Cô gật đầu, cảm thấy hình như Tôn Diễm Diễm và Quý Hiếu Đồng có biết nhau, nhưng không trả lời thẳng, ngẩng đầu hỏi Quý Hiếu Đồng: “Máy giờ rồi?”

Anh nghiêng đầu nhìn cô, rồi lại nhìn đồng hồ, đáp: “Bảy giờ bốn mươi.”

Thảo nào đám học sinh xung quanh bắt đầu đông dần. Cô suy nghĩ một chút, đột nhiên đưa hoành thánh trong tay mình ra: “Vậy hay là cậu giúp tôi đưa cái này cho cậu ấy đi.”

Tôn Diễm Diễm lộ vẻ khó tin, trong ánh mắt có mấy phần dò xét và nghi ngờ.

Thường Tiểu cũng chẳng để ý, cười bảo: “Sáng nay tôi có tiết, về ký túc xá trước đây.” Tám giờ hai mươi lên lớp, nhanh chạy về tắm rửa thay quần áo. Huống chi hôm nay cổ họng đang đau, không đứng ở dưới lầu gọi Dư Phi được.

Tôn Diễm Diễm nhìn hoành thánh trong tay cô, bật cười, nhận lấy nói: “Được, tôi giúp cậu.”

Sau khi buông tay thì cô lại ngơ ngác, vỗ tay một cái, mỉm cười: “Vậy thì cảm ơn.” Sau đó xoay người về ký túc xá, đi được hai bước nhận ra Quý

Hiếu Đồng vẫn đang ở đằng sau, không biết sao lại thấy hơi phiền, chỉ hướng khác mà nói: “Ký túc xá của cậu bên kia mà.”

Bộ dạng của anh vẫn có vẻ chẳng thèm quan tâm, nhưng ít ra giọng nói cũng có vẻ chân thành, bảo: “Gọi cậu ra thì ít nhất phải đưa cậu về.”

Tâm mắt cô xuyên qua anh, dừng lại ở Tôn Điềm Điềm vẫn đang chờ Dư Phi dưới ký túc xá, lúc này mới nhìn anh: “Cậu cảm thấy tôi giống con gái sao?”

“Ừm hừ.” Anh cũng không tỏ thái độ ra ngoài.

Thường Tiểu nhún vai nhíu mày, nghiêm túc bảo: “Mì xào không ngon thật mà.”

Vì ra ngoài chạy bộ, Thường Tiểu không mang theo di động. Về ký túc xá rồi thì phát hiện Thiến Thiến và Dung Lan vẫn còn đang ngủ, gọi ‘dậy mau’, sau đó lấy một cái áo ngực không ‘chiều sâu’ nhả nhận thanh tú rồi vào nhà vệ sinh.

Sáng sớm tắm nước lạnh, kích thích cô run rẩy cả người, sau đó lại tiếp tục múc một gáo nước lớn, đổ từ trên đầu xuống, tỉnh táo vô cùng. Lúc lấy khăn mặt lau tóc, cô lại không cam lòng, gọi điện thoại trực tiếp cho Dư Phi, vào thẳng vấn đề: “Mì xào hay mì hoành thánh?”

Ở đầu kia Dư Phi vừa *alo* một tiếng thì đã có giọng nữ truyền đến, cười hỏi: “Khởi binh vấn tội?”

Từng chữ từng câu cô đều đã nghe rất rõ.

Dựa vào âm thanh mà nói, rõ ràng cô nàng Tôn Diễm Diễm gì kia rất quả quyết.

Đột nhiên Thường Tiểu mất hứng, cúp điện thoại.

PHẦN III

[Nguyên]

1. Không phải Tôn Diễm Diễm thì cũng là Tôn Chua Chua, Tôn Cay Cay thôi!

Lớn vậy nhưng Thường Tiểu chưa bao giờ giận Dư Phi cả, bây giờ cô cúp điện thoại đột ngột như thế là một cách tỏ ra tức giận.

Thật ra cô cũng hay cáu gắt lắm, nhưng lại ít khi nào tranh cãi nhau đến mặt đỏ tía tai với ai, chỉ có Quý Hiểu Đồng là ngoại lệ.

Vô duyên vô cớ cúp điện thoại của Dư Phi, là một chuyện lớn, thế nên sau khi làm xong chuyện này, cô bắt đầu cảm thấy tâm thần không yên. *Ước số quật cường* trong người tác quái, không chịu gọi lại giải thích, vì thế lại bắt đầu vào trạng thái sợ nghe giọng của anh...

Dưới sự tuần hoàn ác tính, tắt máy, quyết định tạm thời hóa thân làm rùa đen rụt đầu, không nhìn không để ý tới nữa.

Thiến Thiến và Dung Lan đang rửa mặt, vẫn chưa phát hiện sự bất ổn của cô, chỉ tò mò hỏi sao sáng nay đột nhiên lại đi tắm, như thể chưa hề nhận ra chuyện cô ra ngoài chạy bộ.

Cô không khỏi hâm mộ, có thể ngủ như lợn chết thế này không phải cũng là một loại hạnh phúc sao?

Ngẫm nghĩ, lại quyết định tạm thời giấu chuyện đã xảy ra hôm nay.

Sau đó cô đi theo hai người vào nhà ăn, đã ăn no rồi mà vào nơi thế này, trong không khí toàn mùi dầu mỡ béo ngậy, nhưng đi một vòng quầy ăn, đột nhiên kích động, lần đầu tiên, cô chọn mì xào...

Mì xào của nhà ăn khô quắt, nhạt nhẽo, lại rất ngấy, ăn vào cứ muốn nôn ra, nhưng vẫn ngoan cố ăn hết. Ăn xong thì tai mắt mũi dạ dày đều không thoải mái, nhất là trong ngực cứ cảm thấy khó chịu. Sau đó bặm môi, thề từ đây sẽ không bao giờ đụng vào món này nữa.

Hai tiết buổi sáng là giờ Quản lý kế toán, thầy giáo đứng lớp giảng về các lý thuyết khô khan, ban đầu cô rất chăm chú lắng nghe, được một lúc thì bỗng cảm thấy tim đập mạnh. Lặng lẽ cúi đầu nhìn di động, phát hiện thì ra

mình vẫn chưa mở máy, trong lòng lại thấy căng thẳng, cảm thấy giống như.. giống như có gì bị cướp mất.

Thứ bị cướp mất, là Dư Phi chăng?

Đã quá quen thuộc với anh. Quen với ánh mắt nụ cười, quen với giọng nói cử chỉ, quen thuộc với tất cả mọi thứ của anh. Ai đó đã từng nói, thế giới của thanh mai trúc mã rất nhỏ hẹp, phải đi ra ngoài mới thấy trời cao biển rộng.

Nhưng quả thật, từ trước tới nay, anh chưa bao giờ là của cô.

Cô cũng từng là một thiếu nữ mơ tưởng chuyện yêu đương, thầm nghĩ rồi sẽ có ai đó là vĩnh viễn của mình, thầm nghĩ ai đó sẽ cưỡi ngựa trắng, chân thành đi tới, dưới vó ngựa đôn, hoa tươi nở rộ, rải đầy trên đất.

Nhưng ở cái tuổi dễ có *ái muội* nhất, chẳng ai xung quanh có thể nhìn ra cái *ái muội* giữa hai người. Vì thế cứ nhận định như thể dĩ nhiên, nhận định rằng cô và anh, cuối cùng cũng không có duyên phận.

Thậm chí lúc năm nhất chạy đi hẹn hò nhóm, những tưởng sẽ được ai đó dắt tay kéo đi, nhưng trên mặt anh vẫn hoàn toàn không có chút dấu hiệu ghen tuông. Mà ngược lại là cô, thi thoảng có một nam sinh lần đầu gặp ngồi đối diện với mình, hoàn toàn không nghĩ gì mà đã gạt phăng đối phương – *Cậu ta đâu có gì hơn Dư Phi?*

Không bằng anh.

Không bằng anh...

Sau này nghĩ lại thì thấy những ngày đó hầu như là thế, cũng chẳng còn ngạc nhiên vui mừng gì. Thế nên Tiểu Mỹ dưới ngòi bút của cô, trước sự không rõ ràng của Anh Hùng, cuối cùng đã chọn Anh Tuấn.

Xưa nay, mỹ nhân xứng anh hùng.

Thật ra không có gì là nhất định, là tuyệt đối cả. Cũng như *thanh mai* không nhất định phải xanh, cũng không nhất định chỉ quanh quẩn bên *trúc mã*.

Huống chi, cô và anh chỉ là quen biết giữa đường, không có quãng thời gian vô tri tay nắm tay thuở bé, đã bỏ lỡ thời điểm vô tư ấy từ lâu.

Thế nên, cô luôn biết sẽ có một ngày anh nắm tay ai đó, tới trước mặt cô nói, *Thường Tiểu, để mình giới thiệu cho cậu.*

Thế nên, cô nghĩ cũng sẽ có ngày anh ngày càng xa mình, không thể tùy tiện đến nhà anh phụ việc vặt, giúp sửa bóng đèn hay sửa nắp bồn cầu nữa.

Có lẽ anh sẽ trở thành cha của một đứa bé nào đó, còn cô cả đời lại không cưới ai.

Có lẽ cả lúc bạc đầu, cô vẫn không thể nghe khúc nhạc an ủi linh hồn anh đàn cho.

Cô đã từng nghĩ tới cả rồi, chỉ là không ngờ lại nhanh đến thế.

Cho dù không phải Tôn Điền Điền, thì cũng sẽ là Tôn Chua Chua, hoặc Tôn Cay Cây mà thôi! Khổ sở tìm kiếm, quả nhiên tơ hồng của anh không phải cô thật sao?

Ôi, sáng ăn nhiều nên vẫn không thể tiêu hóa, tâm trạng khó chịu vẫn không thể trở về bình thường.

Cô ngẩng đầu nhìn giáo sư, tay lén nhất nút mớ máy, cảm thấy cứ thuận theo tự nhiên đi vậy. Biết đâu Dư Phi còn cần sự giúp đỡ của cô để từ chối Tôn Điền Điền thì sao. Dù hình như cô chẳng giúp được bao nhiêu.

Lúc khởi động máy cô sức nhớ, khi lên lớp anh không mở điện thoại. Nhưng chắc lúc cô cúp máy thế kia thì hẳn là anh sẽ lo lắng hoặc nghi ngờ gì đó, ít nhất cũng phải có tin nhắn hỏi thăm chứ.

Vậy mà đến hết tiết một, sau khi lý do ‘nghẽn mạng’ đã không còn có thể thuyết phục bản thân, điện thoại của cô vẫn im lặng, không hề có tín hiệu báo nhận tin nhắn nào.

Tiết ba bốn tiếp theo là Luật kinh tế, thầy giáo lạnh lùng tuyên bố giữa kì sẽ thi đề đóng, lúc giảng bài luôn nhét câu ‘Chỗ thầy giảng là trọng tâm bài thi’, cô vẫn không để tâm.

Mà cô cũng không muốn chủ động gửi tin nhắn dò hỏi. Sau đó nghĩ vớ vẩn, vô tình nhớ tới ánh mắt ấm áp và nụ cười như gió xuân nơi khóe miệng ấy, năm ườn ra bàn không biết làm sao.

Cuối cùng lại lơ đãng mở những tin nhắn anh đã gửi cho cô vào tối hôm ấy...

Không ngủ được à?

Nói thừa.

Nhớ cậu.

...

Hốc mắt từ từ nhòe nước... cố gắng hít mũi, đầu ngón tay bấm vào dãy số xa lạ đã đánh thức cô vào sáng nay, ma xui quỷ khiến, cô gửi tin nhắn, hỏi: *[Muốn chạy bộ không?]*

Gần như không ôm hi vọng, thật đấy.

Nhưng không lâu sau, di động trên bàn vang tiếng ‘Bíp’, trả lời cô bằng hai chữ ngắn ngủn: *[Bây giờ?]*

[Ừh.] Cô trả lời.

[Gặp nhau ở đường băng.]

Thường Tiểu nhìn đồng hồ trên di động, mười giờ hai mươi lăm phút, còn một lúc nữa mới hết giờ học. Đột nhiên cô nở nụ cười, lấy giấy viết bốn chữ ‘Phối hợp với tớ’, đẩy sang phía Dung Lan và Thiến Thiến. Sau đó ôm

bụng nặng nề ngã lên bàn, khi đã gây được sự chú ý rồi thì gào khóc – “Ôi ôi mẹ ơi! Sao đau bụng thế này?”

Mọi người im lặng...

Giọng than đau mà cũng hùng dũng như thế này, có cần cẩn thận đến thế không?

Không hổ là thành viên câu lạc bộ kịch nói, Thiến Thiến ở bên cạnh cười như có như không, bình thường đã thấy bao cảnh kinh người động trời của Thường Tiểu rồi, nghe quen tai nhìn quen mắt, ít nhiều cũng học được mấy chiêu: “Ơ kìa? Đến kinh nguyệt rồi hả?”

Thường Tiểu nặng nề gật đầu: “Đau chết được!” Sau đó chớp chớp mắt nhìn thầy giáo: “Thầy ơi— em đau—”

Thầy giáo: ...

Mọi người: ...

Thiến Thiến tiếp: “Nếu không thì xin phép nghỉ đến phòng y tế đi?”

“Ý kiến hay!” Thường Tiểu ui ui da da ôm bụng, vung tay chào thầy, đưa *làn thu thủy* rừng rừng: “Em đi đây ạ.” Mọi người học tốt nhé, sau đó chuồn mất dạng.

“...”

“...”

Trong phòng trầm mặc rất lâu, rất lâu.

Rất lâu, rất lâu.

Gặp trên đường chạy phải không?

Trực giác mách bảo cô chạy đến sân thể dục hôm đánh cược với Quý Hiếu Đồng lần đầu tiên.

Vì trên sân có mấy lớp đang trong giờ thể dục, rất nhiều người, cực kì ồn ã. Nhưng đảo mắt một vòng, nhanh chóng tìm được mục tiêu.

Đúng là quân tử, nhanh nhẹn đi vào sân bóng, toàn bộ cỏ xanh sau lưng anh như bị phai màu... Thường Tiểu nghĩ, Quý Hiếu Đồng quả thật là một người rất đẹp trai.

Thật ra cô không ngờ anh sẽ đến thật, có lẽ cũng chỉ thử vận may thôi, thế mà anh còn đến sớm hơn cả cô nữa.

Anh thấy cô, lập tức bước tới, khuôn mặt cao ngạo. Có điều sau khi tới gần anh lại phì cười, trên mặt như viết: *Nhìn kìa, đúng là cậu không nhanh bằng tôi thật.*

Đến sớm thì hay lắm chắc? Cô khẽ khựng lại, bỗng dừng cũng toét miệng cười, đột nhiên chìa tay ra, bắt chước người ta mà nói: “Thường Tiểu.”

Anh nhìn cô, lại nhìn tay cô, trầm mặc một chút rồi mới đưa tay, nắm lấy, đáp: “Quý Hiếu Đồng.”

Ồ, tay của anh cũng rất lớn, rất ấm.

Nhưng đúng là, vẫn không giống... Dư Phi.

Thường Tiểu vừa chạy vừa hỏi Quý Hiếu Đồng: “Vì sao sáng nay bỗng nhiên tìm tôi chạy bộ vậy?”

Anh nghe xong thì thấy bước chân hơi loạng choạng, che giấu kỹ sự lúng túng của mình, đột nhiên tăng tốc vượt mức quy định.

Không biết tại sao, trong lòng lại có một cảm giác thích thú, có lẽ vì được xả hết ra ngoài, chạy thực mạng.

Giấc mộng buổi sáng khiến anh chợt tỉnh giấc, trong mộng nhớ lại lần đầu tiên gặp cô ở quầy rượu ấy, tiếng nhạc âm ỉ như cả tai, còn anh cắn răng nhắm xuống gò má kia...

Khi khuôn mặt cô bất ngờ được phóng to thì anh liền tỉnh giấc, thế mà lại có cảm giác tỉnh hẳn, nằm xuống thì không ngủ được nữa. Khi gió, anh thà mơ thấy quỷ cũng chẳng muốn gặp cô!

Sau khi trần trọc thì bất thành linh nổi giận, là đầu xô gây tội thì sao để cô được ung dung tự tại thế được? Vậy nên vợ lấy điện thoại gọi cô dậy, vốn lúc đầu định cho cô leo cây, nhưng không biết sao lại ra ngoài, sau đó... chuyện thành ra thế này.

Nghĩ một chút, đột nhiên anh quay người, trừng mắt nhìn cô, hừ một tiếng: “Cậu quản à!” Sau đó xoay lại, tiếp tục chạy. Khi nhớ lại cảm giác trong giấc mơ kia, có một cảm giác phức tạp, xấu hổ không chịu được. Đây là chuyện sai lầm nhất đời anh, đụng tới cô.

Thường Tiểu nhìn bóng anh, có lẽ vì đã ăn nhiều, chạy được một lúc thì đau dạ dày, bỗng dừng chân, nói: “Ồ, tôi lại không mang tiền rồi.”

Anh quay đầu nhìn cô.

Cô hỏi tiếp: “À, cậu lại muốn mời tôi à?”

Anh vẫn duy trì trạng thái im lặng không còn gì để nói, nhếch miệng: “Cho mượn, cả vốn lẫn lời, trả đủ cả hai là được.”

Cô gật đầu, sau đó lại nói: “Cậu chả rộng rãi tí nào.”

“...” Anh cũng dừng bước, nhưng là tư thế quay ngược lại, hừ một tiếng nặng nề: “Chúng ta cũng chưa thân thiết gì.”

Cô lại cười, những lời nói với anh thế này đã xào đi xào lại đến thuộc lòng, cười xong lại nghĩ tới Dư Phi, tới cả Tôn Điềm Điềm.

“Cậu thích ăn gì?” Ngồi trong tiệm ăn ngoài trường, Thường Tiểu cầm thực đơn hỏi Quý Hiếu Đồng.

“Con gái đừng hỏi nhiều vậy, không thì tôi sẽ cho rằng cậu muốn theo đuổi tôi đấy.” Anh nói chuyện chẳng vòng vo bao giờ, cũng chẳng để ý đến chuyện ưu tiên phụ nữ, nhìn cô bảo: “Cậu gọi một món tôi gọi một món, thêm một món canh, ăn xong mà không đủ thì gọi thêm.”

Cô gật đầu, cùng anh xem thực đơn, cả hai người bỏ xuống cùng lúc, đồng thanh: “Sườn xào chua ngọt...”

Cô ngẩn ra, lại hé môi cười, vừa định mở miệng thì anh chẳng thèm để ý đến hình tượng soái ca của mình, liếc cô: “Tôi biết, *khéo quá* đúng không!” Sau đó quay qua người phục vụ: “Đổi thành khoai tây bào xào dấm đi.”

A, cô cũng thích, vì thế lại cười.

Hai người yên lặng được một lúc, bỗng dưng cô thở dài, vô duyên vô cớ cảm thấy buồn ngủ, chợt quay sang nhìn chằm chằm Quý Hiếu Đồng, thôi thì để giết thời gian cũng tốt, dù sao thấy cảnh đẹp, lòng cũng vui hơn.

Sau đó... hình như cũng cảm thấy đã lâu, Quý Hiếu Đồng bị cô nhìn đến phát ngượng, cau mày quát: “Nhìn đủ chưa?”

Đúng là không chỉ có kiên nhẫn gì cả, lời khen cô đưa tới cửa rồi mà cũng không muốn. Thường Tiểu dẫu môi, bỗng phát hiện ra có vài nữ sinh bàn

bên đều có chung chí hướng mà chộp chộp nháy nháy nhìn trộm Quý Hiếu Đồng. Đối đầu với anh đã lâu, quên bém rằng anh có cái *vốn* này...

Xì, có gì hơn người đâu, Thường Tiểu trước đây cũng được nhận mấy bức thư tình con gái viết chứ bộ!

Có điều nghĩ tới là rầu, cô đã từng nhận thư tình nam viết bao giờ đâu.

Lúc chờ đồ ăn mang lên, Thường Tiểu cảm giác có ánh mắt đang hướng về mình, giống như đang... soi cả người cô, sau đó là tiếng xì xầm chặc lưỡi...

“Này... Cậu nói xem đó có phải con gái không?”

“Con gái chứ sao.”

Mắt tốt. Thường Tiểu vừa hài lòng gật gù thì người đó lại bổ sung một câu: “Có điều nhìn y chang con trai.”

Huhu!

“Này, cậu có thấy hơi quen không?”

“Ừm...” Cô gái kia như bị táo bón mà *ừm* suốt nửa ngày, đột nhiên hoảng hốt hô lớn: “Là Thường Tiểu!”

Lần này thì con mắt của mọi người đều đổ dồn về đây, như thể tất cả đều có phản ứng rất mạnh với hai chữ ‘Thường Tiểu’ này, mắt mở to như đạn cỡ

lớn, sáng ngang giữa đèn pha ô tô.

Có lẽ đều đang hát thầm bài, *Thường Tiểu ở đâu, Thường Tiểu ở đâu rồi...*

Thiên hạ toàn người nhiều chuyện.

Thật ra thì Thường Tiểu không bất ngờ với tình hình này lắm. Sự kiện bất ngờ nhất trong đời cô chính là *được làm nữ chính* kia. Bắt đầu từ sự kiện Quý Hiếu Đồng ‘hôn môi’, sau đó cô được coi là ‘nữ thần báo thù’, rồi đến khi Dư Phi mượn làm ‘bạn gái’ và thành ‘tình địch’ của Tôn Diễm Diễm... Dù thế nào thì từ lúc bức ảnh chụp tư thế oai phong của cô lúc học quân sự bị đưa lên thì cô đã chuẩn bị tâm lý sẵn rồi.

Đừng tưởng cô không biết, ban đầu hay có mấy cô nữ sinh chung ký túc xá hay nhìn lên qua cửa sổ phòng bọn cô, khiến Dung Lan, Thiến Thiến bực mình đến nỗi muốn kiếm inox che kín cửa sổ.

“Là cô ta thật đó!”

“Sao cô ta lại đi cùng Quý Hiếu Đồng? Không phải là bạn gái Dư Phi rồi sao?”

“Xì.... Nhìn cô ta có chỗ nào giống ‘bạn gái’ đâu?” Trong câu nói nhấn mạnh vào chữ ‘gái’, sau đó có vẻ rất coi thường mà tiếp: “Nghe nói là xạo đó, nếu cậu là nam, thấy một đứa ‘cùng giới tính’ đứng trước mặt thì còn tâm trạng nói yêu thương gì không?”

Thường Tiểu vẫn rất im lặng, có ngọn đuốc được đốt lên trong lòng, nhưng là chột sáng chột tắt, vừa cảm thấy tức giận, cũng rất buồn... Ấy mà chẳng tìm được lời nào để phản bác. Cô cũng biết cô và Dư Phi đứng cạnh nhau chẳng hợp tí nào cả! Nhưng, nhưng mà ngoại hình cô thế này rồi, dù uống sinh tố đu đủ hằng ngày thì ngực vẫn chẳng to ra được tí nào, cô còn cách nào nữa đâu?

“Này, mà bên cạnh cô ta là Quý Hiếu Đồng đúng không?”

“Ừ, trong đại học C còn ai có gương mặt đó nữa?”

“Không phải chứ, cô ta và Quý Hiếu Đồng như nước với lửa cơ mà? Sao lại đi ăn chung thế được?”

“Thấy không, thủ đoạn là ở chỗ đó.”

“Á... cô ta nhìn qua đây kìa.”

Thường Tiểu nhìn thẳng vào bàn của đám con gái kia, nói lớn tiếng như vậy, nói xấu mà chẳng hề cố kị chút nào, tưởng cô bị điếc không nghe thấy hả? *Mệ nó*, cô rất muốn đến hất tung cái bàn đó lên! Nhưng mà... không có tiền bồi thường...

Thấy phục vụ mang sườn xào chua ngọt nóng hôi hổi lên, hình như là sinh viên làm thêm, mang đồ ăn lên rồi mà vẫn chưa đi, cứ nhìn cô mãi. Thường Tiểu thấy mà nổi điên, cau mày, nhìn cô bạn đó cười giả lả, mở miệng bảo: “Cứ nhìn nữa thì tôi tưởng bạn đang muốn theo đuổi tôi đó.”

“*Khục!... Khụ khụ...*” Quý Hiếu Đồng nghe xong, đang uống trà mà bị sặc, suýt chết.

Thường Tiểu lườm anh, ngồi vững như núi, sặc chết luôn đi.

“Mà này, nói tiếp đi, Dư Phi là ai vậy?” Dễ dàng nhận thấy cuộc bàn tán vẫn được tiếp tục.

“Rất trầm, không hay lộ mặt lắm.”

“Rõ rồi,” lại có một cô nàng khác xen mồm vào: “Tuy trầm, nhưng cậu nghĩ đi, bộ dạng như Tôn Diêm Diêm thế kia, người mà cô ta thích thì sao lại kém được?”

“Đúng nhi.”

“Thích cái kiểu như Thường Tiểu, cậu nói xem, có phải Dư Phi cũng ‘*thím*’ lắm không?”

Thường Tiểu hít sâu thở mạnh, cổ dẫn cơn tức của mình xuống, lại nghe bên cạnh nói tiếp một câu: “Oài~ tớ cũng muốn được ăn cơm với Quý Hiếu Đồng.”

Cô khẽ cắn môi, bất ngờ liếc sang Quý Hiếu Đồng. Quý Hiếu Đồng Quý Hiếu Đồng, mắt lũ con gái này bị trét cứt chó hết rồi phải không? Tuy rằng cũng biết tính cách người này cũng không đến nỗi, nhưng mà... trong giờ phút quan trọng, coi như anh gặp xui vậy!

Thích Quý Hiếu Đồng đúng không, *hừ*... Thường Tiểu bất thành linh đứng phắt dậy: “Cái gì, cậu mời tôi ăn cơm vì muốn theo đuổi tôi sao?”

Trong chớp mắt, khuôn mặt Quý Hiếu Đồng cứng đờ, lộ vẻ ngỡ ngàng không hiểu gì cả, dây thần kinh của cô nàng này bị chạm ở đâu rồi?

Nhìn sang những người xung quanh, đã có người định lấy di động ra quay lại, *bà nội nó*, đám cứ kè kè mang theo di động có chức năng chụp hình này như thể đã sẵn sàng nhảy vào thế giới của mấy tay săn ảnh rồi vậy.

Thường Tiểu lại nhếch miệng, *hừ* một tiếng: “Cậu tha cho tôi đi, tôi và cậu không thể nào được đâu!” Nói xong cứ hướng về phía có ống kính đang chĩa vào, sợ chất lượng ảnh kém.

Sau đó tiếp tục lấy cái tay đã dính ‘hơi bị nhiều’ nước sốt từ đĩa sườn xào chua ngọt mà quẹt lên mũi Quý Hiếu Đồng, cúi người xuống bằng tốc độ ánh sáng, nhỏ giọng bảo: “Qua chuyện này, chúng ta xóa sạch ân oán!”

Nói xong ngẩng đầu ưỡn ngực, lớn giọng bồi lên một câu: “*Hừ*, mơ mộng hão huyền!” Sau đó chân như được bôi dầu, người đã chạy biến khỏi tiệm cơm.

2. Cậu là bạn gái tớ, cô ta không phải.

Quý Hiếu Đồng cảm nhận được cảm giác nóng nóng nơi đầu mũi, vẫn chưa hồi phục tinh thần sau chuyện vừa rồi, không ngờ Thường Tiểu lại cứ thế mà chạy đi, làm một chuyện khó thể tưởng tượng như vậy.

Thấy cô ngẩng đầu ưỡn ngực, hai tay như súng liên thanh, nhắm vào mà bắn ‘bằng bằng bằng’ những người đang ngồi, sau đó thì từa quả trứng, tiếp tục chu miệng ‘chúu–’ một cái, rồi bồi thêm ‘beng’! Cuối cùng, trước ánh mắt sững sốt của cả nam lẫn nữ già trẻ lớn bé... rất oai hùng chạy biến.

Vốn Quý Hiếu Đồng cực kì tức giận, nhưng nhìn đám con gái đang há hốc mồm bàn bên, ngạc nhiên trong vòng nửa giây, rồi bất thành linh phá ra cười ha hả.

Cô nàng này, cô nàng này... Khi thật, trong chớp mắt, bỗng dưng anh cảm thấy cô rất dễ thương.

Thường Tiểu chạy được một quãng thì tâm tình đã ở mức thấp nhất...

Hơn nữa... lại rất mất mặt.

Nào cô bị nhồi cứt chó mất rồi!

Dư Phi không gọi điện thoại tới, cũng khắc sâu vào nhận thức cô một sự thật...

Quả thật, cô và Dư Phi không xứng đôi.

Nghe Dung Lan kể rằng cũng từng có một cậu bạn thanh mai trúc mã hồi nhỏ, cũng kéo tóc nghịch bùn với nhau. Nhưng thế giới quá lớn, khoảng cách quá gần, đột nhiên cả hai đều muốn được hít thở không khí bên ngoài, vậy nên càng lúc càng xa. Đến khi gặp lại, đã quá quen với sự xa cách, vậy là dễ dàng lướt qua nhau.

Bây giờ thứ cô đang giữ, nhiều nhất chỉ là một vị trí nho nhỏ cạnh anh mà thôi.

Bất đắc dĩ thở dài một hơi, lén chạy tới ký túc xá Dư Phi ôm cây đợi thỏ, đợi một hồi thì cười khố một tiếng, chỗ này là nơi Tôn Diễm Diễm đã đứng đợi sáng nay đây mà...

Đi lang thang một hồi, cô mới rũ đầu về ký túc xá của mình, nhưng, đến khi thấy cảnh dưới lầu thì cực kì ngạc nhiên...

Dư Phi đang đút hai tay vào túi quần, đứng ở chỗ cũ, dáng điệu ung dung, không biết đã chờ bao lâu, nhưng chẳng hề có vẻ sốt ruột.

Anh đang đợi cô.

Chắc chắn là anh đang đợi cô...

Không vì lí do gì, cô cứ quả quyết như thế, tim đập dồn.

Nắm chặt mười ngón tay vào nhau, nắm đến phát đau mới kinh ngạc nhìn anh.

Giờ nghỉ trưa có được bao? Cô thầm nghĩ, mười phút? Hai mươi phút? Hay là ba mươi? Anh vẫn chờ cô mãi đó sao? Chờ từ lúc nào rồi? Từ lúc ăn cơm xong, hay chỉ vừa mới đến?

Cô muốn đi tới, nhưng vừa bước được một bước lại chần chừ, không muốn tiến về trước nữa.

Như thế cảm nhận được, anh đột nhiên quay đầu, cứ thế, anh và cô bốn mắt nhìn nhau—

Sau đó khẽ cười.

Cô đứng tại chỗ, cả người cứng ngắc, không thể cử động.

Ở nơi núi cao biển sâu, gặp nhau trong biển người, thì ra anh vẫn luôn ở đây...

Anh vẫn giữ nụ cười trên môi, từ từ bước tới, hướng về phía cô. Đến khi tới gần, còn cách một khoảng, anh đứng lại, cười nhạt: “Sáng nay ăn hai phần, dạ dày khó chịu lắm đúng không.”

Cô cũng chẳng hỏi tại sao anh biết, không khỏi cảm thấy rất tủi thân, gật một cái thật mạnh.

“Đáng đời...” Anh trừng mắt nhìn cô, sau đó lại về trọng điểm: “Sáng nay không vui à?”

Cô khẽ hừ một tiếng, rồi gật.

“Ai làm cho không vui?”

“Tôn Diễm Diễm.” Nhắc tới cái tên này, cô nhân tiện nhú mày: “Cả cậu nữa?”

Anh cười cười, đột nhiên lại bảo: “Có biết vì sao mình thích ăn mì hoành thánh không?”

Hả?

Cô nhất thời không phản ứng kịp, câu hỏi bất ngờ, câu trả lời bất chợt, trong đầu cô rõ ràng đang suy nghĩ làm sao để hệ thống câu hỏi, phải trả lời thế nào... sau đó đầu óc trống rỗng, vì không hiểu mà trở nên căng thẳng.

Anh cười nhạt, nói: “Vì cậu thích, đồ ngốc.”

“Hả?” Não Thường Tiểu vẫn không kịp phản ứng như trước, nhưng hai gò má lại đỏ ửng, lùi lại hai bước, trong đầu vẫn còn giữ chút lí trí, ấp úng: “Nhưng Tôn Diễm Diễm bảo chính miệng cậu nói rằng, thích mì xào.”

Như có điều suy nghĩ, anh nhìn cô đang rũ mi mắt, không cho là đúng, hỏi ngược lại: “Vậy cậu nói thế nào?”

Cô nhớ lại: “Mình bảo sao cậu không nói cho mình biết.”

Lại ngẩng đầu nhìn trộm anh, thấy anh tới gần, không tự chủ lùi hai bước nữa, duy trì một khoảng cách an toàn. Nhưng cái gì gọi là không an toàn, nhất thời cô cũng không thể nói rõ ràng.

Thấy cô trách cứ không che giấu như thế, anh cười khẽ, giọng nói có vài phần trêu chọc: “Cậu hỏi lại câu sáng nay đi.”

“Cái nào?”

“Mì xào hay mì hoành thánh.”

Hả, Thường Tiểu ngờ vực, nhưng vẫn ngoan ngoãn hỏi lại: “Cậu thích mì xào hay mì hoành thánh?”

“Mì hoành thánh.” Anh trả lời không chút do dự, rồi tiếp: “Được rồi, còn câu hỏi gì không?”

Ở... Thường Tiểu ngờ ngẩn, đột nhiên tất cả tế bào nữ tính trong người bất ngờ sống lại, nhú mày theo phản xạ: “Cậu trả lời nhanh như vậy, về mặt lý thuyết trong tâm lý học tội phạm, không hề có quá trình suy nghĩ, chắc chắn là vì trước đó đã chuẩn bị sẵn lý do, không thật lòng chút nào.”

“Được,” Dư Phi ngẫm nghĩ một giây, vẫn một bộ ung dung: “Cậu hỏi lại đi.”

Thường Tiểu dẫu môi, ấp úng hỏi: “Mì xào hay mì hoành thánh?”

“Ừm—”

Sau khi anh ậm ừm suốt bảy tám giây, Thường Tiểu lặng thinh.

Lúc này anh mới ngược lên nhìn cô: “Mì hoành thánh.”

“...” Thường Tiểu há hốc mồm rồi lại ngậm lại, rất không tự nhiên bảo: “... Cậu suy nghĩ lâu quá chừng...”

“Được,” Dư Phi khẽ nhún vai: “Cậu hỏi lại đi.”

“... Mì xào hay mì hoành thánh.”

Dư Phi nhìn cô, hơi khựng lại, như đang suy nghĩ, cực kì nghiêm túc: “Mì hoành thánh.”

“...” Thường Tiểu nhìn vào sự nghiêm túc trong đôi mắt kia, không cách nào mở miệng, khó khăn lắm mới kéo suy nghĩ về trong đầu: “VẬY, cậu thích cái gì ở nó?”

“Thích nó vì vừa có hoành thánh vừa có mì.”

“... Sau đó?”

“Sau đó chỉ lấy tiền tô mì.”

“... Hết rồi?”

“Là một tô mì rất đặc sắc của Trung Quốc.”

“...”

“Người Ý đâu có bỏ thêm hoành thánh vào mì.”

“...”

Dư Phi mỉm cười: “Hỏi vì sao mình thích đi.”

“Vì sao?” Lúc này Thường Tiểu hoàn toàn bị anh nắm mũi dắt đi.

“Vì cậu thích.”

“Hả, dừng lại!” *Dừng!* Sau một vòng, bây giờ đầu óc cô hơi loạn, cau mày nhắm vào trọng điểm: “Vậy chuyện Tôn Điem Điem nói là thế nào?”

Anh vẫn cười tủm tỉm, cắt ngang cuộc trò chuyện: “Cô ta ghen tị với cậu.”

“Hả?”

“Cậu là bạn gái mình, cô ta không phải.”

“Hả?”

“Cậu đang ghen.” Nụ cười anh nhàn nhạt như gió thổi mây bay, quả quyết.

“*Hừ!*” Cô ưỡn ngực ngẩng đầu lên, cũng đáp lại rất vô tư: “Không hề!”

“Không hề?” Đột nhiên anh nghiêng người về trước, khẽ néo cằm cô, nụ cười vẫn mang vẻ đùa giỡn: “Cái bộ này? Có thật không?”

“...” Mặt Thường Tiểu đỏ ửng, thụt lùi ra sau một bước, sau đó duỗi hai tay, làm tư thế vươn vai, như thể vừa ngáp, nhìn quanh quất rồi nói với anh, “Mình hơi mệt, phải ngủ trưa.”

Nói xong xoay người trốn mất.

Trong khoảnh khắc quay lưng đi, không phải Thường Tiểu không thừa nhận, một tình cảm đã được che giấu trong lòng từ lâu nay lại mạnh mẽ muốn chui ra. Loại nhận thức này khiến trong lòng cô dậy sóng, hoảng sợ đến mức không thể đối diện.

“Chờ đã,” Đột nhiên Dư Phi kéo tay cô, cười: “‘Thấy’ cậu khổ thật đấy, nhưng phải theo mình ăn trưa trước đã.”

“Hả?” Thường Tiểu 囧: “Ăn nữa hả? Vừa nữa mình và Quý Hiếu Đồng...” Dư âm chuyện ban nãy vẫn chưa hết... lại còn bị chụp ảnh nữa, lần này cô nhảy vào sông Nile cũng không thể rửa trôi!

“Quý Hiếu Đồng?” Bỗng dưng sắc mặt Dư Phi sa sầm, vẫn rất thản nhiên: “Gần đây cậu thân với Quý Hiếu Đồng lắm à?”

“Thân.” Chẳng phải cô có ý muốn chọc giận anh, chẳng qua càng biết nhau lâu, càng phát hiện trong Quý Hiếu Đồng tồn tại một cái *từ trường* gì đó rất lạ.

Hả... Anh, anh đang kéo tay cô! Bỗng dưng lúc này Thường Tiểu đã kịp phản ứng lại, lén nhìn xung quanh, chỉ sợ có người quen đi qua, cảm thấy khuôn mặt mình đang không thể kiềm chế mà đỏ ửng, vội nói: “Nói chung là cậu đừng quản, mình, mình đi đây!” Sau đó đối diện với ánh mắt của anh, không tự nhiên tránh đi, sợ bị anh nhìn thấu tâm tư. Vội vàng rút tay ra.

Lúc này Dư Phi mới thật sự cất đi nụ cười của mình, như có điều suy nghĩ mà nhìn cô... *Cậu đừng quản?*

Giữa trời trưa nắng gắt, hai người giằng co một hồi, anh xóa sạch nụ cười nhạt đến mức không thể nhận ra, thong thả nhún vai: “Được, mình không quan tâm.” Nặng nề nhìn cô một lần nữa, xoay người rời đi.

Ờ? Cô ngạc nhiên dõi theo bóng lưng anh... Anh, anh có cần phải nghe lời như thế không?

Nhưng mà, đúng là trừ khi cô cam tâm tình nguyện, anh chưa bao giờ ép cô cả.

Thường Tiểu căn môi dưới, bối rối chạy như điên vào ký túc xá... Trong đầu vẫn cứ trống rỗng như trước.

Aaaa!

Dung Lan đã đợi đến khi cô về, thông báo vài ba câu. Cô sờ trái sờ phải cái máy tính, ngơ ngác chơi game, sau đó lại mở văn bản, đọc những câu chữ mà cô đã viết lúc ‘Rất có cảm hứng’...

Mỗi câu mỗi chữ hôm nay, tình cảm được thể hiện trong đó đều mang một cảm giác nhột nhạt thiếu sức sống.

... Vì cậu thích...

Trong đầu không tự chủ lại nhớ những điều Dư Phi đã nói, lắc đầu ép bản thân phải quên câu này đi, thế nhưng gò má vẫn không ngừng ửng đỏ. Mấy câu nói này đã từng xuất hiện trong tiểu thuyết của cô, quá phổ biến rồi, không nên cho là thật.

Cô biết Dư Phi, anh biết chân tướng mọi chuyện của cô, lại còn nói dối không chớp mắt, lừa cô đến mức sững sờ. Rõ ràng kéo cô trốn tiết, thế mà trước thầy giáo và mẹ Dư, mặt không đổi sắc; có lý do để không phải tham gia chạy bộ, nhưng lúc cô chạy mồ hôi đầm đìa, không ngần ngại đi theo đưa nước khoáng cho, sánh vai cùng chạy...

Anh là một người có thể lên kế hoạch rất chi tiết, làm theo từng bước, có thói quen nắm mọi thứ trong tay. Khi thi, đầu tiên là đọc tất cả các câu hỏi một lần, sau đó chia thời gian cho từng câu, đủ để đặt bút xuống ngay đúng một phút trước giờ làm bài.

Anh nhất định sẽ thức dậy lúc sáu giờ ba mươi lăm phút, tốn mười phút vào nhà vệ sinh, năm phút đánh răng, năm phút rửa mặt, năm phút thay đồ, xong xuôi cả rồi, cuối cùng đúng bảy giờ thì mở điện thoại. Thậm chí trình tự đánh răng phải từ trên xuống dưới, từ trái sang phải, mười mấy năm như một, mang giày cũng phải từ chân trái trước.

...

Nói về những chuyện này, cô hiểu anh rất rõ,

Còn hiểu cả người nhà của anh..

Mẹ Dư thường ngồi ở ghế salon với cô, bất thành linh chỉ vào người mẫu nữ trong quảng cáo TV, hỏi, *Tiểu Tiểu, con nói xem thằng con dì có thích kiểu này không?* Hoặc sẽ hỏi, *Tiểu Tiểu, Tiểu Phi có người yêu gì không? Con có người yêu chưa?*

Không ai cho rằng bọn họ là một đôi, dù cô rất hiểu anh.

Cô cảm thấy hơi mất mát. Hai người không thể là một đôi, thất thường như cô, có khi nào chỉ đang hiểu nhầm rằng mình thích Dư Phi không? Có lẽ, chẳng qua chỉ là lầm tưởng, cho rằng mình thích vậy thôi.

Thường Tiểu thở dài, đang miên man suy nghĩ thì trở về, bỗng dừng nổi hứng đi lên diễn đàn trường...

Có ai nói cho tôi biết: ‘Cậu ta’ rốt cuộc là nam hay nữ thế? HOT

[Thảo luận] Chỗ quyến rũ của đứa con gái này là ở đâu? HOT

Đại học C có người đẹp hay không vậy?? Núi không cọt, khí xứng vương!!! HOT

Trưa nay ở tiệm cơm nọ thấy một màn chấn động... (có bằng chứng) NEW

Gái sao hỏa xuất hiện!!!

Có bạn nào thi bằng lái không? NEW

Sự thật việc Phù dung tí tí rút lui khỏi làng giải trí...

Quý Hiếu Đồng có phải bộ mặt đại học C không?

Về đối tượng tỏ tình của hoa khôi máy tính Tôn Diễm Diễm, mời người hiểu rõ tình hình vào.

...

...

...

Thường Tiểu cảm thấy mình thật là , bằng cảm giác cũng biết mấy cái chủ đề này đều có liên quan đến mình...

Nhưng mà, dù đã chuẩn bị tâm lí, cô vẫn không thể không bội phục tốc độ của đội săn ảnh nghiệp dư này, khiến người ta không biết phải nói gì, mặc cảm quá...

Đây cũng chả phải chuyện chấn động đầu tiên Thường Tiểu làm, lại thêm *trâu bò* trong đại học C xuất hiện lớp lớp, mấy ngày nay tường lửa cứ báo có người tấn công vô số lần, cô sống đơn giản bịch trực, lười cởi cả áo gile, dùng tên thật trả lời ngay dưới bài đầu tiên trong topic!

Được rồi, bắt đầu từ cái thứ nhất—

Trả lời: Thường Tiểu: *Tôi là nữ! Con gái đàn hoàng, không tạp chất!*

Có ai nói cho tôi biết, mắt chủ topic cận bao nhiêu độ vậy?

Trả lời: Thường Tiểu: *Thảo luận nhau xong nói cho tôi biết nha. *xấu hổ**

Trả lời: Thường Tiểu: *... Report nick nhé.*

Trả lời: Thường Tiểu: *Cảm ơn, cơ mà di động của chủ topic cũng loại thường thôi nhỉ. *mặt quỷ**

Trả lời: Thường Tiểu: *Tôi về sao Hòa đây!*

Trả lời: Thường Tiểu: *Ủng hộ mấy tiêu đề riêng không phải tám nhảm thế này!!*

Trả lời: Thường Tiểu: *Đi ngang qua.*

Trả lời: Thường Tiểu: *Tiếp tục đi ngang qua.*

Trả lời: Thường Tiểu: *Tôi chỉ biết nửa đoạn sau, nếu muốn rõ tình hình của nửa đoạn trước, xin thêm số QQ123456, để nói chuyện. Xin lấy tư cách đảm bảo sẽ cung cấp tư liệu hoàn toàn chính xác, tình hình cụ thể thì làm theo topic 'hót' ở trước.*

...

...

Sau khi Thường Tiểu trả lời xong cả rồi, cảm thấy mình... thật nhàm chán.

Sau đó lại tiện thể nhìn xuống đọc tin nhắn dưới bức ảnh cô đã ‘ném bom’, ôi...

Thuốc giảm cân: *Oài oài oài, em thấy cứ như Đông Tồn Thụy sống lại ấy!*

Thuốc Vân Nam: *13 lâu, giới thiệu thuốc giảm cân nào tốt tốt đi!! Em lấy thuốc em đổi với bác...*

Em muốn giảm cân, em muốn giảm cân...

PS: Sao Quý Hiếu Đồng lại đi ăn cơm với đứa hai-fai này thế? Còn chẳng bằng em nữa là.

...

Thường Tiểu nặng nề hừ một tiếng, trích dẫn, sau đó trả lời –

Report nick!

3. Chẳng lẽ nội dung phát biểu vẫn nằm trong giới hạn?

Đã hai giờ rưỡi, nhưng vẫn mệt mỏi không muốn đi học, cô vừa định gọi điện thoại cho Thiến Thiến hỏi bọn họ đang ở đâu thì di động đổ chuông, là Thiến Thiến.

Sau khi bắt máy, dù chẳng nghe nói gì, nhưng cũng có thể nhận ra tình hình bên kia đang rất âm ỉ, hình như tâm trạng Thiến Thiến rất không vui, đang cãi nhau với ai đó, vừa tranh chấp gì, vừa tức giận quát ‘Alo’ vào điện thoại.

Cô hơi chần chừ, vừa đáp một tiếng thì... “Tôi nói cho cậu biết, tôi nhin cậu lâu lắm rồi. Chỉ một cái đoạn ngắn ngủn đó thôi mà diễn hoài không qua! Nói cho cậu biết, hôm nay dù không có cậu diễn vai này thì Tăng Thiến Thiến tôi cũng sẽ tìm được người thay thế!”

“... Thiến Thiến?” Câu này trực tiếp vào đề, Thường Tiểu 囡囡 nghĩ chắc hẳn mình không phải là đối tượng trong câu của Thiến Thiến... Giọng nói ở đầu kia vẫn sặc mùi thuốc súng: “Thường Tiểu, chiều nay tớ không lên lớp, cậu xin phép cho tớ và Dung Lan!”

Cúp điện thoại.

Cô cầm điện thoại sững sờ, nhưng không ngờ sau đó lại reo lên, hai chữ ‘Dung Lan’ xuất hiện trên màn hình. Sau khi bắt máy, Dung Lan đi thẳng vào chủ đề: “Thường Tiểu, tớ đang ở sảnh lớn của Tòa nhà 1 trường mình, Thiến Thiến lại cãi nhau với người ta, cậu có muốn tới xem thế nào không?”

“Được.” Gần như Thường Tiểu đã đáp theo phản xạ, vì không có thời gian phản ứng, lập tức ngây ngô mang giày.

Chân trái vừa đi giày xong thì Thiến Thiến lại gọi điện tới, vẫn lửa giận ngút trời: “Thường Tiểu, tớ đang ở sảnh lớn của Tòa nhà 1 trường mình, cậu qua đây, nữ chính của tụi tớ, cậu qua đây!”

Thường Tiểu nghe tiếng ‘tút tut’ của điện thoại, cố gắng hiểu điểm mấu chốt của sự việc, sau đó điện thoại lại reo, trong giọng của Dung Lan lại có vài phần đùa giỡn: “Mau lên, Tiểu Tiểu, Thiến Thiến đang bắt người ta cam đoan, đề cử cậu làm nữ chính với chủ nhiệm, mau chạy đến đây đi!”

Thường Tiểu 囧囧 ngơ ngác mang nốt chiếc giày còn lại vào, ơ, có chuyện gì...

... Sao?

Thường Tiểu vẫn cứ lo Thiến Thiến sẽ đánh nhau với người ta, thế nên dù rất khó hiểu, nhưng vẫn cứ tạm gác chủ đề *nữ chính*, đến thẳng hiện trường.

Vừa đến nơi thì thấy ngay đối tượng đang cãi nhau với Thiến Thiến, Thường Tiểu càng cực kì thấy khó hiểu, vì đối tượng ‘nữ chính’ mà Thiến Thiến đang tranh chấp lại là...

Nam.

Cô quan sát người đó từ đầu đến chân thật kĩ một lần... Đúng thật mà, là nam.

Hễ là kịch trường thì lúc nào cũng là ba vở không đổi: ‘Cô bé Lọ Lem’, ‘Romeo và Juliet’, còn có ‘Lương Chúc’.

Thường Tiểu viết tiểu thuyết, thật sự rất hâm mộ các ‘biên kịch’ vườn trường đã đổi các đoạn đối thoại và tình tiết từ cũ thành mới, kéo dài ra, thế mà chưa thấy trùng lặp bao giờ.

Vở kịch của Thiên Thiên kì này trộn ba câu chuyện với nhau, rắc rối phức tạp, cầu huyết kinh người.

Đầu tiên, hai người chị của Lọ Lem là Juliet và Chúc Anh Đài. Sau đó, Juliet muốn cướp Hoàng tử của Lọ Lem, còn Romeo vì yêu sinh hận mà độc chết Juliet. Tuy nhiên, thật ra Romeo vốn là chồng chưa cưới của Chúc Anh Đài, lúc Juliet tới an ủi xoa dịu thì nảy sinh tình cảm. Lúc này thì Chúc Anh Đài là gái giả nam, thân thiết với Lương Sơn Bá, khiến cho Lương Sơn Bá tưởng mình là gay, tinh thần thất thường trở thành Mã Cảnh Đào, ai ngờ đâu Lọ Lem lại yêu cái kiểu cách của Mã Cảnh Đào, không thèm Hoàng tử, cứ đòi Lương Sơn Bá. Chúc Anh Đài đi cướp hôn, nào ngờ Juliet không chết, Romeo tự sát...

Nói tóm lại, sau khi Thường Tiểu đọc kịch bản mà muốn hôn mê, điểm sáng đáng nhắc tới là ở chỗ, tất cả nhân vật đều bị đổi giới tính.

Thế có nghĩa là, người diễn Lương Sơn Bá là nữ, diễn Romeo là nữ, diễn Hoàng tử cũng là nữ. Diễn Juliet mới là nam, diễn Lọ Lem cũng là nam nốt...

Và đương nhiên, diễn Chúc Anh Đài, cũng phải là một nam...

Nhưng vấn đề mấu chốt ở chỗ, Thường Tiểu là nữ mà.

Là NỮ cơ mà, nhờ đọc lại một trăm lần giúp cho...

Thường Tiểu trước giờ rất bướng, trong những mối quan hệ thân thiết thì trở nên qua loa đại khái hơn, nhưng chả biết sao vẫn nhất quyết không chịu nhận vai này, dù cho Dung Lan và Thiển Thiển có khuyên bảo thế nào chẳng nữa. Mãi đến khi Thiển Thiển nói đến mức thờ hồng hộc, mới bức bối nhả ra một câu: “Nếu tớ diễn, thế thì có nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch!”

Kết quả là, nhân vật chính của một sự kiện khác – bạn nam vì không nghiêm túc, cái kiểu tham gia ‘cho vui’ đã chọc giận Thiển Thiển, bây giờ ở bên cười hả hê. Đồ đáng ghét này chẳng những không đi, mà còn ở bên nói những câu rất gợi đòn, nào là ‘Đây là *nam chính* cậu gọi tới à’ ‘Nhìn qua thì thấy đầu óc không dễ xài đâu’ ‘Chậc, Thiển Thiển, cậu nói chuyện chả có uy, thế nên người ta mới không nể mặt đấy’ ‘Nếu không thì năn nỉ tôi, xin tôi tha lỗi đi’...

Thiển Thiển càng nghe thì càng sa sầm, mặt mày quạu quọ, cố tìm cách thay đổi suy nghĩ Thường Tiểu.

Thường Tiểu vốn đã không vui, trầm mặc một hồi, đột nhiên hùng dũng ra đứng trước mặt nam sinh kia, quát lớn: “Cười con khi! Có biết Quý Hiếu Đồng không?”

“...”

Không thể không nói ba chữ Quý Hiếu Đồng khá nổi tiếng ở đại học C. Hiếm khi sân tập yên tĩnh được mấy giây, sau đó Thường Tiểu *hùng hự*chừ một tiếng thật lớn: “Nữ chính của vở kịch! Biết không!”

Trầm giọng phán câu kết: “Xem ra là biết hả? Đầu óc không đến nỗi khó xài lắm ha!”

Thiến Thiến và Dung Lan trầm mặc. Trên thực tế, hai người rất không biết cái loại tự tin khó hiểu của Thường Tiểu (?)... rốt cuộc là từ đâu ra.

Quý Hiếu Đồng kia, chính là Quý Hiếu Đồng mà khoa nghệ thuật mời làm người mẫu biết bao nhiêu lần mà cũng không chịu tham gia đấy.

Là Quý Hiếu Đồng mà khoa mỹ thuật nói hết nước hết cái mới chịu ngồi yên cho vẽ đấy.

Là Quý Hiếu Đồng mà trường lạc bộ kịch nắn nỉ vật vã nhờ đóng vai chính mà cũng không chịu đấy...

Là Quý Hiếu Đồng đấy đấy...

Lúc này Thường Tiểu bình tĩnh xoay người, đột nhiên nghĩ ra cái gì đó rồi cười, nói: “Đúng rồi, lí do này có thể khiến cậu ta quang minh chính đại mặc váy!”

Khuôn mặt Dung Lan co giật, thế mới nói...

Thường Tiểu nhất quyết từ chối tham gia, Thường Tiểu luôn cau mày chê các cô nhàm chán, Thường Tiểu luôn tỏ ra không quan tâm mọi việc, bây giờ chẳng những nhập cuộc, không chỉ muốn để Quý Đại Soát mặc váy, mà còn mặc trước con mắt soi mói của trăm nghìn con mắt người xem?

“Thường Tiểu à...” Dung Lan mở miệng.

Thiến Thiến ngẫm hiểu, nói tiếp câu sau: “Nụ cười của cậu nham hiểm quá...”

Điều kì lạ nhất trên đời, không phải chuyện Quý Hiếu Đồng hôn Thường Tiểu, cũng chẳng phải Thường Tiểu chạy thẳng Quý Hiếu Đồng, mà chính là, không ngờ Quý Hiếu Đồng lại đồng ý lời mời, trở thành ngôi sao mới mọc của câu lạc bộ kịch nói!

Sự thật là trước lúc đó, Thiến Thiến cứ tưởng Thường Tiểu đang đùa.

Sự thật là cô quên mất rằng con người Thường Tiểu trước nay chưa từng nói đùa bao giờ.

Sự thật là cô vẫn rất khó hiểu vì không biết vì sao Thường Tiểu không rơi vào cảnh ‘Không ai nhận máy’ hay ‘Cuộc trò chuyện chấm dứt giữa chừng’...

Nhớ lại cách xử sự của Thường Tiểu ngày đó, Thiến Thiến và Dung Lan lúc nào cũng chặc lưỡi khó hiểu.

Trước tiên Thường cô nương vào thẳng vấn đề: “Alo, Quý Hiếu Đồng, tôi muốn mời cậu đóng Chúc Anh Đài, cậu thấy được không?”

Sau đó Thường cô nương không hề có vẻ bị từ chối như các đàn anh đi trước, lại còn có cơ hội phát biểu cảm tưởng lần hai: “Quý Đại soái, cậu cũng thấy đó, vẻ ngoài của cậu ngon lành thế cơ mà, sao cứ phí của giờ vậy?”

Sau khi dứt lời, cô lại có thể tiếp tục trình bày câu thứ ba: “Chúc Anh Đài.”

Tiếp đó Thường cô nương còn bảo: “Vậy cậu thấy tôi và cậu cùng mặc váy thì được không?”

Móa, lúc đó Thiến Thiến còn trầm nghĩ, đây mà là... mời gọi gì? Thế nhưng! Quý Hiếu Đồng không hề cúp máy! Anh không hề cúp máy! Ngược lại hình như còn đưa ra yêu cầu gì đó, khiến Thường cô nương phải trầm mặc một phen. Sau một hồi suy đi tính lại, mới nói: “Được thì cũng được, nhưng cậu phải cam đoan chỉ mặc cho một mình cậu xem.”

Móa! Dung Lan cũng kích động, chẳng lẽ nội dung phát biểu vẫn nằm trong giới hạn sao?

“Cậu dao động rồi.” Ngay đó, Thường cô nương nói quả quyết.

“Cậu đồng ý rồi đấy.” Chớp mắt, Thường cô nương lại đưa ra kết luận như cũ. Cuối cùng lại dễ ngon dễ ngọt: “Yên tâm, tôi nói được làm được, cậu có tinh thần hi sinh vì nghệ thuật thì sẽ được người đời ca ngợi mà. Bye!”

...

Thế là câu chuyện kết thúc tốt đẹp.

Cuộc đối thoại này khiến Thiển Thiển và Dung Lan tò mò chết đi được, sau khi truy vấn tra hỏi, cuối cùng Thường cô nương mới rỉ tai...

Cậu thấy được không? Đương nhiên không.

Thế là cô nịnh bợ, anh nói: *Người ta tìm tôi đóng vai hoàng tử anh tuấn bảnh bao, hoàng tử khôi ngô ưu buồn, hoàng tử đào hoa phóng khoáng, còn cậu lại tìm tôi diễn...*

Chúc Anh Đài.

Anh chốt ‘Không có cửa đâu’.

Thế là cô dai dẳng tung môi, nhắm vào trận cá cược kia, anh bắt đầu phân vân, lôi thêm khoản ‘tất lưỡi’.

Cô gạt đầu đồng ý – nhất định là dao động rồi – mạnh mẽ kết thúc.

Ở đây cần một sự bình tĩnh kiên quyết, khiến Thiển Thiển và Dung Lan bội phục sát đất, nhưng đổi lại là nụ cười như thể chả có gì của Thường Tiểu – đương nhiên, độ cong của nụ cười ấy vẫn có vài phần kiêu ngạo như trước.

Ấy mà, Thường Tiểu không giống như vẻ vô tư vô lự ngoài mặt, mới biết mùi vị tình cảm, dù sao thì *yêu cũng thôi mà hận cũng đành vậy, hoa rơi nước chảy cứ mặc trôi.*

Cô quyết định không nghĩ tới chuyện về Dư Phi nữa, cũng chẳng thích đi xem Quý Hiếu Đồng tập, dù sao thì mấy kiểu hài kịch thế này, xem càng nhiều thì càng mất vui, dẹp hết suy nghĩ lung tung, tập trung vào học tập, thi giữa kì!

Thi thoảng Thiến Thiến và Dung Lan tối vẫn không ngủ yên, bảo không hiểu tại sao Quý Hiếu Đồng lại đồng ý, tham gia buổi diễn.

Sau đó Thiến Thiến nhịn không được mà than phiền, hồi năm nhất chính mắt cô đã thấy đích thân Cựu trưởng câu lạc bộ kịch nói đi mời Quý Hiếu Đồng biểu diễn, khổ vô cùng tận mà chẳng được gì. Sau đó cực kì thắc mắc hỏi, Tiểu Tiểu, cậu và cậu ta thân thiết với nhau thế từ lúc nào.

Thường Tiểu ngẫm nghĩ một chút rồi bảo cũng không biết, sau đó rảnh rỗi thì gọi điện tán gẫu với Quý Hiếu Đồng, hỏi cô bạn diễn Lương Sơn Bá kia trông như thế nào.

Không thể không nói, trừ lúc bắt đầu không hòa thuận, chứ ở bất kì mặt nào, anh và cô đều có cảm giác đã quen từ lâu, nói chuyện không cố kị, cho nên khi gác điện thoại, sẽ đưa đề nghị: “Không thì khi nào rảnh đưa nửa mặt còn lại cho tôi đánh nhé?”

Kết quả là, thời gian như nước, đã hai tuần trôi qua.

Dư Phi vẫn không gọi điện thoại cho cô, cô cũng không. Có một cảm giác mơ hồ rằng hai người đang giằng co cái gì đó với nhau, không ai nói ra, thế nên không rõ.

Dù trong lòng Thường Tiểu cảm thấy mất mát đâu đó, nhưng nghĩ kỹ thì thế cũng được, sự thân mật của hai người chỉ là thói quen của cô mà thôi.

Sau khi lên đại học, dù cùng một khoa, nhưng khác chuyên ngành, khác lớp, mỗi người đều có vòng giao tiếp riêng, ít nhiều cũng sẽ có khoảng cách.

Cho nên lúc bận rộn, đột nhiên hai ba ngày, bốn năm ngày hoàn toàn cắt đứt liên lạc, thi thoảng nhớ sức tới mới gọi cho nhau một cú, ra ngoài ăn bữa cơm, nói lại chuyện cũ, chỉ thế mà thôi.

Điều đáng mừng duy nhất là, bọn họ chưa bao giờ xa cách.

Có phải... từ giờ sẽ bắt đầu xa cách nhau không? Cô không dám nghĩ tới.

Ôi, có lẽ gần đây liên tục xảy ra sự cố, nên mới rối loạn, không khỏi tự giễu.

4. Thường Tiểu, cậu có thể thử dựa vào mình.

Buổi biểu diễn nhanh chóng được chính thức bắt đầu. Thường Tiểu ngập tràn hi vọng, rất trông đợi. Có nghe Thiến Thiến kể rằng Quý Hiểu Đồng

không hổ là nhân tài, mới diễn mà rất *nhập vai*.

Cô nàng nói đến đó thì cực kì khoái chí, bảo rằng sau này chắc chắn trong đại học C cũng chẳng có ai diễn xuất được thế, khá ý nhị.

Chiều hôm đó Quý Hiếu Đồng gọi điện cho cô, bắt cô phải mặc váy trước, không thì tuyệt đối không lên sân khấu.

Cô chẳng nói hai lời, lại hỏi mượn váy Thiến Thiến, là một chiếc váy xòe caro đen trắng, khác cái lần trước.

Cô đứng xòe váy trước gương... Chà, hôm trước khai giảng theo thói quen cắt tóc ngắn quá, bây giờ nhìn lại, đã thấy dài ngang tai, tóc mái cũng vừa chớm mày, mặc váy vào, tự dưng cũng được vài phần nữ tính.

Quần áo, đúng là một thứ gì đó rất kì diệu.

Sau đó cô cũng lười trang điểm, mang giỏ đeo chéo ra hỏi ký túc xá, đi xem kịch.

Hiện đã tối trời, trong hội trường đông nghịt, nhưng nhờ quen biết hậu trường, nhớ tới công thần là cô, nên được dành chỗ cho.

Nhanh chóng đến tiết mục của câu lạc bộ kịch, đúng là rất kích thích.

Chẳng hạn như cô chưa bao giờ nghĩ tới hai người chị của Lọ Lem lại là Chúc Anh Đài và Juliet: Mà ‘Chúc’ và ‘Ju’ cũng phát âm gần giống nhau nữa.

Cộng thêm nhờ diễn xuất cường điệu sống động của diễn viên, ngay từ lúc bắt đầu đã rộn vang tiếng cười.

Có điều... cô nhanh chóng phát hiện một điểm quan trọng – Tuy người diễn Chúc Anh Đài là nam, nhưng đảm bảo không phải Quý Hiếu Đồng...

Khi gió, cô nàng Thiến Thiến này đúng là biết giữ miệng, hẳn là nghe *thánh dụ* của Quý Đại soái, không dám trái mệnh đây mà.

Cuối cùng cái *anh đại soái* nào đấy cũng lên sàn, trang điểm khôi ngô tuấn tú lắm, khiến nguyên dãy khán giả ngồi hàng đầu rít lên chói tai, mà bản thân Thường Tiểu cũng cho là thế. Có điều dưới ánh đèn sân khấu, ít nhất là sau khi được sắp đặt thì sườn lộn cũng giống hoa sen thôi.

“Không!! Ta không thể nào yêu hẳn!”

Người lồng tiếng cho *anh đại soái*, vốn đang rất bình thường, cực kì yên tĩnh, bỗng dưng gào toáng một cách cường điệu, cả hội trường cười vang.

Thường Tiểu cũng phì cười, lần này Quý Hiếu Đồng diễn Lương Sơn Bá, là trường hợp đặc biệt duy nhất.

Còn người giúp anh lồng tiếng đã bất ngờ khiến cả hội trường bùng nổ.

Thường Tiểu thầm nghĩ người đó hẳn là nhân tài đang được phát huy sở trường đúng chỗ, giọng nói rất truyền cảm, kích thích tối đa, đến nỗi có thể tưởng tượng được bộ dạng văng nước miếng của cậu ta sau cánh gà.

Cực kì trái ngược với cách diễn gượng gạo cứng đờ của Quý Hiếu Đồng, rất hài hước.

Đại khái là, đối diện với Chúc Anh đang giả nam thì Lương Sơn Bá cứ ‘vượng mắc không yên’.

Gào thét: “Không thể nào, sao ta có thể yêu đệ ấy!”

Tiếp tục gào thét: “Tiểu yêu tinh đáng chết!! Nàng thật vô tình, thật tàn khốc, cố tình gây chuyện! Ta hận nàng, ta hận nàng, ta hận nàng! Hận nàng đã lấy đi trái tim của ta!!”

Vẫn tiếp tục gào thét: “Anh— Đài!!”

...

Nghỉ gào một chút.

...

Lại tiếp tục gào: “Cái gì? Đệ là nữ sao!? Trời ơi, sao đệ lại gạt ta? Đệ gạt ta, đệ gạt ta, tại sao đệ lại gạt ta!”

...

Gào thét rung trời: “Không thể nào, trời ơi! Sao nàng lại có thể! Tại sao lại có thể đáng yêu như thế, thuần khiết như thế, khiến người ta mê muội mãi

không nguôi như thế!”

...

“Ahaha...” *Thế đ’ nào*, Thường Tiểu cũng học chữ thâm trong bụng, Quý Hiếu Đồng thật là khổ, càng về sau càng bị tay lồng tiếng giành hết hào quang! Tên đầy đủ là một nhân tài, càng về cuối càng như ngựa hoang tháo cương, nhập vai cực kì, lồng tiếng đến khàn cả giọng!

Thế là khiến cho Quý Hiếu Đồng đột nhiên tháo tóc giả, quăng mạnh xuống đất, không hề có tí xíu đạo đức diễn viên nào, xoay người, quát một cách cực kì giận dữ: “Cậu bình tĩnh một chút cho tôi!”

Hành động không đoán trước này trong mắt khán giả, cứ tưởng là đoạn đặc biệt thêm vào, càng cười lớn.

Thường Tiểu chắc hẳn đây là những khán giả hợp tác nhất, cười nghiêng ngả, cứ như giật kinh phong. Vừa quay đầu thì thấy Thiến Thiến đưa cho cô một bó hoa lớn, bảo lúc chào tạm biệt khán giả thì mang lên tặng cho Quý Hiếu Đồng.

Thường Tiểu chùi nước mắt chảy ra vì cười quá nhiều, gật đầu như điên.

Đến lúc tất cả các diễn viên đều xuất hiện, đúng là bộ dạng của người đã lồng tiếng cho Quý Hiếu Đồng có phần như tưởng tượng, cô cười rồi chạy lên sân khấu tặng hoa.

Chỉ vì không biết trên sân khấu đang có rất nhiều người, cô không để ý hay do có người cố ý... đột nhiên bị ai đó ngáng chân, cả người mất thăng bằng, ngã xấp xuống đất!

Lúc cảm giác được đau đớn, cô mới sực nhớ tới một chuyện, không khéo sao, hôm nay lại mặc váy...

“Ôi.” Cô xuýt xoa, như nghe đâu có tiếng ‘hừ’ khê.

Ngay trong lúc cảm giác đau đớn ủa đến...

Đèn tắt.

Cả hội trường tối đen như mực.

Ngoại trừ ánh sáng từ chiếc đèn màu trên sân khấu, cả hội trường tối đen, có lẽ là do công tắc nguồn bị sập. Gần cửa sổ ở trên hội trường, có ánh sáng từ ngọn đèn đường yếu ớt hắt vào.

Giọng nói vang vang của cô bạn dẫn chương trình đang được giữa chừng, Thường Tiểu loáng thoáng nghe thấy tiếng ‘alo alo’ thử mic.

Xem như khán giả bên dưới cũng khá bình tĩnh, một phần tỏ ra rất hưng phấn, đám khác thì giễu cợt nói lung tung, còn đa số thì bắt đầu đứng dậy.

Các nhân viên làm việc đang duy trì trật tự, trên dưới sân khấu là tiếng bước chân hỗn loạn...

Bỗng dừng cô lại nhớ tới một bộ phim điện ảnh kinh điển của Lâm Chính Anh, ‘Cương thi đạo trưởng’. Tự dừng nghĩ, quanh mình đang tối thui, bỗng có một đống cương thi mặt trắng chả biết xuất hiện từ đâu nhảy ra.... Đương nhiên, ngay sau đó, cô không quên kéo váy xuống chiều dài an toàn.

Trong bụng đang còn cảm thán thảo nào người ta hay bảo làm phụ nữ thật vất vả, đã bận rộn lo trước lo sau, còn phải đề phòng bị lộ hàng.

Những sinh viên tham gia diễn kịch vẫn đang đứng đợi ở trên sân khấu tối thui, vẫn vui vẻ như trước, có thể thấy vẫn rất hưng phấn, còn cậu bạn đã lồng tiếng cho Quý Hiểu Đồng thì hứng chí mà hú hét như Tarzan... Cô thật sự rất thông cảm cho sự xúi quẩy của anh.

Sợ sẽ bị người giẫm lên, thế là nhịn đau, vội vàng đứng dậy.

Đầu gối đau chết đi được, có lẽ đã rách da.

Nhưng trong tay vẫn không quên ôm bó hoa theo cùng.

Đèn nhanh chóng được bật sáng.

Dù sao thì cũng chỉ trong khoảng ba bốn giây mà thôi, như chuyện trong chớp mắt.

Âm thanh bất ngờ được bật lên, phát ra tiếng rít chói tai. Người dẫn chương trình vội vàng chạy về vị trí micro, đợi sau khi yên ắng dần thì bình tĩnh bảo mọi người im lặng, sau đó tiếp tục chương trình, để mọi người trên sân khấu tiếp tục chào khán giả.

Mọi người đều cười, sau đó cúi đầu chào.

Cô vẫn còn nhớ rõ nhiệm vụ của mình, vừa định đi lên tặng hoa thì nhận ra trong thời gian cực ngắn mà Quý Hiếu Đồng đã từ giữa sân khấu đi về phía cô, đưa mắt nhìn Thường Tiểu.

Trong ánh mắt ấy, ít nhiều cũng có thể nhận ra một ít lo lắng.

Nhưng khi đèn sáng, khán giả đang ở dưới, các ‘diễn viên chính’ ở bên kéo anh lại không cho đi, trong đó có cả ‘Chúc Anh Đài’ của anh, đang ra về bên lên ngượng nghịu.

Nhìn cặp đôi cực kì không hợp kia, cô nhếch miệng muốn cười, đột nhiên lại nghe tiếng gọi—

“Thường Tiểu.”

Trong hội trường ồn ào là thế, vậy mà cô vẫn nghe rất rõ.

Khẽ nhíu mày, chẳng biết sao tim đập hẫng một nhịp, là giọng của anh...

Là giọng của Dư Phi...

Quay đầu nhìn, trái tim của cô lúc này đã mềm nhũn, con người ‘*Vì có gì ẩn trong núi biếc? Chỉ cười thôi tự biết thành thơ*’, con người ‘*Hoa đào theo nước cuốn trôi, Mấy ai riêng một đất trời như ta*’ ấy(*); chân thành đứng dưới khán đài, chân thành nhìn cô.

() Bốn câu trên nằm trong bài thơ ‘Sơn trung vấn đáp’ của Lý Bạch. Bản dịch của Cao Nguyên.*

Lúc này anh khẽ mím môi, nhúu mày, sau đó đưa mắt nhìn bộ quần áo của cô, đến bó hoa trong tay, rồi chuyển sang miệng vết thương.

Đến khi nhìn thẳng cô, trong mắt mang vẻ hờn giận, như muốn nói cô biết rằng, bây giờ anh rất không vui.

“Được rồi, bạn nào muốn tặng hoa thì nhanh lên nhé!” Người dẫn chương trình giục: “Một lần nữa, chúng ta hãy cùng vỗ tay để cảm ơn diễn xuất hết mình của các bạn ở câu lạc bộ kịch nói nào!”

Dưới sân khấu lại vang lên một tràng pháo tay nhiệt liệt.

Trong tiếng vỗ tay, Dư Phi bước dần về phía cô. Thường Tiểu vẫn đứng trên sân khấu, không thể nhúc nhích, sau đó kinh ngạc nhìn anh nắm tay mình, vừa mạnh mẽ cũng rất dịu dàng.

Sự ấm áp bao trọn bàn tay, đánh thẳng vào mọi giác quan khiến cô như bị tê dại cả người...

Sự xuất hiện của anh không hề được báo trước, khiến cô trở tay không kịp, lại thêm hành động của anh lúc này, cô chả biết nên thế nào cho phải...

Câu nói của người dẫn chương trình, rõ ràng là đang hướng ánh mắt của mọi người vào bó hoa trên tay cô, hoặc cũng có thể muốn cô nhanh lên một chút.

Chỉ là Dư Phi lại không để ý, cứ nhìn vào cô thật sâu thật lâu, trước con mắt bao người.

Sau đó, cái tay đang trống kia của anh chẳng hề nể nang mà cướp lấy bó hoa, ném cực kì chính xác vào tay cậu bạn lồng tiếng cho Quý Hiếu Đồng.

Cô quay đầu nhìn bó hoa theo phản xạ, cậu bạn kia mừng rỡ ra mặt, ngoác miệng cười đến tận mang tai.

Sau đó người dẫn chương trình hướng dẫn lối đi xuống, cô được anh nắm tay đi dọc theo sân khấu về phía cầu thang.

Lúc ra khỏi hội trường thì đèn trên sân khấu vừa tắt, chỉ để lại hai ngọn đèn vàng nhỏ.

Chân vẫn còn rất đau.

Cô vẫn chưa quay đầu, chưa kịp nói đùa với Quý Hiếu Đồng, đáng lẽ ra còn có thể chụp chung một bức ảnh.

Cô nghĩ có lẽ dưới ánh đèn, trong mắt khán giả, chắc bộ dáng cô chỉ như một khối không rõ mặt mũi.

Cô nghĩ, sao anh lại ở đây...

Sau khi bước xuống cầu thang, Dư Phi kéo Thường Tiểu qua một bên, đột nhiên ngồi xổm xuống, nhờ chút ánh sáng hiu hắt của đèn vàng mà xem xét

cẩn thận vết thương, sau đó lơ đãng kéo váy của cô xuống một tí, ngẩng đầu nhìn lên, xoay người.

Chờ cô ngả lên lưng.

Cô vẫn không thể thốt lên lời nào, bên tai là giọng nói trầm bổng của người dẫn chương trình, giới thiệu tiết mục kế tiếp.

Nhớ đến anh và cô đang ẩn mình trong bóng tối dưới sân khấu... cô đang nghĩ nếu mình không lên thì liệu anh có ngồi suốt như vậy không, suy nghĩ, cuối cùng cũng xuôi theo, nhẹ nhàng dựa vào vai anh, cẩn thận từng li từng tí.

... sợ đè nặng anh...

Anh công cô, dọc theo hành lang mà bước từng bước rời khỏi hội trường.

Lúc ra khỏi cổng, đằng sau vang nhạc hiệu, một tiết mục mới lại bắt đầu, cô không quan tâm giọng nói mình có bị át mất không, cuối cùng cũng khe khẽ gọi tên anh: “Dư Phi.”

Cũng không biết anh có nghe thấy không, khẽ mím môi, chẳng biết nơi nào trong lòng trở nên cực kì mềm mại: “Cậu nói xem... bây giờ mình còn công cậu nổi không nhỉ?”

Anh chỉ hỏi cô một câu: “Chỗ té còn đau không?”

Cô gật đầu: “Đau.”

Anh im lặng, nhưng hai cánh tay đỡ lấy người cô bắc vào nhau chắc thêm, như là... cả đời này sẽ không buông ra.

Mãi đến khi đi ra đường trường, ném hết mọi tiếng động âm ỉ đằng sau, bỗng dừng anh khe khẽ nói: “Thường Tiểu, mình cao hơn cậu từ lâu rồi.”

“Ừm.” Cô mím môi, hừ nhẹ.

Nghe thấy tiếng cô, anh đưa mắt, lại nghe thấy giọng nói khê khàng vang lên từ đâu đó trong vành trăng: “Thế nên, cậu có thể thử dựa vào mình.”

“...”

Bỗng dừng cô trầm mặc, chỉ biết lồng ngực đang dựa sát vào lưng anh đập rất mạnh, vẫn dè dặt từng tí như trước, sợ bị anh nhận ra.

Anh cũng không ép cô trả lời, cứ thế mà công cô tới tiệm thuốc mua oxy già và băng gạc. Dưới ánh đèn, Thường Tiểu có cảm giác không biết trốn vào đâu, hơn nữa lại đang mặc váy, dựa vào lưng người ta, cảm giác ấy... rất xấu hổ...

Nhưng cũng chẳng muốn xuống, cô vùi mặt mình vào hõm vai anh, thầm nghĩ dù sao váy này cũng không phải của mình, bóng lưng thì ai cũng giống ai, thậm chí so ra thì ngày thường cô quả thật rất giống con trai.

Hơn nữa, trên người anh có một mùi nam tính rất dễ chịu, tràn ngập các giác quan.

Mặt ửng đỏ. Đúng vậy, trong lúc không hề nhận ra, anh đã trưởng thành, thành một người đàn ông để cô có thể dựa vào rồi...

Đến một nơi sáng sủa vắng vẻ trong vườn trường, anh mới để cô ngồi xuống một ghế đá.

Gió hôm nay hơi lạnh, thổi vấy bay bay, mặt ghế đá lạnh như băng khiến cô giật mình.

Anh nhìn cô một chút, sau đó mới ngồi xồm xuống, bắt tay vào xử lý vết thương.

Đầu ngón tay anh di chuyển rất khẽ, khiến cô hơi xúc động, thậm chí cơn đau cũng giảm đi, có điều lại không được tự nhiên, nhất là khi cô đang mặc trang phục nữ tính thế này...

Mặc váy, lộ ra hơn nửa đùi, đã thế anh còn đang cầm bắp chân cô!

Càng nghĩ càng xấu hổ.

Nhờ vào ánh đèn đường, nhìn khuôn mặt dịu dàng đang cúi xuống của anh, nhớ đến chuyện gần đây không hề liên lạc, mím môi cười gượng: “*Khụ...*” Đầu tiên là hắng giọng, tìm chủ đề: “Gần đây cậu bận lắm à?”

“Không hỏi vì sao mình không liên lạc với cậu à?” Anh vẫn cúi đầu như trước.

“...” Cô khựng lại, trầm nghĩ, *thế nên mình mới hỏi có phải gần đâu cậu bạn không đó!*

“VẬY, sao cậu không liên lạc với mình?”

“...” *Cậu bạn mà!*

“Anh Tuấn nhìn khuôn mặt thất thần của Tiểu Mỹ, chẳng biết sao trong lòng bỗng rộn ràng, đột nhiên mỡ nhẹ lên môi cô, ôm thật chặt...”

“...” Cô sửng sốt: “A! Cậu cậu —” Ngay lập tức nhận ra đó là một câu trong quyển tiểu thuyết của mình, suýt nữa là đập anh một cái.

Lúc này anh ngẩng đầu nhìn cô, như muốn điều hòa hơi thở, sau đó lại lộ ra nụ cười như mọi ngày: “Mình vẫn rất thắc mắc, tại sao người cướp đi nụ hôn đầu Tiểu Mỹ lại là Anh Tuấn...”

“...”

“Tại sao?”

“Cậu quan tâm làm gì!”

Anh nhìn cô, quyết định dùng *liều mạnh*, nói thẳng: “Thường Tiểu, chúng ta hôn nhé?”

Và không đợi cô có phản ứng, anh nhồm dậy theo câu nói của mình, cúi người xuống...

5. Anh đang đùa cô... Không, đây là trêu đùa! Là phi lễ!

Đương nhiên là không!

Thường Tiểu đưa tay che miệng theo phản xạ, nhưng thì ra đã đoán sai hành động của anh, anh chỉ ghé vào tai phải cô...

Có thể nghe thấy điệu cười rất rõ, lại còn giọng nói mang ý dụ dỗ ma mị, anh thủ thỉ: “Mình muốn hôn cậu.”

Không cho!

“Được không?”

Không được!

“Một chút thôi mà.”

Nửa chút cũng không!

Thái độ của anh cũng chẳng hề gượng ép, khóe môi nhếch lên như cười như không, cảm thấy nóng bừng, cộng thêm hơi thở của anh mà tai phải ngứa ngáy khó chịu, cô rụt vai run rẩy, vội vàng dịch sang một bên ghế.

Thấy khuôn mặt anh tiến gần, cô nhắm chặt mắt, đang còn cân nhắc có anh dũng hy sinh quách hay chẳng thì nghe thấy tiếng anh cười khe khẽ, lúc mở mắt ra thì anh đã lùi lại.

Anh lại cúi đầu, cẩn thận lấy băng keo cá nhân dán vào vết thương cho cô, hỏi lại lần nữa: “Có đau hay không?”

“...” Dịch về chỗ cũ.

Cô thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Ôi, nếu ngẫm lại với lòng, sao lại cảm thấy một cảm giác... mất mát mơ hồ?

Thêm vào đó là cảm giác nóng rục ở hai bên má, lại cơn đau râm ran từ miệng vết thương đã qua sát trùng, tất cả đều khiến cô cảm thấy kích thích, sau lưng ướt đẫm mồ hôi.

Hơi nóng.

Cô hé miệng muốn nói, nhưng lại chẳng thể phát ra âm thanh. Hít một hơi thật sâu như muốn đè chặt tình cảm đang dâng trào từ đáy lòng. Anh lại lơ đãng ngẩng đầu lên, nhìn cô bằng đôi mắt trong suốt, khóe miệng vẫn vương nụ cười.

Bỗng cô nhận ra một điều...

Anh đang đùa cô... Không, đây là trêu đùa! Là phi lễ!

Tự đứng lại cảm thấy hờn giận, hung hăng trừng mắt với anh một cái, rút chân về.

Anh thấy miệng vết thương đã được xử lý tốt, phủi quần đứng dậy, thông thả ngồi xuống cạnh cô.

Cô giả vờ không đếm xỉa tới, dịch sang bên cạnh ba phân.

Anh cũng sáp tới ba phân, không nao núng.

Đến khi ghế hết chỗ, cô mới nghẹn giọng gọi: “Dư Phi!”

Thế nên anh ngừng lại, vẫn duy trì tư thế thân mật như cũ, ngẩng đầu nhìn bầu trời sáng trắng.

Ve mùa hạ đã dứt, chim nhận thu lại về.

Đột nhiên anh khe khẽ nói, “Sắp vào thu rồi.”

Cô cũng ngẩng đầu lên, tuy không thấy được lí do, nhưng vẫn gật đầu, hưởng thụ sự yên tĩnh của riêng hai người.

“Muốn cùng nhau bỏ trốn không?” Anh vẫn không nhìn cô, vẫn nụ cười nhàn nhạt.

“Không muốn.” Cô từ chối quả quyết, nhưng trái tim vẫn vì câu nói nửa thật nửa giả của anh mà gợn sóng. Sau đó như nhớ ra gì, lúng túng nói: “Mà

cậu đừng có nhắc về Tiểu Mỹ với Anh Tuấn nữa.”

Anh cười nhưng không đáp, sau một lát lại bảo: “Xưa nay mỹ nhân đều kết duyên anh hùng.”

Cô bĩu môi: “Mỹ nhân không chỉ có một, cậu sốt ruột thay anh hùng làm gì?” Nói xong lại lí nhí một câu: “Mỹ nhân cũng chả cần phải chờ một câu nói của anh hùng...”

“Ừ, đúng vậy.” Anh đáp thản nhiên, trầm mặc suy nghĩ một hồi, bỗng lại hỏi: “Sinh nhật này muốn quà gì?”

Cô hừ một tiếng, đột nhiên nhớ ra đã sắp tới sinh nhật rồi, có điều vẫn còn khoảng một tháng nữa, không vội.

Nghĩ lại, tưởng như vừa mới sinh nhật ngày hôm qua, thế mà thời gian trôi, lại già thêm một tuổi. Những năm trước anh không hỏi cô câu này, thường mỗi người tự chuẩn bị, năm này qua năm khác, chẳng qua chỉ là sự bất ngờ có thể đoán trước.

Thanh mai trúc mã là như thế, là quen thuộc đến mức ngại thay đổi.

Đang miên man, cũng tò mò với câu hỏi của anh, ngẫm nghĩ một chút rồi đáp: “Vậy thì, xe, nhà, tiền.”

Anh cười khẽ.

“Cậu hỏi mình như vậy, muốn được tặng quà gì đặc biệt à?” Dương nhiên cô nhớ sinh nhật của anh, gặp gỡ là duyên, bên nhau là phận, hiểu nhau là phúc, cô lại may mắn tình cờ quen biết với anh. Anh lớn hơn cô nửa năm, ra đời khi xuân về hoa nở.

“Cậu.” Dấu chấm của anh như có ý nghĩa gì khác, rồi tiếp: “... Đoán đi.”

“À thì...” Cô vẫn không nhận ra ý anh, dấu môi: “Thần thần bí bí,... Không đúng, mình phải hô giá trước!”

Anh vẫn cứ cười không nói.

Nghìn vàng cũng khó mua thứ mình muốn, cậu nào chỉ là ‘nghìn vàng’, đồ ngốc.

Lại ngồi lâu thêm một chút.

Đột nhiên một hồi gió nổi, cô chà xát hai tay, xoa mũi, cảm thấy hơi lạnh. Anh nghiêng sang nhìn cô, đứng dậy, lại ngồi xồm một lần nữa, ý bảo cô ngả lên lưng mình.

“Không cần đâu...” Cô vừa nói xong, chẳng biết sao lại cảm thấy sự khăng khăng của anh, thế nên cũng dựa người vào, bỗng cười, hỏi: “Dư Phi, cậu công mình, moi lưng không?”

Anh lắc đầu, nhưng lại nói: “Moi.”

Cô siết cổ anh, nhao nhao: “Không cho moi!”

Anh cười.

Sau đó cũng cô tới tận chân cầu thang mới thả xuống, xoay người nhìn cô, bỗng dưng đưa tay vén theo mái tóc ngắn nay đã chớm tai, ánh mắt rất dịu dàng.

Cô không khỏi thất thần. Quả nhiên hôm nay Dư Phi hơi không giống ngày thường. Cô cứ nghĩ anh sẽ nói về buổi diễn tối nay, có điều, trực giác con gái nói với cô, không được... ừ, thế thì không nhắc vậy.

Ý thức được cử chỉ thân mật của anh, vội vàng giật lùi ra sau, căng thẳng, lại có cả chút ngại ngùng.

Là anh em, là anh em tốt cơ mà!

Anh cũng không để ý, chỉ nhìn thật sâu vào cô, đột nhiên gọi: “Thường Tiểu.”

“Ừ...?”

... Âm cuối của cô, đột nhiên bị nuốt mất...

Anh đưa tay, trượt xuống nâng má cô lên, sau đó, trong giây lát cô vừa ngẩng đầu, cúi xuống, hôn.

Đúng vậy, là môi chạm môi, cảm xúc rất chân thật.

Có lẽ gió đêm đã khiến môi anh lạnh buốt, cô nghĩ.

Nụ hôn của anh rất dịu dàng, chạm rất khẽ, nhưng đã khiến cô cảm nhận được, trơn mịn mà mềm mại.

Sau đó anh tách ra, đứng thẳng người, nhìn cô vẫn đang còn ngơ ngác, nhẹ nhàng ôm vào lòng.

Ôm cô vào lòng.

Bên tai lại vang tiếng cười nhạt, anh nói: “Tối nay, phải nghĩ đến mình nhé, Thường Tiểu.”

Nghĩ tới ai cơ?

Cô vẫn chưa hỏi cho rõ, anh đã bỏ đi, trước khi xoay người còn nhìn cô một cái.

Cô hoảng hốt dỗi mắt nhìn anh rời đi.

Anh đã hôn cô. Lúc về lại phòng, cô bắt đầu nhìn thẳng vào chuyện này.

Đúng vậy, đích thực là anh đã hôn cô.

Cô đưa tay sờ lên cánh môi, từ từ bước lên lầu.

Khi lấy chìa khóa mở cửa, cố tình đụng đầu vào cạnh cửa, để xem thử có phải mình đang nằm mơ hay không.

Nếu đau thì không phải là mơ rồi.

Lúc bước vào thì khung cửa mắc vào váy, sau khi xử lý xong, cô bắt đầu mở máy tính, trong đầu cứ ong ong.

Lúc mở màn hình vi tính lên, tiếng vang báo hiệu khởi động windows nhắc cô Thiến Thiến và Dung Lan vẫn chưa về.

Nhớ ra phải làm gì đó để phân tán sự chú ý, bèn mở một phim kinh dị kinh điển được lưu trong máy.

Cũng chẳng mở đèn.

Vừa mới bắt đầu xem mà cô đã thấy không thú vị gì cả, rê chuột tua một đoạn, tới khúc gay cấn.

Khi thấy con quỷ trong màn hình đang bắt đầu hướng về phía mình, bỗng như cô bị chính suy nghĩ của mình kích thích... Tự dưng lại thấy cái khuôn mặt trắng toát kia đáng yêu...

Gặp quỷ rồi.

Ôi,... đúng là đã gặp quỷ mà.

Đang đi trên đường, Dư Phi bỗng quay đầu, sau đó xoay người, nhìn ánh đèn trong tòa ký túc kia tắt dần từng tầng một, nhấn chìm tòa nhà vào màn đêm, đó là một loại tĩnh mịch sau cơn huyền ảo.

Ở đây thì không thể thấy cô.

Thời gian chờ cô chủ động liên hệ, thật sự trôi quá chậm, mỗi ngày cứ đếm từng giờ trôi qua, cứ một phút lại một phút.

Hóa ra, cô không hề dựa vào anh như trong tưởng tượng.

Tối nay cô sẽ đi xem biểu diễn, anh biết. Cô rất thích những hoạt động này, chẳng khi nào bỏ lỡ.

Chờ cô ở chỗ cũ, dõi theo cô xuống lầu. Anh cũng tự cảm thấy thật kì lạ, giữa biển người mênh mông, vậy mà có thể dễ dàng tìm được bóng dáng cô trong đám đông.

Hôm nay cô mặc váy, anh biết, nguyên nhân lại không phải anh.

Thế nên cũng không tiến lên, đi theo sau cô suốt một đường tới hội trường, thấy cô vẫn chẳng cảnh giác chút nào, không khởi thờ dài. Cô vẫn không hề đề phòng xung quanh như trước.

Cả buổi tối cô cười suốt, vui vẻ như mặt trời, từ đầu đến cuối, ánh mắt vẫn luôn dõi theo sân khấu.

Lúc tên kia ra biểu diễn, cô càng cười thích chí.

Anh đứng khoanh tay cách đây không xa, dựa vào bức tường ở lối đi nhìn cô, anh cứ cảm thấy rồi cô sẽ quay đầu nhìn anh, chờ cô phát hiện ra mình.

Nhưng không.

Có lẽ anh đã quá tự tin về bản thân.

Mấy ngày qua tập trung đọc tác phẩm ‘Anh Hùng Mỹ Nhân’ trên mạng của cô, mới phát hiện ra mình đã xem nhẹ rất nhiều điều.

Anh nghĩ, có lẽ ban đầu cô dự tính chọn Anh Hùng làm nam chính, nhưng vì nguyên nhân nào đó, lại chọn Anh Tuấn...

Dù sao thì cũng chỉ là tiểu thuyết, có thể sửa kết cục.

Lúc nhìn thấy cô mang hoa lên, anh có một sự tức giận vô căn cứ, chí ít thì cô gái anh thích, không nên tặng hoa cho một kẻ không liên quan.

Lúc kéo công tắc nguồn điện, anh không ngờ cô bị ngã.

Lúc nào cũng bảo với cô là *đáng đời*, nhưng cũng chớ nên làm bản thân bị thương như vậy.

Cô đã viết trong tiểu thuyết của mình rằng – Trong tình yêu không có tuyệt đối, mỹ nhân không nhất định sẽ sánh cùng anh hùng.

Có lẽ, anh phải ra tay trước thôi.

Xưa nay mỹ nhân luôn sánh cùng anh hùng, Thường Tiếu.

Hơn nữa, anh ta còn rất anh tuấn, Thường Tiếu.

PHẦN IV

[Nguyên]

1. Không đột ngột đâu, Thường Tiểu. Mình đợi cậu lâu rồi.

Thường Tiểu xem phim kinh dị một mình, tắm rửa xong thì leo lên giường, trong lòng vẫn còn ngẩn ngơ.

Đó là nụ hôn đầu tiên...

Không ngờ có thể tặng đi rồi...

...

Khỉ gió! Cô bị điên rồi.

Dung Lan và Thiến Thiến về rất trễ, có điều trễ ít hay nhiều thì cũng như nhau cả, dù sao cô cũng không ngủ được. Nhìn khuôn mặt cả hai đầy vẻ mệt mỏi, nghe đầu hình như sau khi tan cuộc lại đi thêm tăng hai. Thiến Thiến nhìn cô, bảo: “À này, Quý Hiếu Đồng không tới.” Câu tiếp theo là hỏi: “Có phải Dư Phi công cậu đúng không?”

“Hà?” Cô giả ngốc.

Bây giờ cô rất miễn cảm với hai chữ Dư Phi, môi là chỗ miễn cảm nhất, cứ tê tê dại dại...

Ôi, cô đúng là đứa con gái kém hiểu biết về yêu đương...

Đêm nằm dài trên giường, ngẩng lên trần nhà, ngáp một cái, đột nhiên cô lại mở miệng hỏi: “Một người con trai, tại sao lại muốn hôn môi con gái?”

“Vì hẳn ta đói.” Dung Lan đặt xô nước nghe loảng xoảng, ló đầu ra thăm dò: “Tâm lý, sinh lý nữa. Sao, đang nghĩ về tiểu thuyết của cậu à?”

“À... ừ!” Cô ngẫm nghĩ, quyết định không phủ nhận.

Thiến Thiến chải răng xong, từ ban công trở vào, đột nhiên cười nói: “Tiểu Tiểu, hôm nay cậu mặc cái váy kia của mình, nhìn ở sau vừa cao vừa gầy, thích lắm ý.”

“Thế à, thật không?”

“Có điều đằng trước vẫn giống sân bay như cũ.”

“Hề, thật à?” Cô vẫn có chút không yên, 囧囧 nghĩ, Dư Phi hôn mình, vì anh đói...

Thế rốt cuộc đã đói bao lâu, mới có thể đói bụng ăn quàng như vậy...

Chẳng trách sao người ta hay nói, càng lớn thì con người càng có nhiều phiền não, người mất ngủ cũng ngày càng nhiều. Sinh nhật của cô chưa tới, vậy mà, vừa sau khai giảng đã già thêm một tuổi, đêm nay là đêm thứ mấy không ngủ được rồi?

Thật bi kịch...

Cô nằm trên giường nghĩ tới rất nhiều chuyện, từng chuyện từng chuyện đều về Dư Phi. Cô nhớ mình và anh cùng trưởng thành, từ lần đầu gặp nhau đến lúc gần mặt ngơ ngác. Mỗi khi cô không thể hiểu cách làm của Dư phi, anh liền giải thích ý tưởng mình, sau đó cô mới lần lần hiểu được cách nghĩ ấy.

Cô nhớ Thường Hoan từng nói, miễn là đừng để bị Dư Phi ăn sạch. Nhưng cô thấy nào phải, trả lời rằng, em được cho ăn thì thấy rất vui ấy chứ?

Có điều, câu nói của anh đúng là rất có hiệu quả, sau khi nói ‘Phải nghĩ về mình’, bây giờ trong đầu cô đều là những suy nghĩ không dứt về anh, cuối cùng chỉ toàn mỗi anh mà thôi...

Đồ nham hiểm, nói câu kia ra đúng là có âm mưu.

Mãi đến gần sáng cô mới hơi buồn ngủ, mơ màng chớp mắt. Trong giấc mơ nhìn thấy một cậu bé áo xanh, vắn đôi lông mày tỏ rất nhàn nhã, đằng sau lưng cô, nhàn nhạt gọi: “Thường Tiểu...”

Thế nên cô xoay người...

Sáng sớm, vì ký túc xá của cô gần sân bóng rổ nên có thể nghe loáng thoáng được tiếng bóng vang ‘bình bịch’ trên sân.

Chả biết có phải sự nhiệt huyết của khoa nghệ thuật lan tỏa không, cảm thấy hình như toàn trường đang có tiếng rầm rĩ rất lớn.

Đột nhiên di động reo, có điện thoại.

Cô mơ màng mò lấy di động, nhìn tên người gọi, là ‘Đại Tội tiên sinh’.

À, là Quý Hiếu Đồng tìm cô chạy bộ sao... Nhưng tối qua té bị thương mất rồi. Cô thử động đầu gối, thấy đau hơn cả đêm qua... Thế nên bắt máy, nói luôn một lèo: “Tôi không chạy.”

Anh trầm mặc một hồi, giọng nói có vẻ không vui: “Sao tối qua cậu không mở di động?”

“À, ừ.” Cô sợ đột nhiên Dư Phi sẽ gọi tới... Do chưa chuẩn bị tâm lý, còn kênh điện thoại của phòng ký túc. Mãi đến trước khi ngủ mới mở di động lên. Nguyên nhân... à thì, vì quên.

“Rõ ràng hôm qua cậu không đưa hoa tới tận tay tôi.” Trong giọng điệu của anh có bao nhiêu là trách móc, như kiểu, *ta đã hi sinh vì người như vậy, một ngàn năm đạo hạnh đã mất đi trong một buổi sáng, sao người lại không có lương tâm như vậy, vân vân.*

Cô chu miệng, vì vừa tỉnh dậy nên giọng nói hơi khàn, bảo: “Tôi đâu bảo sẽ tặng hoa cho cậu.”

“Đồ chết bầm...”

“Tối qua cậu cũng đâu diễn Chúc Anh Đài.” Cô cũng chả áy náy, lại tiếp, “Thôi được rồi, đến lúc đó tôi hái hoa đại ven đường cho cậu nhé.” Mấy ngày nay đã tìm được đề tài chung với Quý Hiếu Đồng, bình thường nói chuyện với nhau, nay cũng có thể coi là người quen. Cảm thấy Dung Lan nằm ở giường trên trở mình, cô rụt vai, lấy tay che ống nghe, nói: “Tiểu Lan và Thiến Thiến đang ngủ, không nói nữa, chào trước nhé...”

“Hôm qua có phải cậu bị ngã hay không? Bị thương thế nào?” Anh cướp lời.

“Thương nhẹ thôi.”

“Để buổi trưa tôi đưa cho cậu chút rượu thuốc.”

“Thôi, không cần đâu, Dư Phi mua rồi.”

“...” Đột nhiên anh bất ngờ lên giọng, có vẻ rất khó chịu, “Đồ tôi mua và cậu ta mua không giống nhau!”

“Vậy thì được rồi, cậu cứ mang tới đi.” Chả hiểu ra sao, từ chối không để anh tặng cũng là tiết kiệm cho anh, giận cái quái gì không biết? “Vậy tôi cúp máy nhé...”

“Khoan đã,” Anh gọi cô lại: “Cậu ta mua hiệu nào thế?”

“... Dù sao thì đồ hai người mua không giống nhau, cứ mang tới đi. Bye!”
Sau khi cúp điện thoại, ngáp một cái, cảm thấy hình như tối qua chả ngủ được gì, nhưng cũng chẳng buồn ngủ lắm, chỉ hơi cay mắt thôi...

Lại nghe di động rung lên, cô cau mày, thấp giọng hỏi, “Lại gì nữa?”

“Trưa đến nhà ăn ăn cơm chung đi, lúc đó tôi đưa cho cậu.”

“Cũng được.” Cô không nghĩ nhiều, vừa định cúp điện thoại thì Quý Hiếu Đồng đột nhiên lại bảo, “Còn nữa, bây giờ đã gần tám giờ, sáng nay các cậu có tiết mà.”

“...”

Cô vội vàng hét toáng, “Chết rồi, muộn rồi!”

Ôi, Thường Tiểu nhìn nắng chiếu xuống ban công, một ngày mới rồi, phải đối mặt với Dư Phi thế nào đây?

Nếu không thì cứ tiếp tục làm con rùa, rúc vào vỏ phơi nắng chẳng?

Buổi trưa sau khi hết giờ học, vừa ra khỏi cửa thì liền thấy có người đang đứng trên hàng lang chờ mình tan lớp... là Dư Phi.

Hai gò má không tự chủ được mà nóng hổi.

Đương nhiên Dung Lan và Thiến Thiến vẫn không phát hiện ra sự ái muội giữa hai người, chẳng qua tập mãi thành quen, vẫy tay với cô, hai người đi trước.

Cô có mấy phần không tự nhiên, vẫn chưa chuẩn bị tâm lý tốt. Dù sao thì tối qua người trước mắt đã hôn cô một cái, không đúng, đã hôn trộm cô một cái, trong lòng đang bối rối lắm.

Bối rối xong thì di động reo, sau khi nhìn thấy tên ‘Đại tởm tiên sinh’ ở màn hình, có lẽ vì tâm lý trốn tránh, cô nhận điện thoại, bên kia nói: “Tôi ở lâu hai vườn Đồng tâm, cậu vừa lên là thấy ngay.”

“À...” Cô nhìn trộm sang Dư Phi, đầu kia lại hỏi tiếp: “Bao giờ cậu mới tới được? Tôi lấy cơm giúp cậu trước nhé.”

“Tôi tới ngay đây.” Thật ra cũng chẳng có việc gì, trước đây từng nói với Dư Phi rằng cô và Dung Lan, Thiến Thiến đi hẹn họ nhóm, anh chẳng nhú mày lấy một cái, hơn nữa trong nhóm bạn của cô cũng không ít người khác phái, chả thấy anh có ý kiến gì.

Cúp điện thoại, quyết định mọi chuyện đều dựa vào quy luật phát triển ‘Thuận theo tự nhiên’, nếu anh có thể mặt không đổi sắc đứng đối diện cô thì cô cũng chả cần phải mắc cỡ ngại ngùng gì. Chẳng qua chỉ hôn một cái thôi mà, chẳng sao cả, người nước ngoài đều thế.

“Bận gì à?” Anh thấy cô đã cúp máy, hỏi.

“À, bạn hẹn trưa nay đi ăn cơm...” Rõ ràng là không có gì, nhưng hôm nay lại thấy hơi chột dạ, không dám nhìn vào mắt anh, đa phần hẳn là vì... cái hôn đêm qua.

“Bạn?” Anh khẽ cau mày: “Ai?”

“Quý Hiếu Đồng, cậu không biết đâu...”

“Thật trùng hợp!” Ngay đúng lúc đó, một giọng cười nhẹ nhàng xen vào giữa anh và cô.

Thường Tiểu cảm thấy tim đập dồn, quay đầu lại thì thấy... khuôn mặt của Tôn Diễm Diễm. Cô liền có cảm giác cơ mặt mình cứng ngắt.

“Tôi biết Quý Hiếu Đồng đó, cậu hẹn cậu ta ăn cơm à?” Không biết Tôn Diễm Diễm đã nghe cuộc đối thoại kia được bao nhiêu, tự động nói tiếp.

Thường Tiểu bị động gật đầu, thầm nghĩ sao cô nàng này lại ra vẻ thân thiết như vậy?

“Haha, Thường Tiểu làm hồng hạnh vượt tường sao~” Trong giọng nói của Tôn Diễm Diễm, ngập tràn sự chế giễu.

Thường Tiểu liếc cô ta, đột nhiên trừng mắt nhìn Dư Phi: “Ồ, còn người nào đó cũng trông như đang trêu hoa ghẹo nguyệt kia.”

Dư Phi nghe thế thì nhìn cô khẽ cười, lơ đãng nhìn sang Tôn Diễm Diễm, bỗng hỏi: “Đây là bạn của cậu?”

Ánh mắt Tôn Diễm Diễm sa sầm.

Dù thế nào thì Thường Tiểu cũng xuất thân là dân viết tiểu thuyết, hiểu ngay, rất biết thời thế mà lắc đầu, “Không phải.” Sau đó còn hỏi: “Ừ? Không phải bạn của cậu à?”

Dư Phi lại cười: “Không quen.”

Trong mắt cô thoáng thấy khóe miệng tươi cười của Tôn Diễm Diễm suýt nữa không giữ được, quay đầu lại nhìn Dư Phi đang tỏ ra rất vô tội, không nhìn được mà phì cười, cô đúng là tà ác... amen.

Dư Phi bước tới, sóng vai với cô, cứ thế mà lướt Tôn Diễm Diễm ra sau, hỏi: “Vừa rồi cậu mới bảo ai trông như đang trêu hoa ghẹo nguyệt?”

Hừ, khẽ ngược đầu lên nhìn anh: “Nghe đâu là một con cá biết bay nào đó.”

**Dư Phi và Ngư Phi (trong cá biết bay) đồng âm với nhau. Ngư phi là cá chuồn.*

Anh cười nói rất bình tĩnh: “Quản chặt vậy là không được.”

Khụ... Sau khi cô ý thức được lực sát thương trong hai chữ kia của anh, nháy mắt không còn gì để nói, thế mà đương sự vẫn một bộ thản nhiên như mây trôi gió thổi. Liếc vội qua Tôn Diễm Diễm, thấy cô ta đang cố gắng điều hòa hơi thở, bỗng cảm thấy Dư Phi thật cmn độc...

“Thế cậu không hài lòng với cách thể hiện của con cá biết bay đó à?” Chân mày anh chẳng mấy may xê xích, hoàn toàn xem nhẹ Tôn Diễm Diễm, nhìn cô hỏi, nhân tiện lại cầm giúp sổ sách trong tay cô.

Tầm mắt của cô không kiềm được mà cứ nhìn theo Tôn Diễm Diễm, nghĩ rằng nhất định cô ta đã làm gì đắc tội tới Dư Phi, hẳn là bám chặt quá, nói nhiều quá, vì vẻ ngoài quá xinh đẹp chứ gì, chặc... Vì thế bất đắc dĩ gật đầu, vờ vênh vào nói: “Cũng tạm được.”

“Đi ăn với ai thế?” Anh lại hỏi lần nữa.

“Quý Hiếu Đồng.”

Dư Phi gật đầu, như cười như không bảo: “Cậu đúng là hồng hạnh vượt tường thật.”

Hừ, cô là đại trượng phu đầu đội trời chân đạp đất, chính trực không sợ gian tà: “Đi chung cũng được mà,” Sau đó nhún vai: “Có điều không ai lấy cơm giúp đâu.”

Khóe miệng kéo rộng: “Thì mình và cậu ăn chung một phần.”

“...” Cô khó lắm mới quên được hành động của anh hôm qua, kết quả... “Không cho.” Nếu mà còn hôn gián tiếp như thế nữa thì cô đừng hồng mà ngủ! “Cậu tự lấy đi.”

“Dư Phi.” Đột nhiên Tôn Diễm Diễm lên tiếng, xen vào cuộc đối thoại của hai người, hiếm khi thấy trên mặt cô nàng mất đi nụ cười, nghiêm túc nói:

“Tôi tưởng rằng ít ra chúng ta cũng là bạn bè.”

“...” Thường Tiểu giật mình, nhìn Dư Phi.

Anh vẫn xem thường đối phương như trước, như một trò chơi xấu diễn hình, tiếp tục quay về chủ đề của bọn họ, “Vậy thì mình sẽ chết đói mất.”

“...” Cô không biết nói gì thêm, chỉ lúng túng bảo: “Thôi được rồi, để mình lấy giúp...” Sau đó nhìn Tôn Diễm Diễm đang sắp khóc tới nơi, khẽ ho khan, nhỏ giọng hỏi: “Cậu có muốn... để ý tới cậu ta hay không?”

“Được, cậu lấy cho mình.” Anh vẫn làm như xung quanh chẳng có ai, để ngoài tai.

“Dư Phi!” Tôn Diễm Diễm nghiêm mặt, sải dài bước lên trước hai người, nhìn chăm chăm vào Dư Phi: “Tôi nói với cậu đó! Cậu như vậy rất không phong độ, cậu có biết lịch sự là gì không?”

Lúc này Dư Phi mới dời ánh mắt hững hờ của mình sang, nhìn cô ta, nở nụ cười: “Nếu mỗi ngày quỳ rầy không dứt là cái cậu gọi là lễ phép, thế thì xin lỗi, tôi không biết.”

“Hừ, cậu ta hẹn chạy bộ với Quý Hiếu Đồng hằng ngày, cả khoa máy tính chúng ta đều biết. Đồ ngốc như cậu! Người mà cậu gọi là bạn gái đang bắt cá hai tay, cậu có hay không!”

“...” *Đậu mè, mỹ nữ bùng nổ!* Lúc nào cô cũng dùng chữ này để thay thế... Thường Tiểu   nghĩ, nhất là khi nghe câu này xong thì đúng là cô như

đang làm chuyện hồng hạnh vượt tường thật... Nhưng đó là vì Thiến Thiến và Dung Lan không chạy bộ buổi sáng, cô lại vốn có thói quen này, trùng hợp sao gặp Quý Hiếu Đồng muốn tìm người chạy cùng thôi mà...

Có điều, cô cau mày, tại sao tất cả mọi người bên khoa máy tính lại biết chuyện này?

Thôi đi, có biết cũng chẳng sao, vấn đề mấu chốt ở chỗ, cô không phải *hồng hạnh* của Dư Phi, anh cũng chẳng phải *tường* của cô.

“VẬY THÌ RAU CẢI, CÀ TÍM KHO VÀ TRỨNG CHƯNG NHÉ.” Dư Phi mở miệng, kéo cô về chủ đề cũ.

“HẢ? SAO TOÀN RAU CẢ VẬY?” Cô đáp lại theo phản xạ.

“ĂN UỐNG PHẢI CÂN ĐỐI.” Anh cười cười, như đang phớt lờ hoàn toàn lời nói của Tôn Điềm Điềm. “MÌNH THẤY, ANH BẠN KIA CỦA CẬU MÀ LẤY ĐỒ ĂN GIÚP CHO, SẼ *tanh* LẮM.”

“...” Cô trừng mắt liếc anh.

Tôn Điềm Điềm cười lạnh: “NÓN XANH ĐÃ ĐỘI LÊN ĐẦU MÀ CẬU VẪN CÓ THỂ BÌNH TĨNH NHƯ VẬY. CÓ ĐIỀU CŨNG ĐÚNG, CHÍNH MIỆNG CẬU TA NÓI RẰNG MÌNH KHÔNG PHẢI LÀ BẠN GÁI CỦA CẬU KIA MÀ.”

Lông mày Dư Phi khẽ nhướng.

Cô khựng lại, đột nhiên cau mày nhìn Tôn Điềm Điềm, nghiêm mặt: “Cậu phiền thật đấy.” Cô rất không thích giọng điệu và cách dùng từ của cô ta, “Bộ dạng này của cậu giống kẻ đang khích bác gây chia rẽ, thật sự rất đáng ghét. Có phải cậu rất thích Dư Phi?”

Tôn Điềm Điềm nhìn cô, không đáp.

“Thế thì cũng bình thường thôi.” Có lẽ vì bọn họ đều là những người trẻ, khó thể tìm được một tình yêu đến mức khắc cốt ghi tâm, tìm kiếm mãi, rất nhiều tình cảm rồi cũng sẽ trở về bình thường, rồi cũng bình tĩnh lại thôi. “Về mặt lý thuyết, hẳn là vì cậu đang bị mất mặt, lòng tự trọng tổn thương, có phần then quá hóa giận, phải không?”

Cô không tự chủ mà lời tiểu thuyết ra quy chụp vào.

Tôn Điềm Điềm vẫn không nói, nhưng xem ra có phần hối hận vì lời nói ban nãy, có lẽ cô ta cũng có kiêu ngạo của mình.

“Chính miệng tôi nói với ai, tôi và cậu ấy không phải người yêu?”

Tôn Điềm Điềm chau môi, đột nhiên bảo, “Không phải cậu nói với Quý Hiếu Đồng vậy sao?”

“Ồ...” Cô lại cau mày: “Sau đó chính miệng Quý Hiếu Đồng nói cho cậu biết?”

Tôn Điềm Điềm như đang nghĩ gì đó: “Vậy cậu có nói hay chưa?”

Thường Tiểu nhớ lại, hình như có lần anh đã hỏi cô Dư Phi là ai, lúc ấy cô trả lời rằng là *anh em tốt*. Vì thế gật đầu: “Có nói...”

Đột nhiên Dư Phi một tay ôm sách, một tay đặt lên vai cô, nói: “Đi ăn cơm thôi, cậu ta *chờ đến mức hoa cũng tàn* (*) rồi.”

() Đây là một cách nói, đồng thời cũng là tên một bài hát.*

Cô không giãy, cúi đầu như có điều suy nghĩ.

Tôn Diễm Diễm không đi theo, cũng chẳng nói nữa, chỉ là vẻ mặt rất không cam lòng.

Cô đi được hai bước thì ngẩng đầu nhìn Dư Phi cũng đang im lặng không nói, chẳng biết sao cứ có cảm thấy có lỗi với anh... quá lạ. Mím môi bảo: “Thôi đi, sau này mình sẽ không chạy bộ với Quý Hiếu Đồng nữa.”

Anh cũng không đáp, tựa như cũng đang suy nghĩ gì.

“Được rồi, mình sẽ gọi điện thoại cho cậu ta, không đi ăn cơm nữa.”

“Mình vào cậu không phải người yêu, đúng không.” Đột nhiên anh mở miệng hỏi.

Cô gật đầu.

“Trước đây cậu thích phim thần tượng, có một phim cậu thích đến phát cuồng, phim mà có Takashi Kashiwabara và Sato Aiko đóng vai chính đấy, tên là gì?”

“Nụ hôn ước hẹn...”(*) Thì ra là diễn viên chính phim này là Takashi và Sato Aiko sao, thế ra anh cũng biết... Nhưng sau khi đáp xong, cô cũng trầm mặc.

() Tên chính thức là It's started with a kiss, phiên bản Takashi và Aiko đóng là bản Nhật năm 1996, gần đây vừa được làm lại vào 2013 bản Nhật. ‘Nụ hôn ước hẹn’ là tên Trung Quốc, được Đài Loan chuyển thể, được biết dưới cái tên ‘Thơ ngây’ ở Việt Nam.*

“Ừ, vậy chúng ta cũng hôn, cũng ước hẹn đi.” Anh chợt dừng bước, quay đầu nhìn cô, trên mặt đã thiếu đi vẻ đùa giỡn như có như không hằng ngày, có phần nghiêm túc.

Trong nháy mắt cô như nín thở, hình như trái tim cũng ngừng đập... Nhất thời không biết nói lời gì.

“Hay là, cậu muốn giống như Irie Naoki (*), mình theo đuổi cậu?”

() Tên nhân vật, trong phiên bản Đài là Trục Thụ - có lẽ Việt Nam mình quen với cái tên này hơn.*

“Hả?” Cô cười khan, một nỗi sợ vô hình bất ngờ dâng lên. “Đột ngột quá.”

“Không đột ngột đâu, Thường Tiểu. Mình đợi cậu lâu rồi.”

2. Nhưng nếu tấm ảnh nam sinh kia để vào là cậu, có lẽ chắc... gay.

“Mình...” Cô bặm môi, tiếng nói nghẹn cứng trong cổ họng, húng hắng cố nặn ra một nụ cười, nghĩ chắc cũng có vẻ bình tĩnh, nói: “Xin lỗi, mình hơi hồi hộp.”

Anh khẽ ừ một tiếng: “Mình hiểu,” sau đó lại kéo khóe môi, nhẹ giọng bảo: “Mình cũng vậy.”

Anh cũng... vậy?

Cô lại giật giật khóe môi, trái tim bình ổn bỗng đập dồn, nhất thời không biết phải đáp lại thế nào. Trong thời gian cực ngắn, đầu óc có thể nghĩ ra rất nhiều thứ, nhưng cuối cùng chỉ còn lại trống rỗng.

“Thường Tiểu?” Anh lại gọi cô, nhắc rằng anh vẫn đang chờ đợi một câu trả lời chắc chắn.

Cô hít một hơi thật mạnh, buột miệng: “Hình như mình đói rồi...”

Anh khẽ nhú mày, nét mặt cũng đổi, hỏi rất tự nhiên: “Muốn ăn gì?”

“Cơm.”

Dư Phi cười cười: “Mình cũng đói rồi.”

“Muốn ăn gì?” Cô cũng đơn thuần hỏi lại theo phản xạ.

“Cậu.”

“...”

Cuối cùng Thường Tiểu cũng gọi điện cho Quý Hiếu Đồng ngăn anh lấy cơm giúp, giọng nói của anh ở đầu kia điện thoại có vẻ rất bức bối, hỏi: “Sao vậy, đã lấy cơm xong hết rồi.”

Não đã hoạt động trở lại, cô nghiêm túc nói: “Xảy ra chuyện đổ máu.”

Không ngờ anh ngỡ ngàng trong giây lát, lại tỏ ra lo lắng: “... Cậu làm gì mà đổ máu?”

“... A?” Thường Tiểu , “Thật ra là dì cả tới.”

Chỉ là bình thường cô rất ít khi nói dối, , sợ anh không tin, vội vàng nhấn mạnh: “Tôi có dì cả thật mà!”

Nói xong Thường Tiểu càng ...

“...” Quý Hiếu Đồng cũng trầm mặc một hồi, nghĩ đến lo lắng ban nãy, cứng đờ, đột nhiên quát lớn: “Cái đồ ngốc này, đồ ngốc!” Sau đó lại im lặng, hung hăng nói, “Gặp sau!”

Cuối cùng, sau khi Thường Tiểu cúp điện thoại thì cứ cảm thấy có gì không đúng. Cô vốn nói giỡn thôi, sao bây giờ nghe qua, lại giống như đang nói dối để lấp liếm giấu diếm ấy. Mà căn bản cô không cần nói dối cơ mà...

Dù sao thì chẳng có gì quan trọng hơn chuyện trước mắt. Ngồi cạnh Dư Phi, nơm nớp lo sợ, như đang bước trên băng mỏng, cũng không dám thở mạnh, yên lặng chờ cơm được đưa tới, sau đó vội vàng xới cơm.

Đang lùa cơm thì lại không nhin được mà ngẩng đầu nhìn lên anh...

Anh đang chăm chú ăn cơm, vẫn không quay sang cô.

Sự lạnh nhạt này khiến cô thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn như đang ngồi trên bàn chông như trước, có phần xúc động muốn tông cửa chạy ra ngoài.

Hiện trong lòng đang có một suy nghĩ mơ hồ, có mừng thầm, có kích động, có cảm động, có khó tin, cả hoài nghi nữa. Như nai con đang sợ hãi, nhảy loạn...

Thật là mâu thuẫn. Thảo nào người ta hay bảo đừng đoán suy nghĩ của con gái, có đoán cũng chẳng ra. Cô nhìn chăm chú – khuôn mặt rất quen thuộc kia.

Ồ, có gì là lạ.

Sao hai ngày nay anh lại khác thường như vậy? Đầu tiên là hôn trộm cô, sau đó đến chờ cô tan học, lại còn câu nói kia nữa, anh nói, cũng hôn, cũng ước hẹn đi...

Cô nhìn đôi mắt ngọc mày ngài của anh, thấy đẹp cũng có thể mài ra ăn...
Thực sắc tính dã, hơi thất thần.

Đột nhiên anh gấp đồ ăn vào chén cô, lơ đãng hỏi: “Nhìn được hay không?”

“Gì cơ?” Cô vùi đầu vào cơm, ăn ăn, giả ngu.

“Mình nhìn có được hay không?”

“Được lắm.” Cô gật gật đầu, lại mím môi, nghĩ, thôi thì vẫn nên nhắm mắt, tiếp tục ăn cơm.

Cũng lười hỏi anh cô có *nhìn được* hay không, chắc chắn anh sẽ nói cô đẹp trai...

Cô tự hiểu rất rõ.

Cô không xinh đẹp như Tôn Diễm Diễm.

“Vậy cho cậu nhìn cả đời được không?” Có lẽ anh cũng không biết suy nghĩ trong lòng cô, lại gấp cho cô một miếng sườn.

“Hả?”

“Mình nói, cho cậu nhìn cả đời, được không?” Anh lặp lại lần nữa một cách rất thản nhiên.

“Hả... *Khục khục khục.*” Sau khi bị sặc, cô óan hận trừng mắt nhìn anh, uống một ngụm nước để nhuận giọng, cố gắng bình tĩnh, “Để mình suy nghĩ đã.”

Anh gật đầu, bỗng dừng nghiêm túc nhìn cô, “Muốn nghĩ bao lâu?”

Đột nhiên trong lòng nảy ra một câu, rất bất thành hình...

Không phải là không muốn.

Chỉ là không dám muốn.

Nhớ lại lúc trước Tiên cô từng kể, khi sinh cô, thật ra cũng muốn diện cho cô thành một nàng công chúa. Nhưng vì lúc đấy Tiên cô phải đi biểu diễn khắp nơi, bận hát hí khúc. Lão Đức liền để bốn anh em chơi chung với nhau.

Tính ông phóng khoáng, vì thế để dễ quản lý, cạo tóc cả bốn anh em thành đầu húi cua, sạch sẽ gọn gàng, dễ gội. Tuổi nhỏ cũng chả so đo, hơn nữa cô cũng cao nhanh, trước mặt sau lưng trông như một thẳng nhóc.

Đến khi Tiên cô phát hiện ra thì đã muộn, thành thói quen khó sửa, không thể thay đổi.

Cứ vậy mà sinh hoạt đến bây giờ.

Thế nên, sao anh có thể xem cô như một cô gái? Nhớ lại những ngày trước đây, dù cô ở cạnh anh mỗi ngày, nhưng tất cả đám con gái, chẳng ai xem cô

là kẻ địch.

Đột nhiên cô lại nghĩ tới mẹ Dư.

Ngày xưa mẹ Dư là một tiểu thư khuê các, cả đời chưa phải chịu khổ bao giờ. Ba Dư thương bà yêu bà cưng chiều bà, từ bé đến lớn chưa từng để bà làm bất cứ điều gì. Cưng chiều, khó tránh có phần điêu ngoa.

Nhưng cô hay nghĩ, phụ nữ mà có thể sống như mẹ Dư, được người cưng chiều cả đời, điêu ngoa cả đời, đó là một chuyện hạnh phúc đến nhường nào.

Chỉ là, trong lòng cô cũng tự biết, tuy mẹ Dư thích cô, nhưng không xem cô là con dâu.

Mẹ Dư rất sĩ diện, cả đời thích tranh hơn thua với người khác. Bà kết hôn trễ, ba mươi mấy tuổi mới sinh ra Dư Phi, thế nên lúc đó, đa số con cái của bạn học đều đã đi làm, lập gia đình hết cả.

Thi thoảng xuất hiện một bác gái bông cháu tới, kể con trai mình thế nào, dâu mình ra sao, giữa hai lông mày của mẹ Dư vẫn chẳng hề có tia hâm mộ.

Thi thoảng cô cũng gặp con dâu của bác gái này, quả thật phong thái rất nổi bật, một người đẹp thuộc thành phần trí thức. Cô nghĩ rằng, cả đời này mình cũng không thể được như vậy.

Nhưng lúc đó, mẹ Dư nói với cô, rằng, Tiểu Tiểu, con mắt Tiểu Phi nhà dì cao lắm, chắc chắn sẽ chọn một người vợ cái gì cũng hơn bọn họ.

Mẹ Dư rất nghiêm túc.

Trước khi nghỉ hè, bà còn cầm tay cô hỏi, Tiểu Tiểu, con không phải đang hẹn hò với Tiểu Phi nhà dì chứ.

Lúc đấy cô lắc đầu rất quả quyết, khi đó mẹ Dư yên tâm mỉm cười. Mẹ Dư cười rất thân thiết, còn nói, dì đối xử với con như con ruột.

Thật ra cô rất tự tin. Nhưng trong tình yêu, lại mờ mịt, lại nhút nhát, lại sợ hãi đến thế.

Có lẽ sự thật là vậy, cô không xứng với anh.

Ôi, sao đột nhiên lại nghĩ tới chuyện này?

Mắt tối sầm, mím môi: “Mình muốn ăn bò khô xào gừng, ớt nhồi thịt, à, cà tím xào nữa...”

Bỗng Dư Phi thu lại nụ cười, nhìn cô thật sâu, nói: “Cậu đang do dự, Thường Tiểu.”

Đúng, cô đang do dự.

Không phải không muốn.

Ngẫm nghĩ, không biết phải làm sao, vành mắt ửng đỏ, vội vàng nhìn lên trần nhà: “À, cậu có mang đủ tiền không?” Cô gọi nhiều món như vậy, anh

đủ tiền trả không...

Anh chỉ trả lời cô ba chữ-

“Mình chờ cậu.”

Từ tiệm cơm trở về, cả hai người đều không hề mở miệng nói chuyện nữa.

Những lúc thế này Dư Phi rất chăm sóc, sợ cô bị áp lực, dường như cũng cảm nhận được một cảm xúc mâu thuẫn nào đó trong cô, khuôn mặt lộ mấy phần ngưng trọng.

Hại cô đột nhiên thấy áy náy, chẳng biết tại sao bầu không khí lại trở thành căng thẳng sượng sùng thế này...

Giá mà lúc này, anh nói với cô, Cá tháng tư vui vẻ. Nhất định cô sẽ không nghi ngờ sự thật giả trong những câu nói ấy nữa.

Đến lúc về lại ký túc xá, cô nhìn người đang đứng dưới lầu mà sửng sốt. Là Quý Hiếu Đồng.

Sao anh lại ở đây?

Ở bên kia, Quý Hiếu Đồng cũng quay đầu sang, thấy cô và Dư Phi đang bên nhau...

Sắc mặt, bỗng trở nên có vẻ rất khó coi.

Thường Tiểu thấy Quý Hiếu Đồng thì rất bất ngờ, có điều cũng cảm thấy sự trượng nghĩa của anh bạn này chẳng chê được chỗ nào. Biết đầu gối cô bị thương, liền mang thuốc tới. Nhưng ở phương diện khác, đúng là có mấy phần vượt quá sức chịu đựng...

Cô không quen khi người khác đối tốt với mình, cứ cảm thấy nợ người ta, không được tự nhiên.

Quý Hiếu Đồng vẫn giữ vẻ mặt kia, đột nhiên cười tự giễu, sau đó mở miệng: “Xem ra cậu cũng ăn no rồi.”

Một câu nói mà khiến Thường Tiểu tự dừng chột dạ.

Sau đó anh đưa hộp cơm đã được chuẩn bị cẩn thận ra, còn một túi nilon, đựng đầy thuốc chữa thương các loại. Có vẻ như vứt đi cũng không phải, nhất thời dáng vẻ vô cùng phức tạp, quát Thường Tiểu: “Tới đây lấy!”

Thường Tiểu muốn đi tới nhận, nhưng không biết sao Dư Phi đã bước lên trước một bước, đưa tay ra.

Quý Hiếu Đồng thấy Dư Phi, ngược lại nắm chặt không chịu buông, hai người ngoài mặt trông như sóng yên bể lặng, nhưng mạch nước ngầm bên trong lại cuộn trào, cạnh tranh mơ hồ.

Một người không buông, một người quyết giăng lấy.

Đáng thương cho cái túi nilon vô tội, vô duyên vô cố bị giày vò.

Thường Tiểu ở bên nhìn mà cũng tự dưng thấy xấu hổ, chạy lên trước, đưa tay giành lấy, vừa cầm vừa cười, “Tôi nhận, tôi nhận...”

Nào dám phiền hai vị...

Hai người giằng co một hồi, lúc này mới buông tay. Dư Phi liếc Quý Hiểu Đồng một cái, đột nhiên xoa đầu Thường Tiểu, nói: “Người lạ cho cái gì, cậu cũng không biết xấu hổ mà nhận lấy, bình thường dạy thế nào?” Không cần cố ý, bộ dạng cử chỉ lộ ra vẻ thân thiết không che giấu.

Và cũng khiêu khích bằng mọi cách.

Thường Tiểu lại không tự chủ mà đỏ mặt, mơ hồ cảm giác hai người này thật kì lạ, lại thấy Quý Hiểu Đồng nhìn sang, chột xấu hổ. Cũng đúng, ăn hai bữa sáng chung với anh, phải thoát khỏi hàng ngũ *người lạ* rồi chứ. Nhưng dưới nụ cười quý dị của Dư Phi, kiên trì không giải thích.

Dư Phi không che giấu sự khiêu khích, cầm lấy những thứ cô nhận được từ Quý Hiểu Đồng một cách rất tự nhiên, nhìn qua, biết rõ nhưng vẫn hỏi: “Ăn à?”

“...” Thường Tiểu biết điều, im lặng không nói.

Dư Phi cười ân cần: “Không sợ bị bỏ độc à.”

Thường Tiểu 媿 cực kì, đột nhiên cảm thấy có lỗi với Quý Hiều Đồng, nói: “Để tôi trả tiền lại cho cậu.”

Quý Hiều Đồng nhìn cô, mãi một lúc sau mới nặn ra một câu: “Người lạ?”

Ôi,... không phải thế.

Anh hừ một tiếng: “Đúng là tôi rất hối hận vì không độc chết cậu đi.” Sau đó cũng chìa tay ra, cười rất giả: “Cũng đừng quên phí phục vụ.”

Dư Phi ở bên, rất bình tĩnh, đột nhiên nở nụ cười, trực tiếp móc bóp tiền đưa cho Thường Tiểu, một bộ ‘Tiền của mình cũng là tiền của cậu’. Đột nhiên nhớ tới gì đó, lại cười, cúi đầu ghé sát vào tai Thường Tiểu, híp mắt, “Ừ,... chớ sợ.”

“Hử...” Cái gì mà dọa được cô? Tuy rằng Thường Tiểu vẫn hơi bất ngờ, nhưng động tác mở bóp vẫn không hề chậm trễ. Những người khác thì không sao, nhưng với tiền của Dư Phi thì có lúc cô kiêng nể gì. Vậy mà vừa mở ra cô đã giật thót, sau khi nhìn bức ảnh trong ví của anh thì hoảng hốt đóng lại một tiếng ‘Pạch’ rất lớn—

Tức giận chỉ tay vào Dư Phi: “Cậu cậu cậu...”

Bên trong là bức hình cô khoe mông nằm trên giường lúc một tuần tuổi!

Khí gió!

“Chưa lộ ba điểm, rất có cảm giác nghệ thuật.” Như thế hiểu đoạn độc thoại nội tâm của cô, cười như có như không liếc Quý Hiếu Đồng. Hẳn là đã khơi gợi được sự tò mò của người thứ hai, thấy vẻ mặt xem thường của Quý Hiếu Đồng càng lúc càng sa sầm, cười giễu: “Chậc, là gì vậy...”

Thường Tiểu quả quyết giấu ví tiền ra sau lưng, gào lớn, “Cái gì cũng không cho xem!”

Dư Phi vẫn rất bình tĩnh, hòa theo: “Không cho.”

“...” Quý Hiếu Đồng khựng lại, hít một hơi thật sâu, nhìn Thường Tiểu mà lửa giận bùng lên, tức quá mà cười: “Xem như cậu giỏi.” Nói xong xoay người đi. Cơn tức này khó dẫn, đúng vậy, độc nhất dạ đàn bà!

Dù Thường Tiểu cảm thấy rất có lỗi, nhưng cũng khó tập trung sự chú ý, rút tấm ảnh ra, sau đó nhét ví tiền vào tay Dư Phi rồi nhắm đầu về hướng ký túc xá mà chạy. A a a, mắt mặt quá, đầu gối cũng đau nữa!

Dư Phi nhìn bóng cô mà khẽ cười, mãi đến khi không thấy nữa, mới quay đầu nhìn dáng người đã xa của Quý Hiếu Đồng.

Nụ cười chốc lát trở nên xa cách, khẽ nheo mắt, vừa nghiêm túc vừa có mấy phần lơ đãng, cầm túi nilon trong tay, nhắm thẳng vào thùng rác ở đó không xa.

Thường Tiểu nhìn bức ảnh hồi nhỏ của mình, cảm thấy cực kì xấu hổ.

Chả biết Dư Phi kiếm được từ đâu. Bây giờ nghĩ lại thì thấy không đúng, thấy những bức ảnh không tẻ lăm của mình hồi bé đều mất đâu hết cả.

Không phải đều đưa hết cho anh rồi chứ...

Nhìn kĩ lại, trong bức ảnh này cô trông cũng phong tình lắm. Góc quay đầu cũng cực kì kích thích, lại là vẻ hồn nhiên có sẵn, bây giờ có làm thế nào cũng... không thể bắt chước được.

Quá buồn.

Nghĩ đi nghĩ lại, lại nhớ tới câu ‘Mình chờ cậu’ của anh, bỗng mặt đỏ tai hồng, tim đập bình bịch, cả người không thể bình tĩnh, buổi tối vẫn trần trọc không ngủ được. Hiếm khi Dung Lan và Thiến Thiến vẫn chưa lên giường, thở dài một hơi, đột nhiên mở miệng hỏi hai người: “Các cậu nói xem, tớ có đẹp không?”

“*Khụ khụ khụ*—” Hai ánh mắt nghi ngờ nhìn cô, đáp không do dự: “Cậu uống lộn thuốc à?”

“...” Cô có phần không cam lòng, chu miệng: “Một nam sinh bỏ tấm ảnh của một nữ sinh không đẹp vào ví tiền là có ý gì?”

“Thích cô ấy.” Trông Dung Lan như thể kinh nghiệm tràn đầy.

“Hả?” Cô lại bị bất ngờ, xem ra tám chín phần là thật rồi.

Thiến Thiến lạnh lùng mở miệng: “Nhưng nếu tấm ảnh nam sinh kia bỏ vào là cậu, có lẽ chắc... gay.”

“...” Dư Phi không phải! Không phải đâu! Đây gọi là sở thích đặc biệt đó có biết không!

“Sao thế?” Dung Lan ngẩng đầu lên hỏi: “Có liên quan gì tới Dư Phi không?”

“Hừ!” Cô đáp khinh thường! Sau đó suy nghĩ ngọt như mật, Dư Phi đã đợi cô lâu lắm rồi...

Có điều, rốt cuộc lâu lắm là bao lâu? Ghét nhất là khi người ta không nói rõ ràng.

Trong phòng lại yên tĩnh được một lát, Thiến Thiến tùy tiện lướt web, lên diễn đàn trường cũng thành thói quen, được một lúc, đột nhiên đập bàn rống lớn: “Tiểu Tiểu, cậu lại thành chủ đề nóng rồi!”

Thường Tiểu vẫn còn rất mệt, rất bức bối, nhồm dậy từ trên giường.

Một tiêu đề đỏ chói [*Trần Thế Mỹ của đại học C, nhờ vẻ ngạo nhân, du hí nhân gian, rống nghịch song châu!!*]

Đạch! Thường Tiểu nổi giận, chủ topic bất ngờ đăng mấy tấm hình chụp cô, trăm phần trăm là dùng di động chụp lén. Mấy tấm đầu là lúc cô chạy bộ buổi sáng với Quý Hiếu Đồng, cả những lần gặp nhau của cô và anh. Sau

đó là hình ảnh rất thân mật của cô và Dư Phi, cuối là ảnh khi cô và Dư Phi ở tiệm thuốc tối qua, như con chim nhỏ vùi vào vai anh...

Chắc chắn tay chụp ảnh là một gã cuồng đi nhìn lén, hơn nữa tâm lí cũng rất biến thái, sao lại chụp cô xấu như thế!!

Ở dưới đó là mấy trăm bài reply...

Nhưng cô rất tức giận, mỗi reply đều nhét một câu đm vào, lại còn bày ra vẻ như anh cả Thường Tiểu lúc nói mấy câu như ‘Người đẹp, cô em sắp cắn cậu rồi!’. Còn có người lấy hình của cô làm chữ kí...

Nhất thời giận run, không thể nói được lời nào.

Thường Tiểu ngửa mặt lên trời thét dài. Cô phải luyện tập khả năng chống lại áp lực, có đội áp lực trên đầu cũng có thể ngủ ngon giấc!!

3. Lần đầu tiên gặp cậu, thời tiết, cũng quang đãng như ngày hôm nay.

Kết quả, sáng sớm vừa dậy, Thường Tiểu quyết định phải đốt pháo! Vì cô đã ngủ mà không có chút áp lực nào!

Ôi, sức khỏe tốt là được. Lúc điện thoại gọi tới, trời vừa hửng, hơn nữa cũng đã ngủ một giấc rất ngon, tốt quá!

Có điều... người gọi là Quý Hiếu Đồng...

Không phải hôm qua anh rất tức giận sao? Cô còn tưởng trong một thời gian ngắn thì anh sẽ không nói chuyện với mình nữa kìa... Dù sao thì, trong lúc đang cùng Dư Phi dần hướng về ‘Quan hệ nam nữ bất chính’ thì đúng là cô nên duy trì ‘Khoảng cách thích hợp’ với những bạn nam khác...

Nhưng mà cô không thể không nói, con người Quý Hiếu Đồng cũng không tệ. Lúc cùng chạy với anh, không ai nhường ai, ngược lại hình thành một loại tình cảm cách mạng.

Hơi chần chừ... lại nhớ tới topic bàn luận hôm qua... cô vẫn bắt máy, “Alo?”

“Gọi cậu dậy!”

Sau đó là tiếng cúp máy – ‘Tút tut tut...’

Hả...

Thường Tiểu bị chấn động, Quý Hiếu Đồng có cần... ấu trĩ đến vậy không? Lại nhìn đồng hồ, sáu giờ rưỡi... Đổ mồ hôi, cô quên mất phải tập luyện!

Nghĩ vậy cô đột nhiên nhướn mày, bắt được trọng điểm. Đúng vậy, thời gian cô và Quý Hiếu Đồng gặp nhau vào lúc sáng sớm, mấy tay nhàm chán sao có thể vừa khéo bắt được đúng cảnh bọn họ cùng chạy bộ, sau đó lấy di động chụp, lại còn cố tình chọn góc rất mờ ám mà đăng lên mạng như thế?

Hơn nữa quần áo trong mấy bức ảnh kia khác nhau, không phải chụp trong một ngày, thậm chí còn liên lụy đến cả Dư Phi... Sau khi suy nghĩ, cô đập giường, *khí gió*, là cố ý! Chắc chắn là đang nhắm vào cô!

Nghĩ một chút, cô vội vàng gọi lại, không ngờ Quý Hiếu Đồng lập tức bắt máy, cười giễu: “Tôi không nghe!”

Sau đó... lại là mấy tiếng ‘Tút tut tut’.

“...” Thường Tiểu vẫn... chưa nói mà!

Cô tức tối cầm di động, gọi lại, vừa thấy bắt máy thì quát phủ đầu: “Quý Hiếu Đồng! Vì cậu mà mấy bức ảnh chụp tôi bị post lên trang web trường thành bia ngăm! Từ khi bị mỗ một cái, tôi cứ như gặp phải nghiệt duyên đ’ hiểu được với cái diễn đàn này. Toàn tại cậu, tại cậu cả! Tôi còn bị người ta lấy ảnh nhét vào chữ kí, cuối cùng cậu cứ dám cúp điện thoại thử xem!”

“...” Quý Hiếu Đồng trầm mặc một chút, bỗng nhiên giọng nói rất nghiêm túc: “Tôi lên xem một chút.”

Sau đó... ‘Tút tut tut...’

Thường Tiểu tức đến mức ngũ tạng bị liệt, sau cùng điện thoại lại reo lên, cô vừa bắt máy liền quát: “Cậu là đồ khốn khiếp!”

Đối phương trầm mặc một giây, “Là mình.”

A... Dư Phi. Thái độ của Thường Tiểu thay đổi ba trăm sáu mươi độ, vội vàng ngậm ngừng thở thè: “Chào...” Che giấu sự chột dạ khó giải thích.

Anh cũng không truy hỏi, chỉ nói: “Có tiện xuống lầu không?”

“Bây giờ?” Gọi xuống để bóp chết cô?

“Bây giờ.”

Được rồi,... có bóp chết thì cô cũng đành chịu, gật đầu đáp ‘ừm’ một tiếng, bò xuống giường, đánh răng qua loa, chải tóc qua loa, lọc cọc chạy xuống lầu.

Nặng sấm, mang theo cảm giác ấm áp dưới tiết trời lành lạnh, giống như anh.

Chỉ là khi nhìn sang, anh chưa có mặt ở chỗ cũ, nơi vẫn hay đứng chờ cô xuống lầu, hại cô ngơ ngác nhìn quanh một hồi, 囧囧 nghĩ không biết có phải mình đụng phải trò đùa dai của anh không...

Không ngờ ngay sau đó có cái gì ấm ấm áp lên má, quay đầu là Dư Phi đang nhìn cô cười dịu dàng, quơ hộp cơm màu trắng trong tay: “Hôm nay là phần ăn sáng của Quang Vinh.”

“Hà?”

Dư Phi lại cười, bất thành linh hỏi: “Không khốn khiếp à?”

“À...” Cô đổ mồ hôi, yếu ớt đáp: “Không phải nói cậu.”

“Vậy thì...”

“Hi hi.” Là đồ khốn khiếp thôi. Cô cười khan, vội lảng sang chuyện khác: “Có gì à?”

“Có.” Anh gật đầu, nhìn cô: “Muốn gặp cậu.”

Viu~ Đầu cô nổ tung, mắt chỉ dám chăm chú dán vào hộp cơm màu trắng kia: “Món gì vậy?”

“Sủi cảo hấp.” Anh cười, “Cậu chờ chút.” Anh đưa sủi cảo cho cô, tay kia bất thành linh giơ lên, chẳng biết thế nào lại biến ra một bông hoa nhỏ màu vàng...

Cho dù nhỏ, cô 囧囧 nghĩ, nó vẫn là hoa.

”Tặng cậu.” Anh nói.

“Hoa tươi tặng mỹ nhân.” Anh nói thêm.

“Mình...”

Anh cười dịu dàng, “Mình không vội, cậu cứ từ từ suy nghĩ.”

Còn nói không vội, hôm qua mới bảo là chờ cô mà hôm nay liền chạy tới cửa. Nhưng dù sao cũng cực kì cảm động, Thường Tiểu hơi bối rối nhận lấy sủi cỏ và hoa, nhìn trộm anh, đột nhiên anh lại cười, “Cậu cũng đừng suy nghĩ lâu quá.”

Thường Tiểu nhìn gò má tuấn tú của Dư Phi, đột nhiên sực nhớ, đây là tình tiết trong tiểu thuyết của mình.

Sáng sớm, Anh Tuấn đạp sương mà tới, tặng cho Tiểu Mỹ một đóa hoa nhỏ ven hè, lại thêm một phần bữa sáng từ một tiệm ăn trong trường, sau đó mở miệng cười nói, chào buổi sáng.

Tiểu Mỹ khi đó đang say trong hương hoa.

Cô ngơ ngác nhìn, hít một hơi thật sâu: “À...”

Anh cười cười, thân thiết xoa đầu cô, sau đó xoay người rời đi.

Dáng vẻ mê người.

Sáng sớm bông bột, tâm tình mênh mê.

Thường Tiểu nhìn theo bóng anh thật lâu mà vẫn chưa thể lấy lại được bình tĩnh. Kì lạ thật... vẫn cảm thấy rất không thật, chẳng thể nào tin rằng anh sẽ thích mình.

Trước kia cô thường viết trong tiểu thuyết rằng, làm người phải tự tin, không có gì không thể. Mọi người như đang cùng ca hát trong truyện thiếu

nhì, rồi sẽ được vui vẻ và hạnh phúc. Nhưng đến khi chính bản thân gặp phải tình huống thế này, ngoại trừ xúc động, là nỗi sợ không dám bước, mờ mịt chẳng biết phải làm sao.

Cô nắm chặt đóa hoa trong tay, mang bữa sáng về ký túc xá, lại thất thần một hồi, quyết định cứ xem phim kinh dị = =~

Lúc về ký túc xá, Quý Hiếu Đồng lại gọi tới, cô nhìn điện thoại đổ chuông hồi lâu, cuối cùng vẫn bắt máy.

“Topic tối qua trên diễn đàn đã bị xóa rồi.”

Hả? “Tôi không biết chuyện này.” Cô ngủ sớm quá à.

“Là lúc sau khi tắt mạng, không nhiều người có thể vào lén...” Anh trầm mặc rồi tiếp: “Có điều đã tìm được người post topic đó rồi, là một nữ sinh trong khoa tôi. Đám anh em tôi bảo, về nhân phẩm, phải được dạy dỗ một trận. Có lẽ là vì thích tôi.”

Có thể thấy được sự tự tin trong giọng nói của anh còn mang theo vẻ chán ghét, Thường Tiểu ừm một tiếng. Quả nhiên, không phải theo đuổi con trai lúc nào cũng dễ. Ngẫm nghĩ một hồi lại buột ra một cái tên, “Tôn Diễm Diễm?”

“Bạn cùng phòng của cô ta.”

Ừm... không biết. Cô hỏi: “Ai vậy?”

“Bàn cùng phòng. Vừa mới coi qua, quên tên rồi.”

“À.” Cô ngẫm nghĩ, “Vậy thì liên quan gì tới tôi?”

“Tôi không quen với cô ta, muốn biết thì tự hỏi.”

Vừa đúng lúc đến cảnh nữ quý đột nhiên xuất hiện đối diện trên giường, nằm song song với nữ chính, hình ảnh khiến người ta sờn cả tóc gáy, cô hơi hoảng, hít một hơi.

“Sao thế?” Quý Hiếu Đồng rất khó hiểu với âm thanh của cô.

“Cậu đừng âm ỉ nữa.” Thường Tiểu thẳng tay nhấn nút tắt...

Sau đó, cô nhớ tới Dư Phi.

Sủi cáo Dư Phi mua cho cô vẫn chưa ăn. Không nỡ ăn. Suy nghĩ một hồi, cắn răng quyết định đi đọc lại tiểu thuyết mình viết. Tám phần là Dư Phi đã điên mất rồi, một tên con trai mà có thể kiên nhẫn đọc hết quyển tiểu thuyết ngôn tình của cô. Đọc lại cảm thấy rất ngượng, cộng thêm hành văn non nớt buồn cười, đầu óc phát sốt, lỗ tai đỏ lựng.

Sau đó cô tiếp tục đọc hết, tự dừng cảm thấy lựa chọn cuối cùng của Tiểu Mỹ, hình như có vẻ không thỏa đáng...

Hình như quả thật mỹ nhân rất xứng với anh hùng...

Hắn là vì chịu ảnh hưởng của Dư Phi rồi. Trong đầu cô bây giờ toàn về anh, những chuyện cũ ngày trước đột nhiên hiện lên trước mắt. Nhớ tới những năm đầu tiên khi anh và cô ở bên nhau, ngẫu nhiên nhìn lại, cứ thấy có cảm giác *vật đổi sao dời*. Năm nhất đại học, khi họp lớp trung học, nghe kể, giáo viên Anh văn, Ms. Lâm kết hôn rồi lại ly hôn; một nam sinh nhìn qua tưởng hiền như khúc gỗ nhất lớp thì lại làm bạn gái mang thai sớm; bạn Trương nhất gan sợ phiền phức, sau khi học y, thường một tay cầm tim gan, một tay múc cháo huyết... Sau khi im lặng suy ngẫm, vậy mà anh và cô, từ đầu đến cuối vẫn vậy, không biết sao mũi hơi cay.

Rất muốn gặp anh...

Vì thế, ngay sau đó đầu óc nóng lên, tắt máy tính xuống lầu.

Nhưng khi đi ngang qua trụ nước cứu hỏa dưới cầu thang, cô tự soi lại mình, quả thật vẫn rất giống con trai... Đến dưới ký túc xá của anh, đi xăm xăm về trước – quả nhiên chú bảo vệ ký túc xá cũng chẳng ngăn lại...

Cô dựa vào cây cột lớn ở đại sảnh mà ngăn người, rốt cuộc anh thích cô vì cái gì?

[Cô đoán hiện giờ mình đang ở đâu?] Đứng một lúc lâu, đột nhiên cô lại gửi tin nhắn cho anh.

[Trả lời đúng có thưởng không?] Anh nhanh chóng trả lời, không để cô đợi lâu.

Cái cảm giác được lấy lòng ngoài ý muốn này, khiến cô mỉm cười thật tươi, quyết định giải quyết nhanh gọn, lấy hết dũng khí, hỏi: *[Chúng ta có thể đi*

bao xa?]

Vậy mà, cô lại không thấy anh trả lời.

Dù trong dự kiến, nhưng vẫn cảm thấy khó chịu, nhìn từng tốp học sinh đi qua đi lại không ngừng, cô khẽ tự hỏi: *Câu này khó trả lời vậy sao?*

Cuối cùng, cô nghe thấy tiếng anh gọi: “*Thường Tiểu.*”

Cô quay đầu, gió phe phẩy, thổi mái tóc bay bay, ý cười trong đáy mắt sưởi ấm lòng người, cứ cười như thế, không nói lời nào.

Anh không nói, còn cô vẫn tự hỏi: *Có phải đã suy nghĩ kỹ rồi không.*

Nếu bây giờ cô đi tới, nắm lấy tay anh, sẽ bị tụi nam sinh đang đi ngang qua nhìn bằng con mắt khác thường lắm, có lẽ tám trên mười người sẽ hiểu lầm. Cô cũng phải đối mặt với sự phản đối của mẹ anh, phải giải thích rõ ràng với Dung Lan và Thiến Thiến... Nhưng...

Cô vẫn muốn đi tới.

Hình như cô nghe được giọng nói của mình, đang hỏi, “*Sao cậu biết mình đang ở đây?*”

Anh cười không đáp, chỉ dùng ánh mắt sâu thẳm khóa chặt cô, chặt đến nỗi không thể nào nhúc nhích. Bị hoảng hốt, vì thế cô gượng cười, lại hỏi: “*Vậy giờ thì sao?*”

Anh bảo: “Cậu đi tới, hoặc mình đi qua.” Vừa dứt lời, anh đã bước đến, nắm lấy tay cô rất tự nhiên, ra ngoài ký túc xá rồi, lại gọi: “Thường Tiểu...”

“Ừ?” Đầu óc cô vẫn trống rỗng như trước, bao nhiêu suy nghĩ dồn hết vào lúc anh nắm lấy tay cô rồi.

Nghe anh chậm chậm nói: “Lần đầu tiên gặp cậu, thời tiết, cũng quang đãng như ngày hôm nay.”

Chiều hôm đó, anh cứ nắm tay cô suốt, dạo vòng quanh trường, một vòng lại một vòng.

Cô đi theo sau anh, bước thật chậm, cũng chả dám thở mạnh, lòng bàn tay thấm đẫm mồ hôi, tâm trạng hồi hộp. Tay được anh nắm trọn, đôi khi lại siết tay cô thật chặt, quay đầu mỉm cười.

Ký ức, lại quay về buổi chiều ngập nắng hôm ấy.

Khi đã đã bình tĩnh thì cũng hiểu ý mà cười, hai người bọn họ, có phải thế này là đã xác nhận quan hệ rồi chẳng.

Vì kiểu nắm tay này, đã vượt quá mức độ của thanh mai trúc mã.

Đột nhiên lại không muốn lên tiếng, như đã cảm thấy quá mỹ mãn, không nén được nụ cười.

Có lẽ trong tình yêu, lúc nào cũng cần có người đi trước một bước, cũng cần ai đó đuổi kịp theo sau.

Chỉ cần anh bước chậm một chút, dù cho con đường phía trước có thế nào, cô cũng sẽ cố gắng đuổi theo.

Cần gì phải hỏi đường, cần gì phải hỏi đích đến.

Yêu nhau thôi.

Thứ hai, vào bữa tối, đến hành trong chén cũng là anh chọn cho cô, gọi toàn những món cô thích, nói những chuyện trên trời dưới đất.

Thứ ba, trước khi ký túc xá đóng cửa, chạy đi ăn khuya với anh, ăn đến no căng bụng, hẹn ngày mai lại gặp.

Thứ tư, Thường Tiểu lấy hết dũng khí, oai phong đứng lên cặp ghế đặt giữa phòng ký túc xá, hét toáng lên, “Tớ, Thường Tiểu! Sau này là hoa có chủ rồi!”

Thứ năm mở tủ quần áo, chọn một cái áo màu hồng, mặc chung với quần đùi màu xám, đứng trước gương xoay hai vòng. Cuối cùng lấy nước đắp lên chòm tóc đang nhõng lên, chạy xuống lầu đi ăn sáng với anh.

Thứ sáu, dựa lưng vào một cây đại thụ, sau đó to gan gối đầu lên đùi anh, cảm nhận ánh nắng xuyên qua kẽ hở trên tàng cây, chiếu xuống.

Một tuần, cứ trôi dần như thế...

Sau đó cô thích chí bịa ra biết bao sự kiện khoa trương vào tiểu thuyết, làm phong phú thêm đời sống các nhân vật, nhưng vì tình yêu chân chính, cô không muốn ‘dắm vào’ ‘vết xe đổ’ của vô số các đồng chí cách mạng tiên phong, chỉ cần cùng đi dạo phố, xem phim, uống café là được rồi.

Lén nắm tay, lén ăn trộm hai miếng đậu hũ của anh, uống chung một li nước lớn, thi thoảng lại hôn trộm anh một cái.

Cô nghĩ rằng, tình yêu, thật ra chỉ cần đơn giản vậy thôi.

Nhưng mà, Thường Tiểu phát hiện, chẳng phải chuyện nào cũng đơn giản tốt đẹp được như vậy. Có lẽ vì hai người đã quá thân thiết với nhau, thân thiết đến mức khi cùng đi tản bộ, cô cảm thấy mình không nên nắm tay anh, chỉ dám lẻo đẻo theo sau.

Thế nên, cô chỉ dám dùng chữ ‘lén’ mà thôi.

Cô biết vậy là không tốt, nhưng mỗi khi gặp người quen, vẫn theo bản năng muốn tránh mặt, lại còn phỏng đoán suy nghĩ của những người đó, rằng, cô và Dư Phi không xứng với nhau chẳng...

Dư Phi không ép cô. Chỉ nhẹ nhàng kéo cô từ sau, dưới con mắt bất ngờ của người quen, nắm lấy tay cô, vẫn giọng điệu băng quơ, bảo: “Cậu biết đấy, là Thường Tiểu.”

Để cô tin tưởng rằng, có một loại tình yêu, sẽ khiến nước chảy thành sông.

Một tuần trôi qua rất nhanh, Thường Tiểu tính ngày, sau đó quyết định về nhà.

Sống ở thành phố lớn, lúc nào giao thông cũng bị lên án, lộ trình chỉ tốn nửa giờ, nhưng thời gian kẹt xe khiến nó dài thêm gấp đôi, hoặc có khi là nhiều hơn.

Dư Phi không thích đường phố đông đúc, thế nên số lần về nhà không nhiều, còn tuần này thì anh không tìm được lí do ở lại trường.

Trường ở Hà Nam, nhà bọn họ ở một tiểu khu tại Hà Đông. Đường xá cũng không xa lắm, nhưng không có xe buýt chạy thẳng giữa hai nơi, thế nên rất nhiều cái cuối tuần, sau khi đấu tranh với đường phố đông nghịt, lúc nào Thường Tiểu cũng đau đầu, hao mòn tính nhẫn nại của cô.

Ấy mà cảm giác khi có người bầu bạn thì rất khác, Thường Tiểu và Dư Phi ngồi bên nhau, để sự sầm uất của thành phố trôi dần ngoài cửa sổ.

Không biết vì sao, càng về gần tới nhà, Thường Tiểu lại càng sốt ruột. Nhìn ra ngoài cửa sổ, dòng xe tấp nập, không biết là vì sao.

Mãi đến khi chuông điện thoại của Dư Phi reo, anh khẽ gọi...

“Mẹ.”

Lúc này Thường Tiểu mới ý thức được vấn đề ở đâu – Mẹ Dư luôn xem cô là... con trai.

Mồm mép của mẹ Dư rất ghê gớm, đây là chuyện mà cả tiểu khu này ai cũng biết. Cũng chẳng phải gì to tát, nhưng thi thoảng lúc các bà các bác rảnh rỗi ngồi nói chuyện phiếm, rỉ tai nhau rằng, cái miệng của họ Ưông của Dư gia rất cay nghiệt.

Thường Tiểu vẫn không thể hiểu nổi, vì cô đã gặp mẹ Dư, chưa thấy bà nói nặng câu nào với Dư Phi bao giờ.

Bà chỉ có một cậu trai cưng Dư Phi mà thôi.

Lúc Thường Tiểu vẫn còn đang phỏng đoán về đoạn đối thoại của họ, đột nhiên Dư Phi đưa điện thoại tới. Cô hơi chần chừ, nhưng vẫn nhận lấy, giọng nói từ đầu bên kia điện thoại rất nhiệt tình: “Tiểu Tiểu, con cũng về hả?”

“Dạ.” Cô ngoan ngoãn gọi: “Thưa dì.”

“Ng oan.” Đột nhiên từ đầu bên kia, mẹ Dư cười bí ẩn: “Tối nay qua nhà dì ăn cơm nhé, dì cho con xem tấm hình này, là thanh mai trúc mã trước đây của Tiểu Phi đấy!”

4. Cô đã từng xem rất nhiều lần, cái quá khứ của Dư Phi mà cô không kịp tham dự ấy.

Thanh mai trúc mã?

À, đúng vậy, là thanh mai trúc mã.

Lồng ngực bỗng đau nhói lên, ngẩng đầu nhìn Dư Phi, nghe thấy ở đầu kia, mẹ Dư đang giục, bỗng có vài phần bất đắc dĩ mà cong khóe môi, gật đầu. Xong nghĩ lại mẹ Dư không thấy, vội vàng ‘Vâng’ một tiếng, trong lòng hơi ngọt ngào.

Thật ra cô muốn nói, *con có thể không xem được không*. Nếu là ‘Thanh mai trúc mã’ kia thì cô cũng từng gặp rồi, trước đây rất lâu.

Lại nhớ, từ lúc quen biết với Dư Phi tới nay, những dịp anh và cô chụp ảnh chung ít ỏi đến đáng thương, cũng chẳng có cơ hội gì để chụp ảnh giữ làm kỉ niệm.

Dù là chụp ảnh cả lớp, vì cô không khéo, không đứng cạnh anh.

Thế nên trong ví tiền anh, dù sau khi đã xác nhận quan hệ, cũng không phải ảnh chung của hai người...

Nhưng cô từng nhìn thấy có vài quyển album khá dày trên kệ sách Dư Phi, đánh số từ một trở đi. Trong những bức ảnh chụp từ thuở nhỏ kia, luôn có bóng hình của một cô bé.

Đó mới chính là thanh mai trúc mã thật sự, đã tham dự vào cuộc đời từ lúc sinh đến khi trưởng thành của anh – từ trước khi cô và anh quen biết nhau.

Khuôn mặt thông minh điềm tĩnh, nụ cười tự tin, đôi mắt trong như nước, xinh xắn lạnh lợi. Rất... xứng với anh.

Nhưng mà, không phải cô bé kia đã ra nước ngoài từ lâu rồi sao... Cô bỗng phát hiện, hình tượng về nhân vật nữ chính dưới ngòi bút của mình, đều xây dựng từ hình mẫu của cô bé kia, nay nghe mẹ Dư bất ngờ nhắc tới như vậy, cảm thấy thật kì lạ.

“Chắc con cũng có ấn tượng đó, hồi trước cũng từng kể cho con nghe rồi. Hai hôm trước người nhà con bé có gửi hình về, bảo là mấy ngày nữa sẽ về thăm nhà, tiện thể ghé qua nhà dì một chút.”

Về thăm nhà...

Trong lòng Thường Tiểu bỗng có một tảng đá đè nặng, không biết vì sao cứ thấy bất an. Thật ra chuyện người ta về nhà có thể giải thích vì nhớ quê, cũng dễ hiểu thôi, cô không nên quá để ý, quá lo lắng như vậy.

“À...” Đột nhiên mẹ Dư lại ra vẻ bí mật, nhắc cô, “Con phải giữ bí mật nhé, để Tiểu Phi được bất ngờ.”

Bất ngờ. Cô tức khắc nhận ra nỗi bất an kia sinh ra từ đâu.

Nhớ lại những khi mẹ Dư rất tò mò về người yêu tương lai của Dư Phi, thường sẽ theo đó mà cảm khái rằng, nếu con bé đó cũng giống Tiểu Kiều thì tốt.

Nghe nói đó là cô gái giỏi giang toàn diện.

Tiểu Kiều, là tên của mỹ nhân đẹp đến khuynh quốc khuynh thành trong Tam Quốc Diễn Nghĩa. Nhưng trong ảnh, ngoài sự trẻ thơ non nớt càng thể

hiện ra nhiều hơn, nụ cười đằm thắm, vẻ thân nhiên trong trẻo, khiến người khác nhìn vào cảm thấy rất dễ chịu. Vậy mà cũng ở cái tuổi đó, cô chạy chân không trên đường cái, đánh nhau với tụi con trai, ngây ngốc không biết tiết chế.

Nào giống cô bé kia, ăn mặc sạch sẽ, đứng cạnh Dư Phi, nụ cười thân nhiên.

Cô bỗng nhớ tới một bức ảnh khác, chụp lúc Tiểu Kiều ngồi chung trước đàn với Dư Phi, cùng biểu diễn...

Cô đã từng xem rất nhiều, cái quá khứ của Dư Phi mà cô không kịp tham dự ấy.

Ôi...

Tại sao lại nghĩ tới những chuyện này? Thở hắt ra, lại gật đầu, quyết định giúp đỡ để Dư Phi được ngạc nhiên trọn vẹn.

Thật ra, đặt mình vào vị trí đó, gặp lại người bạn khác phái thuở bé, cũng chẳng phải chuyện gì đáng lo. Suy nghĩ một chút rồi hít thật sâu, cười cười, đáp: “Dạ vâng.”

Mẹ Dư cũng rất vui: “Vậy các con mau về đi, nhớ kĩ đó nhé.”

“Dạ.”

“Ừ.” Mẹ Dư cười hài lòng: “Tiểu Phi đâu rồi?” Cô lại ngoan ngoãn trả di động, dựa lưng vào ghế, nhắm mắt. Điều hòa ở trên đầu phả hơi khiến mặt cứ lạnh lạnh, ừ, lạnh lạnh.

Cuối cùng cô cũng không tới nhà Dư Phi ăn cơm, Tiên cô gọi điện thoại, Thường Tiểu như thể chạy trốn, về nhà.

Có một loại tâm trạng phức tạp không biết phải làm sao. Tiên cô khác với mẹ Dư, bà thường hay hỏi bao giờ thì cô và Dư Phi có thể thành một đôi. Tuy rằng bây giờ đã thành sự thật, nhưng vẫn không có bất cứ chuẩn bị tâm lí nào để khai cáo sự thật.

Thật ra đó là một cuối tuần vui vẻ. Hiếm khi anh cả về nhà, hiện đang đeo kính ngồi trước TV xem tin tức, hình như anh hai đang ở trong bếp giúp lão Đức nhặt rau, Tiên cô đang ngâm ca một điệu dân gian trên sân khấu riêng của mình trong phòng khách, còn anh ba, chắc là đang chơi game trong phòng.

Người một nhà, hiếm khi được sum vầy. Thế nên Thường Tiểu từ chối lời mời của Dư Phi vào thứ bảy, cùng ba người anh Hỉ, Hoan, Nhạc tụ lại chơi mạt chược.

Người ta hay nói đen tình đỏ bạc, kết quả cô đỏ đến mức kiếm đủ sinh hoạt phí cho ba tháng sau, lại còn được ù Đại tứ hỉ (* *thuật ngữ mạt chược*), kiểu ù mà đời người hiếm khi nào thấy được. Đành phải nghĩ 囿囿 trong lòng, có phải ông trời đang ám chỉ tình trường cô thay đổi liên tục, gió mưa không ngừng chẳng.

Đến chủ nhật, cô ôm một túi táo lớn tới nhà Dư Phi.

Không ngờ cổng nhà họ đóng kín, không ai ở nhà, điện thoại Dư Phi không kết nối được, cô do dự một chút, vẫn quyết định chờ.

Thường Tiểu đã quá quen với mọi người trong tiểu khu, lấy một cái ghế ngồi nói chuyện với hai ba bác gái sống ở dưới lầu Dư Phi, kể rằng cô gái tới Dư gia hôm qua, da trắng như trứng gà bóc.

Tâm trạng Thường Tiểu căng thẳng, không biết sao hơi lo lắng, khi lấy lại tinh thần thì trời đã đứng bóng, anh hai giục cô về ăn trưa, thế nên mới chạy về nhà.

Ngày mai là thứ hai, bình thường thì chiều sẽ về lại trường. Tiên cô dặn dò cô mang thêm mấy bộ quần áo, vì sắp đổi mùa rồi. Lão Đức chuẩn bị cho cô đủ thứ đồ ăn vặt, bỏ vào chai hộp đầy đủ, còn để phần để cô chia cho Dư Phi.

Thân phận bây giờ đã khác, cô cảm thấy ngọt ngào biết là bao, không biết anh đã xã giao xong chưa, có muốn cùng về trường không. Sau đó, Dư Phi gọi điện thoại tới, bảo cô tới chờ dưới nhà anh.

Vì thế Thường Tiểu cũng vác bao lớn bao nhỏ tới dưới lầu anh chờ.

Cô tính thời gian rất chuẩn, vừa đến không lâu thì nghe thấy tiếng xe, nhìn lại, BWM của ba Dư vừa thẳng, dừng lại cách cô một khoảng xa.

Lúc cô thấy Dư Phi đang ngồi ở ghế lái, chẳng hề ngạc nhiên.

Thuở anh còn chưa đủ tuổi lấy bằng, đã to gan đòi chở cô đi hóng gió, mà cô cũng ngơ ngác giao phó an toàn tính mạng của mình. Bây giờ thì kỹ thuật lái xe của anh vững vàng rồi, không uổng công cô đã liều mạng hi sinh.

Anh mở cửa xe bước xuống, trực tiếp xách hành lý trong tay cô, mỉm cười: “Đến rồi à?”

Cô gật đầu, nhìn thoáng qua cô gái ngồi trên ghế phụ cũng bước xuống, tay vẫn còn để ở cửa xe, khuôn mặt trắng trẻo, mắt mũi sáng trong, khẽ mỉm cười, nhìn cô.

Cô cảm thấy mình vừa bị hạ gục trong giây mắt. Đó là một cô gái đáng yêu, mắt to mà thanh, răng trắng môi hồng, khí chất lại phi phàm.

Không chỉ cùng một đường chân trời với Tôn Diễm Diễm thôi đâu.

Thường Tiểu nghĩ mình biết cô gái này là ai, Tăng Doãn Kiêu, thanh mai trúc mã thật sự của Dư Phi...

Vẫn chưa quan sát xong cô bạn trước mặt, đột nhiên Dư Phi dịu dàng ôm vai cô, khẽ cười gọi: “Này.”

Tăng Doãn Kiêu mỉm cười, nhìn thẳng vào mắt cô.

Sau khi nhìn thẳng vào đôi mắt đó, không biết sao cô có cảm giác muốn trốn tránh, ý thức được ý nghĩa hành động của Dư Phi, trong lòng ít nhiều

cũng hơi nao núng, lúc bình tĩnh lại thì mẹ Dư cũng xuống xe. Một tiếng đóng cửa ‘rầm’ thật mạnh kéo sự chú ý của cô trở về.

Mẹ Dư đi vòng qua đứng bên Tăng Doãn Kiều, lúc nhìn lướt qua cô...

Sắc mặt, rõ ràng đang sa sầm.

Nhưng chỉ khẽ giật môi, không nói.

Thường Tiểu bình tĩnh trở lại, ma xui quỷ khiến thế nào lại xách cái bịch lớn có phần lồi thoi đựng chai chai lọ lọ đặt trước mũi xe bóng loáng của chiếc BMW nhà Dư Phi, khẽ gật đầu chào, nói, “Dì, dì lấy ăn đi ạ, đừng khách sáo!”

Lúc ngồi trên xe trở về trường, mới cảm thấy bị tổn thương. Vẻ mặt của mẹ Dư ban nãy vẫn khắc sâu đầu cô không thể xóa nhòa... Quả nhiên là bà không thích cô.

Mớ chai lọ ban nãy vẫn xách trong tay, mẹ Dư bảo cô mang về, vẻ mặt không che giấu sự chán ghét, sợ những thứ này làm dơ cái xe cứng nhà họ.

Lúc này mới nhớ mẹ Dư không ăn những món tự nấu, cảm thấy không hợp vệ sinh, chỉ chọn ăn những sản phẩm đã được dán nhãn kiểm tra chất lượng trên các quầy trong tiệm lớn.

*Chật, sữa bột Sanlu trước đây cũng thoát khỏi kiểm tra mà... (*Nhắc tới đợt sữa bột bị phát hiện có hàm lượng Melamine cao quá mức cho phép, rúng động một thời, mà hãng sữa Sanlu là một trong những hãng sữa đó.)*

Dư Phi cũng được dạy dỗ từ đó, mỗi khi ăn quà vặt bên đường, rõ ràng mỗi miếng ăn vào rất ngon, nhưng Dư Phi luôn tỏ ra rất thờ ơ lạnh nhạt, một bộ ‘Để mình xem khi nào cậu sẽ bị ngộ độc.’

Đang nghĩ lung tung, đột nhiên Dư Phi nắm tay cô thật chặt, nhẹ giọng hỏi, “Đợi lâu lắm à?”

“Không...” Nếu không tính buổi sáng... Haiz, cô thở dài, thầm nghĩ, chuyện về Tiểu Kiều, có nên hỏi không đây?

Như nhìn thấu được suy nghĩ trong cô, anh cười khẽ: “Cha mẹ của Doãn Kiều hiện đang ở nước ngoài, chị họ cậu ấy kết hôn, chẳng qua về làm phù dâu thôi.”

“À.” Có điều tuy nói là làm phù dâu, nhưng mà đẹp quá, như muốn cướp hết sự nổi bật của cô dâu.

Lại nhớ tới vẻ mặt của mẹ Dư, ôi, quá thông minh cũng là một loại tội lỗi. Cô cố gắng giả vờ không hiểu ý nghĩa đằng sau của sắc mặt mẹ Dư.

Hơn nữa... hành động hôm nay của Dư Phi là đang muốn tuyên bố thân phận của cô sao. Vì chuyện gì mà lại thông báo như vậy? Có phải mẹ Dư đã gán ghép gì chăng?

Lúc này đột nhiên Dư Phi nghiêng người khẽ hôn lên má cô, sau đó vòng tay qua lưng ghế, ôm lấy bờ vai kia. Sau đó điều chỉnh tư thế, để Thường Tiểu dựa vào hõm vai anh, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve mu bàn tay cô, hỏi: “Đang nghĩ sẽ tổ chức hôn lễ thế nào sao?”

A... chưa từng nghĩ tới... Cô rụt người, vừa vặn kề sát lồng ngực anh. Thật ra cô vẫn đang dần làm quen với những hành động thân mật này của anh, như lén nắm tay chẳng hạn. Cô hay suy nghĩ, chưa bao giờ chủ động nhiều, vì đa số thời gian, anh nắm vai trò chủ động. Còn cô, đa số thời gian là bản khoản liệu trong mắt người ngoài, có phải thấy cô và anh giống một cặp đồng tính, có kì dị khác thường không...

Như vậy thật không tốt.

Cô khẽ nhúu mày, không biết sao người ta yêu đương cô cũng yêu đương, vậy mà cứ lo được lo mất thế này.

“Tĩnh lại.”

“À...” Cô ngẩng đầu nhìn anh, nghĩ một chút rồi trả lời, “Sao cũng được...” Chỉ cần chú rể...

Là anh.

Lúc này lồng ngực anh phập phồng theo hơi thở, thấy cô lại thất thần, đột nhiên thở dài, nhẹ giọng bảo: “Thường Tiểu, thật ra thanh mai trúc mã chẳng có ý nghĩa gì cả, nếu có ý nghĩa gì, thì chỉ là đã gặp nhau trước khi biết em thôi.”

“...” Gò má cô nóng lên, tim đập thình thịch: “Nhưng...”

“Cô ấy không chơi bóng rổ.” Anh đột nhiên nói: “Cô ấy không thay bóng đèn, không sửa cái ghế đã hư. Cô ấy không biết viết tiểu thuyết, cũng không nhất thời nảy ý đổi nam chính.” Anh hời hợt nói: “Anh cũng không nhớ cô ấy,” nhìn cô chăm chú, “Nhưng sẽ nhớ em.”

“A...” Thường Tiểu cảm thấy mặt mình nóng lăm ròi.

“Ngoan,” Anh cười dịu dàng, “Thế nên tối nay muốn ăn gì?”

Cô ngẩng đầu nhìn anh, không biết tại sao đề tài bị thay đổi nhanh đến thế...

Có điều... Thôi đi, cô hít một hơi thật sâu, lấy lọ dưa muối ở bên, gào to:
“Ăn cơm!”

Hôm nay gió hơi mạnh, có lẽ sắp đổi mùa.

Sắp sang thu rồi.

Rời khỏi ký túc xá, bỗng như thấy bóng ai xa lạ đang hướng về phía cô, tập trung nhìn kỹ, thì ra là Tăng Doãn Kiều.

Thường Tiểu nhíu mày, cảm thấy gió hôm nay thổi là có lý do. Trông Tăng Doãn Kiêu giữa cơn gió rất xinh, tóc bay trong gió, rối tung mà lại có cảm giác rất đẹp, hơn nữa cô ấy lại thân nhiên không nói lời nào, một kiểu rất riêng.

“Ai thế?” Thiến Thiến nhìn ra manh mối, hỏi cô.

Thường Tiểu nhún vai, cười: “Tăng Doãn Kiêu, là thanh mai trúc mã... của Dư Phi.”

“Thanh mai trúc mã?” Thiến Thiến nhíu mày, “Sao trước đây chưa bao giờ nghe cậu nhắc tới?” Quả nhiên trực giác của Thiến Thiến rất nhạy bén, ghé vào tai cô hỏi nhỏ: “Có cảm giác đe dọa không?”

“À, có.” Cô thành thật gật đầu, sau đó nhìn đối phương, hít một hơi thật sâu, bước ra trận tuyến.

Thiến Thiến vẫn chưa nói tiếp, Tăng Doãn Kiêu đã đi tới, cười rất tự nhiên, gọi cô: “Thường Tiểu.”

Thường Tiểu cũng không phải người hẹp hòi, cũng vội vàng gật đầu cười: “Chào cậu.”

Không ngờ ngay sau đó, Tăng Doãn Kiêu còn ra vẻ thực nữ hơn cả Tôn Diễm Diễm, nheo mắt cười, một bộ vẻ vừa thấy đã thương, nói với Thường Tiểu: “Mình rời đi lâu, bây giờ Quảng Châu thay đổi quá nhiều, không quen đường, cậu có thể đưa mình đi dạo không?”

“...” Thường Tiểu giật mình, không đầu không đuôi mà đáp: “Cậu tìm Dư Phi đi, hôm nay anh ấy học ở tòa số ba.”

Tăng Doãn Kiều: “...”

Thiến Thiến: “...” Có thể gốc đến vậy được sao...

Bỗng nhiên Tăng Doãn Kiều cười: “Sao vậy?”

Thường Tiểu hơi khựng lại, nhún vai tỏ ra bất đắc dĩ: “Vì, mình cũng chẳng quen đường ở Quảng Châu đâu...”

Mấy năm nay toàn mua quần áo trên mạng thôi.

5. Ngoan, thu dọn đồ đạc đi, chúng ta bỏ trốn.

Thường Tiểu không hiểu nổi, tuy cô nói không quen đường, nhưng Tăng Doãn Kiều vẫn kéo cô đi dạo phố khắp nơi.

Cô không thể từ chối những thứ xinh đẹp... Được rồi, Quý Hiếu Đồng là ngoại lệ.

Có lẽ vì ở nước ngoài đã lâu, mới nhìn cứ tưởng nhỏ bé yếu ớt, nhưng thật ra cô nàng lại rất nhiệt tình, đi bao nhiêu cũng không mệt. Thường Tiểu không thể không cảm thán là sức khỏe tốt, thua người không thua trận.

Chỉ là, Thường Tiểu không thể không thừa nhận, Tăng Doãn Kiêu là một cô gái khiến người khác rất thích, nhiệt tình phóng khoáng, lại còn khéo nói chuyện. Thêm nữa lại rất đáng yêu, bọn con trai há, cứ phải chết mê chết mệt ấy chứ.

“Cậu thật sự là bạn gái Dư Phi sao?”

Thường Tiểu vừa đặt phần hamburger khoai tây chiên xuống, Tăng Doãn Kiêu liền hỏi trực tiếp. Cô ngẩn người, do dự.

Hôm nay đi dạo cả ngày, dường như Tiểu Kiêu cố ý tránh né, không nhắc chút nào về Dư Phi, còn bây giờ... Bỗng có cảm giác phải tranh đấu đến cùng. Nhưng vừa định đáp, Tăng Doãn Kiêu bỗng dừng xụ mặt, ra vẻ buồn bực nhìn cô, sau khi đã xếp một hàng dài, bụng đồ ăn về, thở một hơi thật dài: “Lại là hamburger à. Ở nước ngoài tớ ăn hamburger đến ngán tận cổ rồi.”

“Ờ...” Thường Tiểu chấn kinh lần hai... Trước khi vào, có hỏi ý kiến của cô nàng, rõ ràng bảo là cũng được cơ mà...

“Hai người bắt đầu bao lâu rồi?”

Sau khi Tăng Doãn Kiêu quay trở lại với đề tài Dư Phi, Thường Tiểu xoa mặt, thôi vậy, bình tới tương đỡ, nước lên đê chặn, cầm hamburger lên: “Chưa lâu.”

Đột nhiên cô nàng hé miệng cười: “Vậy nếu mình nói, mình cũng có ý với Dư Phi thì sao?”

“Phụt...” Trong lòng Thường Tiểu cả kinh, sau đó bị sặc: “*Khụ khụ khụ...*”

“Cậu xứng hay mình xứng?” Tăng Doãn Kiều cười nhạt, nửa thật nửa giả.

“...” Thường Tiểu 囧囧, uống một ngụm coca, nghĩ lại thì vẫn nên nhìn vào sự thật: “Cậu xứng.”

Tăng Doãn Kiều khẽ phì cười: “Cậu đúng là rất thành thật. Dọa cậu thôi, mình chả có chút xíu hứng thú nào với cậu ấy cả.”

“... Ồ.”

“Chỉ là mình và Dư Phi cùng nhau lớn lên từ nhỏ. Hồi bé còn ở trần ngủ chung một giường nữa kia.”

“*Khụ khụ khụ...*” Đột nhiên Thường Tiểu bị kích thích đến mức muốn đập bàn, *có gì sao cậu không nói một lần cho xong luôn đi?*

Không ngờ Tăng Doãn Kiều hoàn toàn không để ý tới, lăm bắm nói: “Hồi nhỏ Dư Phi rất là đẹp trai, có điều lại hay bắt nạt mình, chẳng biết nhường mình tẹo nào, khiến mình giận chết được. Lúc trước mình còn nghĩ, phải trả thù cậu ấy, gả cho cậu ấy, sau đó quanh mình chính đại xài hết sạch tiền của cậu ấy luôn, haha...”

“...” Thường Tiểu lạng lẽ bỏ hamburger xuống...

Bây giờ không thể ăn hamburger được.

Rất nguy hiểm.

“Thế nên cậu phải nhớ mà báo thù thay mình nhé.” Cô nàng lại cười, nhìn khuôn mặt không nhận ra bất kì manh mối nào.

Thường Tiểu cười ngượng.

“Đến đây, mình kể mấy chuyện lúc trước của cậu ấy cho cậu nghe.” Tăng Doãn Kiều chống cằm, “Cậu ấy hả, hồi nhỏ tụi mình có học đàn piano với nhau, sau này mình té nên tay bị thương, không thể tiếp tục cùng cậu ấy chơi đàn. Thế là cậu ấy lại vì mình mà sau này không chạm vào đàn dương cầm nữa. Ngốc quá đúng không...”

Thường Tiểu chăm chú nghe, trong lòng cảm giác nghẹn cứng. Vì trong ấn tượng của cô, dù thế nào thì cũng không thể tìm được liên hệ giữa hai từ ‘Dư Phi’ và ‘ngốc quá’ được.

“Tiếc là sau này cả nhà mình đều ra nước ngoài cả, nếu không thì...” Tăng Doãn Kiều nhìn thật sâu vào mắt cô, nửa câu còn lại, cũng không nói tiếp.

Thường Tiểu hít sâu một hơi, thấy Tăng Doãn Kiều cũng đưa hamburger lên miệng, đột nhiên lại xoa mũi, lên tiếng: “À, để mình kể tiếp những chuyện sau này của anh ấy cho cậu nghe.” Sau đó tự uống một ngụm coca, thở một hơi sáng khoái, “Anh ấy à, nói là chờ mình, hôn trộm mình, lại hỏi mình muốn hôn lễ thế nào. Trước đó hai ngày còn đi hái trộm cúc dại ven đường cho mình nữa. Ngốc quá đúng không...”

Nói xong, Thường Tiểu lặng lẽ đặt coca lên bàn.

Nhìn kìa, sặc rồi đúng không...

Không biết hai ngày sau đó Dư Phi bận việc gì, gặp nhau thì ít mà xa nhau thì nhiều.

Cũng từ sự kiện hamburger lần ấy, Tăng Doãn Kiều không đến tìm cô nữa.

Thường Tiểu cố gắng hạ thấp sự ảnh hưởng của Tăng Doãn Kiều tới mình đến mức thấp nhất, nhưng cũng khó mà không để ý, cứ đoán mãi câu nói dở của cô nàng...

Nếu không phải bọn họ phải xa cách, tình cảm chết non, có lẽ người ở bên Dư Phi bây giờ chính là Tăng Doãn Kiều mà chẳng là Thường Tiểu.

Có lẽ là ý đấy...

Nhưng đời là thế, tạo hóa trêu người, dù sao thì cuối cùng cô vẫn chiếm lấy vị trí bên cạnh Dư Phi, dẫu có nhiều cái *giá như* hơn nữa, thì cũng chỉ là *giá như* mà thôi.

Cô cũng không định hỏi Dư Phi có mối tình đầu nào chưa, vì sợ rằng không thể chịu nổi.

Hôm nay, theo kế hoạch, hình như Dư Phi phải đi tham dự lễ cưới của chị họ Tăng Doãn Kiều. Nhưng vừa mới xuống ký túc xá, thấy Dư Phi đang

đứng chỗ cũ chờ cô, xách theo một cái túi du lịch đơn giản trong tay, khiến cô không khỏi tự hỏi, chẳng lẽ lẽ cưới được tổ chức ở xa?

Anh hướng về phía cô, cười nói: “Ngoan, đi xếp hai bộ quần áo, chúng ta bỏ trốn.”

Thường Tiểu dám chắc rằng mình đang rất tỉnh, biết không phải chuyện đùa, vì cô không thể bỏ hết mọi thứ để đi cùng anh.

Mà anh, nên hiểu cô.

Nhưng sau ba giây, cô và anh, bốn mắt giao tiếp với nhau, ma xui quỷ khiến thế nào lại nói...

“Được.”

Bỏ trốn thì bỏ trốn!

Lúc về lại ký túc xá xếp hai bộ quần áo, tùy tiện tắm rửa thay đồ, cô vừa thấy mình điên mất rồi, vừa có cảm giác hưng phấn muốn thử.

Dư Phi sẽ dẫn cô đi đâu?

Cuối tuần này, Thiến Thiến và Dung Lan cũng không ở ký túc xá, đi rất thoải mái, để lại một tờ giấy trên bàn, bảo rằng nhiều nhất... ba ngày sau sẽ về, tình hình thực tế thế nào báo cáo sau.

Sau đó cô khoác balo trên lưng, mang theo sổ tiết kiệm, di động. Sau khi vừa ra khỏi cửa thì mặc đầu óc trống rỗng trong vòng hai giây, chạy xuống cầu thang như điên.

Xuống cầu thang xuống cầu thang... Cô điên rồi cô điên rồi...

Điên thì điên!

Có lẽ, trong lòng những người thích đọc tiểu thuyết đều có vài phần chủ nghĩa lãng mạn, cũng hơi có tinh thần mạo hiểm, đủ để hình thành nên nguyên nhân cuối cùng của chuyến đi này.

Cuối cùng cô cũng tìm được lí do cho mình, đứng trước mặt anh, ngẩng đầu, cười rục rờ như nắng.

Anh khẽ híp mắt, cũng cười, đưa tay cho cô.

Cô tiến tới nắm lấy tay anh, không biết vì thẹn thùng hay do thừa nhiệt mà cảm thấy hơi nóng. Đột nhiên trong lòng chợt nghĩ, dù cho đây là bỏ nhà theo trai thật đi chẳng nữa, cô cũng đồng ý.

Chuyến đi không hề có kế hoạch.

Dư Phi đứng ở quầy bán vé nhìn lịch tàu chạy, sau đó nói: “Hai vé tới Quý Dương.”

Đột nhiên Thường Tiểu hiếu được ý anh, đó là chuyến gần nhất, thế nên nửa giờ sau, bọn họ đã trên đường tới Quý Dương.

Thường Tiểu vốn định gọi điện về nhà, nhưng Dư Phi lại lặng lẽ lấy điện thoại cô rồi tắt máy. Cô cũng u mê hồ đồ học theo anh, bỏ hết mọi chuyện trên đời.

Sau đó bọn họ cứ nói chuyện phiếm suốt. Cô bảo nhớ nhất là hồi về quê ở nhà bác gái, đi chăn bò, cô nói từng đánh nhau với con chó hoang ở nông thôn, cô kể lúc nhỏ từng có một cô bạn viết thư tình cho mình.

Cô nói trước đây chưa bao giờ nghĩ tới chuyện sẽ hẹn hò với anh...

Sau đó bọn họ ngủ trên xe lửa một đêm, đến Quý Dương, ăn mì thịt bò, rồi cùng lên xe đến Biển cỏ.

Là biển hay là hồ? Thật ra đó là một loại hồ đặc biệt, mặt hồ toàn cỏ, trời cao mây nhạt, xanh như vừa được gột rửa, rừng như được nhuộm, một màu vàng ngút mắt.

Bỗng Thường Tiểu cảm giác như mình đang say.

Đột nhiên có đàn chim bay vút, nghe bác lái đò giới thiệu bằng tiếng phổ thông rất nặng âm địa phương. Cô vốn đang chăm chú lắng nghe, đột nhiên cảm thấy sự trầm mặc của Dư Phi, nhìn sang thì thấy quả nhiên anh có vài phần không tập trung, nhớ tới chuyện đi đột ngột này, cô nhìn làn nước bị thuyền rẽ ra, hỏi anh, “Vì sao?”

Anh cười dịu dàng, sắc mặt dần trở nên nghiêm túc, anh hỏi: “Thường Tiểu, em tin anh không?”

Cô gật đầu.

Như thế vừa nhận ra điều gì đó, cô nghĩ, có lẽ là muốn gây áp lực cho mẹ Dư.

Anh lại cười, không nói nữa.

Cô hít vào một hơi, nhẹ nhàng đứng dậy đổi vị trí. Thuyền nhỏ chòng chành, bác lái đò la ó gì đó, cô cũng không để ý, lùi về sau, chui vào lòng anh, nói: “Cái tư thế này, thật ra em chưa bao giờ dám nghĩ tới...”

Anh dịu dàng ôm lấy, ghé xuống tai cô, chọc ghẹo: “Anh biết.”

Ôi? Cô nhìn sườn mặt, rồi nhìn cằm anh, nghe anh nói: “Nhưng em không thể không nghĩ.”

Cô chu miệng, hỏi: “Sao anh biết em có viết tiểu thuyết?”

Anh cười không đáp.

Mãi đến khi bị cô néo đùi, anh mới thông thả bảo: “Mỗi lần tới nhà anh, lên mạng, lúc nào em cũng vào trang web kia, tò mò.”

“Sau này không cho đọc nữa.”

“Thường Tiểu.”

“Dạ?”

“Nghĩ đến chuyện gả cho anh chưa?”

Bỗng dưng trống ngực đập dồn, xấu hổ không đáp, muốn về lại chỗ cũ nhưng Dư Phi lại ôm cô, không cho di chuyển.

Ngẩng đầu lên thì vô tình thấy bác lái đò đang nhìn chăm chăm, ánh mắt có vài phần sững sốt, cô hơi thấy khó chịu, gắt khê: “Cháu là nữ!”

Nữ!!

Dư Phi đằng sau cô cười.

Sóng gợn nhẹ từng cơn, quấy nhiễu đàn cá dưới hồ.

Đến cầu Khứ Hôn (*), thuyền độc mộc đứng lại...

Hết thấy đều rất đẹp.

() Cầu Khứ Hôn nằm ở hồ Lô cô, vùng nước hướng Đông nam Biển cỏ, là cây cầu duy nhất trên hồ. Cầu Khứ Hôn là nơi mà trai gái địa phương dùng làm chốn ước hẹn.*

Nhưng, loại an nhàn này, chỉ kéo dài đến ngày thứ tư.

Thường Tiểu nằm trên giường, nghĩ tới bài vở của mình, nhớ ra chưa điện thoại khai báo, thế là lén mở di động sau lưng Dư Phi.

Năm sáu cái tin nhắn liên tục khiến điện thoại cô rung rung không ngừng---

Thiến Thiến: *[Đâu mất rồi? Gọi điện thoại báo một tiếng đi chứ? Cái đồ khốn kiếp này, đừng vác bụng bầu mà về đây!]*

Tăng Doãn Kiều: *[Dư Phi đâu? Nhờ báo cậu ấy lời điện thoại.]*

Tin nhắn Quý Châu: *[Quý Châu kính chào quý khách...]*

Thiến Thiến: *[Mẹ cậu gọi điện tới ký túc xá, sao lại tắt di động? Lấp liếm cho qua giúp cậu rồi, gọi điện lại mau!]*

Dung Lan: *[Cái đồ ngốc này.]*

...

Lúc này cô mới sợ hãi, tim bắt đầu đập bình bịch, cảm thấy hơi hoảng loạn.

Nhưng trong chớp mắt, bất thành linh cô không có can đảm gọi điện về nhà, căn môi tắt di động, bắt đầu thu xếp mọi thứ. Xong xuôi bỏ balo xuống, chạy qua phòng Dư Phi nói: “Chúng ta về nhà.”

Trên xe lửa, Thường Tiểu dồn sức ghi nhớ, nhớ những ngày vui đến quên trời quên đất qua, nhớ tới cái gương trong phòng khách sạn, phản chiếu ánh

đèn trắng dịu dàng, nhớ tới nụ cười ấm áp của Dư Phi, bên tai như vẫn còn phảng phất tiếng chim rùng hót đâu đây.

Cô nhắm mắt lại, lòng thầm gọi tên của anh, Dư Phi, Dư Phi.

Cảm thấy mình sẵn lòng vì anh, sẽ cố gắng hết sức, trở thành một người con dâu như ý nguyện của mẹ Dư.

...

Chỉ cần anh sẵn lòng cưới cô.

PHẦN V

[Nguyên]

1. Con gái tôi thế này, tôi CỰC KÌ HÀI LÒNG! Bà vào chỗ nào mát mà nghỉ đi.

Lặn lội đường xa...

Cuối cùng cũng đạp chân lên mảnh đất quen thuộc, Thường Tiểu thở phào nhẹ nhõm. Trước khi lên xe lửa, cô có gửi cho Thiến Thiến một tin, chỉ có ba chữ đơn giản: *[Trên đường về.]*

Của Thiến Thiến thì càng ngắn gọn hơn: *[Tốt.]*

Chỉ một chữ thôi mà trở thành tri kỉ, ít nhất, cô ấy không hỏi nguyên nhân. Sau khi xuống tàu, Thường Tiểu quay đầu nhìn cái đồng hồ lớn ở ga, chờ dẫn cả người. Là một loại mỗi một sau khi đã bình tĩnh trở lại.

Mãi đến khi taxi dừng trước cửa trường, cô vẫn ngần ngại không nói nên lời.

Dư Phi đưa cô đến dưới ký túc xá, sau đó bảo: “Có chuyện gì, anh sẽ đến giải thích.” Sau đó hôn nhẹ vào má cô, cười.

Hôm nay gió rất to, thổi tóc anh bay bay không vào nếp, nắng thu không khó chịu như cái nóng mùa hạ. Như thế dù chuyện gì, cũng có anh chở che.

Không ngờ vừa xách balo vào phòng ký túc xá, chưa kịp phản ứng lại thì một người phụ nữ trung niên, hình như đã chờ rất lâu, đột nhiên sải giày cao gót, gõ cộp cộp xuống nền nhà đến trước cô ---

“Bốp!!”

Một tiếng vang chát chúa, một cái tát rất gọn, nửa giây sau, một bên mặt đau rát.

“Bà làm gì đó?”

Giọng nói kia rất quen thuộc. Thường Tiểu bị đánh đến ngơ ngác, ngờ ngàng nhìn lại, là Tiên cô và... mẹ Dư.

“Làm gì?” Mẹ Dư hừ một tiếng: “Tôi đang thay bà dạy con gái đấy!”

Thường Tiểu bị giáng một cái tát bất ngờ đến ngừng thở, chớp chớp mắt, thấy đầu óc trống rỗng.

Tiên cô nổi trận lôi đình: “Con gái tôi thì tôi dạy, liên quan gì tới bà hả!”

“Không liên quan tới tôi sao?” Mẹ Dư cười lạnh, vẻ mặt không hề có chút thân thiết, lạnh lùng liếc Thường Tiểu, phì cười: “Gặp người lớn mà cũng không chào lấy một tiếng, không biết dạy nó đi dụ dỗ đàn ông thế nào vậy?”

Thường Tiểu như bị sét đánh, những lời nói khiến toàn thân cô rét run, nhìn thoáng qua khuôn mặt tức giận đến trắng bệch của Tiên cô, sợ sẽ đánh nhau, vội vàng chạy tới giữ chặt mẹ, sau đó nghẹn ngào, nặng nề gọi --- “Dì!”

“Lớn tiếng vậy để làm gì,” Bà ta nhếch miệng, “Không sợ người ngoài nói cô không có giáo dục sao.”

Tiên cô tức giận đến hai mắt trắng dã, bỗng dồn sức đánh Thường Tiểu, Dung Lan và Thiến Thiến cũng đỡ người. Thường Tiểu chịu đau, sợ mâu thuẫn trở nên gay gắt, quyết không lỏng tay.

Tiên cô trừng mắt nhìn cô, càng giận cô ăn trong mà lo chuyện ngoài, nhìn mẹ Dư, Ônng Trăn, hừ lạnh: “Con trai bà mới không có giáo dục, kéo con gái nhà người ta bỏ trốn kìa!”

“Bà xác định là con gái hả?” Mẹ Dư cười đắc thắng, liếc qua Thường Tiểu, ánh mắt sắc nhọn: “Lớn vậy rồi, không đồng ý thì sao kéo đi được? Không phải cũng thích chí chạy theo ngay đó sao?”

“Bà---” Tiên cô néo lỗ tai Thường Tiểu, uất giận: “Cũng là con không tốt, để lời ông tiếng ve cho người ngoài!”

“Hừm, nếu như là người ngoài thật thì tôi cũng an tâm. Nhà chúng tôi, không dám trèo lên làm thân thích với cửa nhà bà đâu.”

Ý ở ngoài lời, đương nhiên cũng nói rõ ràng rằng – Dư gia bọn họ, không cần cô con gái họ Thường nhà bà.

Thường Tiểu cứng ngắc, má trái vẫn đau rát, đau đến chết lặng.

Thế nhưng mẹ Dư vẫn không buông tha: “Thường Tiểu à, cô coi, coi như trước đây mắt dì bị mù, nhìn lầm cô rồi, nhìn nhầm cô là trai... Chung quy lại, nếu là nữ thì vẫn nên có tự trọng một chút. Dì là muốn tốt cho cô thôi, cô xem có đúng không?”

Nhớ đến cảnh Thường Tiểu ngày trước, là một cô nữ sinh khỏe mạnh hoạt bát, thân thiết với mẹ Dư, trong đầu vẽ lại những cảnh ngọt ngào với Dư Phi, môi khẽ run, vành mắt đỏ ửng.

Nhưng chỉ có thể ghen ngào: “Dì ơi...”

Một vẻ cực kì tủi thân.

Tiên cô nhìn mà không vừa mắt, thấy con gái bị oan ức, kéo cô về sau, đứng ra trước, trừng mắt nói với Uông Trăn: “Vậy thì bà để dành chút tâm này, xem lại tự trọng của mình đi thì hơn! Còn nữa, con gái tôi là thế đó, tôi CỰC KÌ HÀI LÒNG! Bà kiếm chỗ nào mát mà nghỉ đi!”

Uông Trăn coi thường cơn tức của Tiên cô, chẳng phản ứng gì, sau đó tiếp tục nhìn Thường Tiểu mà chậm rãi mở miệng: “Mấy ngày nay hai đứa ở

chung với nhau thế cũng đủ rồi, tách ra mà suy nghĩ cho kĩ, có phải đã làm tình bạn thành tình yêu không. Dì đi trước.” Sau đó bỏ đi.

Tiên cô vẫn còn rất giận, nhìn lưng của bà ta mà gào thét: “Bà yên tâm! Con tôi với con bà không có yêu đương gì đâu! Cũng chẳng có tình thân gì với các người, lo mà tiết kiệm công sức đi!” Sau đó sập cửa lại, không nhìn Thường Tiểu một cái, khoanh tay ngồi trên ghế ký túc xá, đầu qua một bên, mắt nhìn sang một phía, khuôn mặt rất tức giận.

Thường Tiểu chưa bao giờ thấy cảnh này, không nói nên lời.

Chỉ thấy hốc mắt càng ngày càng nóng, nước mắt dần ứa ra, khiến mọi thứ cũng mờ theo, lại nhìn mẹ, lệ tràn mi, một tiếng nấc nghẹn.

Thiến Thiến thấy tình hình không ổn, hơi chần chừ, sau đó bước ra nói: “Dì ơi... Thường Tiểu vừa về...”

Tiên cô hít vào một hơi, nghiêm mặt, giọng nói cũng nghiêm khắc hẳn: “Chuyện nhà dì, con đừng xen vào.”

Nhớ đến bình thường dù Tiên cô tức giận đến cỡ nào thì trước mặt bạn bè cô cũng luôn tỏ ra vui vẻ, nay Thường Tiểu thấy khuôn mặt Thiến Thiến cứng đờ, trong lòng cảm thấy thật hỗn độn, cũng biết lần này Tiên cô giận lắm, ngoan ngoãn đứng yên không dám nói tiếng nào, cũng không kiềm được nước mắt, lặng lẽ chảy.

Dung Lan thấy thế, khẽ kéo tay Thiến Thiến, đưa mắt về phía cửa, hai người đi ra ngoài, để lại không gian cho hai mẹ con.

Cửa vừa đóng, sự trầm mặc khiến người trong phòng thật khó thở.

Mãi lâu sau, Tiên cô mới nói: “Có bị thiệt thòi không?”

Thường Tiểu liều mạng lắc đầu, sụ sùi, không dám khóc.

Tiên cô cũng hít một hơi, bất ngờ quát lớn: “Nếu con còn qua lại với thằng nhóc nhà bà ta, mẹ sẽ chặt chân con ngay!”

Thường Tiểu đứng đờ đẫn, thất thần, không gật cũng chẳng lắc, nhưng nước mắt vẫn không thể ngừng rơi.

“Mẹ nói được thì làm được!” Tiên cô thở hổn hển đứng lên, tiến ra phía cửa, bà ngừng lại, giọng nói hơi run, vẫn rất tức giận: “Con gái của Hà Nghiên, nào phải chịu người khác khoa tay múa chân như vậy...” Sau đó giọng bà mềm mại hơn, “Con luôn tự hiểu chuyện. Nuôi con lớn thế này, có nghe lời mẹ hay không thì con tự mà xem xét.”

Thường Tiểu khẽ nhếch môi, cảm thấy cả người cực kì mệt mỏi.

Nước mắt, lã chã rơi.

Theo cách nói của Dung Lan và Thiển Thiển, mấy ngày nay, Thường nha đầu hoàn toàn suy sụp.

Uế oải nằm trên giường, lôi tất cả phim kinh dị của mười năm trước ra xem, khiến cả hai nghe mấy tiếng kêu gào đủ loại của đồng quỷ mà kia mà muốn nôn hết cả ra...

Phải nói là Thường Tiểu gần như đã miễn dịch với phim kinh dị mất rồi, sau này yêu đương, coi như mất biết bao cơ hội thân thiết, ôm ấp vỗ về nhé...

Ôi, nhớ người ta thì chủ động liên hệ đi, còn người này thì thà để bản thân buồn bực chết ghen, cũng không chịu chủ động gọi một cú.

Có điều hai bà mẹ cãi nhau dữ dội như vậy, đúng là làm người ta rất bất ngờ, giữa gió tanh tuyết máu, chỉ có thể dùng hai chữ ‘khủng bố’ để hình dung mà thôi phải không? Mà khiến hai người bất mãn nhất là, cái tên sau khi kéo Thường Tiểu mất tích, chọt thủng cái lỗ lớn như vậy, cũng huyền bí mất tích theo...

Thời tiết này xem ra cũng không tệ, sau khi khoan dung cho phế nhân Thường Tiểu được nghỉ ngơi dưỡng ba ngày, cuối cùng Dung Lan cũng nổi giận, hai tay chống nạnh, chỉ vào Thường Tiểu đang nằm trên giường mà quát: “Cậu xem cái bộ của cậu kìa! Tinh thần đâu? Sức sống đâu? Chạy đi đâu mất rồi?”

Thường Tiểu thở dài ủ rũ, lại thở dài... “Này là...” Giọng cô yếu ớt, buồn tủi: “Bị một cái tát của mẹ Dư Phi mà văng đi mất rồi...”

“...” Thôi được rồi, Dung Lan hít một hơi thật sâu, “Nhưng mình van cậu đấy, cậu là Thường Tiểu mà, phải kiên quyết chứ! Cậu nên vui mới phải, sớm nhận ra được chân tướng sự việc, tính tình của bà dì kia tệ như vậy, sau này cậu gả qua đó cũng sẽ rất khó sống.”

“Nhất định thế.” Thiển Thiển tiếp lời.

Thường Tiểu lại thở dài, cô vẫn chưa nói chuyện cưới xin... Ngẫm lại, đúng là không thể cứ tiếp tục mệt mỏi như thế này, đếm ngón tay, đã bốn ngày không bước ra khỏi cổng ký túc xá rồi...

Vì thế lăn trên giường hai vòng, đột nhiên mắt sáng rỡ, nắm tay lại ra vẻ căm phẫn: “Được! Vì tinh thần của mình! Vì sức sống của mình! Vì tính mệnh mình nữa! Chúng ta đến khu vui chơi thôi!”

“... Ờ?”

“Khu vui chơi.”

“Ờ?”

“Khu vui chơi.”

“...” Bỗng dưng Thiển Thiển lạnh tanh: “Không đi.”

“Không rảnh.” Thật ra Dung Lan vẫn rất bình tĩnh, hơi... gượng cười.

Nói giỡn à! Muốn thất bại như khi lần hẹn hò nhóm đầu tiên, xem tàu lượn siêu tốc như xe xích lô, ngồi hơn mười lần mà vẫn không biến sắc hả?

Đừng có hòng!!!

Thường Tiểu hít đầu: “Hừ, vậy mình tự đi!”

Tàu điện ngầm trong nội thành chạy thẳng đến khu vui chơi. Thường Tiểu háo hức, chọn đứng vào ngày thứ ba vắng người, xin nghỉ, tay phải hamburger, tay trái coca, ngồi xe hơn một giờ, đã đến nơi.

Cô nhìn bóng người rải rác, đủ các loại máy móc thật lớn, chợt thấy tâm trạng khá hơn nhiều. Á! Tàu lượn siêu tốc! Tàu lượn siêu tốc kìa! Tàu – lượn – siêu – tốc!

Hiếm khi không cần phải xếp hàng, sau lần chơi vui trước, cô quyết tâm, sẽ trở lại một lần nữa! Nhưng lúc tới khu vực đợi tàu không bóng người, đột nhiên nghe thấy một giọng nói quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, đi về phía chủ nhân của giọng nói kia, cô sững sốt một hồi, kinh ngạc thốt lên: “Quý, Quý, Quý Hiếu Đồng?”

Quý Hiếu Đồng!?

Đúng là nhất thời không thể nhớ nổi bọn họ đã bao lâu rồi không gặp.

Quý Hiếu Đồng vẫn một bộ cau có, nghe tiếng gọi mà quay lại, khuôn mặt anh cứng ngắc, “Hả” một tiếng, chỉ vào cô: “Cậu cậu cậu...” Nửa ngày sau vẫn không nói tiếp.

Thường Tiểu cũng chỉ vào anh, gọi theo: “Cậu cậu...” Sao lại ở đây...

Không ngờ chưa nói xong, Quý Hiếu Đồng đã tức tối cướp lời: “Cậu cái gì mà cậu! Không phải tôi theo dõi cậu đâu!” Quát xong, anh lại ngậy ra, không phải càng bôi càng đen thì là gì?

“A!” Thường Tiểu vốn định nói thêm mấy câu nữa, đột nhiên tầm mắt bị một cậu bé đứng trước Quý Hiếu Đồng hấp dẫn, nhìn qua, không kiềm được mà thốt lên.

Mẹ ơi, con nhà ai thế này, sao lại đáng yêu như thế!

Có lẽ cũng có mấy phần nhờ dòng máu nước ngoài, so với những đứa trẻ bình thường khác thì khuôn mặt sắc nét hơn, khoảng chừng bốn năm tuổi, má trắng hồng tròn ửng, mắt to tròn chớp chớp, tóc tơ mềm mại gọn gàng, mặc áo màu vàng tươi cùng chiếc quần jeans thùng thình, lại thêm một vẻ tỏ ra rất nghiêm túc, khiến người ta không nhận được mà muốn kéo tới nựng nịu.

“Thằng bé này là?” Mắt Thường Tiểu sáng rực...

“Em họ tôi.”

“Cậu là đồ chết tiết!” Thường Tiểu tỏ ra đổ kị với dòng gien vượt trội của nhà Quý Hiếu Đồng một cách không hề do dự. Cả nhà ai cũng xinh đẹp như vậy hết, thằng nhóc này lớn lên chắc chắn sẽ là một mầm mống tai họa hại nước hại dân cho xem. Sau đó không chờ Quý Hiếu Đồng kịp phản ứng, vội vàng cúi người xuống, cười nịnh nọt, híp mắt “Tới đây nào~ em trai, gọi chị đi~”

Quý Hiếu Đồng khẽ cắn môi, khom người vồ vồ đầu cậu nhóc “Đừng để ý, Jack.”

Đầu tiên Jack mở to mắt, ngẩng đầu ngoan ngoãn nhìn Thường Tiểu, đột nhiên cái dáng nhỏ xíu khẽ cúi người, cung kính gọi—

“Em chào anh.”

Thường Tiểu: “...”

Quý Hiếu Đồng: “...” Sau sự trầm mặt của anh, đó là... “*Phụt...*”

Phụt cái gì là *phụt*, đây là ai, không chấp nhận với con nít! Cũng không tiện nổi giận trước mặt cậu nhóc, Thường Tiểu giả vờ nhe răng cười với Quý Hiếu Đồng, quay đầu nhìn Jack, trả thù bằng cách nhéo má nhóc, cười rất sâu, nhấn mạnh: “Ngoan, gọi đi! Chị! Chị!”

Jack vẫn ngỡ ngác, nhìn Thường Tiểu, không nói tiếng nào, đáy mắt tràn ngập hoang mang.

Hoang, hoang mang không biết làm thế nào hết!

Thường Tiểu ghen họng, thâm nghiên răng nghiên lợi.

Quý Hiếu Đồng rất vui, ở bên, kiêu căng vồ đầu cậu nhóc “Giỏi lắm! Chút nữa anh hai mua kẹo cho.”

Có thể thấy Jack cũng chẳng mê kẹo gì lắm, nhanh chóng lấy lại sự tập trung, kéo Quý Hiếu Đồng, hai mắt chớp chớp đầy mong mỏi, chỉ vào tàu lượn siêu tốc ở bên.

Vừa nhắc tới tàu lượn siêu tốc, nụ cười của Quý Hiếu Đồng trở nên cứng ngắt, nghe nhân viên nói: “Xin lỗi, chiều cao của cậu bé này không đủ tiêu chuẩn, không chơi được.”

Nói thừa, thằng bé còn nhỏ như vậy mà dắt nó tới đây thì đầu óc bị hư rồi. Thường Tiểu khinh bỉ liếc *mít tơ* ‘Đầu óc bị hư’ Quý Hiếu Đồng.

Nhưng không thể phủ nhận, hôm nay anh ăn mặc rất gọn nhẹ, cũng một chiếc áo thun màu vàng, nước da khỏe mạnh càng khiến sắc màu sặc sỡ này trở nên đẹp hơn, mà mắt mũi miệng trên khuôn mặt người kia...

Chậc, người ta thường bảo hồng nhan bạc mệnh, chắc chắn tên này sẽ không sống lâu...

Thấy Quý Hiếu Đồng khẽ gạt đầu ra vẻ đã hiểu, nhìn cao xuống, khí thế áp người: “Anh đã nói là người ta không cho chơi đâu mà.” Muốn kéo Jack chạy lấy người, ai dè Jack ngoan ngoãn đột nhiên chơi xấu, òa lên: “Em không cần, anh hai! Anh chơi đi!”

Thường Tiểu nhún vai, thấy một nhân viên khác giục, lúc này mới hoàn hồn, phe phẩy tấm vé trước mặt Quý Hiếu Đồng, sau đó đưa mắt trêu cậu nhóc, đi vòng qua, ngồi xuống hàng ghế thứ nhất.

Những người tới chơi đa phần là các cặp, chỗ bên cạnh cô vẫn trống.

Jack vẫn làm một bộ quyết xem Quý Hiếu Đồng chơi thế nào bằng được, một lớn một nhỏ cãi nhau, mãi đến khi nhân viên có vẻ không vui, mở miệng nói hi vọng có thể tạm thời chiều ý cậu bé một chút thì mới nhìn thấy Quý Hiếu Đồng xanh mặt, đi tới ngồi xuống vị trí kia.

2. Dù sao thì... mấy chuyện báo thù gì đó, ra tay được thì phải làm ngay!

Bóng hình tuần tú, khuôn mặt trầm ổn, lại có một vẻ ‘*Gió thổi sông Dịch sao lạnh ghê*’ (*) rất bi tráng.

() Câu Kinh Kha hát khi từ biệt Cao Tiêm Ly lên đường hành thích vua Doanh Chính; Gồm hai câu: ‘Gió thổi sông Dịch sao lạnh ghê, Người ấy một đi không trở về.’*

Thường Tiểu mơ hồ cảm thấy có gì không đúng, nhưng không đúng chỗ nào... thì không nghĩ ra.

Cũng lười nghĩ nhiều, thắt dây an toàn cẩn thận, nhìn qua Quý Hiếu Đồng rồi lại thu tầm mắt về.

A, tàu lượn siêu tốc, chị tới đây!

Không lâu sau, con tàu từ từ rời khỏi trạm, bắt đầu đi lên dốc. Cô cực kì thích cảm giác này, nó như một sự mong chờ được lao xuống, cả người rất phấn khích.

Còn về Quý Hiếu Đồng, từ lúc lên xe đến giờ vẫn không nói tiếng nào, Thường Tiểu lại lén nhìn sang, chặc, nhìn đường nét sườn mặt kia,... Tội nghiệt quá đi thôi...

Sau đó là thầm tụng trong bụng: *Cậu ta bạc mệnh lắm, không sống lâu đâu, không sống lâu đâu...*

Thấy cuối cùng con tàu cũng lên tới đỉnh, Thường Tiểu cực kì mong đợi, nó hơi khựng lại rồi lao thẳng xuống dưới—

“A aaaaa”

“Á ááááá!!”

Câu trước vì người chơi ở sau kích động mà hét lên, còn câu sau vì ùi Thường Tiểu tự dừng... đau quá!

“A—” Đến góc ngoặt, Thường Tiểu lại hét lên thảm thiết.

Trong lúc bất ngờ lao xuống đó, tên khốn họ Quý ngồi bên đưa tay bấu vào quần jeans của cô, lại còn dùng sức néo cô một cái.

“A a a a—”

“A!! A!!”

Xe đang chạy ở tốc độ cao, nhanh chóng tới vòng xoay 360° đầu tiên.

“A a a a—” Người chơi ở sau vẫn phối hợp như trước.

“Á á á á—” Thường Tiểu chỉ cảm thấy đuôi mình cũng bị néo 360°, không hưng phấn gì nữa, trong lúc đang chuyển động ở tốc độ cao, néo vào tay Quý Hiếu Đồng. Rõ ràng từ làn da dưới cánh tay, có thể nhận thấy Quý Hiếu Đồng hiện cũng đang rất căng thẳng, ai mà ngờ đây là đồ nhát gan vậy chứ. Thảo nào cô cứ cảm thấy là lạ... Buông tay ra! Buông tay!

Thân tàu lại quay về với đường ray nhấp nhô: “A a a a—” Hành khách ở sau càng hét lên hưng phấn.

“Á á!!” Đùi cô!

Quý Hiếu Đồng đã man! Đồ Đại tôi đã man!

Đáng ghét quá, cô đau đến nghiêng răng nghiêng lợi, vậy mà từ đầu đến cuối anh vẫn cắn chặt răng, không la hét câu nào.

Cũng may toàn bộ đường ray không quá dài, lúc kết thúc, Thường Tiểu nặng nề thở ra một hơi... *Xong, xong rồi hả?*

Douma! Thấy đồ chết tiệt kia làm ra vẻ không có gì xảy ra, buông tay, bình tĩnh thở nhẹ nhẹ, như thể nói rằng anh vừa được giải thoát.

Thường Tiểu cắn răng, vừa định gọi anh thì thấy chốt an toàn đã được tháo ra, nhóc con hớn hờ chạy tới, vẻ mặt rất tự hào: “Anh cả ngẫu quá chừng!!”

“Ừ...” Quý Hiếu Đồng nhẹ giọng, không hề phủ nhận.

“...” Thường Tiểu trầm mặc mất mấy giây, cuối cùng rít gào mấy tiếng tự đáy lòng – *Đồ nhát gan!! Dối trá!!*

Thường Tiểu phần uất ngồi tại chỗ mắng chửi Quý Hiếu Đồng té tát, mãi đến khi nhân viên đưa mắt giục, cô mới lặng lẽ đứng dậy rời đi.

Lúc này, tựa như Quý Hiếu Đồng đã nhận ra được cái gì đó, từ từ quay đầu nhìn cô, sau mấy giây, tầm mắt hướng xuống theo đường cong trên người Thường Tiểu, đến khi nhìn đóa ‘hoa’ bị vụn vẹo *tàn nhẫn* trên cái quần jeans bó sát, vẻ mặt mới *hơi hơi* thay đổi.

Là một kiểu cố che giấu sự xấu hổ.

Nhân viên đứng bên im lặng nhìn hai người giằng co.

Sau đó, chuyện bi kịch đã xảy ra.

Chỉ thấy Quý Hiếu Đồng bất ngờ đưa tay ngoáy tai, mặt không đổi sắc tim không đập mà nói: “Cậu hét cái gì vậy hả,” Sau đó... sau đó... thế mà anh vẫn ngang nhiên mở to mắt bảo: “Sao gan cậu nhỏ thế?”

“...”

...

Thường Tiểu chỉ cảm thấy như mình vừa bị sét đánh, cả người nhẹ bẫng...

Đại não chậm chạp gửi lệnh: *Mau lên Thường Tiểu, mắng cậu ta, chế giễu cậu ta, cười nhạo, khinh bỉ cậu ta đi!* Nhưng sau khi hít vào thở ra, chưa kịp hành động, nhóc Jack lặng lẽ đi tới ‘Anh cả’ vô sỉ của mình, mở to mắt nhìn cô, điệu dàng non nớt lên án: “Sao gan anh nhỏ vậy?”

Ầm!

Thường Tiểu hóa đá ngay lập tức...

Quý Hiếu Đồng, Quý Hiếu Đồng, Quý Hiếu Đồng...

“Quý – Hiếu – Đồng!”

Quý Hiếu Đồng giả vờ vô tội mở to hai mắt, không để ý tới cô nữa, tùm tùm dặt tay Jack, xoay người: “Ngoan, anh cả mua kẹo cho em!!”

“Cậu bạn nhỏ có thể cùng anh trai đi xem ảnh mới chụp đấy~” Giọng nói của nhân viên rất nhiệt tình, chen vào đúng thời cơ thích hợp.

Trong phòng vang lên tiếng cười của người chơi sau khi thấy ảnh chụp.

Nhóc con xấu xa kéo Quý Hiếu Đồng chạy tới, Thường Tiểu tự nhủ với mình, *đang ở nơi công cộng, đừng tức giận lung tung, chớ chấp nhặt những kẻ nhát gan trơ trẽn.* Thế nhưng cũng rất tò mò, nhất thời xúc động mà quyết định đi xem, sau đó...

Thần kinh lại bị sét đánh!

Đây không phải cô, không phải cô!

Ở camera cao tốc, khuôn mặt cô vụn vụn biến thái, miệng há to, dữ tợn đáng sợ.

Còn tên kia, vẫn một bộ bình tĩnh không đếm xỉa tới, nhưng nhờ có gió thổi tóc rối bay bay, càng thêm phong độ.

...

Thật là tức chết đi được, hẳn là ông trời muốn cô tức chết...

“Anh cả, in ra đi!” Nhóc Jack xấu xa đề nghị.

“...” *Cậu dám!* Thường Tiểu la ó ngăn cản.

“Tôi lấy tấm này.” Người chơi ở trên xe ban nãy chỉ vào bức ảnh mà nói.

“...” Thường Tiểu cứng đờ một lúc lâu, bỗng dưng cảm thấy rất suy sụp, chỉ có thể ra vẻ lơ đãng, hung dữ giẫm lên chân Quý Hiếu Đồng, sau đó quay sang người chơi kia, hét ‘A’ một tiếng thật to, dùng tốc độ chạy cự li ngắn phóng ra ngoài.

Bố khi! Giờ thì đường ai nấy đi nhé!

Thật ra hai chữ duyên phận, được dùng để giải thích khi người ta đến khu vui chơi không nhiều.

Sau khi Thường Tiểu xoa đùi xong, không biết cái áo thun màu vàng của Jack bắt mắt thế nào mà đi hai vòng, lúc nào cũng đụng phải cặp đôi một lớn một nhỏ kia, ở đâu cũng thấy. Chẳng hạn như lúc cô chơi thuyền hải tặc, thấy anh và nhóc con đang đi ngựa gỗ.

Lúc cô chơi trượt chữ U, thì thấy anh và tên quý nhỏ kia đang đợi trò tách xoay.

Khi cô xếp hàng chơi trò cảm giác mạnh, trò Thám hiểm bầu trời, lại là lúc anh đưa cậu bé lên đu quay đứng...

Chậc, không phải cô nói đâu, nhưng nhát gan như Quý Hiếu Đồng thì đúng là thích hợp chơi mấy trò cỡ đấy thật, có điều không biết nếu là Dư Phi sẽ thế nào, lại nghĩ tới nụ cười bình tĩnh ngàn năm không đổi của anh...

Oài, không tưởng tượng nổi.

Thoáng có cảm giác mất mát. Mấy ngày nay, Dư Phi cũng không liên lạc với cô. Có điều, cô nghĩ, anh vốn cũng là người lãnh đạm...

Có lẽ, anh chỉ là quen có cô bên cạnh, có người chọc cười mà thôi...

Nghĩ đến Dư Phi là tâm trạng cô lại sa sút, ngậm kẹo mút, rảo thêm một vòng, tiếp tục đi dạo không mục đích khắp khu giải trí. Bỗng thấy thật vô nghĩa, đột nhiên chẳng có tinh thần chút nào, bèn tìm một chỗ ngồi xuống.

Mãi đến khi đặng sau òa lên tiếng khóc, mới hoàn hồn.

À, lại là Jack... Đương nhiên còn có tên chết tiệt Quý Hiếu Đồng kia nữa...

Bên giờ nhóc con đang chỉ vào trò tàu hải tặc cô vừa chơi ban nãy, òa ra khóc, hình như là bốn cữ soạn lại, đòi ‘Anh cả’ chơi cho nhóc xem, có điều có thể thấy rõ ràng người kia không chịu thỏa hiệp.

Chứ còn gì nữa, Thường Tiểu cau có nghĩ, trên đời đâu có nhiều đùl gái đẹp cho anh néo vậy đâu?

Thật ra Thường Tiểu là một người rất tốt bụng, thấy cậu nhóc khóc nức nở như vậy, đến là xót xa.

Quý Hiếu Đồng vẫn nghiêm mặt không chịu thỏa hiệp, cô lờm anh một cái, xoay người từ trên ghế, giơ cây kẹo mút vừa mới mua trong tay, gọi: “Này, Jack, qua đây.”

Khi con nít khóc thì cô thấy có vài loại. Loại thứ nhất là quyết tâm chỉ cần có người dỗ.

Loại thứ hai được dỗ sẽ càng khóc dữ hơn.

Loại thứ ba thì rất không có khí phách, hễ có người dỗ, dù là ai cũng sẽ nhào tới.

Đương nhiên tên nhóc kia thuộc loại thứ ba, vừa thấy cô, hình như cũng có chút ấn tượng, ùa ra chạy tới ôm cổ Thường Tiểu, khiến cô hơi lúng

túng. Thật ra thì cô cũng chỉ là người lạ thôi mà, nhìn thế nào cũng giống như...

Ôi... thôi được rồi, cô nhận... anh trai.

“Ngaon, nín đi, nín đi nào.” Thường Tiểu muốn kéo tay cậu bé ranhưng nhóc con lại ôm rất chặt, đành phải vỗ về: “Có muốn ăn kẹo không nè?”

Lúc này Quý Hiếu Đồng mới từ từ đi tới, nhìn cô, không đưa tay ôm Jack về, cũng chẳng nói tiếng nào. Như thể dùng một loại *kiếm khí* vô hình, đang tranh cao thấp với nhóc con kia.

Thường Tiểu bất ngờ phát hiện sức của nhóc con này sao mạnh quá, chỉ đành xoay người, bế cậu bé đứng dậy, trừng mắt nhìn Quý Hiếu Đồng. Cái người này, sao lại như một đứa bé lớn xác vậy, chẳng biết đồ dành gì cả.

“Anh cả hư!” Nhóc con vùi đầu vào gáy, chùi nước mũi vào cổ cô.

Nước mũi. = =~

Thường Tiểu đang tính có nên cởi áo ra quăng cho Quý Hiếu Đồng, bắt anh về giặt cho sạch không... Thôi vậy, cô mỉm cười: “Được rồi được rồi, anh cả hư, đừng khóc nữa, nha, chị đưa em đi chơi, được không?”

“Chơi cái kia! Chơi cái kia nhé!”

“Về nhà.” Quý Hiếu Đồng nói gọn lỏn.

“Òa òa...!” Nhóc con càng òa ra khóc nước nở.

Thằng bé này thật tùy hứng. Thường Tiểu 囡囡, cô chẳng có cách nào với lũ con nít cả, để ngăn nhóc con ngừng chùi mũi lên người mình, cô suy nghĩ một chút, nghiêm túc nhìn Quý Hiếu Đồng rồi nói: “Cái trò tàu hải tặc kia không dễ sợ lắm đâu, chỉ đu qua đu lại tí thôi!”

Thật ra nghĩ lại, tám mươi phần trăm là người nhà của nhóc tì này không rảnh, quãng cho Quý Hiếu Đồng trông. Anh chịu đưa nhóc tới khu vui chơi, tuy sợ mà vẫn lên tàu cao tốc, có lẽ bản thân anh cũng là người rất dạn dàng... Nghĩ vậy, Thường Tiểu cảm thấy oán hận trong lòng đã phai đi nhiều.

Thôi thì *hầu* bọn họ vậy.

Quý Hiếu Đồng nhìn cô, thật lâu sau, thấy nhóc tì vẫn khóc lóc không nín, hơi chần chừ. Sau đó dù có vẻ cứng ngắc, nhưng cuối cùng cũng thỏa hiệp, nói như đinh đóng cột với bé con: “Lần cuối đây.”

Ôi giờ, Thường Tiểu chặc lưỡi lấy làm bất ngờ, Jack nín khóc như làm ảo thuật vậy.

Thường Tiểu hay nghe bảo nước mắt phụ nữ là vũ khí, đang tự nghĩ có nên học hỏi Jack cái chiêu át chủ bài này không. Sau đó giao nhóc cho nhân viên trông giúp, cùng Quý Hiếu Đồng lên tàu hải tặc một lần nữa. Khi thắt dây an toàn rồi mới biết muốn đổi chỗ cũng muộn, vì thế Thường Tiểu hơi ngáp ngừng rồi nghiêm túc đề nghị: “Cậu có thể bám vào lan can này này, đừng có bám vào đùi tôi.”

“...” Anh trầm mặc một hồi, cau có ừ một tiếng, sau đó....

Lúc tàu vừa di chuyển, Thường Tiểu không nói gì nữa hai tay nhắm vào đùi của Quý Hiếu Đồng, cách quần mà vẫn hung dữ néo cho bằng được, ra tay không lưu tình!

A a, “Tôi sợ quá!” Thường Tiểu hét to, sợ chết người!

Dù sao thì... Máy chuyện báo thù gì đó, ra tay được thì phải làm ngay!

Chiều hôm đó, Thường Tiểu cứ thế mà đồng hành cùng Quý Hiếu Đồng và nhóc con kia.

Khu vui chơi mà không cần xếp hàng thì đúng là như thiên đường, chơi cái gì rất thỏa thích vui vẻ. Một chút rầu rĩ muộn phiền trong lòng Thường Tiểu đều trở thành hư không, không thể không nói, cô thích ngày hôm nay.

Jack chạy chơi một ngày, đã thấm mệt, nay đã quen thân với Thường Tiểu, cả buổi chiều đều tách khỏi anh cả mà loanh quanh bên cạnh cô mãi. Bây giờ mệt rồi, gục đầu vào vai cô ngủ.

Thời tiết vẫn còn hơi oi bức, Thường Tiểu cũng Jack đi được một chút là đầu đầy mồ hôi, nhưng khuôn mặt mỉm cười, cam tâm tình nguyện.

Trong ánh hoàng hôn, nắng chiều dịu dàng ấm áp bao lấy khu giải trí sau lưng, phủ lên khuôn mặt vốn rất thanh tú của cô một lớp ánh sáng màu vò

quýt, bên tai là tiếng rầm rĩ của một ngày chưa tắt nắng.

Đó là gò mà Quý Hiếu Đồng chưa bao giờ chú ý tới,... không kiềm được mà ngấm cô mãi, hơi ngấn ra, cảm thấy một dòng nước ấm áp tinh tế lững lờ từ từ xuất hiện trong lồng ngực. Mãi một lúc lâu, vẫn không thu tầm mắt về...

“Ôi... có Dư Phi ở đây thì hay quá.”

Cô gái đang chìm trong ráng chiều hoàng hôn, đột nhiên ngẩng đầu nhìn trời, cảm khái.

Anh lại ngấn ngơ... hơi hốt hoảng mà thu mắt về, cuối cùng bỗng cảm thấy nực cười, nghênh mắt đón nhận sự rục rờ cuối cùng của ánh chiều tà...

Đúng vậy, đã là người con gái của kẻ khác mất rồi.

3. Anh nói: “Tiểu cô nương, em thật tùy hứng.”

Cuối tuần, Thường Tiểu gọi điện cho ông anh đã ra riêng của mình, vừa đọc số tài khoản vừa khóc lóc thở than, cuối cùng xúc động về nhà.

Nhưng vừa về tới nhà thì Thường cô nương ai oán đến suýt tí ăn không ngon. Tiên cô liên hợp với cả nhà không nhìn cô, rõ ràng đang còn rất tức giận vì việc cô đi du lịch mà không báo.

Thường Tiểu thở dài rầu rĩ, lùa được mấy miếng cơm, về phòng làm xác chết.

Nằm được một chút thì lại nhớ Dư Phi. Nhớ đến việc mấy ngày nay anh không liên lạc, âm ức buồn bã đến khó chịu, đứng ngồi không yên.

Bỗng dưng một cảm giác hoảng hốt không rõ bất ngờ xuất hiện, như thể mới một giây trước thôi, cô đang cùng Dư Phi dạo trên con sóng biển ở hồ Biển Cỏ, cô còn rúc vào lòng anh... nhưng chỉ vừa chớp mắt, chẳng thấy bất cứ cái gì.

Nghĩ ngợi một hồi, đột nhiên hốc mắt hơi ướt, nhưng cuối cùng vẫn không có giọt nước mắt nào rơi.

Thứ bảy, Thường Tiểu muốn lấy điễm, vừa sáng sớm đã dọn dẹp khắp nhà. Khi chùi rửa toilet, bất giác soi gương, nhớ tới hình ảnh của mình trong mắt mẹ Dư, thở dài một hơi.

Sau đó xốc lại tinh thần, tiếp tục quét rác chùi bàn lau nhà, xong xuôi lại sắp xếp tủ sách, lôi bản thảo viết tay của quyển tiểu thuyết đầu tiên, ngồi một bên im lặng đọc...

Thường Tiểu đọc mà , không thể tưởng tượng nổi thời kì ngây ngô của mình ngày ấy, câu văn viết ra rất thảm thương... Mà tất nhiên, bây giờ cô viết cũng chẳng khác hơn bao nhiêu...

Mãi đến khi cô phát hiện có một tấm ảnh tập thể ố vàng được kẹp giữa máy tính xách tay...

Thật ra cô nhìn bức ảnh này không chỉ một lần. Thường Tiểu đứng ở giữa ngay hàng thứ hai của nữ. Còn Dư Phi xếp thứ tư từ trái sang trong hàng con trai, khoe miệng kia chính là nụ cười nhạt mà cô đã quá quen thuộc, nhưng ánh mắt anh không nhìn về ống kính.

Trước đây chưa từng phát hiện ra, bây giờ nhìn kĩ thì thấy, ánh mắt anh đang hướng về...

Về cô?

Anh đang nhìn cô?

... Anh đang nhìn cô.

Bỗng dưng hốc mắt cay cay, như vừa phát hiện ra một bí mật to lớn. Trước đây cô luôn cho rằng anh không để ý chụp ảnh, tưởng rằng tính anh vốn thế. Cô bắt đầu lao vào tìm những bức ảnh trước đây có thể có hai người, một tấm lại một tấm, số lượng không nhiều, nhưng lúc nào cũng như theo thói quen, anh lại đưa mắt về cô.

Anh đang nhìn cô.

Thế nên sức nhớ ra, thật ra cô chưa từng rủ anh chụp ảnh chung bao giờ, chưa lần nào.

Vành mắt ửng đỏ, đột nhiên nhận ra cô đang rất nhớ, rất nhớ anh...

Hít một hơi sâu, vọt mạnh tới giường chộp lấy điện thoại, nhấn dãy số cô đã thuộc lòng. Thế mà lúc điện thoại vừa được kết nối, đột nhiên cô nghĩ tới mẹ Dư, lập tức tắt điện thoại, bỗng lại ứa nước mắt.

“Dư Phi, chúng ta phải làm sao bây giờ...”

Khi Thường Tiểu vẫn đang tập trung rơi nước mắt thì bất ngờ có một tiếng thở dài: “Khóc tang à.”

Cô ngẩng đầu, không biết từ lúc nào, anh ba Thường Nhạc đang im lặng đứng dựa cửa. Thường Tiểu vừa quay sang anh, nước mắt như được khai thông, không thể nào kiềm nổi.

Thường Nhạc lại đứng một lúc nữa, đột nhiên lấy điện thoại ra gọi cho ai đó, quay sang Thường Tiểu nói, “Em nghe đi.” Rồi nói vào ống nghe: “Cậu định làm gì hả?”

Thường Tiểu chỉ cảm thấy da đầu tê rân rân, đột nhiên ý thức được gì đó, đứng bật dậy đẩy Thường Nhạc đi ra ngoài, thế nhưng anh vẫn đứng nghiêm, nhét di động vào tay cô nói: “Cuối cùng thì tụi em cũng phải đối mặt thôi.”

Thường Tiểu lắc đầu, chùi nước mắt, nào biết phải đối mặt thế ra sao.

Thường Nhạc chặc một tiếng, vỗ vào gáy cô, giọng nói rất tức giận: “Khóc lóc con khi, hồi nhỏ anh đã dạy em đàn hoàng lâm rồi mà!”

Thường Tiểu bị đánh đến lơ mơ, hai mắt đẫm nước nhìn anh ba, hơi dừng lại, bỗng giơ chân đạp anh một cú.

Lúc này Thường Nhạc mới thở hắt ra, cau mày nhét di động vào tay cô bằng được, sau đó vỗ nhẹ lên trán cô: “Chút nữa qua phòng anh dọn dẹp luôn đi.”

Sau đó từ phòng anh lại vang tiếng nhạc đến là đình tai nhức óc.

Thường Tiểu cầm di động, nhìn trạng thái đang gọi trên màn hình từ nãy đến giờ, hít mũi sục sịt, quyết định vẫn nên thông cảm với phí điện thoại của anh ba, từ từ đưa điện thoại lên tai.

Cô nhìn tên người nghe trên màn hình điện thoại: *Em rể*.

Cảm thấy có gì châm chích trong lòng, lại muốn đá Thường Nhạc thêm một cú.

“Haiz...”

Cô vừa mới nghe điện thoại, bỗng dưng Dư Phi lại khẽ thở dài.

Cô nghĩ có lẽ vì Dư Phi đang chờ ở đâu kia, thế nên đã nghe thấy tiếng thở của cô. Nhưng thở dài như thế là ý gì, không khỏi hơi tức giận, ghen ngào hỏi: “Anh thở dài gì đó?”

“... Em bất kể dù anh sẽ đau lòng?”

Giọng nói của anh vẫn nhàn nhạt như vậy, thậm chí vẫn không hề gợn sóng, thế mà lại kích thích nước mắt cô, trách móc nói: “Lúc này, anh đừng nói ngọt vậy nữa...”

“Lúc này là lúc nào?” Cuối cùng giọng nói của anh cũng có cảm xúc hơn, sau đó nghe anh nghiêm túc bảo: “Thường Tiểu, anh muốn gặp em.”

Cô chần chừ... sau đó hỏi: “Gặp, rồi sao nữa?”

“Anh nhớ em...” Anh thủ thỉ: “Lý do này không đủ sao?”

Đủ. Cô cố gắng chớp mắt, lau nước mắt, nói với anh: “Gặp ở chỗ cũ.”

Thật ra cô nói mà không hề suy nghĩ. Lúc nói ra đầu óc trống rỗng, sau đó lau nước mắt, mang giày ra ngoài.

Suy đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn mang di động theo.

Cô nghĩ lúc ra ngoài, nếu Thường Nhạc ngăn cản, cô sẽ dùng kỹ năng chống côn đồ, sẽ đập vào đầu anh. Thế nhưng Thường Nhạc vẫn không có lương tâm chơi game trong phòng.

Vậy thì, đi đâu đây?

Trong đầu nghĩ tới rất nhiều nơi, ví dụ như nơi này, nơi đó, nhưng sau đấy lại nghĩ, rốt cuộc cô đã thích anh từ bao giờ, rốt cuộc là từ lúc nào...

Cô hiểu lòng anh, nhà anh không xa nhà cô, có lẽ lúc cô vừa cúp điện thoại, hoặc sớm hơn, lúc anh nói muốn gặp cô thì đã chuẩn bị ra ngoài, đón cô ngay ở cửa.

Thế nên cô đã chuẩn bị xong, dưới nhà cô không phải *chỗ cũ* của cô và anh.

Dưới nhà anh mới đúng.

Nhưng hiện cô không muốn đến đó. Nghĩ tới nghĩ lui, đột nhiên nhớ tới trường thi nơi lần đầu tiên gặp nhau, mặt trời hôm đó, còn rực rỡ hơn hôm nay.

Thế nên vừa bước qua cổng sắt liền nhắm mắt mà chạy, chạy một mạch.

Đó là trường trung học số sáu, tụi học sinh vẫn đến trường như thường lệ. Phòng học được chọn làm địa điểm thi hôm đó, hẳn bây giờ đang được sử dụng. Cổng trường đóng kín, bác bảo vệ nhàn nhã lật báo trong phòng trực.

Cô thở hắt hắt, mồ hôi chảy dọc từ trán xuống, cổ áo ướt mem.

Thường Tiểu đi vòng vòng bên ngoài trường. Vì công trình đã cũ, tường bao không cao, cô tùy tiện tìm một chỗ nào đó rồi leo vào, sân trường vắng vẻ chẳng có ai, thi thoảng vọng tiếng đọc bài từ các lớp.

Sân thể dục sau trường, tụi học sinh đang có tiết thể dục, áp dụng vào cuộc sống.

Lúc đến sân đột nhiên thấy thật mơ hồ.

Tiếp đó là một tiếng trèo tường đáp đất vang lên đằng sau.

Cô quay đầu—

Dư Phi đang ở sau lưng.

Cô chưa bao giờ nhìn thấy bộ dạng đầu đầy mồ hôi của anh như thế cả.

Không xạ đầu, biết bao nhiêu năm, chưa từng thấy.

Nhưng bây giờ đầu anh đang bết mồ hôi, tóc hơi rối, chẳng biết sao lại còn có vẻ hốc hác, nhưng tinh thần và diện mạo vẫn rất khá, vẫn là khuôn mặt anh tuấn ấy. Sau đó phủi tay, lau qua loa vào hông, nhìn cô.

Một điều bất ngờ.

Không biết vì sao, Thường Tiểu nghĩ, gặp mặt như vậy mà chẳng có chút cảm giác vui mừng nào.

Nhưng trong lòng lại rất ấm áp.

Anh vẫn bình tĩnh đứng đối diện cô, hít thở lấy hơi, sau đó từ từ đến gần.

Anh nói: “Tiểu cô nương, em thật tùy hứng.”

Hốc mắt cô nóng lên, đáp: “Lão đáng ghét, anh chơi xấu.”

Bỗng dưng anh nở nụ cười: “Em nói xem, không biết thầy giáo đuổi em ra khỏi phòng thi ngày đó giờ còn hay không? Có lẽ sau này chúng ta có thể mời thầy đi uống chén rượu.”

Cô hơi khựng lại: “Cảnh còn người mất,” Sau đó giơ ngón tay ra đếm: “Cấp hai ba năm, cấp ba ba năm, đại học... Chúng ta biết nhau... ồ, đã bảy năm rồi.”

“Ừ.” Anh cười không đáp. Bước tới sóng vai bên cô một cách rất tự nhiên.

Sau đó cô cũng thông thả bước cùng anh.

Qua khúc cua, bỗng nhìn thấy một cậu nhóc và một cô bé đáng yêu đang chơi rượt đuổi, Thường Tiểu bùi ngùi: “Giờ nhìn tụi nó, thấy mình già quá rồi.”

Anh lại cười.

Cô dẩu miệng, nghe thấy tiếng dương cầm không biết từ đâu truyền tới, đột nhiên nói: “Dư Phi, anh đàn cho em nghe đi. Em muốn nghe Fate, nghe Hồ thiên nga, cả Serenade gì đó, khúc Meditation, Traumerei nữa. Anh học đi.”

Đột nhiên anh trầm mặc, sau đó dịu dàng quay sang cô: “Anh những tưởng cả đời này em sẽ không mở lời.” Chăm chú nhìn cô, anh nói: “Thường Tiểu, em chưa bao giờ yêu cầu anh gì cả.”

Vành mắt cô lại ươn ướt.

Dư Phi từ từ đến gần, đưa tay sờ tóc cô, sau đó dịu dàng xoa trên gò má, cô nói chuyện không đầu không đuôi: “Có mồ hôi...”

Anh cười khẽ. Đột nhiên từ đằng sau có tiếng hỏi ngờ vực: “Các em là?”

Thường Tiểu á một tiếng, vừa thấy giáo viên tới, vội vàng kéo Dư Phi bỏ chạy.

Tuy Dư Phi không kịp chuẩn bị, nhưng nhanh chóng chủ động, vượt lên trước, kéo cô chạy.

Trong lòng Thường Tiểu vừa hơi âm ức vừa cảm động.

“Dừng lại, các em đứng lại đó —!”

Có quý mới dừng, không biết vì sao Thường Tiểu cảm thấy rất vui, chạy theo sau Dư Phi mà thích thú vô cùng. Hai người nhanh chóng chạy tới trước tường bao. Dư Phi dừng lại, nâng cô lên, để cô dễ mượn lực trèo lên đầu tường, xoay người nhảy xuống.

Sau đó anh cũng lấy đà hai, ba bước để trèo lên, Thường Tiểu nhìn quần áo anh bị vừa làm bẩn, thật khác với hình tượng hăng ngày, đột nhiên hung hăng với tay đánh anh một cái, bỏ chạy.

Anh nói...

Cô chưa bao giờ yêu cầu anh điều gì.

Vậy ý anh rằng, anh đang đợi cô yêu cầu? Cô có thể không?

Lúc này chưa chạy được bao xa, cô dừng lại, xoay người nhìn anh, hít vào một hơi, đột nhiên về lại hiện thực, cô nói: “Dư Phi, dì không thích em.”

Dư Phi cười khê: “Vậy anh thích em, lý do này đủ chưa?”

Cô đứng đó, kinh ngạc nhìn anh. Rất lâu, rất lâu sau, vẫn không thể hoàn hồn.

4. Là Dư Phi nói thích con, là anh ấy nói chờ con, để con tin tưởng anh ấy.

Thường Tiểu những tưởng chỉ cần yêu là đủ, nhưng mà đến khi nhìn thấy mẹ Dư, cô biết mình đã sai.

Có điều lần này Dư Phi đứng ở bên, thế nên cô tự nhủ mình đừng sợ. Ấy mà, mẹ Dư đang khoanh tay đứng trước cửa nhà Thường Tiểu, lạnh lùng liếc cô, sao lại không sợ?

Thường Nhạc mở hai tay sang hai bên, nhún vai tỏ ra bất đắc dĩ, cũng không mở cửa.

Có điều cô không ngờ là, Tăng Doãn Kiều cũng có mặt, như thể vừa có một bí mật nào đó bị vạch trần, Thường Tiểu rất bất an.

“Cậu... vẫn chưa ra nước ngoài à?” Cô 囡囡 chọn cách bắt chuyện với Tiểu Kiều cô nương.

Không ai để ý tới lời cô.

Mẹ Dư không nói nhiều lời, thấy người, lập tức sai giày cao gót, chẳng may để ý tới những xung quanh, đi tới kéo tay Dư Phi. “Mẹ...”

Dư Phi đường đường là đàn ông con trai, không thể dùng sức với mẹ ruột mình, vốn cũng muốn nghe theo rời đi.

Nhưng chẳng biết Thường Tiểu bị đứt mất dây thần kinh nào, đột nhiên cầm tay Dư Phi giữ lại, không muốn anh đi mất.

Đương nhiên sức mẹ Dư không bằng cô, một đi hai ở, mẹ Dư tức đến mặt đỏ tía tai.

Thật ra Thường Tiểu dám thề trước dứa chuột rằng cô hoàn toàn không có ý đối đầu với mẹ Dư, nhưng tay lại tự động giữ chặt cổ tay Dư Phi, không giằng không kéo, chỉ là mãi không chịu buông. Mẹ Dư thấy giằng hết sức mà vẫn không thể kéo con trai mình nhích đi một tí.

Khóe miệng Dư Phi rõ ràng có vài ý cười.

Uông Trăn dồn sức, hung dữ quát Thường Tiểu: “Cô buông tay!”

Thường Tiểu thấy đối phương đang dẫn kéo, trong lòng giãy giụa...

“Tôi nói cô buông ra!!”

Thường Tiểu bị quát thê, tay lập tức buông lỏng. Uông Trăn trở tay không kịp, chân mang giày cao gót không vững, lao đảo ra sau.

“Mẹ.” Dư Phi cũng không đùa nữa, chạy vội lên, đỡ bà.

Uông Trăn cảm thấy xấu hổ trước mặt con trai như vậy, nhất thời không bình tĩnh được, tức giận đến đỏ mặt tía tai, giọng nói buồn bã, tỏ ra vô cùng đau khổ: “Mẹ ngậm đắng nuốt cay nuôi con trưởng thành, vậy mà hôm nay con vì một người ngoài, lại, lại...”

Khuôn mặt Dư Phi hoàn toàn không có ý cười, mày khẽ chau.

“Có phải con muốn giết quách mẹ đi mới hài lòng!?” Hiển nhiên Uông Trăn biết lời này là quá nặng, nhưng bà bất kể: “Bây giờ con theo mẹ hay vẫn tiếp tục hẹn hò với đứa nam không ra nam, nữ không ra nữ này! Há?”

Dư Phi nhếch môi, cuối cùng nhìn Thường Tiểu: “Anh đi trước.” Cũng không trực tiếp đáp lời Uông Trăn.

“Dư Phi...” Thường Tiểu ở sau gọi lớn, mấp máy môi, cô muốn nói, *em không cố ý.*

Không ngờ Dư Phi nghiêm mặt xoay người lại, như thể vẫn chưa điều chỉnh lại biểu cảm của mình, nghiêm túc đến đáng sợ, giọng điệu cũng lạnh lẽo

không chút tình cảm: “Anh biết rồi, em về trước đi.”

Thường Tiểu nhìn bóng dáng ba người họ rời đi, đột nhiên có một loại ảo giác...

Anh đi lần này, anh và cô, sẽ không thể trở về...

Mấy ngày sau, không phải Thường Tiểu không mất tinh thần. Tiên cô thường xuyên gọi điện thoại kiểm tra, trong điện thoại cô luôn cố cười nói vui vẻ, dù ai nghe được cũng cảm thấy cô đã thay đổi rất nhiều.

Dung Lan và Thiến Thiến luôn ở bên khuyên nhủ, nhưng Thường Tiểu nói chuyện với hai người, lúc nào cũng cố tỏ ra mạnh mẽ, cười nói hào phóng. Khuyên nhủ đạo lý gì, cô cũng gật đầu bảo đúng vô điều kiện, nhưng không biết là hiểu thật hay giả vờ, hoặc cũng có thể giả vờ không biết, lúc vừa xoa người, liền nép mình vào một góc yên tĩnh.

Khiến người khác nhìn mà đau lòng.

Thật ra, trong lòng bọn họ biết rõ, đã mấy ngày rồi Dư Phi không gọi điện.

Dung Lan và Thiến Thiến thật sự cũng chẳng có cách nào, chỉ dám lúc Tiên cô gọi điện tới, thủ thủ báo lại tình hình. Những chuyện còn lại, chỉ đành để tự hai mẹ con giải quyết.

Suốt hai tuần liền, Thường Tiểu đều về nhà, ngoan ngoãn đợi ở nhà, không đi đâu cả.

Dù là cả một nhà toàn đàn ông thiếu tinh tế cũng phát hiện ra cô đang không ổn, thường hỏi Thường Tiểu có muốn đi đâu chơi chẳng, nhưng vẫn một mực đáp không đi.

“Con có thật sự thích nó không?” Chủ nhật này, Tiên cô về nhà, sớm rền gió cuốn, hỏi phủ đầu cô đúng một câu.

Gần đây con gái không vui, không phải bà không biết, nhưng không cần một đám đàn ông trong nhà trái khuyến bảo phải thuyết phục như vậy.

Thậm chí Thường Tiểu không nghe rõ câu hỏi, cũng gật đầu theo phản xạ.

Tiên cô hừm một tiếng, “Được rồi, coi ngó lại người ngợm rồi đi theo mẹ.”

Thường Tiểu lơ mơ đi theo Tiên cô tới dưới nhà Dư Phi, bỗng dừng mắt trợn tròn, cảm thấy có cảm giác ớn lạnh truyền từ bàn chân lên đến lồng ngực, tim đập thình thịch dồn dập, quay đầu muốn rời đi.

Tiên cô giữ cô lại, quát: “Đồ vô dụng, mẹ dạy con sao hả!” Sau đó kéo cô lên lầu.

Thường Tiểu bị ép đi được hai bước, đương nhiên không dám dùng sức với mẹ, chỉ đành cắn răng. Lúc vào thang máy, Tiên cô nhìn nút, vẻ mặt nghiêm khắc ý bảo cô tự nhấn nút...

Thường Tiểu ngẫm nghĩ, cuối cùng nhấn vào tất cả các tầng...

Tiên cô sa sầm, hít sâu một hơi nhưng cũng không nói gì, chỉ nhìn thật sâu vào cô, vẫn không hiểu.

Thường Tiểu trầm mặc. Nhà của Dư Phi ở lầu chín, cô từng ra vào rất nhiều lần, thậm chí còn nhớ rõ sự phấn khích khi lần đầu tiên theo Dư Phi vào thang máy, tuy rằng không cách xa nhưng khu nhà cô là kiến trúc kiểu cũ, không có thang máy như thế này.

Nay thang máy cứ lên một tầng là lại ngừng, cô nhìn cửa thang máy đóng vào mở ra, đột nhiên trong lòng căng thẳng, không biết sao thấy hơi sợ hãi, cúi đầu lí nhí: “Mẹ... Chúng ta về đi. Không thì, con nấu cơm cho mẹ nhé?”

Tiên cô nhìn cô, thấy bà mãi vẫn không nói tiếng nào, đột nhiên thở dài, đưa tay vỗ nhẹ vào trán con gái: “Tiểu Tiểu, mẹ không có suy nghĩ sâu xa gì, lúc đặt tên này cho con, chỉ mong con hay cười, luôn vui tươi, sống hạnh phúc...”

Thường Tiểu nghe xong, mắt ươn ướt, nghĩ đến sự trốn tránh mấy ngày nay, khẽ cắn môi, đột nhiên gật đầu thật mạnh.

Lúc cửa nhà Dư Phi mở ra, lông mày thanh tú của mẹ Dư khẽ nhướng lên, cũng không mở cánh cửa sắt bên ngoài, cứ thế mà đứng trong cửa, khẽ bĩu môi, vì lần xích mích trước mà cố tình không nhìn Tiên cô: “A, là Thường Tiểu à, tới để bị sập cửa vào mặt sao, da mặt gì vậy, học ai không biết, dày thế.”

Thường Tiểu sượng trân, cách cửa sắt, đột nhiên cúi đầu một góc 90⁰, sau đó đứng thẳng, một bộ nghiêm trang đứng chờ hô lớn: “Con chào dì!”

Mẹ Dư giật mình, có lẽ cảm thấy hoang đường mà giật giật khoe miệng: “Chào cái gì mà chào, thấy hai mẹ con các người tới đòi nợ, tốt lành gì cho nổi?”

Tiên cô hít một hơi thật sâu, nhìn Thường Tiểu bên cạnh, nhẹ nhàng ngăn tay cô lại, đứng thẳng nhìn vào mẹ Dư, vào đề trực tiếp, giọng nói khá bình tĩnh: “Con gái nhà chúng tôi là một đứa rất ngoan, tính tình chịu khó, lanh lẹ thông minh. Tính ra thì cũng là sinh viên trường đại học danh tiếng, xấp xỉ tuổi với Dư Phi nhà chị, nếu chị có ý kiến gì về cách ăn mặc của nó, tôi sẽ về bảo nó học theo các bạn khác...”

“Học cái gì,” mẹ Dư cắt ngang, liếc Thường Tiểu một cái, sau đó lại cười cười: “Trị ngọn không trị được gốc, không phải con gái nhà bà là thế sao?” Sau đó bày ra bộ muốn đóng cửa.

Tiên cô bước lên, có ý muốn ngăn lại.

Thường Tiểu thấy bước chân Tiên cô có vẻ lão đảo, chau mày, cuối cùng Tiên cô cũng đứng vững, nói: “Chuyện tụi nhỏ, mấy người già chúng ta không nên nhúng tay vào, tội tình gì mà chị lại làm khó tụi nó?”

“Làm khó tụi nó?” Không biết mẹ Dư nghe lọt được bao nhiêu: “Con tôi từ nhỏ đến lớn đều rất nghe lời mẹ, bây giờ vì nó mà cãi lại ba lần bốn lượt, sao bà không nói với con gái cưng của mình đấy, nói nó đừng xúi giục làm khó con tôi? Còn nữa, lần trước là ai đẩy tôi ra đất hả? Nếu mà con tôi muốn cưới nó về nhà thật, thế thì tôi sẽ phải thấp thỏm lo lắng hằng ngày

sao? Tôi không cao bằng nó, sức cũng chẳng mạnh bằng, sao mà thắng nó nổi?”

“Con sẽ không...”

Tiên cô kéo Thường Tiểu lại: “Tôi dạy con gái, tuyệt đối sẽ không làm những chuyện bất hiếu hỗn láo như thế... Dù sao...” Bà cắn môi như muốn phản bác gì đó, nhưng nghĩ lại rồi cũng nuốt xuống.

“Dù sao cái gì? Hừ, ai biết được?” Mẹ Dư để ý, không chịu buông tha, xùy một tiếng giễu cợt: “Dù sao cũng là yêu đương thời đại học, mấy khi thành? Bây giờ tan sớm, tôi cũng khỏi cần nghe hai mẹ con các người tới nhà trách móc.”

“Con không có.” Đột nhiên Thường Tiểu nói chen vào.

Mẹ Dư bỗng cười nhạt: “Thường Tiểu, tôi đang nói chuyện với mẹ cô.” Trong lời nói có ý chỉ trích cô ‘Còn nhỏ mà chen vào người lớn đang nói chuyện’.

“Con không xúi giục Dư Phi làm khó dì.” Thường Tiểu mím chặt môi, nhấn mạnh một lần nữa.

“Nhưng tôi thấy đúng là có chuyện như vậy!”

“Là Dư Phi nói thích con!” Đột nhiên Thường Tiểu ngoan cố nói, 1m7, anh tuấn đứng đối diện mẹ Dư. “Là anh ấy nói muốn ở bên con, là anh ấy nói

chờ con...” Tâm trạng xúc động của cô bộc phát: “Là anh ấy nói để con tin tưởng anh ấy!”

Nói xong cô hít một hơi thật sâu, mắt ửng đỏ nhìn mẹ Dư, cả người cứng ngắt, sau đó hít hít mũi, cứng miệng nói: “Dì, nhờ dì nói với Dư Phi, trước khi anh ấy *giải quyết* dì xong, đừng tìm con nữa!”

Tiên cô dờ dẩn nhìn cô, có thể thấy đã bị con gái dọa sững.

Không biết ba Dư nhảy ra từ góc nào trong phòng, chẳng hay bộ dạng kia đã nghe được bao nhiêu, đứng sau mẹ Dư, dùng ánh mắt không thể hiểu nổi nhìn qua.

Thường Tiểu ép tay sát đùi, hùng hồn cúi chào một góc 90⁰ thật sâu: “Con chào bác trai!”

Sau đó giọng nói hoàn toàn không chịu sự khống chế của lồng ngực vang lên, cả hành lang đều nghe rất rõ: “Xin lỗi đã làm phiền!” Sau đó lại hít vào một hơi: “Dì có thể đóng cửa rồi, chào dì!”

Cuối cùng cô cứng ngắt xoay người, dồn hơi gọi một tiếng thật lớn: “Mẹ—!” Lệ ngập hốc mắt, giọng nói khó tránh cũng run rẩy nghẹn ngào, “Mình đi thôi!!”

Ơ kìa?

Tiên cô chả hiểu gì, cứ thế mà bị con gái kéo tới cửa thang máy. Đến khi bước vào thang máy, Thường Tiểu đứng bên ngoài cánh cửa đang từ từ đóng lại, gật đầu cứng ngắt, găng nặn ra nụ cười: “Mẹ, con đi thang bộ!!”

Sau đó Thường Tiểu xoay người xuống cầu thang, bắt đầu chạy xuống.

Đến khi Tiên cô sốt ruột ra khỏi thang, lúc vừa bước qua cổng, bà nhìn thấy bóng dáng thon dài của Thường Tiểu đang chạy như điên, giật mình, thấy sao mà thương quá.

5. Ngọt như mật.

Thường Tiểu không biết mình muốn đi đâu, cô cứ chạy như điên không mục đích trên đường.

Nước mắt nhiều thật nhiều, nhưng không thể chảy ra.

Vì mẹ cô nói, *chỉ mong con hay nở nụ cười, luôn vui tươi...*

Thế nhưng, tại sao tim cô lại đau thế này? Đau đến mức hít thở cũng trở nên khó khăn.

Cô không hiểu, tại sao khi con người trưởng thành, lại có nhiều phiền não như vậy.

Cô không hiểu, tại sao mẹ Dư không thích mình, chẳng qua cô chỉ không cẩn thận mà thích con trai của bà mà thôi.

Cô rất ngoan, rất nghe lời mẹ Dư mà.

Không biết đã chạy bao lâu, chạy đến mức cả người mềm nhũn, cô mới đau khổ ôm cột điện bên đường, muốn òa lên khóc thật to, nhưng huhu... vì cột điện rất bền...

Cô hít mũi, hai mắt ngập nước ngơ ngác nhìn dòng xe qua lại như thoi trước mặt, nhìn nhà cao chọc trời tầng tầng lớp lớp, đột nhiên cảm thấy mình thật cô đơn.

Trái tim đang lơ lửng ở đâu đó, kẹt cứng, không tìm thấy.

Điều duy nhất cô có thể làm, là cắn răng, hít một hơi, không cho nước mắt rơi.

Cứ thế Thường Tiểu đứng ngay trên phố xá đông đúc náo nhiệt, thở hỗn hển, mãi đến khi hơi thở về nhịp bình thường rồi mới nhìn khung cảnh lạ lẫm xung quanh, thấy khúc cua liền rẽ qua, thấy lần đi bộ liền băng qua đường... Bỗng nhiên phát hiện thành phố cô đã ở suốt hai mươi năm qua, thì ra lại lớn đến thế, so ra, cô nhỏ bé vậy đấy.

Nghĩ tới thì mũi lại cay cay. Trên người chẳng mang gì theo trừ di động, cô ngẩng đầu lên, nhìn bảng hiệu như đang châm biếm, ‘Ngọt như mật’, của quán nước nọ, nóng đầu, đi tới.

Là quán bán đồ giải khát. Bây giờ rõ ràng là cuối tháng mười, nhiều nơi đã vào thu, nhiệt độ giảm, thế mà thời tiết ở vùng duyên hải này lại cứ thất thường như vậy, lạnh được vài ngày thì lại nóng, như hôm nay, mặt trời rực rỡ trên cao, không biết sau đó có mưa không nữa, hay ông trời đang chế nhạo cô không phải nữ chính?

Thường Tiểu đi qua, vừa định vào thì không ngờ cái cửa tự động kia như bị kẹt ở đâu đó, không chịu nhúc nhích.

Khinh người à!

Cô kiên nhẫn đứng trước cửa chờ một chút, vẫn không phản ứng tẹo nào...

Rời đi, tiến gần, vẫn không ăn thua...

Vì thế cô hơi dùng sức tách cửa ra, vẫn vô tác dụng...

Thường Tiểu tui thân đến mức suýt nữa rơi nước mắt, *mn* chứ, nữ giống nam thì không vào được hả! Cô tức nghẹn một bụng, đứng ngây trước cửa, tiến lùi đều không được.

Cuối cùng nhân viên cũng cảm nhận được oán khí mãnh liệt của Thường Tiểu, không đến gần hoàn toàn, còn cách hai ba bước thì cửa kính như có linh tính... mở!

Thế mà lại mở!

Nhà đột gặp mưa đêm, khinh người à! Thường Tiểu hít một hơi thật sâu, ưỡn ngực hóp bụng ngẩng cao đầu bước qua người phục vụ. Coi như cô bị tui thân, nhưng có tui thân cũng phải thật oai! Mắt thấy người phục vụ kia đi tới đi lui trước cửa để kiểm tra, thế mà cái cửa kia chẳng bị kẹt lần nào...

Công nghệ *cmn* cao!

Có điều qua màn này, phiền muộn trong lòng ít nhiều cũng vơi bớt, nhìn thực đơn chọn mấy món ngọt bắt mắt, sau cùng cầm di động mở danh sách tìm người thanh toán, tìm tới tìm lui, nhấn vào dãy số của Quý Hiếu Đồng.

Có lẽ vì... không muốn để Thiến Thiến Dung Lan lo lắng. Thường Tiểu nghĩ vậy.

Có điều từ lần gặp nhau ở khu vui chơi hôm đó... quả thật hai người không liên lạc gì.

Điện thoại đổ chuông hồi lâu, lâu đến mức tận khi cô cho rằng tên kia đang quyết tâm không để ý tới mình nữa thì đột nhiên đầu kia bắt máy... Cô giật mình, bỗng dưng không biết phải nói gì, Quý Hiếu Đồng cũng không nói, hai người ôm điện thoại trầm mặc.

Chỉ là sự trầm mặc này không kéo dài quá lâu—

“Chuyện gì!” Đột nhiên tên kia quát tướng, giọng nói có mấy phần gắt gỏng.

Nhưng mà, chính nhờ cái giọng quát hung dữ này, khiến Thường Tiểu lấy lại tinh thần, à lên một tiếng, vào chủ đề: “Cậu... có tiền hay không?”

“Không có!” Sau đó anh lại nặng nề hừ một tiếng: “Có mẹ gì nói đi!”

“Tôi đang ở ‘Ngọt như mật’.”

“Mẹ kiếp!”

Thường Tiểu sững sốt, không biết mình đã nói gì khiến Quý Hiếu Đồng bực dọc như vậy, chỉ nghe anh nói: “Cậu *cm ở Ngọt như mật* thì liên quan *cm* gì tới tôi!”

Điện thoại đã bị cúp. Thường Tiểu sững sốt ba giây, lại... lại tủi thân.

Cơ mà chốc sau di động lại đổ chuông, Thường Tiểu ấn nút nghe theo phản xạ, giọng nói của Quý Hiếu Đồng ở đầu kia như thể chẻ tre: “Nói! Muốn bao nhiêu?”

“Gì cơ?” Lúc này đổi sang Thường Tiểu lọt trong sương mù.

“Tôi nói tiền đó!” Anh lại không kiên nhẫn mà quát: “Cậu muốn bao nhiêu?” Sau đó không đợi Thường Tiểu tiếp lời, anh lại nói: “Mượn một trả mười! Nếu không trả... *Hừ!* Nói cho cậu biết, cái mạng nhỏ của cậu coi như xong!”

“...” Thường Tiểu ở đầu kia sững sốt ba giây, một lúc sau... ‘*Phụt—*’

“Cười cái đầu cậu! Cười nữa thì mượn một trả hai mươi!”

“Còn cười nữa hả? Khi gió, ba mươi!”

Đến lúc anh quát tới bốn mươi, Thường Tiểu bắt đầu bật cười không kiềm được, càng cười, nước mắt càng không thể ngăn được mà rơi xuống. Cảm giác phức tạp quanh quẩn trong lòng này nào có thể nói ra dễ dàng, chỉ cảm thấy, trong một chiều như vậy, biết được người bạn như anh, nghe anh nói xằng xiên, cũng không tệ.

Chí ít... đã phân tán được sự chú ý của cô.

Quả thật Thường Tiểu đã lạc đường. Ít nhất đến khi người phục vụ viết địa chỉ của quán nước ‘Ngọt như mật’ xuống giấy đưa cô, đó là cái tên đường cô chưa từng nghe qua bao giờ.

Sau khi đợi cô báo lại địa chỉ cho Quý Hiếu Đồng, nhân viên vừa vặn mang kem lên, nhìn cô mỉm cười: “Bây giờ bạn gái mới tới à?” Tiếp theo nhìn li kem cô vừa múc một muỗng, lại cười: “Không có nhiều bạn nam thích ăn ngọt như cậu đâu.”

Bạn gái...

Bạn nam...

Thường Tiểu như bị hắt tồ nước đá vào người, từ đầu đến chân...

Há miệng thở dốc, đột nhiên chả còn khí thế tranh cãi. Có lẽ trong mắt mẹ Dư cũng thấy cô vậy đấy, gượng cười chống đỡ, không đáp lại, tiếp tục vùi đầu ăn hùng hục.

Ăn đến khi răng buốt cực kì, cảm giác rằng thời gian đã trôi qua khá lâu, lâu đến mức thi thoảng nhân viên kia đi ngang qua, nhìn cô bằng ánh mắt cảm thông, như thể cho rằng cô bị ‘bạn gái’ bỏ rơi.

Thường Tiểu làm như không thấy, chỉ là lâu lâu ngó sang di động rồi nhìn ra ngoài cửa sổ, chờ cái tên cách đây không lâu vẫn luôn đối chọi gay gắt với cô đến để trả tiền.

Ôi...

Mặt tiền của quán không nhỏ, lúc Thường Tiểu ăn đến mệt rồi tạm nghỉ một chút, ngẩng đầu nhìn một vòng quanh tiệm, phát hiện hầu hết đều là các cặp yêu đương... Đột nhiên cười khở, chẳng trách ban nãy người phục vụ hiểu lầm, sau đó cố gắng không để mình nhớ lại xung đột ban nãy với mẹ Dư...

Dù thế nào đi nữa, có phải cô đã dùng từ quá đáng rồi không? Không nên dùng từ ‘giải quyết’ mới đúng..

Có nên xin lỗi hay không?

Nhưng mà, cô cũng không hối hận, bởi vì trong lòng cô, Tiên cô là một diễn viên hăng hái trên sân khấu. Chứ không thể như thế, vì muốn nói giúp con gái mà ngay cả công cũng không được vào.

Khiến người ta cảm thấy thật đau lòng.

Lại ngồi nghĩ vẫn vơ một hồi, khóe mắt thoáng thấy có chiếc taxi dừng trước cửa, Thường Tiểu vừa mới đoán thầm trong bụng không biết có phải Quý Hiếu Đồng không thì thấy anh bước ra từ ghế trước, đứng lại một chập.

Hôm nay anh đeo cặp kính râm trông bánh cực kì, dưới mặt trời, mái tóc xoăn không chịu vào nếp bay bay, nhìn từ xa, các đường nét trên mặt vẫn

như khối lập thể xuất chúng tựa ngày trước.

Chỉ đứng đó thôi mà khiến bao nhiêu người qua đường quay đầu rồi rít.

Đúng là khuôn mặt trêu hoa gheo nguyệt, Thường Tiểu thở dài.

Thấy anh nhìn quanh, cuối cùng ánh mắt cũng dừng lại ở bảng hiệu bên trên, nhú mày, sai bước đi tới.

Sau đó...

‘Rầm!’

Bi kịch xảy ra...

Đầu của hoàng tử lai đập vào cửa kính, cặp kính râm lệch sang một bên trông rất buồn cười, sau đó cả người anh cứng đờ ra.

Thường Tiểu hơi há hốc, không phát ra tiếng...

o(ノ □ ヽ)o

Thật ra Thường Tiểu rất kinh nghiệm trong chuyện này, đây không phải vấn đề bị thương hay không, mà là vấn đề mặt mũi!

Nhìn các đôi các cặp đang ngồi, kẻ che miệng cười trộm, người vẫn chưa hoàn hồn, thật đúng là... xấu hổ thay anh. May mà lúc này cô không bị đập

vào cửa, nhất thời cảm thấy ông trời vẫn còn thương mình lắm.

Quý Hiếu Đồng cay cú tháo kính xuống, lúc này mới nhìn rõ cái cửa kính được lau đến sáng trưng, tức đến phát run. Thấy anh xoay người trừng mắt những người qua đường đang cười trộm sau lưng, bỗng quay lại đá vào cái cửa thủy tinh một cái cho xả giận. Nhưng cô lại được chứng kiến thảm kịch ban nãy lần thứ hai, cái cửa kia bị đá cho một cú, như thể không phục mà đối nghịch với anh, vẫn chẳng chịu nhúc nhích.

Vì thế Quý Hiếu Đồng tức nghẹn một bụng, đứng ở cửa một hồi, và nó vẫn không phản ứng...

Dưới mặt trời chói chang, anh lùi ra sau một bước, đi tới gần, vẫn vô tác dụng...

Cuối cùng anh khẽ cắn môi, đột nhiên vò đầu, quát: “Thường Tiểu, cậu lăn ra đây cho tôi... Đm!” Lúc này cửa kính bất thành linh tự động mở ra, nhân viên phục vụ tươi cười đi tới chào anh, rõ ràng là vẫn còn cách những mấy bước chân cơ mà... Hiển nhiên chuyện này đã khiến lửa giận của Quý Hiếu Đồng ngút trời, vung kính mà quát: “Cái cửa nát gì thế này? Soái quá nên không cho vào phải không!”

Giọng nói truyền từ cửa kính vào trong, tất cả mọi người đều . Tất cả đều tò mò nhìn đông ngó tây, muốn xem mặt nữ chính trong truyền thuyết một chút.

Thường Tiểu ôm bụng cười đến không thở nổi, cười đến mức trong miệng đều là mùi kem vani, sau đó đập bàn rầm rầm, lúc ngẩng đầu thì không biết Quý Hiếu Đồng đã vào từ lúc nào, mặt xanh mét trừng mắt nhìn cô.

Đến khi hai tầm mắt đối nhau, anh không quan tâm phong cách có tao nhã hay không, đây có phải thánh địa yêu đương hay không, hét lên: “Đừng có ồn nữa! Cậu xem cậu chọn cái chỗ chết tiệt gì thế hả!”

Thường Tiểu ngẩng đầu nhìn anh, lại quay sang đám người xung quanh về mặt rất [\[1\]](#), cố ép mình phải biết kiềm chế một chút, sau đó đứng dậy kéo ghế giúp, vỗ vai, ý bảo anh ngồi xuống.

Quý Hiếu Đồng hít thở sâu mấy lần, sau đó hung hăng quăng cặp kính lên bàn! Cay cú đặt mông ngồi xuống, sau đó bắt chéo chân, trừng cô.

Thường Tiểu lại mím môi cười, ngẫm lại thì đúng là kì lạ, tuy rằng tính cô như con trai nhưng lại không thân với nhiều bạn nam lắm, thi thoảng lại nghĩ có thể vì quan hệ với Dư Phi mà ra. Thế nên, trong một thời gian rất dài, Dư Phi cứ chiếm lấy vị trí ‘anh em kết nghĩa’ của cô.

Chỉ là, ở cạnh Dư Phi thì cũng có lúc không được tự nhiên, còn với Quý Hiếu Đồng, tuy rằng có cãi nhau, nhưng quen biết lâu, tâm tình đã được buông lỏng đi nhiều.

Có lẽ vì cây ngay không sợ chết đứng, hoàn toàn không nghĩ tới suy nghĩ của người khác.

“Muốn ăn gì?” Thường Tiểu lật thực đơn: “Ăn đá bào đi này.” Hạ nhiệt.

Anh lại trừng cô một cái, nhìn chiến trường tàn dư trên bàn, giành lấy thực đơn trong tay cô: “Vì sao cậu ăn kem tươi mà tôi phải ăn đá bào hả?”

Sau đó đưa tay ngoắc phục vụ, lại thấy nhân viên chào mình ban nãy vẫn đang loanh quanh ở cửa kính thăm dò khả năng cảm ứng của cửa, được gọi, vội vàng lấy một li nước đá trên quầy rồi chạy rới.

“Phải sửa cái cửa nát kia càng sớm càng tốt!”

“Á...” Người phục vụ hơi , đặt li nước đá xuống rồi cười: “Cái cửa của tiệm hôm nay hơi lạ... Có điều xin hãy thông cảm, tôi cam đoan sẽ không xảy ra chuyện tương tự nữa đâu.”

“Hừ!” Quý Hiếu Đồng hừ một tiếng xem thường, xem thực đơn: “Này, này, này, này, cái này nữa! Mau dọn bàn đi, nhanh lên!”

Nhân viên phục vụ nhìn anh, rồi lại quay sang Thường Tiểu, như muốn nói gì, nhìn anh lần nữa mới gật gật đầu: “Vâng.”

“Nhân viên này sao lại kì cục thế.”

Thường Tiểu nhếch miệng cười: “Tôi biết lí do đó.”

Quý Hiếu Đồng ngả ra sau dựa vào ghế: “Cậu câm đi, đừng làm phiền tôi.” Tay bưng li nước hớp một ngụm.

Thường Tiểu lờm anh một cái, quyết định *giáng sét phóng hỏa*, “Vì mấy món cậu vừa chọn, ban nãy tôi cũng chọn qua một lần hết rồi. Sau đó cô ta phát hiện trong ‘các bạn nam’ thích ăn ngọt, cậu là người thứ hai. Cuối cùng là...” Cô khẽ nhún vai: “Anh ta nghĩ cậu là ‘bạn gái’ tôi.”

“Phụt—”

Một miệng nước đá theo đó mà phun ra – Thường Tiểu nhảy mạnh ra sau, đứng phắt dậy, phúi phúi quần áo không thể may mắn thoát khỏi, quát: “Quý Hiếu Đồng, cậu không có chiêu nào khác sao? Tôi đứng ở đâu cậu phun ở đó hả!” Sau đó lại nhìn số đồ ngọt trên bàn: “Đm! Tất cả đều không thể ăn được nữa rồi!”

Quý Hiếu Đồng ho khan hai tiếng để hít thở lại bình thường: “Mn, cậu không thể không làm tôi sặc được à?” Sau đó cúi đầu: “Đm! Đúng là không thể ăn được nữa rồi!”

Sau đó ngẩng đầu trừng cô, hai người nhìn nhau mấy lần, giật mình, bỗng như cảm thấy thần giao cách cảm, đột nhiên đều mở miệng phì cười.

Nụ cười của Quý Hiếu Đồng như mặt trời vừa rạng, rất đẹp, đôi mắt cong cong, lông mi vừa dày vừa dài, cực kì mê người.

Yêu cái đẹp là bản năng, Thường Tiểu không kiềm được mà lại nhìn thêm lần nữa, thầm nghĩ lực sát thương không nhỏ, vội vàng đánh mắt sang nơi khác, kiềm chế ngồi xuống. Lại nhìn mặt bàn, một đồng hỗn độn, hừ một tiếng: “May mà lần này tôi đã có kinh nghiệm, tay chân nhanh nhẹn.” Sau đó lại chân thành bảo: “Mà tôi phát hiện ra, cậu cười lên trông rất đẹp.”

Quý Hiếu Đồng hơi khựng lại, có vẻ như đang dành thời gian cân nhắc ý tứ của cô, gò má đột nhiên ửng màu hồng khả nghi, thế nhưng lại cười giễu: “Tôi không cười cũng đẹp.”

“Ừ,” Thường Tiểu rất thành thật: “Đúng vậy thật.”

“...” Quý Hiếu Đồng không khỏi xấu hổ, đột nhiên đưa tay vỗ vào gáy cô:
“Cậu không muốn sống nữa hả!”

“...”

Thường Tiểu bị đánh mà ngờ ngác, cơn tức dâng lên, vốn nắm tay đấm tính trả thù, nhưng đến khi nhìn qua Quý Hiếu Đồng đang bày ra vẻ nhăn nhó không vui, bỗng có cảm giác quen thuộc đến kì lạ. Đột nhiên nhớ tới tên thẹn thùng đứng dưới lầu nào đó, cũng vẻ mặt như thế...

Sao da mặt mỏng thế, làn trước hôn cô một tí mà cũng đỏ mặt tía tai, thảo nào dám bẹn bè chí cốt đều bảo anh ngây thơ lắm.

Châm chước chút vậy, thấy anh lặn lội đường xa tới đây trả tiền giúp cho, cô quyết định tha cho anh một lần, nhưng mà...

Thường Tiểu vẫn không chịu quên, tỏ ra hung dữ, cố tình siết nắm đấm trước mặt anh, tuy không tạo ra tiếng xương khớp vang rảng rắc thế nhưng cũng đủ uy hiếp tạm thời, tránh để anh tưởng cô là đồ dễ bắt nạt.

Quý Hiếu Đồng tỏ ra rất coi thường.

Kem nhanh chóng được mang lên. Khẩu vị của Quý Hiếu Đồng giống cô cực kì, xắn một muỗng lớn, không để ý gì nữa, cho hết vào miệng. Thường Tiểu ăn hơi no, tùy tiện ợ một tiếng, không phải dứa thì là đậu đỏ, thôi thì dừng lại nhìn Quý Hiếu Đồng ăn.

Da của tên này cũng đẹp quá chừng, Thường Tiểu hơi cay cú.

Quý Hiếu Đồng cố tình vờ như không để ý đến ánh mắt cô, nhưng trong ánh mắt hơi dao động. Mùa hè và kem, đã xoa dịu đi phiền muộn trong cô ít nhiều, thế nhưng khi chuông di động vang lên...

Lại khiến tâm trạng Thường Tiểu, khó khăn lắm mới trở về bình thường, nay trong khoảnh khắc lại rớt xuống mức thấp nhất.

PHẦN VI

[Nguyên]

1. Cả thế giới này có thể không tin cô, nhưng chỉ có anh là không được.

Đột nhiên Thường Tiểu không muốn nghe giọng nói của Dư Phi, hô hấp nặng nề, nhìn di động mà ngơ ngác đến gần người.

Bao lâu rồi nhỉ? Lâu đến mức... cô gần như... tuyệt vọng.

Quý Hiếu Đồng cũng nhận ra sự thay đổi tâm trạng của cô, ngừng lại nhìn cô, bình tĩnh nhắc nhở: “Điện thoại.”

Ánh mắt Thường Tiểu như muốn van nài giúp đỡ nhìn anh, vành mắt ươn ướt, cô sợ... sợ rằng khi mình bắt điện thoại sẽ không nhận được mà òa khóc... Vì sao yêu thương không thể là một việc đơn giản của chỉ riêng hai người?

Vì sao cô đi về phía anh, còn phải vượt mọi chông gai, trèo núi tuyết, diệt rồng dữ?

Vì quá lâu không bắt nên điện thoại lại ngưng, chốc sau, tiếng chuông dai dẳng lại tiếp tục vang lên.

Nghĩ đến ngày hôm nay, vì tình yêu mà cô lại giãy dựa vô nghĩa thế này, cười cay đắng, thế nhưng vẫn ấn nút nghe.

“Hiện em đang ở đâu?”

Quả nhiên... bây giờ nghe giọng nói của anh là mũi cô cay cay, trực giác muốn trốn tránh. Thường Tiểu trầm mặc một hồi, nhưng lại không biết nói gì.

“Hôm nay em đến nhà anh, đúng không?” Dư Phi không cố ý hỏi tới cùng, nhưng cũng theo đó mà đổi đề tài.

Tim Thường Tiểu đập dồn, hơi chần chừ: “...Vâng.” Vì sao... anh không hỏi mấy ngày qua cô có ổn không...

“Mẹ anh đã nói gì?”

“... Không nói gì cả.”

“Ừ.” Giọng nói của Dư Phi có vẻ rất bình tĩnh. “Vậy em đã nói gì?”

Đối mặt với sự bình tĩnh của anh, đột nhiên Thường Tiểu cảm thấy sợ hãi. Anh chẳng bao giờ nổi giận, lúc nào cũng tỏ ra thờ ơ điềm tĩnh, thế nên trong thế giới của hai người, cô luôn là người mất lí trí trước...

Sự chênh lệch trong cách kiểm soát cảm xúc này, khi nghĩ lại, cứ cảm thấy... hơi sợ...

“Em nói, em nói...” Thường Tiểu cảm thấy cổ họng khô khốc, đầu óc lộn xộn, mãi vẫn không thể chắp vá thành một câu hoàn chỉnh. Cô hoàn toàn không biết làm sao để nói lại chuyện này cho anh, cũng không biết phải giải thích tâm trạng của cô lúc đó thế nào. Trầm mặc hồi lâu, biết rõ anh vẫn đang đợi câu trả lời của mình, cuối cùng nuốt toàn bộ chua xót xuống, bảo: “Em... không muốn nhắc lại.”

Câu trả lời này nằm trong dự liệu của anh, anh vẫn tỏ ra bình tĩnh như trước, nói một câu như thể đã chuẩn bị từ lâu: “Em không thể luôn trốn tránh.”

Giọng nói ấy rất nhẹ, nhưng như từng quyền từng quyền đánh vào lòng cô, chẳng nói nên lời, anh lại tiếp: “Chúng ta nên nói chuyện một chút.”

Nói chuyện một chút? Thường Tiểu chờ dẫn nghe anh nói: “Nói chuyện gì?”

“Ba anh bảo, em dùng từ hơi quá đáng.” Giọng nói của Dư Phi đột nhiên có chút mỏi mệt, cũng không vòng vo: “Khoảng thời gian này mẹ anh hơi nóng tính, em đi tìm bà, chắc chắn là như đổ dầu vào lửa...”

Thế nên, hãy cứ mặc hai người dần nguội lạnh sao? Bỗng Thường Tiểu lại có cảm giác kích động muốn cười. Cảm xúc dồn nén hồi lâu, nay trong sự bình tĩnh và mệt mỏi của anh, phòng tuyến bất ngờ sụp đổ hoàn toàn. Cô kéo khóe miệng theo bản năng, nhưng nước mắt lại rơi lã chã, tranh cãi: “Em không đổ dầu vào lửa...”

“Anh không trách em...”

“...” Đối diện với giọng điệu bình thản của anh, Thường Tiểu khẽ hừ một tiếng, hít thật sâu: “VẬY anh trách ai?”

“...” Dư Phi hơi trầm mặc, “Bây giờ em còn muốn tranh hơn thua với anh sao?” Giọng nói của anh cũng mất đi cảm giác dịu dàng ấm áp ngày trước, là một loại lãnh đạm lạnh nhạt, “Thường Tiểu, đó là mẹ anh, nếu có khả năng, sau này cũng sẽ là mẹ em...”

Thường Tiểu nhận ra, trong giọng nói của anh, có một sự trách cứ mơ hồ, trách cô không hiểu chuyện.

Ba chữ *có khả năng* này, vốn cũng bao hàm *có thể không có khả năng*...

Cũng không biết có phải vì ban nãy uống đồ lạnh, ăn kem không mà đột nhiên Thường Tiểu cảm thấy dạ dày co rút, đau kinh khủng.

Cô cắn chặt môi dưới, dùng sức lau nước mắt, mãi đến khi gò má đau rát như lửa đốt.

Nhưng chút xíu này cũng chẳng bằng nỗi đau quặn thắt trong tim.

Đột nhiên Quý Hiểu Đồng giữ chặt cánh tay đang tự làm đau mình của cô, hai mắt Thường Tiểu đắm lệ nhìn anh, nhưng lại không có sức rút về. Cô chỉ có thể dồn hết sức của mình để hô hấp, cố gắng kiềm chế cơn đau liên tục kia, thần thờ lên tiếng: “Có lẽ mẹ anh nói rất đúng, tình cảm thời đại học khó mà thành.”

“Thường Tiểu, bây giờ anh không muốn nghe những lời dối hờn như vậy.”

Thường Tiểu không biết vì sao, giọng nói của anh ngày trước dịu dàng ấm áp là vậy, sao bây giờ lại thấy lạnh lẽo đến thế.

Nghe anh lạnh lùng nói: “Đi xin lỗi. Anh đi với em.”

“...” Thường Tiểu không kiềm được mà òa ra một tiếng nức nở. Không biết vì sao mọi tủi thân uất ức hôm nay đều không bằng những lời này của anh. Rõ ràng cô cũng từng nghĩ về chuyện này, cũng cảm thấy mình đã dùng từ không đúng, thế nhưng khi đến miệng, cô nói: “Em không...”

“Thường Tiểu.” Dư Phi hơi lên giọng, như thể vẫn không vì tiếng khóc của cô mà mềm lòng: “Trước đây em không thế.”

“Dư Phi...”

“Đi xin lỗi.”

“Dư... Phi...”

Thường Tiểu bỗng cảm thấy quá sức chịu đựng, cả người giật nảy, như bị kẻ khác quất vào. Cả thế giới có thể hiểu lầm cô, có thể không hiểu cô, nhưng anh là Dư Phi, là Dư Phi đã quen biết cô suốt bao nhiêu năm tháng, là Dư Phi đã nói đang đợi cô, muốn cô tin tưởng anh!

Nước mắt làm nhòe hết quang cảnh xung quanh. Cô lặng lẽ rơi nước mắt, tay cầm điện thoại thật chắc, như đang giữ chặt cọng rơm cứu mạng...

“Phải không, trước khi anh ‘giải quyết’ mẹ mình rồi, thì không được đến tìm em?” Giọng nói Dư Phi nhàn nhạt, nhưng khi cô nghe, lại như gió rét trong trời đông lạnh giá, thổi quật đến đau lòng.

Nước mắt, không thể kiềm được mà tuôn trào.

“Phải hay không?”

Giọng nói của Dư Phi lại một lần nữa đánh vào lòng cô.

Quý Hiếu Đồng không nói một lời mà giật lấy di động của cô, nhấn nút tắt, sau đó đẩy li kem đến trước mặt cô, nói gọn lỏn: “Ăn!”

Thường Tiểu nước mắt lăn chã nhìn di động Quý Hiếu Đồng đang cầm, trong lòng chỉ có một ý nghĩ: *Chia tay...*

Cô vô thức múc một muỗng đưa vào miệng. Có lẽ vì lẫn nước mắt nên hơi đắng đắng, mặn mặn – Thế nhưng, anh cũng không gọi tới nữa...

Cô ăn được hai muỗng, đẩy li kem về phía của anh, hít hít mũi, lau nước mắt, nhỏ nhẹ nặn ra hai chữ, “Cám ơn.”

Say đó đưa tay đặt lên dạ dày đang co rút, nhìn anh, “Bây giờ đi xem phim với tôi nhé, được không?”

Ừ... Bây giờ cô đang rất muốn xem phim kinh dị...

Những người biết Quý Hiếu Đồng sẽ bảo rằng, anh là một kẻ *thần kinh thô*.

Thần kinh thô cũng có chỗ tốt. Bọn họ chỉ biết đúng một việc, sẽ dễ tập trung làm chuyện đó hơn những người khác. Lại thêm chỉ số thông minh và tế bào vận động được di truyền từ cha mẹ, thành tích học tập lẫn thể dục thể thao của Quý Hiếu Đồng đều rất khá. Đã vậy nhờ gien nên được phú cho khuôn mặt tuấn tú hơn người, thế nên cái sự nổi bật này, khiến mọi hành động của anh dễ mang tới hình tượng *nhân vật làm mưa làm gió, oai phong chói lọi*.

Kết quả là, từ khi anh bắt đầu hiểu chuyện, thường xuyên trở thành tâm điểm trong các cuộc trò chuyện của đám con gái. Đôi khi chẳng biết vì sao lại trở thành trung tâm của cuộc tranh cãi, thi thoảng còn bị mang tiếng là kẻ tàn nhẫn, không có lương tâm. Thế nên ở đây xin nói tới ưu điểm thứ hai của người *thần kinh thô*, chính là, có đủ mọi nhận xét ý kiến, nhưng anh đều không để trong lòng, mặc người khác nói thế nào thì nói.

Mà bên cạnh đó, anh cũng không thể nào hiểu được trái tim mỏng manh trong suốt như pha lê, nhạy cảm rụt rè nhút nhát ấp ôm tình hoài gì gì đó của đám con gái. Lúc từ chối lời tỏ tình của người ta, thường rất gọn gàng dứt khoát, không để tâm đến tình cảm thể diện của đối phương nên trong mắt người khác, anh từ từ trở thành người có yêu cầu rất cao, tiêu chuẩn chọn bạn gái rất khắc nghiệt.

Tùy tiện lướt web trường đọc tin đồn về tiêu chuẩn bạn gái của anh, các mục được liệt ra hầu như đã đạt đến mức độ hà khắc.

Nhưng mà hiển nhiên, cái anh gọi là thoải mái, cái gọi là khắc, sau khi gặp *thần kinh thô* Thường Tiểu, thì hoàn toàn chấm dứt. Có trời mới biết vì sao, anh lại bắt đầu có thói quen nghĩ tới cô.

Lí trí bảo rằng phải hoàn toàn thoát khỏi tình trạng không ổn này, nhưng anh vẫn không thể nào từ chối con người *thần kinh thô* ấy, đối mặt với tình cảm thì quá nhạy cảm đến mức làm rối tinh rối mù, bộ dạng lại chẳng giống con gái chút nào nữa chứ. Thế nhưng ban nãy thấy cô đau lòng, lại có cảm giác thôi thúc muốn lau những giọt nước mắt ấy đi.

Thế nên, Quý Hiếu Đồng cảm thấy tám phần mười là anh điên mất rồi.

Anh thở dài một hơi, cảm giác không biết phải làm sao, đành cam chịu số phận. Dưới ánh mặt trời chói chang, theo cô chuyển từ tàu điện ngầm rồi lên xe buýt, long đong vất vả mệt mỏi đứng trước rạp chiếu phim. Vốn muốn nói rằng cứ tùy tiện xem đại một bộ phim nào đó để thư giãn là xong, vậy mà cô lại cau mày, không đầu không đuôi nói thôi bỏ đi.

Chiều hôm đó, anh như tên ngốc, cứ cùng cô đi khắp nơi. Sau đó, anh cảm thấy bản thân mình, cả đời không có cách nào nhờ cậy được cô nàng tomboy tên Thường Tiểu này.

Thường Tiểu từ nhỏ là một người thích chạy mạnh. Về trường, lại tập chạy bộ mỗi sớm, chăm chỉ lên lớp, một mình vào thư viện tự học, sau đó một mình ăn cơm, một mình viết tiểu thuyết.

Tuy cũng có khó chịu, tuy đôi khi vẫn không tự giác mà kiểm tra di động, tuy vẫn đang chờ điện thoại của ai đó, nhưng tất cả những điều ấy đều không ảnh hưởng tới cô nữa. Cô phải học cách trở nên mạnh mẽ.

Sau đó lại là một trận mưa thu bất ngờ, tan hoang cả thành phố. Không khí ẩm ướt khiến sự ẩm áp mấy ngày trước đây như một giấc mộng.

Thường Tiểu cũng chẳng cảm thấy bất ngờ gì, dù sao cũng đã sang tháng mười một, vài thành phố ở miền Bắc đã vào đông sớm rồi kìa. Thế nên tranh thủ góp nhặt những ngày đẹp trời thế này, cô cảm thấy rất thỏa mãn.

Cuối cũng sang thu.

Thường Tiểu tâm huyết sục sôi, quyết định một mình quét dọn trong ngoài phòng ký túc xá thật sạch, sau đó nhìn ngăn tủ áo thun ngăn tay không phát huy hết công dụng, cực kì hiền lương thực đức mà lôi tất cả ra để phân loại theo màu sắc, xếp đúng tiêu chuẩn, cất vào hộp đồ.

“Ấy!” Dung Lan vừa ăn mì, vừa xem phim Mỹ trên máy tính, nói: “Thường cô nương, giúp tớ nữa.”

“Ừ.”

“Còn tớ nữa, cảm ơn!” Thiển Thiển đang nghe điện thoại cũng ngừng đầu lên, kêu réo.

“Được.”

Dung Lan thối mì, đột nhiên hừ lạnh một tiếng, đùa: “Ai mà cướp Thường Tiểu của tớ, tớ diệt người đó.”

Thiến Thiến cắt ngang: “Cút đi, ăn mì của cậu kìa!” Sau đó che ống nghe, nhìn cô cảm khái: “Nếu Tiểu Tiểu là nam thì tốt, tớ nhất định sẽ gả cho cậu, chồng yêu dấu hời.”

Thường Tiểu xoa mũi: “Tớ không làm con trai đâu.”

Thiến Thiến thở dài xem nhẹ: “VẬY nói xem nếu tớ là nam thì tốt biết bao, tớ nhất định sẽ cưới cậu, vợ yêu dấu à.”

Thường Tiểu mím môi cười, không biết sao, nhìn qua trông thật hiền.

Chặc chặc, Thiến Thiến không biết sao lại thấy mấy phần nữ tính, quát lớn vào ống nghe: “Anh xem Thường Tiểu nhà người ta kìa, xử lí mọi chuyện gọn gàng dứt khoát, dáng dấp lại cao lớn anh tuấn, vừa làm bảo mẫu lại kiêm bảo vệ, vừa làm chú rể cũng đảm nhiệm được cô dâu, sau này vừa làm ba lại có thể thành mẹ. Anh tự kiểm điểm lại đi!”

Cả phòng cười rộ lên. Đột nhiên Dung Lan nghĩ tới gì đó, ngưng cười, hai mắt nhìn chăm chăm vào màn hình, vờ như không để ý mà hỏi: “Dạo này có phải Dư Phi không tìm cậu nữa không?”

Thường Tiểu khựng lại, gật đầu, tỏ ra thoải mái mà ừ một tiếng.

“Cậu... Thật sự không muốn gọi điện cho cậu ta sao?” Dung Lan nhìn cô, đã hai tuần rồi, người con trai này thật đáng sợ, có thể kiên nhẫn đến thế.

Thường Tiểu hít một hơi thật sâu: “Dù có gọi thì khúc mắc vẫn còn đó thôi.”

Không biết Thiến Thiến cúp điện thoại từ lúc nào, nhập hội: “Nói thật, mẹ của Dư Phi đáng sợ thật đấy, hôm đó dọa tớ sợ chết được. Quả nhiên mẹ nào con nấy.”

Thường Tiểu vỗ vào cô, ý bảo đừng nói lung tung, cũng không phải cô chưa từng chuyện còn đáng sợ hơn... Sau đó lại tiếp tục xếp đồng quần áo trong tay.

Dung Lan lại hỏi: “Gần đây nghe đồn cậu và Quý Hiếu Đồng hay đi chung với nhau, thật không?”

“Hả?” Thường Tiểu thấy khó hiểu: “Chỉ là tớ không cần thận đụng phải cậu ta thôi mà.”

“Thật không đấy?” Dung Lan tỏ ra nghi ngờ.

Thiến Thiến lại cảm khái: “Cậu bảo xem nếu Quý đại soái và mình cũng thường xuyên tình cờ gặp gỡ thì có phải tốt lắm không?”

“Lặn đi, cậu là hoa có chủ rồi!” Dung Lan nhú mày, lại quay qua Thường Tiểu, “Vậy cậu có muốn vờ như ngẫu nhiên, không cần thận, lơ đãng, tình cờ gặp Dư Phi không? Tuy rằng mình không thích cậu ta lắm nhưng hai người đâu thể cứ thế này mãi, đúng không?”

Thường Tiểu nghiêm túc ngẫm nghĩ, gật đầu.

Đã nửa tháng không gặp, quả thật cô rất nhớ anh, Dư Tiểu Phi

Ký túc xá của Dư Phi, cô nhắm mắt cũng tới được. Nhưng vừa tới nơi, hai chân như tự có ý thức, cố tình tránh xa phạm vi những nơi anh có thể xuất hiện.

Lúc này đây, không biết trong lòng đấu tranh bao nhiêu, đi ba bước lùi hai bước, cuối cùng cũng từ từ tiến vào *phạm vi thế lực* của Dư Phi.

Thời khóa biểu của anh cô đã thuộc lòng. Sáng nay anh có hai tiết đầu, thế nên nhất định sẽ tới nhà ăn mua bữa sáng trong khoảng thời gian này. Còn cô, chỉ cần lúc anh xuất hiện, làm bộ như vừa ăn xong rời khỏi, lúc đó có thể trực tiếp gặp mặt anh rồi.

Sáng sớm tới ngồi trong căn tin, cô là người đầu tiên đến đây. Ngày thường nhà ăn đông đúc là thế, nay chỉ có dì phục vụ mặc đồ trắng đang tắt bật, chén va vào bồn vang vang.

Trong lòng như có mười vạn con rệp đang bò ngổn ngang, quấy rối nhịp tim và hô hấp của cô.

Nhìn đồng hồ, vẫn chưa đến sáu rưỡi. Khi chờ đợi, mỗi phút mỗi giây cũng trở thành nỗi giày vò.

Sáu giờ bốn mươi, cuối cùng cũng xuất hiện vài ba tốp học trò dậy sớm.

Sáu giờ năm mươi lăm phút, cuối cùng cũng đông dần, nhà ăn thoát khỏi sự vắng vẻ.

Bảy giờ, một cặp yêu nhau anh anh em em lướt qua trước mặt cô.

Bảy giờ mười phút, cô đã thấy Dư Phi...

Cuối cùng, cô đưa tay lên ngực, tim đập cũng khá bình ổn... Khi anh xuất hiện, bây giờ với anh, cô hoàn toàn không chắc chắn chút nào.

Hơn nửa giờ qua, cô thấp thỏm ngồi bên bàn cách cửa không xa, tùy tiện gọi một phần cháo trắng. Thế nhưng khi anh xuất hiện, cô đưa mắt, lén nhìn anh mấy lần, không biết tại sao cứ thấy rối bời hoang mang trong lòng. Có lẽ vì, khuôn mặt của anh vẫn khô ngô như trước, nhưng lại tỏ ra ôn hòa mà xa cách.

Trước đây khi anh nhìn cô, không phải vẻ mặt như thế.

Đương nhiên anh đã thấy cô.

Nhưng vì ánh mắt anh không dừng lại, Thường Tiểu không muốn mạo hiểm, sợ rằng cô và anh sẽ bỏ lỡ, vội vàng nắm chặt tay đứng lên, rời khỏi chỗ ngồi, bước ra đứng trên hành lang hướng thẳng ra cửa chính, nhìn anh từng bước tới gần.

Rõ ràng anh lại nhìn thấy cô. Nhưng đôi mắt trắng đen rõ ràng kia, một lần nữa là thờ ơ lướt qua, đưa mặt sang hướng khác.

“Dư Phi! Bên này!”

Nhà ăn bây giờ, không có sự huyên náo chen lấn như giờ cơm trưa, nhưng hiện cũng âm ỉ, tiếng kim loại va vào nhau lách cách, tiếng người nói chuyện, tiếng gọi món lao nhao...

Tất cả hòa vào nhau tạo thành một sự hỗn loạn rộn ràng, nhưng lại rất quy tắc.

Mà giọng nữ trong vắt kia, xuyên qua hết thảy, truyền tới tai cô.

2. Bây giờ tôi sẽ đến bảo bọc người con gái ấy.

Dư Phi không nhìn cô, như thể cô là một người vô hình, vẫn tiếp tục duy trì nhịp bước của mình, một bước hai bước ba bước, chính thức lướt qua cô.

Cô không thể nhúc nhích, cứng đờ tại chỗ. Cứ như thế ban nãy, trước mặt anh, cô vừa diễn một vai diễn rất nực cười.

Cô không quay đầu, không dám quay đầu. Thế nhưng lại phảng phất nghe thấy tiếng bước chân anh tiến về phía cô gái kia rất rõ, nghe thấy tiếng cô ta vui vẻ đáp lại, thậm chí còn nghe thấy anh không hề từ chối, ngồi xuống rất gọn.

Đột nhiên cô cảm giác tất cả mọi người đang nhìn chòng chọc vào mình, tất cả ánh mắt nhìn cô xen lẫn đồng tình lẫn châm biếm.

Châm biếm cô không tự lượng sức, châm biếm cô... tự mình đa tình.

... Thường Tiểu, mình đã cao hơn cậu từ lâu.

... Thế nên, cậu có thể thử dựa vào mình.

... Thường Tiểu, chúng ta hôn nhé.

... Thường Tiểu, mình đã chờ cậu rất lâu.

... Nghĩ tới chuyện sẽ gả cho anh không?

...

... Anh chờ em.

Từng câu từng chữ anh nói đều chỉ như mới hôm qua. Từng cử chỉ từng hành động của anh nay rành rành trước mắt.

Mới vừa nãy, anh không nhìn cô, đi tới bên một người con gái khác.

... Không biết vì sao, cô rất muốn khóc, nhưng hốc mắt lại khô ran, một giọt nước mắt thôi cũng chẳng ứa ra được.

Cô vẫn đứng cứng ngắc tại chỗ. Cách đây không lâu, cô là một người rất tự tin, trời sập thì lấy làm mềm, đi đến đâu cũng ngẩng đầu ưỡn ngực, nhìn thẳng sải bước, hơn nữa còn thoải mái há miệng hít thở.

Thế nhưng anh, anh đột nhiên tỏ tình, tình cảm kích thích, trong nháy mắt lại vạch trần tất cả sự tự ti nơi cô.

Cô do dự, cô bất an, cô băn khoăn, cô sợ hãi, cô sóng vai đi bên anh, nhưng lại tránh né ánh mắt của kẻ khác... Có lẽ cô đã thầm tự thừa nhận những lời mẹ Dư nói, cô không xứng với anh.

Có chỗ nào xứng đâu chứ?

Cô rất cao, người lại phẳng lì, cũng quá khỏe mạnh, tính tình thô kệch.

Bọn họ đi bên nhau, nhìn thế nào cũng không giống một cặp tình nhân.

... Nhưng cô thích anh, thích vậy đấy, tại sao anh lại đẩy cô đối diện với tất cả áp lực kia một mình?

Dù sao cô cũng chỉ là một cô gái, cô cũng muốn anh sẽ che gió chắn mưa, cô phạm sai thì cũng muốn được làm nũng, cô cũng muốn được như Dung Lan, vô duyên vô cố nổi cáu, nửa đêm gọi điện cho bạn trai chỉ vì muốn được ăn một chén chè đậu xanh.

Có lẽ anh thật sự thích cô. Thích... khuôn mặt? Chiều cao? Khả năng làm việc vất? Hay tính tình thẳng thắn bộc trực? Nhưng dù sao thì cũng không phải thưởng thức 'tài năng' sáng tác như cưỡi gió lướt mây của cô rồi.

Nghĩ lại đột nhiên thấy nực cười, cười tự giễu. Ngay cả chính cô cũng không nghĩ ra được một lí do nào cả, hay là, *thích tất cả* chẳng qua chỉ là cái cố vậy thôi?

Cô hít một hơi thật sâu, cứng ngắc xoay người, làm bộ không quan tâm đưa mắt nhìn qua cặp trai gái thoát trông như người yêu kia. Ấy mà chàng trai kia, rõ ràng cách đây không lâu, là bạn trai cô đấy.

Quả nhiên là Tôn Điềm Điềm. Cô chờ dẫn nghĩ, nhìn thế nào thì hai người vẫn xứng đôi hơn cô và anh. Ngay sau đó, bất giác nhếch miệng tự giễu.

Từ nãy đến giờ Dư Phi vẫn đưa lưng về phía cô, cứ như đang quyết tâm không hề quay đầu nhìn cô một cái. Còn Tôn Điềm Điềm thì ngược lại, đôi mắt cười xinh đẹp kia, tỏ ra không quan tâm ấy mà lại đầy khiêu khích.

Thường Tiểu phát hiện thấy mình nhận ra sự khiêu khích này. Là khi chiếm được ưu thế trong một việc gì đó, mới có thể ngạo mạn đến thế.

Mà nguyên nhân căn bản vì, cô gái kia có được sự tự tin mà cô khiếm khuyết.

Đột nhiên Thường Tiểu muốn đi tới, kéo Dư Phi khỏi chỗ ngồi, níu lấy vạt áo của anh, nói mấy câu thật khí phách. Hoặc là chơi trò xấu tính, chộp lấy cái gì đó trên bàn rồi ném đi chẳng hạn, tuyên bố chủ quyền.

Nhưng, cô dựa vào gì mà làm tàng như thế?

Hốc mắt vẫn khô rang như trước, thậm chí có phần chết lặng, cô trở về vị trí cũ, trong đầu chỉ có một suy nghĩ duy nhất: Lãng phí là xấu, phải ăn cho hết bát cháo này.

Thế nhưng cháo gọi đã lâu, nay gió đầu thu hơi lạnh, đã thổi hết độ ấm còn sót lại trong chén cháo. Rõ ràng cô khuấy thật đều, nhưng những hạt cháo nát nhừ vẫn chìm tít đáy bát, chỉ còn một lớp nước cơm bên trên, không mùi vị.

Cô buộc bản thân mình phải tập trung tinh thần, múc từng muỗng từng muỗng cháo vào miệng, cảm thấy dạ dày co bóp rất khó chịu. Vừa đúng lúc ấy, chuông điện thoại reo lên, trên màn hình xuất hiện cái tên chỉ dành riêng cho Quý Hiếu Đồng – Đại Tỏi tiên sinh.

Như thể rơi xuống biển sâu, may mắn gặp khúc gỗ trôi.

Cô vội vàng bắt điện thoại, đầu kia, nhịp nói của Quý Hiếu Đồng hơi hỗn hển: “Hôm nay cậu đâu rồi?”

“Không có chạy...” Thường Tiểu mở miệng, không biết sao lại nghẹn ngào, giọng nói trở nên kì dị vô cùng, sau khi đã điều chỉnh lại, như đang kể khổ mà bảo: “Cháo căn tin hôm nay dở cực kì... khó ăn lắm.”

“...” Anh hơi trầm mặc: “Đang ở đâu?”

“Vườn Đồng Tâm...”

“Cậu chờ tôi.” Điện thoại nhanh chóng bị cúp.

Đột nhiên Thường Tiểu hơi hoảng hốt, những lời này như vừa chạm tới sợi dây thần kinh nào đó trong cô. Dư Phi luôn bảo rằng anh đang đợi cô, nhưng anh nào biết chẳng... cô đuổi theo rất mệt mỏi.

Đột nhiên cô không biết mình còn kiên trì ngồi ở nơi khói dầu nòng nặc này làm gì, cứ như ngồi ở đây là có thể bày ra vẻ không quan tâm, không để bụng của cô vậy.

Rõ ràng cô không muốn tranh hơn thua với Dư Phi đâu, cô chỉ muốn tới để phá tan cái màn chiến tranh lạnh giữa hai người mà thôi. Cô thầm mong mỗi được trở lại như xưa, trở về những ngày đầy nắng, oai nghiêng chính trực mà tiến lên trước, vỗ vào vai anh, gọi lớn một tiếng Dư Phi, sau đó đứng cạnh cười đắc ý.

Nhưng... Bỗng trực giác trở nên rất mạnh mẽ, anh và cô, đều không thể như xưa...

Không thể như xưa được nữa rồi.

Bất ngờ lại nghe thấy cuộc trò chuyện dè chừng nhưng cũng đầy phấn khích của đám con gái bàn bên.

Theo tầm mắt bọn họ, Quý Hiếu Đồng đã đứng ở cửa, nhìn đông ngó tây, hơi thở gấp gáp, như đang tìm người.

Tới nhanh thật. Cô nhìn anh, không biết anh đang vội vì gì.

Trông anh bây giờ rõ là một bộ vừa chạy thể dục buổi sáng xong, mặt mày hồng hào, tóc hơi ẩm mồ hôi, bết lại trên trán, đôi mắt sâu nheo lại, khóe miệng không kiên nhẫn mà khẽ mấp máy, toàn thân trông rất chói mắt.

Không thể không nói, phóng mắt nhìn khắp đại học C này, quả thật khó tìm được một nam sinh nào có thể so sánh với tướng mạo của anh.

Có điều, trong mắt Thường Tiểu, chỉ có Dư Phi của cô mới là có một không hai. Người con trai thu hết hào quang và khí thế của mình, dạy cô ‘súng bắn chim đầu đàn’, luôn thích yên lặng ẩn sau tất cả mọi người, thông thả quan sát tất thảy, thống lãnh toàn cục.

Cô hoảng sợ nghĩ rằng... có lẽ, cô chỉ là một bộ phận trong kế hoạch của người khác mà thôi.

Đầu tiên Quý Hiểu Đồng nhìn qua bàn của Tôn Điềm Điềm, sau đó mới quay sang, vẻ mặt như đột nhiên hiểu được sự oán giận của cô rồi sai bước đi tới. Anh cau mày nhìn Thường Tiểu, không thèm để tâm đến mặt mũi của cô, chẳng hiểu sao lại mở miệng trách móc: “Trông vẻ mặt của cậu kìa! Ăn cái gì lung tung vậy!” Sau đó nắm tay, kéo cô đứng dậy.

Anh cúi kính quát lớn: “Đi.”

Thường Tiểu bị anh kéo lên, lao đảo, cảm nhận ánh mắt xung quanh đang đổ dồn tới đây, theo phản xạ mà lại liếc về phía Dư Phi.

Thế nhưng... anh vẫn không hề quay đầu lại.

Giờ phút này, cô không biết nên khóc hay cười, chỉ đành tùy ý để Quý Hiểu Đồng xách tay, theo anh ra cửa.

“Còn chưa dọn bát nữa...” Cô bỗng lên tiếng, sẽ bị người trực mắng mấ...

“Giờ mà cậu còn quan tâm những chuyện đó à?” Quý Hiếu Đồng lại quát, bày ra một vẻ *hận không thể rèn sắt thành thép*.

Tai bị quát đến ong ong, đi được vài bước, đột nhiên từ sau truyền đến, một giọng nói cô đã quá quen thuộc, “Em muốn đi đâu?”

Giọng nam trung nhã nhặn mà bình thản, trong nháy mắt như đã xa cô một đời.

Lần này thì đổi lại, cô không quay đầu.

Bàn tay của Quý Hiếu Đồng mạnh mẽ có lực nắm lấy, khiến cô hơi đau, đồng thời cũng nhắc nhở chuyện ban nãy.

Cô muốn nghe thấy sự dao động trong giọng nói của Dư Phi, thế nhưng vẫn không hề có. Vẫn không nhanh không chậm như trước, như thể anh không hề để tâm.

Thế nên cô không thể không hỏi bản thân, tại sao vẫn đứng lại thế này?

Quý Hiếu Đồng kéo mà cô không nhúc nhích, cũng ngừng lại, đứng trước mặt cô, quay người, nhìn cô, gằn từng tiếng. Trong giọng nói có một sự kiên quyết không cho phép từ chối: “Tôi nói, đi!”

Đầu óc Thường Tiểu thật sự đang rất loạn, thấy vẻ mặt của Quý Hiếu Đồng quá nghiêm túc, tự dưng cũng khẽ gật đầu theo bản năng, người bị anh lôi kéo, bước chân buông lỏng, theo anh tiến về trước.

Đi đâu đây?

Cô cũng không biết.

Thế nhưng chẳng biết vì sao, bước thêm vài bước, tim bỗng đập dồn. Sau đó cảm thấy có một áp lực nào đó cuồn cuộn kéo tới, ép cô đến mức khó thở.

Cô không biết thế nào, chỉ đành bước theo Quý Hiếu Đồng. Mãi đến khi mũi không còn ngửi thấy mùi dầu mỡ đặc thù của nhà ăn nữa mới ý thức được rằng có lẽ nỗi áp lực kia đến từ Dư Phi, vì anh sẽ rất tức giận...

Anh tức giận là vì... Anh đang chờ cô, thế nhưng cô lại không chủ động đến gần.

Mệt mỏi quá. Cảm giác như vậy, thật sự quá mệt mỏi.

“Cậu cho phép cậu ta ngồi cạnh đứa con gái khác, ăn sáng cùng cô ta sao? Là cậu điên hay tôi nhìn lầm hả?” Hình như cảm thấy mình đã đi đủ xa, lúc này Quý Hiếu Đồng nén giọng hỏi.

Tay anh vẫn đang giữ chặt cánh tay không buông, cô cũng không giãy, chỉ là không hiểu, người kia, đang... tức giận sao?

Thường Tiểu thờ dài: “Thì tôi cũng ăn sáng với cậu đó thôi.”

“Không có giống!” Cuối cùng Quý Hiếu Đồng cũng buông tay, xoay người trừng cô: “Có ngu cũng nhìn ra được Tôn Điềm Điềm có ý đồ với tên kia!

Hơn nữa biết cậu ở bên, thế mà cậu ta lại ngâm cho phép loại ý đồ đó!”

Rốt cuộc vành mắt Thường Tiểu cũng ửng đỏ, nhưng vẫn bướng bỉnh, nhìn anh, không nói câu nào.

Anh thì có cảm giác muốn bùng nổ, cực kì tức giận: “Cậu không nổi điên lên à? Hồi trước đây, không phải vì bị phá máy tính mà cậu còn hùng hổ đến tìm tôi trả thù đó sao! Tính cách đó đâu rồi? Cái đồ ngu ngốc như cậu, tôi tùy tiện làm gì thì cậu soi mói bắt bẻ, tức chết đi được. Còn cậu ta làm gì thì cậu đều nhịn hết, nào đem ngâm axit rồi hả? Cái bộ dạng chết trôi ngoài cười trong không cười đó thì có gì hay? Ngồi cả nửa ngày rồi mà vẫn trợn mắt giả mù hả...”

Thường Tiểu ngây ngốc nghe anh mắng một trận, một giọt nước mắt thật to, không hề báo trước bỗng ứa ra.

Quý Hiểu Đồng đang còn định nói nữa, đột nhiên cứng ngắc, giọng điệu cũng thay đổi: “Cậu,... cậu khóc cái gì!”

“Tôi đã buồn thế rồi... cậu còn trách tôi nữa...” Thường Tiểu càng nói càng thấy tủi thân, vừa hít vào một hơi thì nước tuôn ra không kiềm nổi.

“Tôi không có!” Đột nhiên Quý Hiểu Đồng lúng ta lúng túng, quyết quyết nợ.

“Cậu có...”

“Tôi không có!” Bỗng dưng Thường Tiểu trừng mắt liếc anh một cái.

“Tôi không có! Không có! Đm,” Đột nhiên anh cảm nhận được tầm mắt của người qua đường Giáp Ất Bính, cau mày giận chó đánh mèo: “Nhìn cái gì? Chưa từng thấy soái ca mắng người à?”

Thường Tiểu đang chuyên chú khóc, nghe thế không nhin được mà phì cười, sau đó lại khóc càng dữ, khóc không kiêng nể. Nhìn Quý Hiểu Đồng khốn khổ, còn Thường Tiểu thì khá cao, trông rất kì quái.

Lại khóc thêm một hồi, anh nghe cô khóc đến phát cáu, đột nhiên nặng nề hít một hơi, dồn hết tâm trí, đồng thời giọng nói cũng nhẹ nhàng đến quái dị: “Cậu đừng khóc nữa.”

Thường Tiểu nghe lời, nước nở hai tiếng, mắt đỏ hoe, yên lặng nhìn anh, càng khiến khuôn mặt thêm kì quái. Thấy di động Thường Tiểu đổ chuông, anh vội vàng đổi mục tiêu, réo lên: “Điện thoại, điện thoại kìa!”

Thường Tiểu trầm mặt một hồi, cũng chẳng nhìn màn hình, bắt máy... Giây phút nghe thấy tiếng hít thở của đối phương, không cần lên tiếng cô cũng biết là ai, bướng bỉnh cắn môi dưới, không để khóc thành tiếng.

Bọn họ cứ thế mà cầm điện thoại giằng co nhau.

Thường Tiểu quyết tâm, không chủ động cúp, cũng tuyệt đối không lên tiếng trước.

Cuối cùng, anh thỏa hiệp.

Giọng nói của anh, nay đã lên xuống hơn ban nãy mấy phần, nhưng vẫn được anh kiểm soát rất tốt, chỉ là ngữ điệu không giống sự lạnh lùng của anh lúc trước, “Bây giờ, không những em cho phép cậu ta xuất hiện, còn để cậu ta dắt đi sao?”

Thường Tiểu hiểu anh như vậy, đương nhiên nhận ra tất cả sự bất mãn trong giọng nói kia.

Điều này khiến cô nhớ tới lời dạy ban nãy của Quý đại soái, nhớ tới việc người con trai này không nhìn cô, cùng ăn sáng với một cô gái khác. Dù nguyên nhân là vì sao, vẫn khiến người ta khó chấp nhận.

Nghĩ vậy, không biết lấy dũng khí từ đâu ra, Thường Tiểu hừ một tiếng: “Dư Phi, vậy trước khi cậu ấy tới, anh đã làm gì! Anh không chỉ cho phép cô ta xuất hiện, còn để cô ta ngồi bên cạnh sao?”

“...” Như thế Dư Phi đang chịu đựng gì đó, cuối cũng giọng nói cũng tăng lên hai âm so với bình thường: “Mấy ngày nay, không phải em cũng vậy à,” Giọng điệu lại thay đổi, bình thản như cũ: “Không phải sao?”

Thường Tiểu hít thật sâu, cảm thấy cơn tức giận đang từ lồng ngực tràn qua cổ họng: “Thế thì Dư Phi, mấy ngày nay...” Giọng nói lạnh như băng: “Anh ở đâu?”

Sau đó trong lòng ngổn ngang cảm điện thoại, không biết xúc động thế nào, đột nhiên vứt điện thoại xuống đất! Ngay lập tức vỡ thành nhiều mảnh.

Ném xong rồi, cô lại rơi nước mắt, ôm gối ngồi xõm xuống đất, vẻ mặt rất bất lực.

“Này...”

“Sao?” Hai mắt Thường Tiểu đắm lệ ngẩng đầu lên, thấy Quý Hiếu Đồng cau mày lo lắng nhìn cô. Đột nhiên trong lòng cảm thấy muốn dựa dẫm, mang vài phần ghen ngào, vài phần bi thương mà nói: “Tôi vừa ném mất hai ngàn tệ đó...”

Quý Hiếu Đồng: “...”

“Òa... Hai ngàn tệ lận! Mẹ sẽ giết tôi mất...”

Quý Hiếu Đồng muốn nói gì đó, kết quả: “...”

3. Thật ra trước đây cô không hay khóc. Nhưng tại sao mỗi lần nhòa lệ lại luôn có anh ở bên.

Thường Tiểu chính là cái loại bướng bỉnh trong truyền thuyết, hễ muốn làm gì thì dù Ngọc hoàng đại đế có ra tay cũng không thể ngăn lại.

Trước đây trong lòng luôn bị ám ảnh bởi những thứ tiêu cực, ví dụ như làm sao làm sao để hòa thuận với Dư Phi, làm sao để giải quyết vấn đề, làm sao để xin lỗi một cách thật thích hợp, nhưng bây giờ... Nhìn di động đã hỏng nằm trên đất, tuy có thể miễn cưỡng nghe tạm, nhưng cô quyết định không thể dễ dàng tha thứ cho con người đã quá thấu suốt cô, đã cùng cô bên nhau suốt mấy năm nay!

Đúng vậy, cô tức giận phát hiện rằng, nhiều năm qua, sau khi thân thiết với Dư Phi, cô luôn đứng ở vị trí tìm cách lấy lòng anh, anh nói một cô không nói hai, toàn bộ đều xảy ra theo kế hoạch của anh.

Nhưng, Thường Tiểu không phải là một cô gái có thể bị đàn ông dễ dàng điều khiển như thế!

Nghĩ vậy, không biết gì sao ý tưởng chảy ra không dứt, hôm đó không đi tự học buổi tối, ngồi trước máy tính, viết tiểu thuyết thật lâu.

---- Khi chưa yêu đương, mỗi ngày cô đều mong chờ, tưởng tượng. Không hiểu nổi tại sao những người đang yêu nhau tha thiết, lại vì những chuyện nhỏ nhặt vặt vãnh mà cãi nhau đến mặt đỏ tía tai. Vì thế đến khi bước vào tình yêu thật sự rồi, cô mới nhận ra, đôi khi cãi nhau, chẳng phải đặc biệt vì chuyện gì, chẳng qua vì muốn chứng minh...

Người đấy, có coi trọng mình không.

Có thể vì mình, mà nhường nhịn, làm những chuyện khác với trước đây không.

Sau khi tâm tình thay đổi, Thường Tiểu cảm thấy muốn buông thả bản thân, thế nên lại đi đến quán bar ngoài trường cùng Dung Lan và Thiến Thiến. Ăn chơi quậy phá, đúng là có thể khiến tâm tình được thả lỏng.

Hơn nữa, Thường Tiểu phát hiện một điều, vì là bạn tốt, thế nên cô sẽ không vô lí từ chối Quý Hiếu Đồng, anh cũng là bạn tốt như Dung Lan, như Thiến Thiến, chẳng qua khéo sao, Quý Hiếu Đồng là nam mà thôi.

Nghĩ vậy cô lại thấy thoải mái. Có điều, nửa đêm tắt máy tính, nhìn ảnh màn hình Dư Phi đặt cho, sợi dây thần kinh nào đó trong cô lại nhói đau, vì thế, cô đem đổi.

Diễn đàn trường vẫn cực kì sôi nổi.

Kể từ lần trước, mỗi lần lên mạng Thường Tiểu đều vào diễn đàn. Vì thế khi thấy mình lại trở thành một tin nóng, chiếm hết cả một trang trên diễn đàn, cô nghi ngờ có lẽ có cả đội săn ảnh cạnh mình. Chứ không tại sao có thể theo dõi tất cả mọi chuyện về cô như thế?

Đúng thật là, ở thời đại dùng điện thoại có chức năng chụp ảnh tràn lan thế này, chẳng còn gì là bí mật.

Một lần nữa, cô trở thành đối tượng công kích—

[‘Đông Phương Bất Bại’ khóc lóc trong vườn trường, tay chân luống cuống ‘Để ta đi’, giận chó mắng mèo!]

[Hôm nay đến căn tin nhìn thấy một màn cực kì đặc sắc!!]

[Các thím cho em hỏi rốt cuộc Thường Tiểu là người thế nào! Xin trả lời!]

[Mọi người xem xem, có phải cô ta đang bắt cá hai tay không? Bên trong có gì đó!]

[Thường Tiểu đi XX!]

...

Thường Tiểu lướt qua, thậm chí còn có cả những nhục mạ ác ý của đám quần chúng không rõ chuyện. Mà cũng thật kì quái, chẳng tới phiên cô ra tay, diễn đàn như được người quản lý, những reply như thế xuất hiện chưa được vài giây thì đã biến mất không thấy tăm hơi. Tiếp đó những nick kêu gào rủa xả kia cũng không thể gửi bài nữa, kết quả, ít lâu sau lại xuất hiện vài ID mới toanh, mở topic trách móc, hỏi vì sao bị *ban nick*.

Sau đó đột nhiên có người xuất hiện, reply rằng: *[Còn âm ỉ thì tôi cấm IP, khiến thời gian ở đại học sau này hoàn toàn không thể nào lên mạng được! Lấy topic này thề, nói được làm được.]*

Thế là topic chìm lìm.

Khiến Thường Tiểu vui ơ là vui.

Thiến Thiến ở bên nói cô thật biến thái. Nếu là người bình thường gặp chuyện thế này sẽ chọn cách nhắm mắt làm ngơ, còn cô lại ngồi thiền trước máy tính ngóng chờ từng topic được post lên, lại cười thành tiếng.

Thường Tiểu nghĩ đương nhiên Thiến Thiến không hiểu nổi rồi, đây đều là những tư liệu thực tế dành cho sáng tác rất tốt. Sức sáng tạo của quần chúng là vô hạn đấy.

Có điều, về người đã yên lặng bảo vệ cô, cô không thể không nghĩ tới Quý Hiểu Đồng, dù sao anh cũng là tài tử của khoa máy tính. Sau đó khi nói chuyện điện thoại với anh, cũng có nói chuyện này, anh còn nói, bình

thường cao thủ ra tay, không phải vì thể diện, mà là nhằm để lại tác dụng uy hiếp.

Nghĩ một chút, cảm thấy lần trước máy tính cô bị hack, đúng là không giống tác phong của anh.

Sau này, nhờ sự ngăn cản của anh, diễn đàn nhanh chóng lặng lẽ trở lại.

Thậm chí hai chữ ‘Thường Tiểu’ này còn trở thành cấm kỵ. Ấy cũng là một chuyện kì lạ. Thường Tiểu ngẫm nghĩ, cũng không lên diễn đàn làm gì nữa.

Thời gian trôi qua rất nhanh, rõ nhất là quần áo càng lúc càng dày.

Sinh nhật hai mươi tuổi của Thường Tiểu cũng cực kì đơn giản, nhận được hai món quà từ Dung Lan và Thiến Thiến. Dung Lan tặng một bộ đồ lót bằng ren, còn Thiến Thiến thì mua cho cô một cái kẹp tóc rất đẹp. Ngược lại, tất cả tụi bạn trong lớp tặng chung mô hình quái vật Sherk cho cô, tính ra có vẻ bình thường hơn nhiều.

Mà cảm động nhất là chính là tấm thiệp chung của cả lớp, trên đó viết đầy những lời khiến người ta dở khóc dở cười, cực kì uất ức.

Có điều, thiếu đi quà sinh nhật hằng năm của Dư Phi, trong lòng cô vẫn cảm thấy một nỗi khó chịu không thể gạt đi.

Sau khi thổi nến sinh nhật, qua mấy hôm, lại đến lễ giáng sinh của người tây phương.

Noel năm nay rơi vào thứ bảy. Từ sáng sớm Dung Lan và Thiến Thiến đã dậy, nghe bảo là đi chơi Noel với bạn trai.

Bọn họ cũng hỏi Thường Tiểu có muốn đi hay không, nhưng dù gì cũng là lễ tình nhân, hoa hồng trên đường bán hai mươi tệ một bông, bầu không khí yêu đương dữ dội như thế, sao lại ngu dốt chen vào làm kỳ đà chứ?

Nhưng tâm trạng vẫn không được vui, nằm lì trên giường không muốn dậy. Thiến Thiến và Dung Lan thu dọn xong xuôi, mở cửa ra ngoài. Đương nhiên bên ngoài gió thổi rất mạnh, lúc thổi qua mấy món đồ trên bàn rít vù vù, sau đó cửa bị sập lại.

Trong phòng lại trở về yên tĩnh.

“Lạnh quá đi.” Thường Tiểu rụt vào chăn, không nghĩ ra hôm nay muốn làm gì.

Một mình trong đêm giáng sinh, đúng là hơi... cô đơn.

Đột nhiên cái tên ‘Đại tở tiên sinh’ nhấp nháy, cùng tiếng chuông nghe qua hơi có vẻ ‘miễn cưỡng vui vẻ’.

Không biết vì sao cô hơi do dự một chút, nhưng vẫn bắt máy, đầu kia, anh vào thẳng chủ đề: “Mấy hôm trước tôi đã đặt phòng rồi, đi hát karaoke đi.”

“Ơ?”

“Đi không?” Anh cũng không dài dòng.

Thường Tiểu nhớ tới ‘[Thiên lộ](#)’, lại nghĩ đến ‘[Cao nguyên Thanh Tạng](#)’, nóng đầu lên, gật bảo: “Đi!”

Lúc Thường Tiểu chạy xuống dưới ký túc xá, Quý Hiếu Đồng đã đứng đợi dưới lầu.

Chỉ một mình.

Anh không mặc quá dày, mùa đông ở thành phố duyên hải miền nam cũng không quá khổ sở như tưởng tượng. Anh mặc một chiếc áo khoác dài màu nâu, áo len cổ lọ màu đen bên trong, cùng với quần jeans màu xanh đậm. Vẫn một bộ tự tại thong dong.

Chẳng qua, ăn bận như vậy, khiến Thường Tiểu ngẩn ra, sau đó xoa đầu tự cười.

Vì hôm nay, không khéo sao cô lại chọn một chiếc áo khoác cùng màu, tuy đã kéo dây kín mít, nhưng cũng mặc cái quần jeans giống vậy, ôi, đúng là trùng hợp.

Thường Tiểu xông lên trước, hung hăng vỗ vào anh, khí lạnh biến hơi thở thành làn sương trắng lượn quanh, cô cười nắc nẻ, sau đó nhảy ra đi trước...

Cô chỉ nghĩ rằng, chỉ cần không phải một mình trốn trong ký túc xá nghĩ ngợi vớ vẩn, bị cô đơn ăn mòn, bị nỗi nhớ chôn vùi, là tốt lắm rồi.

Tuy phòng không lớn lắm nhưng vẫn khiến Thường Tiểu cảm thấy Quý Hiếu Đồng quả là có bản lĩnh, có thể đặt phòng đến tận hôm nay. Coi như sự giả vờ mạnh mẽ, tỏ ra không có gì của mấy ngày hôm nay đã tìm được chỗ trú, cô cầm lấy micro, đứng lên hát.

Quý Hiếu Đồng vẫn đi theo con đường dịu dàng, hát những bài tình ca tiếng Anh rất hay mà cũng rất buồn, hát rất cao. Nhưng như thể Thường Tiểu nắm chắc anh, toàn chọn những bài dân ca...

Quý Hiếu Đồng hành tẩu giang hồ nhiều năm, từng gặp người , nhưng chưa từng thấy ai quá như cô.

Không biết gào thét được bao lâu, hát đến khi cổ họng tắt nghẹn không nói ra tiếng, Thường Tiểu mới tạm nghỉ, cầm lon coca đông lạnh rót đầy. Cuối cùng Quý Hiếu Đồng cũng long trọng lên sà, và cũng ngay lúc đó, chuông điện thoại vang lên.

Là Dư Phi. Tâm trạng Thường Tiểu bỗng dưng trầm hẳn. Cả tiếng hát vang vang trong phòng cũng trở nên yên tĩnh dị thường.

Thường Tiểu đưa mắt nhìn Quý Hiếu Đồng, ra ngoài, chuông vẫn reo không ngừng, do dự một chút, di động lại im lìm. Cô giật mình, phát hiện dòng chữ ‘Chín cuộc gọi nhờ’ thật chướng mắt.

Ban này cô tập trung quá, không hề nhận ra.

Cách âm ở đây không tốt, thường có tiếng nhạc tiếng ca từ các phòng khác truyền ra, quấy nhiễu suy nghĩ trong cô. Cũng không biết bắt đầu từ lúc nào, thấy tên anh trên điện thoại, không làm tâm trạng cô trở nên phấn chấn được nữa.

Ngược lại, cảm thấy hơi mệt mỏi.

Cô đứng gần người trên hành lang, mãi đến khi chuông reo một hồi nữa, mới bắt máy.

Nghe anh nói: “Anh đang chờ em dưới lầu.”

Thường Tiểu à một tiếng, trong chốc lát cũng không biết nên dùng giọng điệu nào để nói chuyện với anh, cuối cùng cũng chỉ bình tĩnh bảo: “Em đang ở ngoài.”

“Địa chỉ, anh đi tìm em.”

“Không cần.” Cô hít sâu một hơi, lặp lại một cách vô thức: “Không cần.”

“Thường Tiểu.” Dư Phi lại gọi. Có lẽ chuyện đã lắng xuống quá lâu, giọng nói của anh cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại, một tiếng gọi ấy, khiến mắt cô ửng đỏ. Anh không để cô nói gì, lặp lại: “Anh đang chờ em dưới lầu.”

Sau đó điện thoại truyền đến tiếng tút tút kéo dài.

Cô cảm thấy mỗi lần anh bắt lực đều như vậy, nhận ra, mỗi lần, anh mới là người tùy hứng hơn cả.

Thường Tiểu lấy di động kiểm tra, trên màn hình là một dãy dài toàn tên của anh, run rẩy gửi tin nhắn – *[Không cần.]*

Sau đó như cảm thấy chưa đủ, có lẽ anh sẽ không đi, vì rõ ràng là anh đang dùng khổ nhục kế, nghĩ tới gió rét bên ngoài, nghĩ tới đêm giáng sinh, nghĩ tới cảnh anh cô đơn đứng một mình dưới lầu ký túc xá, đột nhiên thấy xót xa vô cùng. Cô lại gửi thêm một tin nhắn khác – *[Dư Phi, đừng làm em khổ sở hơn nữa.]*

Không lâu sau, tiếng chuông báo tin nhắn tới vang lên, mở ra, thấy anh trả lời: *[Có phải nếu anh không tìm em, em sẽ vĩnh viễn không chủ động tìm anh?]*

Nước mắt Thường Tiểu chảy ra, cô vốn tưởng rằng, mình có thể xử lí mọi chuyện rất tốt, ít nhất tốt hơn hiện tại. Thật ra chỉ đang trốn mình trong lớp vỏ tự ti, hủy hoại cả anh và cô.

Hai người bọn họ đều không thể xử lí vấn đề này một cách tốt hơn. Giờ phút này đây, đối mặt với câu hỏi của anh, cô hoàn toàn không cách nào trả lời được.

Dù thế nào thì cô cũng không thể ngờ rằng, mình và anh lại đi tới bước này.

Lúc màn hình di động sáng lên lần hai, tim cô vẫn đập thình thịch mãi không thôi, thậm chí còn kích động muốn trốn tránh, quả thật cô là người như vậy. Tin nhắn mới được gửi tới: *[Kì nghỉ đông này, anh sẽ đi du học, chung với Doãn Kiều.]*

Sau đó thì sao? Cô run rẩy kịch liệt. Mở ra trả lời, muốn nói gì đó, nhất định phải nói gì đó. Nhưng tốc độ nhắn tin của anh rất nhanh, như anh vừa đánh một câu thì liền gửi câu đó ngay vậy.

[Tìm một trường tốt nhé...]

Tít tít.

[Có điều chắc em sẽ không để ý đâu.]

Tít tít.

[Xin lỗi vì đã làm em khổ sở.]

Tít tít.

[Em cứ tiếp tục đi, anh không quấy rầy nữa.]

Một lần nữa, nước mắt lại nhòe tầm mắt. Trong nháy mắt, cô như mất hoàn toàn sức lực, cả người mềm nhũn ngồi sụp xuống đất. Không biết từ lúc nào, mỗi lần đến Giáng sinh, đường phố treo rất nhiều đồ trang trí Noel, chuông vàng, mũ Noel màu đỏ, kèn đủ màu... Từ phòng bên cạnh vang lên ca khúc chúc mừng giáng sinh hào hứng ‘We wish you a merry christmas, we wish you a merry christmas...’, nhưng tại sao... cô lại đau khổ thế này?

Bỗng một bóng đen bất ngờ phủ tới, cô ngẩng đầu. Quý Hiếu Đồng vẫn dịu dàng như vậy, đứng đối diện cô, khẽ thở dài, rồi đột nhiên ôm cô vào lòng.

Thật ra trước đây cô không khóc. Nhưng tại sao mỗi lần chảy nước mắt, đều có anh ở bên?

Chỉ là nước mắt, làm thế nào cũng không thể kiềm được. Dư Phi muốn rời khỏi cô sao?

Đến một nơi, nơi anh không đợi cô nữa, mà cô cũng không thể tới sao?

Cô dùng hết sức bấu chặt vào Quý Hiếu Đồng, đau, đau chết được.

4. Đúng là Thường Tiểu đoán không sai, hai người này quả có gian tình.

Đây là lễ Giáng sinh buồn thảm nhất mà Thường Tiểu từng trải qua trong đời.

Nhất là khi Dung Lan và Thiển Thiển trở về, trên mặt cả hai là nụ cười cực kì rạng rỡ.

Lập tức động vào dây cốt nào đó trong lòng, thống khổ.

Sau một ngày từ hôm Noel, Thường Tiểu vừa bận bịu lao đầu vào học hành, vừa tự nhắc nhở khiến mình quên đi.

Đôi khi, cô thật sự không hiểu duyên phận giữa mình và anh. Trước cấp hai, hai người ở chung một tiểu khu mà không bao giờ chạm mặt. Đến khi chia

tay, càng như mờ mịt trong sương khói, rất khó gặp nhau.

Đột nhiên lại thấy sợ nghĩ đông, sợ khi nghĩ đến cảnh anh bước lên máy bya.

Một mối tình, tại sao khi bắt đầu thì mơ mơ hồ hồ, khi chia tay cũng mập mờ không rõ?

Nào có nữ chính nào giống cô? Thậm chí không hề nghĩ đến chuyện văn hồi?

Cô đúng là đứa ngốc.

Đứa ngốc nào cũng hơn cô cả, có dũng khí mà yêu, có khí phách chia tay. Rốt cuộc thì cô vẫn không có dũng khí để đối mặt trực tiếp với tình yêu của Dư Phi dành cho. Nói cho cùng thì từ trước đây rất lâu, anh chưa bao giờ tỏ ra ‘yêu’ cô cả.

Nhờ quan hệ của trường, sau khi hết kì nghỉ tết Nguyên Đán, nhà trường liên lạc, rất nhiều công ty có quan hệ hợp tác đến trường tổ chức một hội chợ tuyển dụng nhỏ, đa số là nhắm tới các đàn anh đàn chị năm thứ tư. Nghe nói từ học kì sau bọn họ không có lớp nữa, chỉ cần tập trung tinh thần hoàn tất kì thực tập và luận văn thôi.

Nhưng từ đầu các giáo viên đã thông báo về chương trình tuyển dụng này, hi vọng tụi học sinh vẫn như hoa trong nhà kính, chớ nên quá buông thả bản thân, có thể nhân cơ hội này để thử xem, trải nghiệm xã hội sớm một chút, tích lũy kinh nghiệm.

Thường Tiểu cảm thấy không phải không có lý, thế là bắt đầu chỉnh sửa các hồ sơ cá nhân, sau đó bất ngờ nhận ra, mình thật sự không có điểm mạnh nào.

Máy tính? Sửa chữa? Vẽ trang? Sáng tác? Hay là vận động?

Tất cả, hầu như đều rất nửa vời, sao có thể khoe ra được?

Không thì cô giả nam xung lính quách cho xong.

Nói thì thế, nhưng cô vẫn có cảm giác bức thiết muốn làm gì đó để chứng minh bản thân, chứng minh bản thân rằng cô không phải... cái gì cũng dở.

Ngày tuyển dụng hôm đó, người người ra vào tập nập, tuy chỉ là tuyển dụng ở phạm vi trong trường nhưng các sinh viên tốt nghiệp của trường khác cũng tới hòng tìm vận may.

Hôm đó Thường Tiểu ăn mặc rất chỉnh chu, là Tiên cô đã bảo cô đến tiệm may đo góc đường để may một bộ âu phục cho nữ, đúng là người đẹp vì lụa, cô mặc vào càng ra dáng, rất có sức sống.

Hội chợ tuyển dụng không thiếu những công ty lớn có tiếng tăm, cũng có cả những hãng quy mô nhỏ, nhưng vẫn rất đông. Thường Tiểu vì muốn xin việc chính thức nên hôm nay đặc biệt mang một đôi giày cao gót, tuy gót không cao, nhưng Thường Tiểu cảm thấy cứ đi một bước là thấy lão đảo.

Thấy các gian tuyển dụng ở trước đều đã đầy người, cô đành rút lui. Ngay lúc đó, vô tình thấy người tuyển dụng của công ty khoa học kỹ thuật Hạo

Tường. Vì đây là vị trí ngoài rìa, không có danh tiếng, thêm nữa chỉ có một người tuyển dụng, ăn mặc rất tùy tiện, không có vẻ đáng tin cho lắm, thế nên trước gian hàng chỉ le que vài người.

Có điều Thường Tiểu cảm thấy tầm mắt của mình và anh ta gặp nhau, sau đó anh ta khẽ chớp chớp mắt, như hỏi cô, có muốn vào thử không. Ma xui quỷ khiến thế nào, tự dưng đầu óc nóng lên, cô đi thẳng tới.

“Chào anh.” Thường Tiểu ra vẻ sẵn sàng đón địch, hùng dũng cực kì. Bỗng chợt nhớ ra hình như thầy giáo chưa nhắc nên xưng hô với người tuyển dụng thế nào, thế là buột miệng không suy nghĩ gọi, “Thưa sếp!”

Người tuyển dụng kia ngẩn ra, hơn nữa vì giọng cô quá cao nên chợt cảm thấy buồn cười nhìn cô: “Ngồi đi.”

“Em cảm ơn!” Thường Tiểu kích động thì giọng nói càng to rõ hơn bình thường. Có điều khi thấy trời lạnh thế mà ông anh này ăn mặc mỏng manh, nhưng chẳng hề ra vẻ sợ lạnh gì, rất phục anh ta.

Người kia cười cười, ra bộ muốn lấy tài liệu Thường Tiểu đang ôm trước ngực thì lúc này cô mới sực tỉnh, vội vàng đưa hồ sơ cho anh ta.

Lần đầu tiên cô nộp hồ sơ không có kinh nghiệm, thấy anh ta tùy tiện lật vài trang, nhưng cũng không hỏi cô thêm câu nào. Thường Tiểu bĩu môi, hỏi: “Anh không lạnh ạ?”

“Câu hỏi hay.” Anh ta đưa mắt lên, cuối cũng cũng bắt chuyện, nụ cười khiến khuôn mặt có vẻ rất hòa nhã dễ gần: “Rét lạnh đúng lúc thì có thể duy

trì tinh táo.” Sau đó lại cười cười: “Hơn nữa anh thường xuyên luyện tập nên cũng có sức chịu lạnh.”

“Ồ? Em cũng thường xuyên luyện tập lắm.” Thường Tiểu cười, nếu chung chí hướng thì người cũng thoải mái hơn.

Anh ta cười rất thân mật, bỏ hồ sơ qua một bên: “Em tự giới thiệu về mình đi.”

“Vâng!” Thường Tiểu lại bày ra vẻ nghiêm túc, khí thế mà thưa: “Em là Thường Tiểu, học sinh năm hai! Em...” Cô tự chào hàng mình một cách rất lưu loát: “Em có thể chịu khó chịu khổ, chăm chỉ hiếu học! Hi vọng có thể có được cơ hội thực tập lần này.”

Anh ta nhìn cô, nụ cười có ý thăm dò, sau đó đặt khuỷu tay chống lên bàn, đan hai tay vào nhau: “Mới năm hai sao? Được rồi,... nói cái gì đặc biệt đi.”

“Anh muốn nghe cái gì đặc biệt cơ?” Sau đó Thường Tiểu cũng hơi khựng lại, thấy đối phương rất thân thiết, không hề có vẻ phách lối gì, nhất thời không nhớ thầy giáo đã nói gì về yếu tố tuyển dụng này nọ, liền hỏi: “Đúng rồi sếp ơi, em phải nộp đơn vào vị trí gì?”

Anh ta giật mình, cũng cười theo: “Có ý tứ.” Là đầu tiên có thí sinh đi phỏng vấn lại hỏi người tuyển dụng mình nên đăng kí vào vị trí gì, giỏi. Sau đó cũng ngả người: “Em tên là Thường Tiểu.”

“Vâng.” Sau đó cô nghĩ lại, bổ sung thêm, “Là nữ.”

“Hahaha... Ừ, có thể nhận ra.” Anh ta lại cười, hoàn toàn không giống người tuyển dụng tí nào: “Trước tiên em nói thử xem, muốn tìm công việc thế nào? Có điều phải nhắc em trước, hiện nay có rất nhiều người tốt nghiệp làm việc không đúng chuyên ngành, nhưng vẫn có thể phát huy khả năng rất tốt.”

Đúng là cô không nghĩ tới điều này, hơi ngập ngừng một chút: “Sếp có thể đưa vài ví dụ được không ạ?”

Anh ta cười: “Thế này đi, xử lý văn bản, phân loại, đánh máy, photo, biết không?”

Cô gật đầu: “Biết ạ!”

“Vậy uống rượu, xã giao, tiếp khách, có dám không?”

Ừm... cân nhắc về tử lượng của mình: “Dám ạ!”

“Thế... nếu sau này suy nghĩ của em xung đột với suy nghĩ của cấp trên thì sao?”

“Nghe cấp trên!”

“Muốn em tặng ca thì?”

“Tặng ca ạ!”

“Buổi tối mà vẫn gọi điện vì công việc cho em?”

“Nhận ạ!”

Anh ta lại cười: “Anh còn thiếu một trợ lý, em có muốn thử không?”

“Hả?” Thường Tiểu giật mình, đột nhiên hỏi lại, “Thế tết có được nghỉ không?”

“Có.”

Vậy thì năm mới ở nhà, tắt điện thoại nghỉ ngơi chứ sao. Sau đó rất khí phách vỗ ngực: “Thử ạ!”

Nụ cười của anh ta càng sâu. “Anh tên là Trần Thần, CEO của công ty nhỏ này. Ngoài ra... kiêm Quản lý nhân sự kiêm Giám đốc tài chính kiêm thúc đẩy thị trường linh tinh. Đến đây nào.” Anh ta vỗ vào cái ghế trống bên cạnh: “Đến đây ngồi cạnh anh này, đầu tiên thử cảm giác làm người tuyển dụng thế nào đã.”

“Dạ?” Thường Tiểu hơi giật mình, nhìn người đàn ông hơi mập nhưng cảm giác rất chắc chắn trước mặt, cực kì nghi ngờ: “Nhanh vậy à?”

Tuy nói vậy nhưng cô vẫn nghe theo ôm hồ sơ vòng qua ngồi xuống cạnh anh ta, thuận thế mà nhìn biển người trước mặt... Ôi, quyết định tiếp tục suy nghĩ về câu hỏi ban nãy... Sao nhanh thế được?

Bất ngờ nghe Trần Thần hỏi tiếp: “Nói anh nghe xem, bình thường em rèn luyện thế nào?”

Sau đó, Thường Tiểu hơi chột dạ, đồng thời cũng rất phấn khích ngồi bên, tỏ ra rất nghiêm túc, cẩn thận quan sát anh bạn Trần Thần đang phỏng vấn như thế nào. Cô phát hiện ra, anh đối xử với người khác, không hiền hòa như với cô, nhưng vẫn rất kiên nhẫn, trò chuyện với mỗi người một hồi, khiến cho mọi người đều cảm thấy mình đã được xem trọng.

Có vài người biểu hiện không tệ, Trần Thần ghi lại trong bảng tuyển dụng, đại khái là viết mấy bình luận như tư duy nhanh nhẹn, ăn nói lanh lợi các kiểu.

Thường Tiểu phát hiện ra mình không được điền vào bảng kia, nhưng chỉ có thể mở to mắt chăm chú lắng nghe, vì thi thoảng Trần Thần có quay đầu hỏi cô có gì muốn hỏi hay không. Sau đó là mấy lời khách sáo linh tinh như xin chờ thông báo sau.

Cô không hiểu, vì sao lại dễ dàng được coi trọng như vậy, cũng không biết bản thân có chỗ nào tài giỏi hơn người thế nào.

Sau đó cô nhận được điện thoại của Quý Hiếu Đồng. Anh gọi bảo cô nộp đơn vào đơn vị tuyển dụng số 124, sau đó lại báo về vị trí đại khái, nói mình sẽ đến ngay.

Cô sững sốt hồi lâu mới phát hiện vị trí ngồi của mình hiện tại, bên cạnh có treo một cái bảng nhỏ, chữ trắng nền đỏ, in số 124... Oái... Lúc này cô mới nhận ra tình hình không thích hợp lắm, khi nghi vấn trong đầu còn chưa có

lời giải thì đã thấy Quý Hiếu Đồng chạy tới, nhìn cô, rõ ràng cũng có vẻ rất bất ngờ: “Sao cậu tới nhanh thế?”

Quay đầu thì thấy Trần Thần đang nhíu mày nhìn Quý Hiếu Đồng, cô ngỡ ngác cũng có thể nhận ra một điều... Hai người bọn họ có biết nhau!

Lần này thì đầu óc Thường Tiểu suy nghĩ rất nhanh, nhanh chóng nhận ra lần tuyển dụng này có nội tình bên trong, đột nhiên nghiêm mặt quay qua Quý Hiếu Đồng: “Đến nộp đơn à?” Sau đó đưa tay chỉ vào vị trí trước mặt: “Ngồi đi!”

Quý Hiếu Đồng nhất thời bị cô hù dọa, cũng ngỡ ngỡ ngác ngác ngồi xuống.

Thường Tiểu trừng mắt liếc anh một cái, trông cực kì trịnh trọng mà hỏi: “Đến đây, tự giới thiệu đơn giản về bản thân đi, da mặt dày bao nhiêu?”

Quý Hiếu Đồng ngây người.

“Mau nào.”

“Đầu bị đập mạch à...”

Thường Tiểu hừ một tiếng, cũng bắt chước nghếch ngoạc vào trông tập, sau đó nhìn Trần Thần: “Sếp ơi, cậu ta nói đầu anh bị đập mạch.”

Thế là trong tiếng cười của Trần Thần, Quý Hiếu Đồng tức đến đỏ mặt.

"Trưởng quan, hẩn trách móc đầu óc đường ngẩn." Vì thế ở Trần Thần tiếng cười điện Quý Hiếu Đồng tức giận đến mặt trướng đỏ bừng.

Đúng là Thường Tiểu đoán không sai, hai người quả là có gian tình.

Trần Thần là cậu của Quý Hiếu Đồng, có điều bà ngoại Quý Hiếu Đồng lớn tuổi sinh con, thế nên Trần Thần cũng chỉ hơn Quý Hiếu Đồng mấy tuổi. Khoa học kỹ thuật Hạo Tường là công ty mà Trần Thần mới thành lập gần đây, cái gì cũng chỉ vừa bắt đầu, có điều cũng là cực học sinh của đại học C, hơn nữa biểu hiện trong trường khi trước của anh rất xuất sắc, thế nên nhà trường đã đặc biệt chuẩn bị để anh vào tuyển dụng.

Quý Hiếu Đồng giải thích đại khái, cũng thừa nhận rằng đã mang ảnh của cô và kể một vài chuyện lúc trước cho Trần Thần, bao gồm tửu lượng không tệ, ca hát có nghề, tính cách phóng khoáng, sức khỏe hơn người, v.v... Chỉ là Trần Thần lại đáp ứng trước khi cô biết chuyện.

Quý Hiếu Đồng có giấu một điều, chính là việc anh cũng là một cổ đông trong công ty. Có điều anh phụ trách về kỹ thuật, còn Trần Thần lo mảng quản lý hành chính, vậy nên chuyện phát lương thế nào, cứ để cậu út đau đầu vậy.

Nói tóm lại, dù quá trình thế nào thì dù sao Thường Tiểu cũng có chiếm được cơ hội thực tập như mình mong muốn, đương nhiên, đó cũng là một trong những biện pháp hữu hiệu để cô bớt nghĩ ngợi lung tung.

Kết quả, nháy mắt lại tới tháng thi cử.

Cái gì nó phải tới thì không tránh nổi, thế là Dung Lan và Thiến Thiến bắt đầu chong đèn học hành.

Ngày thường Thường Tiểu cũng chăm chỉ, thế nên các phần thi không vất vả lắm, chỉ cần trước ngày thi xem qua một lần là có thể yên tâm ngủ ngon giấc. Còn mấy nơi như thư viện, mỗi ngày đến đó chiếm chỗ đọc sách, thấy thật thoải mái xiết bao.

Có điều, dù là có là thiên tài, thì cũng cần phải ôn tập chứ sao?

Đây là suy nghĩ dẫn tới Thường Tiểu và Quý Hiếu Đồng không hẹn mà gặp ở thư viện. Có một thì có hai, có hai sẽ có ba, thế là tự nhiên bắt đầu thói quen để dành chỗ cho nhau.

Hai người ngồi chung, cũng không nói gì nhiều.

Cuối cùng, chớp mắt, đã tới ngày thi môn cuối cùng.

Sau này Thường Tiểu mới biết, làm thực tập sinh thì không cần kí hợp đồng gì, cô được phép nghỉ ngơi hai ngày sau kì thi rồi mới đến công ty báo danh. Có điều tiếc nuối là công ty không ở tại thành phố này. Theo như lời Trần Thần thì môi trường của hoàn cảnh của Sơn Đông thích hợp cho sự phát triển của công ty hơn.

Cũng may nhờ giao thông phát triển, đến Lâm thị chỉ tốn hai giờ đồng hồ.

Thế nên hôm nay cô hẹn gặp Quý Hiếu Đồng ở thư viện, bàn về thời gian đến nhà ga. Hẹn giờ xong xuôi, tự coi bài của riêng mình, không ai quấy rầy

ai.

Thế nhưng điều khiến cô không ngờ, tại nơi đây, cô gặp Dư Phi.

5. Cứ vậy đi, ở chung vui vẻ.

Đúng là Dư Phi.

Trong nháy mắt, tất cả dây thần kinh của Thường Tiểu căng cứng.

Chữ viết trong sách bỗng biến thành đàn kiến, bò tới lui, gặm nhấm lòng cô.

Mỗi khi gặp anh, cô vẫn cứ hồi hộp căng thẳng vậy đấy.

Sao lại không căng thẳng chứ?

Chàng trai mà cô đã từng quen thuộc đến từng cử chỉ, chàng trai đã chia tay cô, nay đột nhiên đứng đối diện, dùng một vẻ lạnh nhạt hờ hững mà đứng đối diện...

Trên mặt anh, không còn chút thân mật ngày trước.

Thường Tiểu hít một hơi thật sâu... Thì ra đến tận bây giờ, vẫn đau.

Cô yên lặng ngồi ở chỗ mình, không tránh tầm mắt của Dư Phi.

Đầu óc nóng lên, thần kinh co giật, cô vỗ vào ghế trống bên cạnh, vẫy tay với Dư Phi, nói: “Bên này...”

Sau khi nói xong, đột nhiên dưới bàn, Quý Hiếu Đồng hung dữ đập cô một cú đau điếng. Nhưng bây giờ cô không còn lòng dạ nào mà trả đũa, chỉ trơ mắt nhìn Dư Phi, lại nhấn mạnh lần nữa: “Bên này này.”

Đây là người cô thân thuộc đến từng câu nói nụ cười, là người cô bắt đầu quen biết từ thuở cấp hai, là người đột nhiên nổi điên muốn nói chuyện yêu đương với cô, là người cô nghĩ tới là sẽ thấy đau lòng. Cô không muốn trở thành người xa lạ với anh, từ bạn thân lại trở thành người dưng...

Cô không muốn.

Dư Phi nhìn cô rồi quay sang Quý Hiếu Đồng bên cạnh, đáy mắt thoáng tia quái dị, khóe miệng khê nhếch, như trào phúng, như tự giễu. Anh ôm sách trong tay, coi như không thấy chỗ ngồi được dành sẵn cho mình, chọn cách lướt qua người cô.

Thư viện lớn như vậy, tiếng lật sách soàn soạt, thi thoảng xen lẫn tiếng nói chuyện thì thầm... Những âm thanh đó dần phai nhạt, nhạt đến mức trong thế giới của Thường Tiểu, lặng ngắt như tờ...

“Dư Phi.” Cô lặng lẽ đứng dậy, nhìn anh dụi dằm, chẳng biết cần đến một loại dũng khí thế nào cô mới có thể tìm được giọng nói của mình: “Không thể là bạn được sao?”

Cuối cùng Dư Phi cũng dừng bước, nhưng vẫn không quay đầu, mỗi câu mỗi chữ của anh đều lạnh như băng: “Không thành người yêu, cũng không

còn là bạn.”

Sao em có thể sánh vai với một kẻ khác như thế không có việc gì? Phải thế nào mới chịu đựng khi nhìn em và kẻ khác anh anh em em em đây?

Mọi góc ngách của thư viện đầy người, mấy lần Thường Tiểu bị lộ mặt, đám lăm chuyện của đại học C biết tiếng, và cũng như trước, nay bọn người trong mọi xó xỉnh bắt đầu thì thầm trao đổi rả rả cho nhau.

Nhưng lần này Thường Tiểu không hơi đâu mà nghe nội dung thảo luận. Đau xót, nhất thời không tìm ra được lời nào. Cô gắng hít một hơi thật sâu, sợ không nhìn được lại gây ra chuyện kích động gì đó, vợ vội mở sách vở trên bàn, xoay người bỏ chạy.

Không ngờ đồ của cô lại bị móc vào cạnh bàn, lúc giật ra khiến cái bàn bên cạnh nghiêng đi, làm cho bình nước nóng không đầy nắp của cậu bạn vô tội đang ngồi xem diễn vang một tiếng ‘*bach*’, nước chảy ào ra, sau đó là tiếng ghế xô dịch hỗn độn liên tiếp.

“Xin lỗi, thật xin lỗi!” Thường Tiểu tự biết mình đã gây rắc rối, cúi người, hoàn toàn không dám nhìn ai, cứ xin lỗi liên tục, trong lòng chỉ muốn rời khỏi nơi quỷ quái này. Thế mà họa vô đơn chí, lại một ‘rầm’ thật lớn, toàn bộ giá sách trưng bày, vì cô không nhìn đường nên tông mạnh vào, tất cả số sách trên, như quân bài domino, rơi rầm rầm xuống đất.

Thường Tiểu sững sờ mất mấy giây, đột nhiên lấy sách che mặt, trầm giọng nói: “Rất xin lỗi!!” Sau đó không quay đầu mà chạy thẳng ra cửa.

Dư Phi lặng lẽ nhìn hiện trường hỗn độn, nhẹ nhàng thở một hơi, trong con mắt như viết một sự ảm nhẫn không để ai biết.

Giọng nói lạnh lùng của mẹ vẫn còn quanh quẩn bên tai anh...

Mẹ đánh cược với con, căn bản là con bé này không yêu con, ba ngày tới, nhất định nó sẽ không gọi điện thoại cho con đâu!

Xem đi, mẹ nói rồi mà.

Con biết đấy, mẹ không chấp nhận nó đâu. Nếu con không có bản lĩnh đưa nó đi, bỏ tất cả mọi thứ thì mẹ có thể cam đoan với con, cuộc sống sau này của nó sẽ rất khó khăn.

Cái trường của Tiểu Kiều đang học rất tốt, đây là đơn xin nhập học.

Thường Tiểu, rốt cuộc anh sao vậy, mấy ngày xa nhau, anh lại không thể chào cô một tiếng.

Quý Hiếu Đồng đưa mắt nhìn Thường Tiểu đang chạy vội ra ngoài, sau đó mới từ từ dọn hết sách vở trên bàn, quay qua giúp nhân viên thư viện đang cau có thu dọn số sách rơi đầy trên đất. Cuối cùng anh ngẩng đầu, đối diện với tầm mắt vẫn không hề nhúc nhích như trước của Dư Phi, có vẻ muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại duy trì sự trầm mặc.

Con người tự nhận là thông minh, lại dùng một cách thức ngu xuẩn nhất để đẩy Thường Tiểu rời xa.

Không thể trách ai.

Đúng vậy, đột nhiên Quý Hiếu Đồng không hiểu nổi bản thân, sau đó, hoàn toàn không có chút cảm giác thông cảm nào. Mãi đến khi anh đi rồi, người kia vẫn đứng đó, trong đôi mắt cứ mãi nhìn vị trí Thường Tiểu đã rời đi, có một tia cảm xúc khó thể giải thích.

Anh không do dự, nhận cuộc gọi tới.

Như thể đang cố gắng trốn tránh chuyện ban nãy, Thường Tiểu cố khiến giọng nói mình nghe có vẻ thoải mái nhất. Quý Hiếu Đồng lắng nghe cẩn thận, ít nhất, trong giọng nói không có vẻ ghen ngào. Cô bảo: “Tôi để quên quyển Kinh tế Trung Quốc rồi.”

“Tôi cầm ra giúp cậu.” Quý Hiếu Đồng nghĩ một chút, tiếp: “Chúc thi cử suôn sẻ. Chín giờ sáng thứ bảy, không gặp không về.”

“Khoan đã...” Thường Tiểu tưởng anh muốn cúp máy, vội gọi lớn, sau đó lại hơi trầm giọng hỏi: “Có thể nói chuyện với tôi một chút được không?”

“Ừh.” Quý Hiếu Đồng xoay người nhìn tòa thư viện sau lưng, “Cậu nói đi.”

Thường Tiểu như đang suy nghĩ xem nên nói gì, hồi lâu sau, cô hỏi: “Cậu ôn bài xong chưa?”

“Cũng kha khá.” Anh lại quay người, từ từ thuận theo suy nghĩ. Quả thật... trong nháy mắt kia, cảm thấy mình thật may mắn... anh... thật sự không muốn buông tay *ai đó*.

“Tôi cũng ôn kha khá rồi. Năm nay tôi còn muốn lấy học bổng nữa. Kì thi năm ngoái tôi xếp thứ ba trong lớp đó.”

“Ồ...” Quý Hiếu Đồng nghe cô lái nhái liên miên ở đầu kia điện thoại, đáp theo cho có lệ, trong lòng lại ngổn ngang trăm mối.

“Thật ra khi ôn bài tôi có gặp phải một đề, lúc làm cứ thấy hơi vướng mắc. Dù sao thì căn bản, cái đề tôi ôn ấy không ra thi...”

Thường Tiểu lại bắn nước bọt liên tu bất tận hồi lâu, “Thế mới nói,...” Đột nhiên cô dừng lại, “Bên tôi gọi điện thì mắc lăm, tôi cúp trước, cậu gọi lại cho tôi nhé...” Sau đó nghĩ nghĩ, lại bổ sung, “Vì Dư Phi mà tôi cũng *mất máu* (*) nhiều lăm đó...” (* *Chỉ việc tốn tiền, dành một khoản lớn..*)

Quý Hiếu Đồng vừa bực mình vừa buồn cười... Cô đúng là đồ . Có điều nay đã có thể nhắc tới tên người kia, có phải ý rằng, cô cũng không còn khổ sở như trước? Hay...

Chỉ đang giả vờ thế thôi?

Một cuộc điện thoại, hai tâm trạng.

Thường Tiểu vừa cầm điện thoại ngồi nói lung tung, vừa ngẩng đầu nhìn lên trời... Cô chỉ hi vọng, thoát nhìn, mình sẽ tự vực dậy, không cần đau khổ như thế nữa.

Thi cử xong xuôi, Thường Tiểu theo kế hoạch, lên đường đi thực tập.

Cô luôn độc lập, thất tình lần này có ảnh hưởng tiêu cực đến cô, Tiên cô và Đức ca đều nhận ra. Lại thêm giao thông thuận tiện, cũng không phản đối gì, chỉ bảo cô tự chú ý an toàn, nhất định có chuyện gì cũng phải gọi điện thoại về nhà.

Thường Tiểu gật đầu, mang một vali gọn nhẹ, đến nhà ga gặp Quý Hiếu Đồng.

Mùa đông ở thành phố ven biển thì lúc nào cũng ấm áp hơn Trường Giang hay miền Bắc một chút. Nhưng không biết sao mùa đông năm nay lạnh đặc biệt, trước sân ga, gió gào rít dữ dội, vừa xuống xe buýt, Thường Tiểu run cầm cập.

Hành lí của Quý Hiếu Đồng còn đơn giản hơn cô, còn mang theo một túi du lịch Nike, vừa nhìn thấy Thường Tiểu, anh đi tới một cách rất tự nhiên, cầm lấy hành lí trong tay cô.

Đột nhiên Thường Tiểu lại có cảm giác được chăm sóc.

Trong lòng thấy thật ấm áp, khẽ hé môi cười.

Mãi đến khi lên xe lửa, Quý Hiếu Đồng cũng không nói gì, nhưng từ đầu đến cuối, anh đều cẩn thận che chắn cho cô khỏi đám người đang chen chúc... Thật ra từ nhỏ cô đã có thói quen tự giải quyết mọi chuyện của mình, có khi còn thích tự quyết định thay người khác, thế nên cảm giác được người khác chăm sóc quan tâm này, thật là đáng quý, thật lạ lẫm.

Nghĩ lại, càng cảm thấy Quý Hiếu Đồng đúng là một người anh em tốt.

Sau khi lên xe lửa rồi, Quý Hiếu Đồng giúp cô kiểm chỗ đặt vali ổn thỏa, sau đó lấy một cái iPad ra, liếc một cái rồi đưa tai nghe cho cô, cô cũng không từ chối.

Không biết vì sao những bài hát trong máy rất hợp với ý cô, có khi còn gặp bài mình quen thuộc, cũng thầm hát theo hai ba câu... Cuộc hành trình hai người, đến khi sức tỉnh, cô phát hiện mình đang dựa vào vai Quý Hiếu Đồng, hình như vừa ngủ. Nhìn qua thấy Quý Hiếu Đồng cũng đang ngủ rất ngon, sườn mặt của anh trông rất hấp dẫn.

Cúi đầu nhìn thấy cái áo gió được đắp trên người mình... lồng ngực nóng lên, giật mình, lập tức ngó xuống kiểm tra trên vai hoặc áo anh có dính vết nước miếng nào không... *Khụ...* Đây đều là hàng hiệu cả, cô không cần nổi đầu.

Hai người xuống tàu thì tới thẳng công ty.

Đối với Thường Tiểu mà nói, trải nghiệm lần này mang đến cho cô một cảm giác rất hưng phấn, nhưng cũng thấy hơi không thật. Từ lâu đã hay nghe mọi người bảo rằng xã hội và trường học là hai thế giới tách biệt, không chỉ cách cư xử giữa người với người mà còn là cách xử lí tình huống, góc độ suy xét vấn đề, đều thay đổi cả. Nghĩ vậy, cô nắm chặt tay, quyết chí dốc hết sức để đối phó.

Địa chỉ công ty nằm ở văn phòng trong nội thành. Nói là công ty chứ thật ra chỉ là một phòng làm việc nhỏ mà thôi. Nhưng *chim sẻ nhỏ vẫn có nội tạng*

đầy đủ, lúc vừa vào cửa, nhìn qua thấy có đến bảy tám người, đều đang tất bật, xem ra, rất bận rộn.

Hai người vào cửa chào hỏi. Từ một văn phòng riêng, Trần Thần bước ra đón, sau đó quay đầu giới thiệu cả hai với những đồng nghiệp trong phòng rồi dẫn bọn họ đi xếp hành lý.

Trần Thần đã bàn về vấn đề ăn ở của cô từ trước, trong thời kì thực tập, công ty bao hết.

Ký túc xá cách công ty không xa, đi bộ khoảng chừng mười phút là tới một tiểu khu gần đó. Nhưng khi đến nơi, lúc Trần Thần lấy chìa khóa nhà trọ, như chợt nhớ ra gì đó, anh dừng lại quay đầu nói với hai người: “Đúng rồi, vì có chút chuyện ngoài ý muốn, hai ngày trước vừa nhận một nhân viên mới, cũng không phải người địa phương nên không đủ phòng trọ. Thế nên theo nguyên lý thân sơ, hai đứa tạm thời ở ‘chung một mái nhà’ nhé.”

Thường Tiểu chưa kịp tiêu hóa thì Quý Hiểu Đồng đã lên tiếng phản đối một cách rất ‘mãnh liệt’: “Cái gì? Không được!”

Trần Thần nhún vai tỏ ý đã hết cách: “Vậy thì thua rồi, thuê phòng ở Sơn Đông không phải chuyện dễ dàng. Hay là Thường Tiểu, em tới nhà trọ anh ở chung với anh?”

“Không được!” Quý Hiểu Đồng càng không nghĩ ngợi gì mà quát tướng lên: “Tuyệt đối không được!”

Trần Thần nhìn anh, khóe miệng nở nụ cười như có ý gì đó, quay sang Thường Tiểu hỏi: “Em nói sao?”

Thật ra Thường Tiểu lại chẳng có vẻ bối rối gì, sáng khoái gật đầu đáp: “Được ạ! Em thì không vấn đề.”

Trần Thần nghe thế thì đùa: “VẬY TÔI EM NHỚ KHÓA CỬA CHO CHẶT.”

Nghe vậy, Quý Hiếu Đồng nghiêng răng nghiêng lợi, Thường Tiểu cũng mở to hai mắt, thắc mắc hỏi lại: “VÌ SAO Ạ?” Thường Tiểu ngẫm nghĩ, bỗng như được giác ngộ: “À, anh lo cho cậu ấy hay lo cho em vậy?”

Sau mấy giây im lặng, Trần Thần mới cười, vỗ vai Quý Hiếu Đồng, đáp: “Ở chung vui vẻ, hai đứa cứ thu xếp trước đi, mai hẵng tới công ty trình diện...”

Thường Tiểu gật đầu, vui vẻ kéo hành lý vào trong phòng, sau đó lại lặng lẽ suy nghĩ, Trần Thần đưa ra quyết định này, đúng là vì không đủ phòng trọ thật, hơn nữa cũng tin tưởng vào nhân phẩm của cậu cháu trai Quý Hiếu Đồng...

Nhưng thật là, cô bé kia hoàn toàn không xem cháu anh là con trai thì phải? Đường tình của ai đó, coi bộ dang dăng lắm đây.

Cần gì phải lo không biết? Lo Quý Hiếu Đồng xem cô là nữ hay lo cô xem Quý Hiếu Đồng là nam?

Xem đi,... cái vấn đề rõ ràng rành rành này không phải vừa đâu...

PHẦN VII

[Nguyên]

1. Thế nên... anh... lo nửa đêm cô sẽ bò lên giường anh?

Xếp hành lý, quét dọn vệ sinh, đi lại để quen thuộc với xung quanh, ăn cơm, sau đó về tắm rửa, cuối cùng là ngủ.

Thường Tiểu lên tinh thần, cùng Quý Hiếu Đồng đến công ty trình diện.

Sau đó cô nhanh chóng nhận ra, rõ ràng Trần Thần không phải gọi cô tới để chơi. Một chồng tài liệu lớn được đưa tới trước mặt cô, Thường Tiểu lựa ra báo cáo phân tích thị trường của năm năm trước, sau đó sắp xếp, photo.

Cô không ngờ là chẳng hề có thời gian để thích ứng mà đã phải vào thẳng chiến trường, trong lòng hơi không nắm chắc, nhưng Trần Thần đã bận việc khác, để cô tự phát huy, được tin nhiệm thế này khiến cô cảm thấy ‘Nhất thời hùng tâm tráng chí’, thế là nhiệt huyết dâng trào bắt tay vào việc.

Cũng may cô không ngốc, lại thêm các anh chị đồng nghiệp rất nhiệt tình, vui vẻ trả lời mọi câu hỏi của cô, tất cả đều tiến triển rất suôn sẻ.

Rảnh rỗi thì đi tới ngó qua Quý Hiếu Đồng, phát hiện thấy sức chiến đấu của anh đã lên mức tối đa, trạng thái hoàn toàn tập trung, đang thảo luận gì đó với vài kỹ thuật viên về góc độ chuyên ngành. Bổng Thường Tiểu cười cười, cảm thấy thế thì không tồi.

Nhoáng cái đã hết buổi chiều, đến khi cô photo xong phần tài liệu cuối cùng để đóng thành tập thì cũng là bảy giờ tối.

Lúc này Quý Hiếu Đồng cùng hai nhân viên kỹ thuật khác mới ngẩng đầu lên, xoa xoa cổ, xoay ghế hướng về trước, thở dài nặng nề một hơi, đại khái thì tạm ngưng công tác.

Không lâu sau thì Trần Thần bước ra từ văn phòng, rủ mọi người còn lại cùng đi ăn cơm. Thường Tiểu thu dọn đồ đạc rồi đi chung với mọi người, no đủ rồi thì về nhà trọ cùng Quý Hiếu Đồng.

Một mối cả một ngày, đương nhiên Thường Tiểu định đi tắm một cái, mà Quý Hiếu Đồng cũng tính thế, vậy là hai người ôm đồ sạch, chờ dẫn đưng nhau giữa phòng khách.

Đây chính là điểm bất tiện của cái phòng này, toilet dùng chung.

Đột nhiên Quý Hiếu Đồng thấy hơi xấu hổ, nhét quần lót vào trong đồng quần áo...

Thường Tiểu thấy anh như vậy, cũng không tùy tiện, ôm đồ ngang ngực, nhún vai: “Vậy cậu tắm trước hay tôi trước đây?”

Quý Hiếu Đồng trừng mắt nhìn cô: “Ưu tiên nữ.”

Đột nhiên Thường Tiểu phì cười: “Thừa nhận lúc mới quen tôi mắt bị mù rồi nhé.” Sau đó tự vỗ ngực, “Giới tính nữ, hàng thiệt giá thiệt.”

Lần đầu tiên Quý Hiếu Đồng không tranh cãi với cô, trừng mắt nhìn cô một cái rồi bỏ vào phòng mình.

“Chờ đã.” Đột nhiên Thường Tiểu lại gọi.

“Gì đây?” Đánh chết thì Quý Hiếu Đồng cũng không thừa nhận rằng anh rất ngưỡng trong cảnh sống chung thế này, giọng điệu hơi nóng nảy.

“Cậu đợi cửa đừng đóng, tôi tắm xong thì mượn máy tính cậu chơi nhé.”

Quý Hiếu Đồng hơi trầm mặc, trừ nụ cười giả dối mê hoặc chúng sinh, vốn định vào phòng riêng không đá động gì tới nhau nữa. Thế nhưng vừa đến trước cửa thì như sực nhớ ra điều gì, xoay người lại, hắng giọng một cái, nhướn lông mày, bày ra vẻ kiêu ngạo nhưng lại không dám nhìn thẳng vào cô, anh nói: “Dù sao thì, tôi nói cho rõ trước, tôi không có suy nghĩ gì khác cả.”

Thường Tiểu nghiêng đầu nhìn anh, suy xét một hồi mới khẽ nhú mày: “Nghĩ gì cơ?”

“Tóm lại cậu đừng có nghe cậu út nói lung tung!”

“Anh ấy nói gì cơ?”

Trong đầu cô nàng này không ghi chép gì cả à? Hại anh cứ lo lắng cô sẽ hiểu nhầm mãi, Quý Hiếu Đồng càng nhìn càng cảm thấy cô cố ý hỏi cho ra nhẽ, một bộ then quá hóa giận: “Tóm lại là cậu nhớ kỹ lời tôi đấy!” Sau đó trừng cô lần nữa: “Đừng có giả ngu!” Dậm mạnh chân bước về phía cửa, xoay người, đóng cửa, sau đó...

‘Cách’, cửa bị khóa trái.

Không lâu sau giọng nói của anh truyền ra từ trong phòng, hai tiếng rất rõ: “Không cho!”

Đồ xấu xa!

Mãi đến khi tắm, Thường Tiểu vẫn đang nghĩ rất cuộc cậu út của anh đã nói cái gì... Có điều nói đi cũng nói lại, không phải cô đa nghi, nhưng từ lúc bước vào phòng trọ này, Quý Hiếu Đồng cứ có gì đó là lạ.

Lúc xoa xà phòng rồi, cuối cùng Thường Tiểu mới chợt nhận ra mấu chốt của chuyện này là gì. Mấu chốt chính là, trai đơn gái chiếc, ở chung một phòng. Có điều đây cũng đâu phải vấn đề gì, thời nay nam nữ thuê chung cũng là bình thường mà, hơn nữa, cô cũng rất tự biết mình, chắc chắn Quý Hiếu Đồng sẽ không đói bụng ăn quàng đâu – chắc cú!

Khí gió! Thường Tiểu ngớ ngẩn, muốn trả thù, tắm xong cô lén tắt gas.

Quý Hiếu Đồng cũng đang suy nghĩ về vấn đề tương tự. Từ lúc chuyển vào ở chung phòng với cô, chẳng biết tại sao anh cứ đứng ngồi không yên, cứ sốt ruột trong bụng.

Áo khoác thì có thể mặc lại, chỉ có vài cái sơ mi, Thường Tiểu giặt bằng tay. Nước mùa đông lạnh đến tỉnh ngủ, sau khi phơi đồ thì lại dọn dẹp phòng khách, gom bụi, cảm thấy mình đúng là có tư chất làm mẹ hiền vợ đảm.

Bao gối chăn mền đều là đồ mới cả. Sau khi Thường Tiểu sắp dọn ra giường, ra ngoài lén dò sét động tĩnh, phát hiện ra Quý Hiếu Đồng cứ nhốt mình ở trong phòng không ra ngoài, chả biết đang làm gì.

Nhìn đồng hồ thấy đã sắp qua mười giờ, nghĩ đến ngày mai còn phải đi làm, cái tính hay ôm đồm, quyết định nhắc anh một câu: “Này, toilet đang trống trong ít nhất là nửa giờ đó.”

Không phải anh chiếm máy tính vì sợ cô dùng trộm đấy chứ... Không đợi anh trả lời, cô lại gọi: “Này!”

“Biết rồi!” Lúc này Quý Hiếu Đồng mới đáp qua loa.

Chờ một hồi nữa thì vẫn chẳng có tiếng động nào, từ trong phòng, Thường Tiểu thò đầu ra thăm dò: “Quý Hiếu Đồng, lúc trên tàu, cô em đối diện nhìn lên cậu không dưới trăm lần lận á.”

Cửa phòng đối diện vẫn không có tiếng động nào, Thường Tiểu cũng chẳng để trong lòng, thở dài: “Đồ gieo họa.”

Đột nhiên Quý Hiếu Đồng ôm đống quần áo đi ra, lừ mắt nhìn cô: “Cô em đối diện gì hả, sau khi lên tàu cậu có mở mắt à?” Thường Tiểu chỉ buột mồm một tí.

“Tính sơ sơ thì cậu đã chảy một trăm giọt nước dãi lên áo khoác tôi thì có.” Tay này đúng là đáng đánh. Thường Tiểu đang nghĩ có nên thay trời hành đạo, trừ hại cho dân hay không đây.

Anh lại đi về phía toilet, hừ lạnh: “Máy tính ở trên bàn đấy, game trong ổ D, phim ảnh ổ E, làm hư thì đền.”

“Ờ...”

Thường Tiểu thấy anh đã vào toilet rồi... ngay lúc lương tâm bút rứt vì nhớ ra hình như ban nãy đã tắt gas, đột nhiên Quý Hiếu Đồng thò đầu từ toilet, ra vẻ cau có nhăn trán quát: “Chớ mà nhìn lén *ông* đây tắm, *ông* mà điên lên thì hậu quả rất nghiêm trọng.”

Thường Tiểu trầm mặc ba giây...*mn*, lúc tỉnh lại, oái một tiếng, ngay trước mặt anh, một tiếng ‘rầm’, sập mạnh lên cửa.

Ba giây sau, lại một tiếng ‘cách’ nhẹ nhàng vang lên, trong cửa đã khóa trái.

Quý Hiếu Đồng đứng trước cửa toilet, gió rét thổi vù vù, trong phòng lạnh ớn là lạnh. Toilet ít nhiều vẫn còn lưu lại hương xà phòng của cô, sự nhận thức này khiến thân kinh cả người căng cứng. Đầu tiên anh cố tĩnh tâm để ý nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, cô lại mở cửa, có lẽ là không bỏ qua cái máy tính của anh được. Sau đó nước lạnh thấu xương khiến anh không nhịn được mà xuýt xoa, chẳng biết có phải ảo giác hay không, như thể nghe tiếng cô đang cười trộm.

Đồ khốn, dùng máy tính của người ta mà còn dám giở trò sau lưng... Được rồi, đúng là anh không nên vô nguyên tắc như vậy. Căn răng kiểm tra khí

gas, trong làn nước ấm, anh đã tỉnh táo hơn mà nghĩ, rốt cuộc anh uống nhầm thuốc gì rồi mới hồi hộp một cách khó ngờ như vậy? Sợ cô mặc váy ngủ viền ren lá lướt khắp phòng chắc? Hừ! Ai sợ ai!

Thôi không nghĩ nữa, anh cào mạnh tóc, bọt trắng văng xung quanh.

Anh chỉ hận vì dùng chung toilet với cô, nhìn hai bàn chải được cắm chung trên ly, bỗng trong lòng lại thấy ấm áp.

Cmn, anh điên rồi!

Vất vả lắm mới tắm xong, anh nghiêm túc đóng tất cả các nút áo, sau khi xác nhận thun quần vẫn ngon lành thì mới ra khỏi toilet. Tiếp đấy anh giả vờ lơ đãng ngó qua phòng cô, thấy không có người thì mới vội vàng đem quần áo ra, cho hết vào máy giặt ở ban công.

Cơ mà chỉ vừa xoay được mấy vòng thì cái máy đồng nát kia không nhúc nhích nữa.

Mà điên hơn nữa, chính là ‘quần áo thiết thân’ (* đồ lót) mà cô nàng đã giặt sạch sẽ... Hiện đang nhỏ nước tí tách tí tách...

Được rồi, cô quả là nữ...

Nhưng vấn đề ở chỗ, không thể vắt khô một chút được sao!?

Quá điên.

Mà càng điên hơn nữa là dù ấn nút ‘Bắt đầu’ thế nào thì vẫn không có hiệu quả, cái nắp máy giặt như cái miệng cười toe toét đang nhạo báng anh. *Khi gió*, nhất định ngày mai anh sẽ lột nắp phá nát thứ đồ chơi này để xả mỗi hận trọng lòng!

“Cậu là đồ ngốc à?” Giọng nói không thể nhẫn nhịn vang lên.

Quý Hiếu Đồng giặt nãy mình, tay đập vào máy giặt vang cái rầm, trước khi đầu óc kịp phản ứng thì đã buột miệng: “Cậu mù à, từng thấy đồ ngu nào mà đẹp trai như tôi chưa?”

Quát xong anh cũng tự ngăn người, *mn*, đầu óc bị cô ảnh hưởng, rốt cuộc anh đã uống nhầm thuốc gì thế này.

Thường Tiểu cười khúc khích, liếc anh một cái, sau đó tiến lên trước, nhìn qua bảng nút bấm rồi mở van nước ở trên máy, cô ‘xì’ một tiếng: “Tôi toàn giặt tay.”

Thần kinh Quý Hiếu Đồng tạm ngưng hoạt động, bật thốt: “Vậy thì nhờ cậu, có thể vắt khô cái thứ đồ chơi kia một chút được không? Ảnh hưởng cảm xúc!”

Thường Tiểu lấp bắp: “Cậu cậu cậu...”

“Cậu cái gì mà cậu. Tôi dùng gì cũng ghét loại nhỏ, tỉnh chút đi!” Quý Hiếu Đồng tự nói tự đổ mặt đến tận mang tai, khí nóng dâng lên, vờ ‘xì’ một tiếng che giấu, vội bỏ ra phòng khách.

“Cậu cậu cậu...” Thường Tiểu cũng trào máu nóng: “Cậu nhắm mình dùng được? Cậu có A chắc?”

Hảảả... Cơ ngực lớn là ngon à? Tức chết được!

Dù thế nào thì cuộc sống chung một mái nhà cũng đã bắt đầu.

Tuy ‘vợ chồng son’ đối chọi gay gắt nhưng cô ghét dọn thì anh lau cửa, cô nấu cơm anh rửa chén, coi như cũng khá ăn ý. Mà đáng nói là Quý Hiếu Đồng ‘không cẩn thận’ lôi hết đồ điện trong nhà ra để may mò cho rõ.

Hai hôm trước máy giặt bị hư, Quý Hiếu Đồng đem sơ đồ nguyên lý hoạt động của nhà người ta ra nghiên cứu.

Thảo nào người ta hay nói đừng kích thích cánh đàn ông.

Đúng là trên đời này không thể tìm được đồ gốc nào rành đồ điện mà lại đẹp trai vậy đâu.

Lúc đứng cạnh nhìn anh sửa máy giặt, đột nhiên Thường Tiểu ý nghĩa của câu ‘Cơ hội đúng lúc để đàn ông được thể hiện khả năng’. Ở bên đưa cờ lê đinh ốc này nọ, cô rất hợp.

Nói gọn lại một câu, cái cúp ngực cỡ A của cô đã được vắt khô rồi, đảm bảo không nhỏ nước nữa.

“Này, cậu thấy di động tôi đâu không?”

Ở chung được hai tuần, hai người hoàn toàn không có khái niệm nam nữ khác biệt, trai đờn gái chiếc gì nữa.

Thường Tiểu để cửa mở, ngồi trong phòng chơi game, Quý Hiếu Đờng khoanh tay đứng ngoài. Vì cả hai luôn duy trì kiểu quan hệ đối chọi gay gắt, nhưng coi như cũng là một kiểu kờ vai sát cánh. Thường Tiểu lầu bầu: “Sao vậy?”

“Tìm không thấy đầu cả, cậu đờa di đờng đầy.”

“Gì chứ?”

“Đờng nhiều lờì, mau đờa đầy!”

Thường Tiểu giận đời liếc anh một cái, nhưng vẫn đờa cục cứng cho anh. Dù sao thì trong lúc đầu khổ nhất, anh luôn ở bên cô, lại còn ủng hộ kinh tế vô điều kiện nữa.

Mà quan trọng nhất là hiện cô đầng giành laptop của anh chơi game... Ngắm lại thì chợt dạ thật đầy...

“Đại tời tiên sinh?” Quý Hiếu Đờng nhấn số của mình, lúc bốn chữ này hiện ra khi đầng kết nối, thiếu chút nữa là không thờ nối, quay đầu trờng Thường Tiểu: “Cậu có gan thì cứ chờ đầy!”

Không lầu sau chẳng biết từ góc nào trong phòng truyền đầng tiếng chuông ‘không đầng cấp cho lầm’, Quý Hiếu Đờng chạy bở đi nhậđiện thoại.

Sau đó chẳng biết Quý Hiếu Đồng cầm điện thoại cô để nghiên cứu cái gì, mãi lâu sau mới trả lại. Vốn cô chẳng để ý, nhưng chẳng biết sao có một trực giác rất kì dị, mở ra coi lại.

Chết tiệt, đồ tự kỉ khốn khiếp. Tự dừng anh chụp ảnh mình làm mặt quỷ đặt làm hình nền điện thoại của cô, lại còn không biết xấu hổ mà đổi tên trong danh bạ thành ‘*Quý đại siêu cấp soái ca vô địch vũ trụ*’ nữa chứ.

Giời ạ... đồ ngốc! Thường Tiểu thăm rửa xả anh trong bụng, vừa định đổi thì đột nhiên thấy gì đó không đúng, ngừng đầu gọi với vào phòng khách: “Tội thôi, đưa điện thoại của cậu cho tôi xem.”

Trong phòng khách yên tĩnh, Thường Tiểu lại để tâm vào trò chơi, chốc sau đột nhiên Quý Hiếu Đồng thò đầu qua khe cửa, nhấn mạnh hai chữ: “Không cho!” Xong rồi còn lè lưỡi làm mặt quỷ với cô nữa.

Tức chết được, vì sao lại đẹp trai đến nỗi giả mặt quỷ vẫn đẹp thế chứ?

Thường Tiểu phân tâm, trong game phát tiếng nhạc, đã game over, cô tức lộn ruột. Cô cũng phải vào máy tính anh, lên đăng nhập QQ, chỉnh mặt mã, đổi tên thành ‘*Siêu cấp xấu trai vô địch vũ trụ*’!

Không được... cô không nên coi thường vẻ đặc ý của anh, đứng dậy đuổi theo vào phòng khách, “Đưa điện thoại ngay đây!”

Vào kì thực tập, Thường Tiểu rất bận, cuộc sống cũng khá phong phú. Thảo nào những người thất tình thường dùng lấy bận rộn để che giấu nỗi buồn.

Thi thoảng cô nhìn lên trời, sẽ nhớ về Dư Phi.

Chỉ là nhớ thế thôi, chẳng biết vì sao, dần trở thành một thói quen.

Cái cảm giác đau đớn xé rách này, từ từ khép miệng, sau đó thành sẹo.

Bầu trời Sơn Đông đầy máy bay ngược xuôi, nhìn chúng lướt nhanh trên không, chẳng còn quá khó khăn như trước. Cô những tưởng, sẽ đau cả đời.

2. Chia tay rồi không nói chuyện nhân nghĩa.

Trong sự kiện điện thoại di động lần trước, cuối cùng Thường Tiểu cũng thành công đem đổi ‘tomboy kinh dị’ thành ‘em gái đáng yêu’, thắng lợi vô điều kiện.

Có điều sự chiến thắng này hơi bị *lạnh, lạnh buốt*.

Thư giãn buổi tối, thi thoảng Quý Hiếu Đồng sẽ khăng khăng khăng định chủ quyền lên laptop của mình, Thường Tiểu sẽ vùng dậy, kiểm tiết mục khác góp vui.

Chẳng hạn như tối nay, Thường cô nương cao hứng, tự dừng lại mua hai đĩa lậu từ một sạp ven đường, hào hứng mang về mở bằng đầu DVD bỏ không ở phòng khách.

Suy nghĩ đầu tiên của Quý Hiếu Đồng chính là, tốt nhất nên để Thường cô nương chơi máy tính, không để cô ‘hành hạ tâm lý anh một cách dã man’ nữa, thứ hai là cảm thấy phí tiền, thứ ba vì...

Anh không muốn xem.

Trên cơ bản, anh hoàn toàn không có hứng thú với mấy nữ quý áo đỏ vớ vấn này, càng không biết phim ảnh thời kì trước, toàn những tình tiết chán chết đi được.

Mà mấu chốt nhất là... hồi còn nhỏ, mẹ anh chán quá nên giả ma hù dọa, thành ra bây giờ hơi có... bóng ma tâm lý.

“Chiếu rồi chiếu rồi! À nè, cậu có sợ không đó?” Thường Tiểu chinh âm thanh, vẻ mặt rất hưng phấn.

Quý Hiếu Đồng nhìn nụ cười phấn khích của cô... không muốn làm cô mất hứng... Mà quả thật, chuyện sợ ma rất ảnh hưởng đến mặt mũi đàn ông con trai, tuyệt đối không thể để lộ!

Anh chỉ hừ lạnh một tiếng, ra vẻ khinh thường.

“Vậy thì hay quá!” Thường Tiểu nghe răng cười, “Lần nào Dung Lan cũng nói tôi biến thái, không chịu xem cùng!” Sau đó cô lại tắt đèn cái búp để tạo không khí, vui vẻ ngồi xuống sofa.

Cậu biến thái thật đấy...

“Chờ chút.” Quý Hiếu Đồng tự biết kháng nghị thì cũng vô hiệu, hơn nữa sẽ rất mất mặt, thế nên nhìn sofa, từ nép người sang một bên ghế, ngược đầu hừ một tiếng: “Cậu xích kia chút đi! Đừng có tranh thủ lợi dụng tôi đấy.”

Chỉ sợ cô phát hiện manh mối gì thôi.

Nhưng dù sao cũng không được như mong muốn... Quý Hiếu Đồng càng xem càng sợ, nhất là hóa trang của nữ quý kia, không biết sao lại giống y như lúc mẹ hóa trang giả quý hù anh... Mấy thứ giải trí thối nát này không biết đã hại chết bao nhiêu đời người rồi. Thế là từng chút từng chút một, anh nhích lại gần Thường Tiểu hơn.

Còn Thường Tiểu thì trái lại... chẳng biết cái phim thối nát này rốt cuộc có hù được ai hay không, buồn cực kì, nào là cái bóng màu đỏ bay qua bay lại, hù nhân vật chính từ phòng khách chạy ra phòng trong, lại từ phòng trong chui vào toilet, mãi mà chẳng vào trọng điểm...

Nửa tiếng đồng hồ trôi qua, từ cực kì hứng thú, cô bắt đầu dần thấy nản lòng, đầu gục lên gục xuống, cuối cùng chọn cách đầu hàng cơn buồn ngủ vô điều kiện.

Vừa đúng lúc Quý Hiếu Đồng đang sắp tới, Thường Tiểu hơi không giữ lại, đầu ngã vào vai anh, này thì *xơ múi*, rõ ràng đã *xơ* được không ít.

“Này...” Quý Hiếu Đồng chịu nặng, trong bụng trầm xuống, cô... cô làm cái quái gì thế này!

Tại sao, tại sao tự dừng lại hơi... nóng...

Có thể thấy rõ ràng Thường Tiểu đã mất ý thức, không nói tiếng nào.

Quý Hiếu Đồng nghi ngờ liếc sang, lúc này mới phát hiện ra là đã đi vào mộng đẹp. Nay thì trai đơn gái chiếc, tắt đèn, phim ma, tất cả hình thành một bầu không khí củi lửa hùng hực, thần kinh của cô có thể *thô* hơn một chút rồi đó!

Nghĩ vậy, không biết sao trong lòng anh thấy cực kì khó chịu, đối mặt với sự tín nhiệm tuyệt đối của cô, bỗng có một cảm giác khó nói thành lời... rất cuộc là cô không xem anh là đàn ông, hay không coi bản thân mình là phụ nữ?

Mà bản thân Quý Hiếu Đồng cũng cảm thấy khá bi thương, dù vậy, anh hoàn toàn không có ý muốn đẩy cô ra...

Anh thật là kì lạ.

“Để mạng lại đây...”

“Cứu với!”

“Á á á á...” Phim được lồng tiếng nhạc hanh thảm thiết, vẫn cực kì đáng sợ như trước.

Quý Hiếu Đồng giả vờ không quan tâm mà đưa mắt nhìn khắp phòng. Không biết có phải Thường Tiểu thấy vai anh cứng không mà cứ cực cựa cái đầu, đổi mấy chỗ, vẫn không thấy thoải mái, đột nhiên trượt người, ngã người xuống đùi anh.

... Một cú ngã, kéo toàn bộ tầm mắt của anh về...

Quý Hiếu Đồng không dám cựa cựa chút xíu nào, ánh sáng từ tivi lúc sáng lúc tối khiến cả phòng khách cứ lập lóe tắt sáng, hắt lên gò má đang say ngủ của cô, tôn lên khiến đường nét khuôn mặt trở nên rất dịu dàng....

Nhất thời Quý Hiếu Đồng nhìn đến ngây người... Bỗng từ đáy lòng có một loại ham muốn kì dị...

Dâng đến miệng rồi, dâng đến miệng rồi, dâng đến miệng rồi...

Vì sao không được, vì sao không được, vì sao không được...

Anh bị ý niệm tà ác trong đầu đến khiếp sợ, nhưng con quỷ nhỏ trong đầu anh đang rung rung cánh cười khà nham hiểm. Trong một giây phút, chẳng biết bị ảnh hưởng gì, ma xui quỷ khiến, anh cúi đầu xuống, dịu dàng in dấu một nụ hôn trên gò má Thường Tiểu.

Chưa đủ...

Chưa đủ... Quý Hiếu Đồng mơ hồ cảm thấy như khi đang làm chuyện xấu hồi bé, tâm đập bình bịch không dùng, ý thức không chịu sự khống chế, lại cúi người một lần nữa, miệng dờ xuống cách vị trí ban nãy một chút, in dấu lên hai cánh môi hồng...

Mềm mại... thơm thơm... Ừ, vẫn chưa đủ, lại hôn trộm thêm cái nữa....

“A a a----” Nhưng chính vào lúc này, đột nhiên nữ chính hét một tiếng chói tai!

Đột nhiên Thường Tiểu bị giật mình, bất ngờ mở mắt ra, vừa đúng lúc nụ hôn thứ ba của Quý Hiếu Đồng vẫn chưa được thực hiện, đang rối bời, bỗng đẩy cô về trước!

Thường Tiểu đang thương bị anh đẩy xuống khỏi đồi...

Lăn lông lốc hai vòng, đầu đụng vào bàn mới dừng lại, sờ cái mặt đau ê ẩm, chẳng hiểu thế nào cả.

“Cậu, cậu, cậu chiếm tiện nghi của cô!” Quý Hiếu Đồng chột dạ đến mức chỉ muốn đào hố chui xuống, thế là chơi trò vừa ăn cướp vừa la làng!

Có phải trước nay anh chưa bao giờ thấy gái đẹp đâu, sao lại bị quý che mắt mà thấy... cô xinh đẹp động lòng thế này?

Anh bị hành động và suy nghĩ vừa rồi của mình đánh động, vô thức cao giọng không thể dằn xuống: “Cậu đúng là xấu xa!”

Dụ dỗ anh!

Sau đó vẻ mặt đau khổ đứng dậy: “Cậu gặp quý đi!”

Thường Tiểu ngây người ngơ ngẩn không than đau, nhìn anh như chạy nạn bỏ về phòng, chớp chớp mắt, suýt nữa còn tưởng rằng mình đã gây ra tội ác tà trời gì đó...

Vấn đề là... rốt cuộc cô đã làm gì?

Liên tục mấy đêm liền sau đó, Quý Hiếu Đồng luôn gặp một cơn ác mộng y hệt nhau...

Trong mộng, Thường tomboy mặc váy ngủ ren, lộ vai, đon đả đi tới, giọng rin rít: Hiếu Đồng, đến đây, hôn em đi.

Sau đó...

Sau đó...

Sau đó!

Anh hôn...

Aaa, ông trời bỏ quên anh rồi!

**

Quý Hiếu Đồng cứ canh cánh chuyện này mãi trong lòng. Vất vả lắm mới lê lét đến cuối tuần, thấy sắp sang năm mới, hai người cũng tùy tiện thu xếp, để có thể về nhà ăn tết.

Vì thế Trần Thần mời tất cả đồng nghiệp tụ tập một bữa, cùng đi ăn, đổi địa điểm, đến quán karaoke tốt nhất Sơn Đông, một đoàn chừng mười người, ít nhất tới năm sáu tay hát karaoke có nghề, Thường Tiểu tùm tùm cười, quyết

chí... giữ sức. Có điều, không phải cô nói, chứ hát đúng là không phải điểm mạnh của cô.

Có tới ba cái micro, mọi người còn lại vừa uống, chơi thầy xúc xắc đoán số. Thường Tiểu vốn không rành trò này, thế nên ngoan ngoãn ngồi cạnh Quý Hiếu Đồng nhìn anh chơi.

Không thể không nói, củ tỏi này cũng khá ghê gớm, mấy lượt rồi mà vẫn không uống ngụm rượu nào.

Còn Thường Tiểu thì ngược lại, không biết có phải bị bầu khí náo nhiệt này gợi nên cảm xúc gì đó đó, uống một li rồi lại rót một li. Dù tửu lượng tốt thì cũng hơi không phân rõ phương hướng.

Sau đó thì có đồng nghiệp nào đó cũng đã uống khá nhiều, đột nhiên la ó uống rượu chả có ý nghĩa gì cả, đòi chơi Đại mạo hiểm. Giọng nói vừa dứt, bình thường Trần Thần vẫn luôn xây dựng hình tượng công tử hào hoa trong đám các đồng nghiệp nay nhìn qua phía Thường Tiểu, cười khẽ bảo: “Tôi chơi.” Sau đó tựa như khiêu khích mà đánh mắt qua Quý Hiếu Đồng.

Thần kinh Quý Hiếu Đồng bị kích thích, một bộ hùng hực ý chí chiến đấu.

Thường Tiểu không hiểu, cũng chẳng có chút xú ý thức nguy hiểm nào, chỉ thấy qua hai đợt, con hồ li Trần Thần đang lặng lẽ ngủ đông một nên, đột nhiên lúc chơi Đại mạo hiểm thì xông ra tham gia như đã chuẩn bị từ trước. Lo thật đấy, dù Quý Hiếu Đồng cũng có tài, nhưng về vai vế thì anh chỉ là cháu ngoại của anh ta thôi.

Nháy mắt, họ Quý dễ dàng bị đẩy vào đường cùng...

Trần Thần ung dung, đột nhiên Trần Thần hô lớn: “Quý Hiếu Đồng hôn Thường Tiểu một cái!”

Mọi người ngẩn ra, nhưng sau đó nhanh chóng phối hợp, âm ì kêu gào, nói chung là cả phòng không ai hát nữa, rất nhịp nhàng hào hứng hô:

“Hôn đi!”

“Hôn đi!”

“Hôn đi!”

“Haha...” Đột nhiên ý thức của Thường Tiểu không còn ở vị trí bình thường, mơ hồ cảm thấy có gì không đúng, ngây ngốc hỏi: “Hả? Liên quan gì tới em?”

“Hôn đi! Hôn đi!”

Câu hỏi của cô nhanh chóng chìm trong tiếng kêu gào, khóe mắt liếc sang Quý Hiếu Đồng, anh ngồi dưới anh đèn, ngây ngốc đến mặt đỏ ửng tận mang tai.

Mà vừa khéo cô lại ngồi ngay sát bên, không khí nhất thời trở nên vô cùng quái dị. Ký ức bị lôi về nhớ lại ngày anh và cô mới quen, hôm ấy, cô cũng bất đắc dĩ, bị người làm hại.

Nhưng lần này Quý Hiếu Đồng hoàn toàn không có cảm giác khó chịu như lần trước, ngược lại một bộ xấu hổ như bị bắt gian tại giường, sắp tới ranh

giới của *thẹn quá hóa giận*.

Tuy Thường Tiểu cảm thấy hơi lạ, nhưng trong tiếng hô gào âm ỉ này thì không thể suy xét, đầu óc rối tung mù... Không phải chỉ hôn một cái thôi, sao, người nước ngoài đều thế cả, có gì ghê gớm!

Còn nữa... phải trả thù.

Trong đầu Thường Tiểu bị suy nghĩ này chiếm cứ, đột nhiên oán giận, khí tụ đan điền, ra sức gào lên: “Đừng ồn nữa!” Câu nói này dễ dàng xuyên qua mọi góc ngách trong phòng, đổi lấy giây phút yên tĩnh ngắt ngủi.

Sau đó, trước bao nhiêu con mắt chăm chăm, cô hừ một tiếng, quay người đối diện Quý Hiếu Đồng, lại còn rất hung hăng nín vạt áo anh, lôi về phía mình, nhắm tới một anh, ép đầu mình xuống, hôn một tiếng ‘Chụt’ thật vang lên mặt anh.

Mọi người trong phòng đều bị chấn động bởi cảnh tượng vừa rồi, tất cả ngạc nhiên đến hoảng hốt.

Thường Tiểu uống say thôi... Một giây, hai giây, ba giây sau... Thường Tiểu nhẹ nhàng phun ra hai chữ: “Không tính.” Lại một giây, hai giây, ba giây sau, mọi người lại nhốn nháo.

“Không tính!” Thường Tiểu tức giận, đập bàn rầm rầm: “Vì sao không tính?”

Trần Thần nhắc nhở: “Anh nói, ‘Quý Hiếu Đồng hôn Thường Tiểu một cái’.”

“O?”

“Anh không hề cưỡng từ đoạt lý nhé.”

Lúc này Quý Hiếu Đồng hoàn toàn không cảm giác bọn họ cãi nhau, ngỡ ngác ngồi xa xa, tay đưa lên mặt, bị cô hôn đến đau đầu...

Đột nhiên anh duỗi tay, như ra dấu ngắt lời, quát lớn: “Đừng âm ỉ nữa.” Sau đó nhanh như chớp, tay kia ôm vai Thường Tiểu, khuôn mặt tuần tú ghé tới, hung hăng hôn lên má cô một cái! Dừng hai giây!

Sau đó vội vã đứng dậy, một bộ nghiêm túc bảo: “Cháu hơi say, mọi người cứ tiếp tục.” Sải chân bước ra, rời khỏi phòng.

...

...

Một guây, hai guây sau, Trần Thần nâng chén, cười tủm tỉm: “Bingo. Thần gia rất hài lòng, mọi người tiếp tục đi.”

Mấy ngày nay cháu anh làm việc mà chẳng tập trung tinh thần, cứ liếc trộm Thường Tiểu đến thần bay phách lạc. Làm cậu mà không châm dầu vào lửa thì sao anh ta có thể xứng với đất trời, không phụ lương tâm? Mà nhìn một

bộ bi hùng liều chết ban nãy của cậu cháu, nếu không phải đã xác định lòng mình, e là sẽ không thể làm chuyện ấy trước mặt bao người.

Cười xong, các đồng nghiệp vừa nói vừa cười, một cảnh dạt dào hứng khởi

Đầu óc Thường Tiểu trống rỗng không nghĩ được gì. Ba phút sau, bỗng đứng nổi hứng, cầm micro, âm thanh kì dị, như thể chưa từng xảy ra chuyện gì.

3. Cô cứ cho rằng ít ra mình đã bắt đầu ra vẻ nữ tính rồi cơ.

Cả người Thường Tiểu mềm nhũn như bùn, được hai đồng nghiệp đưa về nhà trọ, vừa nhấn chuông thì Quý Hiếu Đồng lập tức mở cửa.

Như thể anh đã chờ cả buổi tối vậy.

Bầu không khí hơi lúng túng, Thường Tiểu chỉ tốn khoảng một giây là tỉnh táo, và tốn thêm một giây nữa để quyết định giả vờ say, người đồng nghiệp cũng theo đó mà giao cô cho anh.

Lúc nửa người Thường Tiểu đang dựa vào người Quý Hiếu Đồng, cô lại tốn một giây nữa để suy xét, người đồng nghiệp vừa đi thì lập tức đứng thẳng, nghiêm túc vén tóc lên, nói: “Tôi không sao.”

Anh giật mình, đổ mồ hôi, ho khan, đưa mắt nhìn quanh phòng: “Tôi mở máy nước nóng rồi, đi tắm trước đi.”

“Ừ.”

...

“Mà... Quý đại soái, cậu có thể đừng ra về chăm lo chuyện nhà vậy được không?!”

“Tắm xong thì ngủ đi.” Anh cũng giả vờ như chưa hề xảy ra chuyện gì:
“Tôi đi giặt quần áo...”

“Ừm...”

“Không có việc gì nên dọn dẹp tí...”

“Ừm... “

Nhất thời cả hai đều trầm mặc, đưa mắt ngó quanh phòng. Thường Tiểu vẫn giữ một bộ nghiêm túc, giọng nói cũng trầm hơn ngày thường nhiều, “Vậy tôi đi tắm...”

Cô không nói hai lần, bước thật nhanh, hơi lão đảo.

Thường Đại Tiểu, mày uống say thật rồi phải không...

Về sau cũng khá yên ổn. Thật ra sau chuyện đấy thì Thường Tiểu ít nhiều cũng có cảm giác nữ tính hơn, ít nhất, buổi tối đi ngủ nhất định sẽ khóa cửa.

Mọi người trong văn phòng cũng xem đấy là một sự kiện bình thường, chẳng bàn tán gì thêm.

Thường Tiểu tiếp tục kì thực tập, nhưng cô cũng phải nói một điều, từ đó về sau, Quý Hiếu Đồng không quát cô nữa, chủ động chia sẻ ‘việc nhà’, vò bị rỉ nước cũng tự giác đi sửa...

Thật quái dị. Quái dị đến không còn lời nào để nói, hại cô buổi tối cơm nước xong thì liền chui vào phòng khóa cửa giả chết.

Ôi... Cảm giác cô đơn thật thoải mái.

Sau đó, dù rất tiếc nhưng cuối cùng kì thực tập đã kết thúc.

Đột nhiên Thường Tiểu cảm thấy đây là kì nghỉ có ý nghĩa nhất trong đời mình. Vì đây là kì thực tập đầu tiên của cô, cũng là lần đầu tiên cô xa cha mẹ đến một nơi xa lạ, lần đầu tiên ở chung với người khác, và lần đầu tiên – cô thất tình.

Thời gian quá ngắn, ngày trôi quá nhanh, vết thương dẫu lớn, đau đớn dần phai.

Tóm lại cô phải sống thật tốt, cố gắng hít thở, càng phải cố gắng mỉm cười.

Giấc mộng này như mỗi tình đầu, đến vội, đi cũng nhanh quá đổi. Đôi khi quay đầu nhìn lại, quả thật, cô thua vì không đủ tự tin vào bản thân. Nghĩ vậy, liền cảm thấy, không sao nữa rồi.

Ngày chia tay với Sơn Đông, có không ít đồng nghiệp tới đưa tiễn. Thường Tiểu hít một hơi, rụt người cảm thấy lạnh lạnh, định chào tạm biệt người đồng nghiệp B đã giúp đưa hành lí lên xe.

Hiện cô đã thay đổi rồi, chẳng hạn như cây mạnh gì đó... thôi thì cứ nên để đàn ông họ làm.

Chưa mở miệng, quay lại thấy đột nhiên đồng nghiệp B hạ người, trên khuôn mặt nghiêm túc ngày thường đột nhiên xuất hiện nụ cười ấm áp, thì thầm với cô: “Cố lên nhé, Quý phu nhân.”

“Phụt.” Thường Tiểu không do dự mà phun lên mặt anh ta.

Đồng nghiệp B xuống xe, mấy đồng nghiệp đứng trên sân ga cũng tươi cười vẫy tay chào tạm biệt.

Quay đầu nhìn sang Quý Hiếu Đồng, cũng không biết anh có nghe được gì không mà giả vờ chẳng xảy ra chuyện gì, nhìn đông ngó tây.

Quý phu nhân... Phụt... Thường Tiểu không biết đã xảy ra vấn đề ở đâu. Trước đây dù cô và Dư Phi ở cạnh nhau cũng cực kì ít người cho rằng Thường Tiểu là bạn gái của anh... Sau đó lại nhìn Quý Hiếu Đồng lần nữa, vẫn chẳng biết vấn đề ở chỗ nào. Với vẻ ngoài của anh, làm gì lưu lạc đến mức bị gán ghép với cô.

Ừ, nói gì thì nói, Thường Tiểu ở thời điểm mấu chốt, thi thoảng có cảm giác nam tính hóa.

Ngay sau đó, vị hành khách ngồi đối diện cũng đã lên xe, Quý Hiếu Đồng từ vị trí đối diện trở về ngồi cạnh, hừ một tiếng, “Qua ngồi một chút.”

Thường Tiểu nhíu mày, hơi hếch mặt, liếc mắt khiêu khích.

Quý Hiếu Đồng vỗ đầu cô, đột nhiên chặc lưỡi một tiếng, nói như ra lệnh: “Năm mới cậu phải chúc tết tôi đấy.”

“Xì, mơ đi.”

“Tôi sẽ lì xì một bao lớn cho.”

Thường Tiểu hơi do dự, Quý Hiếu Đồng đã biết cô thỏa hiệp. Rõ ràng hình tượng *lồng lộng* là thế, mà cứ hết lần này đến lần khác, ý mạnh lần cô vào trong ba phân, vênh mặt đặc ý.

Chẳng biết sao dì ngồi đối diện lại mỉm cười, chủ động bắt chuyện: “Đã yêu nhau lâu chưa? Hai đứa đến Sơn Đông du lịch à?”

Thường Tiểu xua tay liên hồi, sau đó ngồi tán gẫu với dì kia.

Quý Hiếu Đồng nhìn Thường Tiểu đang lải nhải với dì đối diện rất vui, nụ cười nhàn nhạt, sau đó giúp cô mang hành lí xuống xe rồi đưa thẳng về nhà Thường Tiểu.

Nhìn dáng cô rời đi, hồng bét... tự dưng Quý Hiếu Đồng thở dài một hơi. Vừa mới rời xa mà bắt đầu thấy nhớ rồi.

Cô vừa thất tình cơ mà? Anh nên đợi thêm một chút.

Ôi.

Tết đến thì đương nhiên sắc đỏ nơi nơi, ấy vậy mà Thường Tiểu cứ cảm thấy không thật sự thỏa mãn. Từ khi thành phố cấm đốt pháo hoa, không khí náo nhiệt trước đây, bây giờ đã vơi đi ít nhiều.

Sáng giao thừa hôm đó, di động cứ rung chuông báo không ngừng, tin nhắn đủ loại từ khắp mọi người, tuy đa số là được copy gửi đi nhưng cũng đủ khiến cô rất vui.

Nửa đêm hôm đó, lúc chuông đồng hồ gõ tới mười hai giờ đúng, cô nằm trên giường bấm phím, tự tay nhấn từng chữ, *Dư Tiểu Phi, năm mới vui vẻ.*

Ừ thì, ít nhiều cũng phải tỏ ra thái độ tối thiểu chứ... Dẫu mua bán không thành thì vẫn còn tình nghĩa cơ mà.

Nhưng dù sao thì, cũng đã là quá khứ.

Học kì cuối của năm thứ hai là một năm không thể bình thường hơn. Thường Tiểu duy trì thói quen chạy bộ buổi sáng, sau đó là một vòng tuần hoàn từ phòng học, nhà ăn, ký túc xá, thư viện, rảnh rỗi thì viết tiểu thuyết. Có lẽ vì đã trải qua một cuộc tình ngắn ngủi hoặc có lẽ đã được thử, nhân vật dưới bàn phím cũng dần trưởng thành hơn.

Có lẽ, đó cũng là hình ảnh chân thật về bản thân cô.

Sau khi khai giảng không lâu, Thiến Thiến và bạn trai cãi nhau, hình như là về kẻ thứ ba nào đó, Thiến Thiến bắt đầu tuyên truyền lý luận ‘Muốn thoát khỏi bóng ma của mối tình trước thì biện pháp hay nhất là đắm đầu vào một tình cảm khác’, thế là bắt đầu ra ngoài, tham gia hẹn hò nhóm nhiều hơn.

Thường Tiểu thấy mình không thích thú như trước, nhưng cũng chẳng bài xích. Cứ tham gia những hoạt động xã giao bình thường, rảnh rỗi thì trêu chọc, cãi nhau với Quý Hiếu Đồng, dù sao thì ngây ngậy ngô ngô, một mùa hè lại tới.

Nửa năm qua thi thoảng cô đi dạo trong trường, sau đó ngẩng đầu nhìn ánh dương rực rỡ, rất muốn được gặp anh, dù chỉ thoáng qua.

Có lẽ ý trời trêu người, hoặc vì đã quá cưỡng ép, bọn họ mãi là hai đường thẳng song song, những khi nhớ đến, nước mắt cũng vơi dần, cứ từ từ trở nên không thật như thế.

Nghe bảo anh đã về, nghe bảo hai người đã bên nhau, nghe bảo hai người lại chia tay, nghe bảo anh lại bắt đầu chuẩn bị ra nước ngoài, nghe bảo điểm IELTS của anh khá cao, nghe bảo anh sẽ xuất ngoại.

Đủ loại nghe bảo, nhưng vẫn chưa được chứng thực, cũng chẳng cần chứng thực.

Đột nhiên cô quan tâm không biết liệu anh có nhận được tin nhắn cô gửi đêm giao thừa ấy chẳng.

Cô luôn nghĩ rằng, có lẽ bị nghẽn mạng, vì nguyên nhân nào đó nên mất số liệu, nhưng ngẫm lại, dẫu có nhận được thì sao? Cô cũng không hi vọng xa vời rằng anh sẽ trả lời.

Gặp anh, thấy vẫn ổn, thế là đủ rồi.

Nghỉ hè Thường Tiểu tung tẩy tới Sơn Đông, đến công ty của Trần Thần thực tập.

Phòng làm việc nhỏ lần trước nay đã được nới rộng, cũng nhiều nhân viên hơn, thậm chí bên cạnh Trần Thần cũng đã có thêm trợ lý mới, ngày nóng mà vẫn mặc áo sơ mi trắng tinh phẳng phiu sạch sẽ, cẩn thận tỉ mỉ, cầm cặp hồ sơ, nghiêm túc giới thiệu tình hình công ty cho cô nghe, cũng chọn những việc đơn giản nhất để cô làm.

Quay đầu thấy có vài người biết chuyện đang che miệng cười trộm.

Thế cũng chẳng sao, nhưng em gái kia công khai gọi cô là gì cơ? Thường tiên sinh?

Cô cứ cho rằng ít ra mình đã bắt đầu ra vẻ nữ tính rồi cơ.

Sau đó, chuyện hơi lệch quỹ đạo chính là cô và Quý Hiếu Đồng lại bị phân đến ở chung một căn nhà trọ. Đương nhiên nay không phải là căn phòng lúc trước nữa. Có điều giờ đây, thật kì lạ, Quý Hiếu Đồng đối mặt thản nhiên, còn Thường Tiểu, vừa bước qua cửa, thấy vóc người cường tráng dưới lớp áo thun của anh, chẳng biết sao lại thấy hồi hộp.

Quái quý.

Nam nữ thuê nhà ở chung là một chuyện rất bình thường, hừ, rất rất bình thường!

Sau đó,... lại hết nghỉ hè.

Khai giảng học kì một năm ba, các tân sinh viên đã tô điểm thêm vẻ tươi mới cho vườn trường.

Khai giảng, hòa cùng các sinh viên mới, vì khi về lại trường là vừa ngay dịp bọn họ đi huấn luyện quân sự, Thường Tiểu ôm sách, đứng trên sân trường nhìn bọn họ phơi nắng, đột nhiên cảm thấy thật hoài niệm.

Sau kì huấn luyện quân sự là đến giải thi đấu bóng rổ thường niên của tân sinh viên, Thường Tiểu được thăng làm nòng cốt của câu lạc bộ bóng rổ một cách suôn sẻ. Vì trình độ kỹ thuật vượt bậc, được đàn em mời về làm chỉ đạo kĩ thuật cho khoa. Cô rất nhiệt tình, đương nhiên vui vẻ đồng ý.

Khoa quản lí của Thường Tiểu trước nay có truyền thống là một đội mạnh, là đối thủ truyền kì với khoa luật. Giải bóng rổ nữ mấy khóa trước, lúc nào cũng là hai đội này tranh nhất nhì. Năm nay trường câu lạc bộ thể dục của khoa quản lí rút thăm chọn bảng khéo sao tránh được khoa luật, mọi người nhiệt huyết trào dâng định phải chơi thật ra trò.

Thế mà chỉ mới ở vòng loại, khoa luật bị khoa máy tính knock out.

Thường Tiểu là chỉ đạo kỹ thuật, chỉ có một mục đích duy nhất, hi vọng khoa quản lí mình được giải quán quân. Thế nên đối thủ là ai cũng không quan trọng, ai thì cũng sẽ đánh bại bằng hết. Nhưng Quyên Tử, một đối thủ cũ của cô ở khoa luật đặc biệt gọi điện tới, bảo kì này khoa máy tính có một đồng người mới, phong cách quyết liệt, nhắc cô hãy để ý.

Vốn Thường Tiểu còn tưởng Quyên Tử quá nghiêm túc, không ngờ lúc bước vào trận chung kết chính thức, đội bọn họ cứ bị đối phương ‘va chạm hợp lý’ đến điên đảo, chơi rất vất vả. Cuối cùng lại không minh bạch mà thua đau, mất chức quán quân.

Lúc trao giải Thường Tiểu nhìn thoáng qua thấy một cô bạn rất quen mắt, vênh váo đi về phía mình, liếc mắt kiêu ngạo, xoay người sang Tiểu Tiên, đội trưởng của khoa bọn họ, ngạo mạn nói: “Này, muốn chơi thêm một trận không? Bà chị già này của khoa các cậu cũng có thể tham gia.” Lại quay đầu liếc cô một cái.

Đồ mờ hôi...

Có cần phải kéo dài chữ ‘già’ vậy không?

Thường Tiểu còn cảm giác rằng, cô nàng kia đang nhắm về mình. Có điều... cô ta là ai, Thường Tiểu hoàn toàn không có chút ấn tượng.

Tiểu Tiền tuổi trẻ nóng tính, nghiêng răng kèn kẹt, dùng cảm chấp nhận thách thức.

Cô nàng kia ra vẻ như đã đoán được từ trước, cười khẩy, nhìn Thường Tiểu nói, “Người thua phải làm một việc cho người thắng, dám không?”

Thường Tiểu chả có gì không dám, đương nhiên gật đầu.

Đến khi ánh mắt để trên đỉnh đầu của cô nàng ngạo mạn kia lướt đi, Tiểu Tiền liền gọi toàn đội tập trung, ra tử lệnh, trận này chỉ được thắng, không được thua!

Thật ra hơn nửa năm nay Thường Tiểu không chơi bóng nữa, nhưng gặp đối thủ mạnh, có một cảm giác nhiệt huyết sôi trào muốn được thử sức. Lại thêm, toàn bộ nữ sinh khoa máy tính cộng lại cũng không có nhiều nữ bằng một khóa ở khoa cô. Nếu lần này mà thua thì đúng là mặt mũi bị vứt tít Thái Bình Dương thật.

Thế là cô quyết định, sáng mai không chạy bộ nữa, đổi thành tập bóng rổ.

Nhưng mà sáng hôm đó, Thường Tiểu đang nhắm bóng lên rổ thì đột nhiên Quý Hiếu Đồng gọi tới, vào thẳng vấn đề: “Đang ở đâu vậy?”

“Sân bóng.” Thường Tiểu nghĩ một chút rồi báo chuyện chạy bộ cho anh: “Hôm nay bắt đầu tạm dừng những hoạt động khác, thế nhé, bye bye.”

“Tôi hỏi vị trí cụ thể.” Quý Hiếu Đồng không đếm xỉa tới.

Thường Tiểu hơi chần chừ, dù khó hiểu những vẫn báo cáo chi tiết: “Cạnh tòa nhà số một đấy, sao à?” Cô vừa nhồi bóng mấy cái mà thấy hơi không quen tay, lại bảo: “Có gì thì nói mau đi, đang không rảnh để ý cậu đâu.”

“Tôi qua đó tìm cậu.”

“Hả?” Thường Tiểu liếc sang mấy cô bé tập chung bên cạnh, đột nhiên sực nhớ ra anh thuộc khoa máy tính: “Đi thăm dò đối thủ?”

“Đi chết đi,” Quý Hiếu Đồng hừ một tiếng, trầm mặc một lúc mới trả lời: “Phụ đạo riêng cho cậu.”

“Gì cơ?” Thường Tiểu nghe không rõ.

“Đề tôi phụ đạo riêng cho cậu.”

Cô ngẩn ra: “Hả? Cậu không phụ đạo cho gái đẹp khoa mình, đến dạy tụi tôi làm gì? Cậu định làm gián điệp à? Tụi tôi...”

Anh tức giận ngắt lời: “Không phải các cậu, cậu thôi.”

“Chậc, nữ sinh khoa tôi mới không...” Cô tuôn ào ào, bỗng đầu óc trống rỗng: “Cậu vừa nói gì vậy?”

“Đề phòng cậu không bằng người ta, khiến tôi thua.”

Anh nói liền tù tì như pháo nổ, sau đó chốt lại một câu: “Chờ tôi đây.”

4. Hồi trước tứ cứ phân vân mãi không dám mặc, giờ thì mặc cúp B rồi! B đó!

Thường Tiểu cẩn thận suy xét những lời này từ đầu đến cuối, đột nhiên đầu óc rộng tuếch, sau đó chết lặng cất di động vào túi, ném thêm hai trái nữa. Đứng ở vị trí gần giữa sân, dùng lực, ném quả bóng trong tay về phía rổ.

Sau khi vẽ nên một đường cong hoàn mỹ trong không trung, quả bóng ổn định đến khó tin.

Vào!

Giữa tiếng nhồi bóng, tiếng di chuyển liên hồi thì bóng rơi xuống đất vang một tiếng ‘bộp’ khiến cho tất cả không hện mà cùng lặng thinh. Mấy cô bé đồng đội đều mấp máy môi, mấy giây sau, cùng òa ra ngưỡng mộ—

“Wow!”

Nhờ điều khiển lực và nhắm chuẩn lắm mới vào đó.

Thường Tiểu tỏ ra không thấy sự thán phục của cả đội, đột nhiên nhảy lên, cắt một đường bóng, động tác nhanh nhẹn dứt khoát, vung tay ném – Vào!

Lại vào! Vì thế cô bước lên trước, đoạt lấy quả bóng trong tay một cô bé đang ngăn người, nhồi bóng chạy, động tác hai bước lên rồi.

Xong xuôi cô ôm bóng trong tay, nặng nề thở một hơi... Hà, không bị thụt ghè, không cần dạy kèm...

Có điều, hình như đây không phải điểm mấu chốt.

Thế thì cái nào mới đúng? Cô lại ngậy người.

“Hay!” Bỗng nhiên Tiểu Tiên đứng bên cạnh vỗ tay, tỏ ra cực kì tự hào quay sang đám đàn em mà nói: “Không nói thì mấy đứa biết trước đây chị Thường Tiểu là nhân vật nào đâu. Ngày trước chị ấy là chủ lực của đội bóng, lại còn vào đội tuyển của trường đấy...”

Thường Tiểu khôi phục tinh thần, gãi gãi đầu, cô không phủ nhận là nghe nói vậy thì ít nhiều cũng khá vui, nhưng đến khi thấy có người xuất hiện ở góc tòa nhà, trống ngực đập dồn, cô hét lớn một tiếng: “Á!”

Thế nên cô làm trò trước mặt mọi người, dùng hết sức ném bóng về phía anh đang tới, ấp úng: “Ôi! Ai lại ném bóng không cẩn thận vậy chứ!!” Sau đó co chân đuổi theo bóng: “Chị đi nhặt bóng nhé!”

Trong tầm mắt long lanh hưng phấn của mọi người, cô co chân chạy về phía góc tòa nhà.

Nhưng sau đó...

Đúng là cô nhặt bóng, nhưng chân vẫn chạy, sẵn tiện nhắm về khúc ngoặt, kéo ai đấy chạy biến.

Tay trái Thường Tiểu ôm bóng, tay phải lôi Quý Hiếu Đồng chạy được chừng vài trăm mét rồi mới kéo anh về sau một cây đại thụ nọ, cay mào: “Cậu tới đây làm gì?”

Quý Hiếu Đồng hơi trầm mặc, nhún vai: “Không biết, cậu kéo tôi tới mà...”

Oái, đúng—

Cô 囡囡, hít một hơi thật sâu, hất hàm, chỉ vào anh: “Vậy cậu có biết tôi kéo cậu tới đây làm gì không?”

“Không biết”

Cô khinh bỉ: “Ngốc!”

Quý Hiếu Đồng im lặng không nói.

Thường Tiểu lại hừ một tiếng: “Cậu tùy tiện xuất hiện thế là sai rồi, bọn họ sẽ cho rằng tôi thông gian bán nước mất!”

“Vậy cậu có hay không?”

“Đương nhiên không!”

“Thế thì được rồi, cây ngay không sợ chết đứng.”

À, thì cũng đúng...

Cô suy nghĩ một chút, sau đó lại ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tuấn tú của anh, hơi khựng lại, đột nhiên nhớ tới điểm mấu chốt! Kéo áo anh, đè người anh vào cây to đằng sau, híp mắt giả vờ hung dữ: “Tôi có chỗ nào không bằng người ta? Sao bảo sẽ khiến cậu thua?”

Quý Hiếu Đồng nhìn cô to tiếng, không tự chủ lại ngấn ra, đúng là... mặt đối mặt thì hơi áp lực...

Không biết sao gần đây cô nàng tomboy này càng lúc càng có vẻ nữ tính... anh lén đưa mắt sang hướng khác, ngó quanh mà đáp: “Không thua là được.”

“Đó là đương nhiên... Hả? Không đúng, không phải ý đó!”

“Vậy cậu muốn khiến tôi thua à?”

“Đương nhiên không!” Thường Tiểu phản đối theo phản xạ, sau đó nhăn mày: “Á... không phải...”

Anh ra vẻ đang rất vui, hả hê như kiểu ‘tôi nói rồi mà’.

“Không phải, sẽ thua... không đúng...” Cô quíu lưởi, cuối cùng thành thẹn quá hóa giận: “Cậu câm đi! Nghe tôi nói này!”

Quý Hiếu Đồng nhún vai, tỏ ra vô tội, nãy giờ anh vẫn chưa nói câu nào.

Lúc này Thường Tiểu mới hít một hơi thật sâu, nói lỏng áo anh, sau đó đổi bóng sang tay khác, “Tôi đánh cuộc với người khác, không phải nhằm vào cậu.”

“Cậu chắc không?”

“...” Không chắc.

“Cậu quên rồi à?” Anh hỏi không đầu không đuôi.

“Quên cái gì?”

“Quên con bé đã thách thức cậu đấy,” Anh nhìn cô, “Nhớ trước đây có người phá máy tính cậu không? Nhớ trước đây chúng ta chạy bộ buổi sáng mà cũng bị chụp ảnh quảng lên không? Nhớ có một khoảng thời gian cậu lúc nào cũng là tiêu điểm của diễn đàn không? Đều do cô ta khơi mào cả, đó là ai cũng biết trong khoa tôi. Bây giờ cô ta đột nhiên khiêu khích cậu, không phải chĩa mũi nhọn vào tôi thì ai?”

Con người này đúng là quá tự ki... Nhưng Thường Tiểu thấy anh nói khá có lý, nhất thời không tìm ra lí do phản bác, hừ một tiếng: “Nói không chừng người ta muốn tôi tát cậu một cái thay không chừng.”

“Cậu dám!” Anh trừng cô.

Thường Tiểu không để ý tới anh nữa, tập trung nghiêm túc suy nghĩ về tính khả thi của chuyện này.

Quý Hiều Đồng không do dự gõ vào trán cô, nặng xị: “Không được nghĩ!”

Đau. Thường Tiểu xoa trán, thấy anh cúi thì nhe răng cười. Bỗng ưỡn ngực, hai tay nắm thành đấm, nhét bóng dưới cánh tay phải, tạo dáng như ‘thủ Popeye’, ra vẻ rất tự cao: “I’ll be the winner! Ya!”

Quý Hiều Đồng đơ cả người.

Thường Tiểu cô nương cũng đến ngây ngốc.

Thế là Thường cô nương hừ nặng một tiếng: “Chậc, dân chơi bóng rổ có cơ bắp lớn vậy, cậu từng thấy chưa?”

Anh trầm giọng: “Chưa.”

Cô cũng trầm giọng: “Tôi cũng chưa.”

“Luyện bóng đi...”

“Ừ...” Hai người sóng vai nhau bước, đến chỗ ngoặt, đột nhiên cô đẩy anh ra, nhíu mày nói: “Suýt nữa bị cậu lừa, nói chung cậu kiếm chỗ nào mát mẻ nghỉ đi, tôi không làm quân bán nước đâu.”

Quý Hiếu Đồng bất ngờ bị cô đẩy ra nên hơi loạng choạng, dậm mạnh chân, cướp lấy trái bóng cô đang giữ, chạy về trước, quay người lại nhướn mày, nhếch môi khiêu khích: “Đầu heo, có giỏi thì tới lấy này.”

Thường Tiểu khựng lại, bước về trước, thấy đã sắp đụng tới bóng rồi.

Thế nhưng phản ứng của Quý Hiếu Đồng rất nhanh, lách người qua, quay đầu thè lưỡi chọc tức cô.

Thường Tiểu tức đến giậm chân: “Cậu đừng chạy!”

Chạy biến.

“A! Về rồi kìa...” Dưới mái che, bất ngờ một cô bé đang tập luyện nhìn về phía hai người.

Chỉ thấy Quý Hiếu Đồng dẫn bóng chạy trước, nụ cười vương khóe môi, Thường Tiểu chạy sát theo sau, không ngừng la ó: “Cậu cầm bóng chạy! Lỗi! Phạm quy!”

Thế là Quý Hiếu Đồng càng cười to.

Ồ... Mọi người xem, đều là đàn anh đàn chị năm ba cả rồi...

Sao lại ngây thơ vậy hả...

Sau khi buổi luyện tập kết thúc, lúc về lại phòng học, Thường Tiểu ngẫm nghĩ mà cảm thấy rất khó hiểu. Cô nàng kia thích Quý Hiếu Đồng thì có liên quan gì tới cô đâu?

Anh là gì của cô nào?

Hôm đó Thường Tiểu tắm xong, mặc áo thun trắng, quần đùi đen bó sát, thoải mái sạch sẽ bước ra khỏi toilet thì khéo sao đụng mặt Dung Lan. Dung Lan đứng thẳng người rồi nhìn chăm chăm Thường Tiểu, bỗng ngẩn ra, quan sát cô thật kĩ...

Sau đó Dung Lan xoay người kéo Thiến Thiến tới, hai người thủ thủ bàn luận về khuôn mặt của Thường Tiểu một chút, đột nhiên Thiến Thiến tỏ ra vừa được khai sáng, nói: “Ồ, Tiểu Tiểu cũng có vẻ nữ tính rồi này.”

Từ kì khai giảng năm nay, hai người bọn họ cứ cảm thấy Thường Tiểu có gì không giống trước, nhưng ở chung cả ngày với nhau thế mà chẳng phát hiện được gì nên cũng đành thôi, không để trong lòng. Nay thì thấy, tóc ươn ướt bết vào trán, môi mọng nước căng bóng, mà quan trọng nhất, cô đã tĩa lông mày!

Hai đường lông mày của Thường Tiểu vốn dày rậm, nay được chỉnh lại rất đẹp, cong như vẽ, đơn giản thế mà đã làm khuôn mặt của cô mềm mại đi rất nhiều.

Chỉ là đôi mắt vẫn quá *anh khí*, người thẳng tưng, lại thêm nụ cười đặc trưng nên bây giờ nửa giống nam nửa giống nữ, khó nhận biết.

Dù nói thế nào thì vẫn khá đặc biệt, một sức hấp dẫn kì lạ.

Thường Tiểu giật mình, nụ cười không giấu nổi vẻ hưng phấn: “Thật à?”

Dung Lan và Thiến Thiến không đáp, nhìn cô như sinh vật lạ. Tia mày đẹp quá chừng, dựa theo lông mày vốn có của Thường Tiểu, rất tỉ mỉ, chuẩn xác.

Vốn dĩ ngũ quan của Thường Tiểu không tệ, chỉ là mày rậm mắt to, quá nam tính, nhưng nay đã có vẻ nữ tính hơn nhiều.

Thiến Thiến hung dữ gõ lên trán Thường Tiểu: “Đồ ngốc, thế hồi trước ai nói có thể chém đầu nhưng không được tia mày?”

“Thì tở!” Thường Tiểu cười thẳng thắn: “Tở sai rồi!” Sau đó lại nhướn mày, còn có vẻ hơi sợ hãi: “Lần thực tập kì này có quen một đồng nghiệp, nói rằng nếu tở không sửa lại lông mày thì sẽ ế! Sẽ không ai thèm lấy! Sẽ thành bà cô già!”

“Đồng nghiệp của cậu sáng suốt đấy.” Thiến Thiến cảm thán.

“Đồng nghiệp của cậu thật quyền lực.” Dung Lan tiếp, sau đó lại nhìn Thường Tiểu, “Chỉ tỉa lại lông mày tí thôi mà như có vẻ thay da đổi thịt vậy.”

“Thật à? Ôi trời, các cậu đáng ghét thật đấy.” Nói người ta mà trong lòng cảm thấy rất vui, cô còn tưởng cả đời này không ai nhận ra chứ. Ngay cả Quý Hiếu Đồng có một thời gian ở chung sớm sớm chiều chiều mà cũng

chả biết. Sau đó như nghĩ đến gì, Thường Tiểu còn kéo cổ áo xuống, cong người, lộ điểm quan trọng cho hai cô bạn thấy rồi la toáng: “Nhìn đi nhìn đi, chị ấy còn bày tỏ cách mặc bra có mút nữa...” Nói xong tự thấy hưng phấn: “Hồi trước tớ cứ phân vân mãi không dám mặc, giờ thì mặc cúp B rồi! B đó!”

Thiến Thiến bị sét đánh ngã người.

Dung Lan ☞, “Mong ước của cậu thật nhỏ nhoi...”

“Hứ.” Thường Tiểu không thèm để ý đến họ nữa, kiêu ngạo đến trước gương soi. Người ta hay bảo con gái mười tám như thay da đổi thịt, tuy rằng cô *thay da* hơi muộn nhưng dù sao cũng còn hơn không, cô là cúp B đó!

B!!!

Hahaha! Thường Tiểu ngửa mặt lên trời cười dài.

Thật ra chơi bóng với khoa máy tính, Thường Tiểu tỏ ra không áp lực gì mấy.

Nếu thành viên cũ có thể tham dự thì Thường Tiểu sẽ lôi hết những đồng đội của mình từ hồi năm nhất *xuống núi*, lại còn có những tuyển thủ hàng top của năm nhất và năm hai, tập chung với nhau trong hai tuần, tự tin rằng trong các đội bóng nữ ở đại học C, không đội nào so được.

Bên cạnh đó, qua tin đồn, cô được biết đám con gái khoa máy tính kia, kiêu ngạo như thế là vì trong đó có mấy người là thành viên của đội tuyển trường hồi trung học. Trong đó có hai người khá cao, giỏi kỹ thuật, phối hợp rất tốt.

Nhưng chuyện này thì biết trong lòng thế là đủ rồi.

Chớp mắt đã tới trận đấu giao hẹn, Thường Tiểu tới sớm để khởi động. Còn cô nàng thích Quý Hiếu Đồng kia, hôm nay cũng rất ra dáng trong đội đối thủ, một bộ quyết thắng.

Mà Thường Tiểu không ngờ là Tôn Điềm Điềm cũng đến. Thường Tiểu tự thấy mình xấu tính, có hơi không thoải mái.

Hôm nay khá nhiều người tới, là bạn thân của các thành viên, ngoài ra cũng có các cầu thủ khoa khác tới xem để học hỏi, cổ động viên câu lạc bộ tuyên truyền quan hệ của hai khoa, còn cả một đồng con trai đầu húi cua đeo mắt kiếng của khoa máy tính nữa, một đám chen chen chúc chúc.

Cũng có những người vô tình tạt ngang tụ lại xem trò, thượng vàng hạ cám, khiến cả sân đông đúc đến nỗi kiến không chui lọt.

Thường Tiểu thấy khó hiểu. Trận chung kết giải đấu tân sinh viên năm nay cũng chẳng được nhiều người đến vậy.

Thấy đã tới giờ, cô trông cái áo đội màu đỏ bên ngoài áo thun trắng rồi bước ra sân.

Trận đấu chưa bắt đầu thì thấy phía khoa máy tính bỗng xôn xao hẳn lên, sau đó là một con đường được tách ra từ bức tường người, Quý Hiếu Đồng cũng đám bạn cùng phòng của anh, xuất hiện khá hoành tráng.

Thảo nào người ta hay nói hoa hồng cần nền lá xanh. Dưới cái nền của đám tinh anh khoa máy tính, vẻ ngoài Quý Hiếu Đồng càng nổi bật, chói lòa....

Thiếu điều *Một cười trăm vẻ thiên nhiên (*)* mà thôi.

() Câu thơ trong Trường Hận Ca của Bạch Cư Dị, mô tả vẻ đẹp của Dương Quý phi; bản dịch của Tản Đà.*

Oách... Thường Tiểu bị suy nghĩ trong lòng mình mất, bỗng nghe thấy ai như A Tiêu, bạn cùng phòng của Quý Hiếu Đồng bỗng dựng hươ tay với cô, hét lớn: “Thường Tiểu! Phải dốc sức chiến đấu vì Đại soái của bọn này nhé! Thà chết không bỏ!”

Bất ngờ xung quanh cười ồ lên, như có một sự ngầm hiểu nào đó.

Cái sự ngầm hiểu này, trong mắt Thường Tiểu, có cảm giác khiến người ta thấy sờn cả gai ốc.

“Cút đi!” Không phải cô thi đấu vì anh.

Khi quay đầu lại, thấy cô nàng đã thách đấu đang đứng rìa sân nghiêng răng nghiêng lợi nhìn cô chăm chăm, cũng có thể dễ dàng nhận ra nụ cười của Tôn Diễm Diễm cũng hơi sừng sượng.

“Hừ!” Thường Tiểu hất mặt: “Trùng cái gì trùng, chẳng phải chỉ là kẻ thậm chí *không lên được* đội hình chính sao.”

Thấy đối phương xanh cả mặt, Thường Tiểu cũng ý thức được lời mình vừa nói, đỏ mồm hôi...

5. Nếu tôi bị hủy dung, *cmn* cậu phải nuôi tôi cả đời!

Tiếng còi bắt đầu trận đấu nhanh chóng vang lên.

Đội khoa máy tính quen tấn công nhanh, cảm nhận tiết tấu rất tốt. Thường Tiểu đã biết trước, vốn cũng không quên nhắc các thành viên cảnh giác nhưng vẫn chậm một bước. Có thể thấy người đang dẫn bóng là một tay có nghề, không hề luống cuống, trực tiếp đối đầu với cô, Thường Tiểu vừa chạy lên chặn lại thì bóng đã được truyền đi.

‘*Huyt.*’ Không lâu sau, tiếng còi báo hiệu của trọng tài vang lên, dang hai tay, khoa máy tính dẫn điểm. Trên sân là tiếng kêu gào như sấm.

Phải nói lần này, may mắn và cảm giác bóng của bọn họ không tệ, Thường Tiểu tỏ ra chấp nhận, nhưng cũng hơi nhíu mày, đám con trai khoa máy tính hể tí lại cứ nhao nhao cả lên.

Khóe mắt liếc qua Quý Hiếu Đồng, anh vẫn đứng yên, bóng vừa vào một trái thì liền cau mày, chẳng biết sao Thường Tiểu lại thấy vui vì động tác đó của anh. Khẽ lắc đầu, thu tầm mắt về, tập trung vào trận đấu. Trong khu vực

dẫn bóng, có hai người bao vây cô, không thể thoát ra, đành chen qua khe hở để truyền bóng đi.

Có lẽ vì không khí mà đồng đội của cô đang ở trạng thái không tốt, mấy lần bị lỡ bóng. Còn đối thủ thì ngược lại, nắm chắc cơ hội phản công, bằng số lại thay đổi, đã bị dẫn trước tám điểm rồi.

Tiết trời tháng chín cực kì nóng bức khó chịu, áp lực tâm lý lớn. Lúc nghỉ giữa hiệp, một cô bạn ngồi bệt luôn xuống đất, thở hổn hển nặng nề, đổ mồ hôi như mưa.

Tiểu Tiên hơi sốt ruột, cứ hỏi cô phải làm thế nào bây giờ.

Thường Tiểu vẫn cho rằng do vấn đề tâm lý thôi, không thể phát huy hết thực lực bình thường, bóng cứ bị ra ngoài mãi.

Bây giờ đang suy nghĩ phải làm sao thì lại nhìn thấy Quý Hiếu Đồng lặng lẽ đi đến khu vực riêng của đội cô, đưa mắt ra hiệu, ý bảo cô đi qua.

Cô cứ cho là anh định truyền thụ bí kiếp gì, ngẫm nghĩ, sau đó cũng đi theo. Ai ngờ vừa qua khỏi bức tường người thì Quý Hiếu Đồng liền khẽ đầu cô một cái, trừng mắt cay cú.

Thường Tiểu nhìn lâu, định xả vài ba câu thì thấy anh đột nhiên nhìn trái nhìn phải, thấy mọi người đang bận bàn bạc, không mấy ai nhìn qua đây, anh liền hít một hơi thật sâu, vẻ đẹp trai xuất chúng càng tăng lên gấp bội, sau đó lại bắt chước cô, tạo dáng ‘Thủy thủ Popeye’, thấp giọng nói, “Come on! You’ll be the winner! Ya!” Thường Tiểu bị chấn động đến không nói nên lời.

Quý Hiếu Đồng bỗng ý thức được, ☞.

Thường Tiểu phát hiện mình cũng chẳng cười nổi,... thì ra bình thường trông cô mất mặt vậy há...

Quý Hiếu Đồng không chờ nổi phản ứng của cô, lại gõ đầu cô cái nữa, tức tối nói: “Cậu đưa số 17 của đội cậu lên vị trí tiên phong, mau!” Nói xong lại quát: “Quên hết những gì vừa thấy đi!”

Thường Tiểu ngẩn ra, không thềm để ý đến câu sau, cúi đầu suy xét, cảm thấy phương án anh đưa ra quả thật rất khả thi, suy nghĩ thông suốt, vì thế ngẩng đầu nhe răng cười, đâm nhẹ vào vai anh, “Cám ơn nhé!” Vừa định quay lại thì cảm thấy nóng quá, cô giữ lấy áo cầu thủ che bên ngoài, trước mặt Quý Hiếu Đồng mà cởi cái áo thun trắng rộng thùng thình bên trong ra rồi ném cho anh, người đang há hốc mồm, vênh váo hất mặt: “Cầm này!”

Dứt lời liền nhanh chân chạy về đội, vỗ tay tập trung mọi người, đưa chỉ thị, xong xuôi thì nở một nụ cười rất *Thường Tiểu*, “Chơi nào.” Cuối cùng đặc biệt chạy về phía Dung Lan và Thiển Thiển, hôm nay cũng đến xem, gào lớn: “Hai đứa các cậu làm gì đó đi!”

Hiệp sau, dưới sự dẫn dắt của Thường Tiểu, nhịp điệu tấn công của toàn đội đã xuất hiện sự thay đổi, bản thân cô cũng di chuyển nhanh hơn. Nhớ lại, đúng là trong hiệp đầu cô không được tích cực cho lắm, nay dưới chân như có gió, đột phá vào vòng trong, vòng ngoài bị vỡ, nhanh chóng khiến đối thủ bị rối loạn, điểm số cũng dần được cải thiện.

Ba điểm, hai điểm, hai điểm, ba điểm, đến hiệp thứ ba thì điểm số chẳng những đã bắt kịp mà cách biệt lên tới hai con số.

Trời nóng bức kinh khủng, hơn nữa trong ngoài sân bóng đầy những người là người. Các thành viên chiến đấu anh dũng giờ đổ đầy mồ hôi, có bím tóc của cô nàng nọ còn đang nhỏ nước.

Có thể thấy thể lực của khoa máy tính đối thủ đã không thể chống đỡ, trong khi đội của cô thì quá dư thành viên dự bị. Đến hiệp tư, thế cục hoàn toàn nghiêng về một bên.

Và ngay lúc đó, cô nàng đã thách đấu lúc trước, rốt cuộc không kiềm được mà ra sân.

Thường Tiểu dứt bỏ ân oán, bày thế sẵn sàng chiến đấu. Không ngờ bóng vừa đến tay, cô ta liền lợi dụng góc độ và tốc độ một cách ‘cực kì cố ý’, ném về phía cô. Vì quá gần, Thường Tiểu hoàn toàn không tránh kịp, chỉ có thể vội vàng giơ tay lên chắn. Bóng nặng, đập mạnh vào tay, sau khi hết tê, cảm thấy đau nhói.

Không ngờ người kèm cô ở sau, chẳng biết cố ý hay không cẩn thận mà ngã xuống, đẩy cô. Tất cả quá trình diễn ra rất nhanh, cô hoàn toàn không phản ứng kịp, mắt cá chân bị tẹo, người bị đẩy ngã xuống đất.

“Thường Tiểu!”

“Thường Tiểu!”

“Cẩn thận!”

Bên tai truyền đến bao tiếng la ó, Dung Lan và Thiến Thiến vội vàng chạy tới, các đồng đội cũng vội vã đến đỡ cô. Thường Tiểu đau đến khó nhìn, nhất thời không biết nên tự đứng lên hay chờ người tới đỡ.

Nói thì chậm chứ xảy ra rất nhanh. Chỉ thấy một bóng người cao lớn, đột nhiên xông qua đám đông ngăn cách, từ ngoài chen vào.

Người chạy tới cong lưng xuống, Thường Tiểu chỉ cảm thấy đôi tay mạnh mẽ có lực, nhanh chóng vòng sang vai, cánh tay được giữ chặt, tay còn lại của người kia thì đặt ở đầu gối cô...

Đầu óc Thường Tiểu trống rỗng, vội vàng ngẩng đầu lên, thấy một đống người đang vây quanh, tia nắng như lệch hướng, vẫn chói chang, nhưng chiếu vào lưng người kia, tạo nên một tầng vàng rực khiến cô đang ngỡ ngác mà bị lóa mắt, cảm thấy có gì đó xuyên qua ánh mắt ân cần của người kia, chiếu thẳng vào mình.

Sau đó cả người nhẹ hẫng, còn trái tim thì lại không thể bình ổn mà đập bình bịch nặng nề.

Đó là một cảm giác rất quen thuộc, cô hơi hoảng hốt, sau đó từ từ tập trung tầm mắt, nhìn khuôn mặt tinh xảo kia.

Là Quý Hiếu Đồng.

Đột nhiên sực nhớ tới một câu văn miêu tả trong truyện ‘*Đôi mắt anh đầy vẻ lo lắng ôm cô, môi mím chặt, vòng tay mạnh mẽ. Tiểu Mỹ thầm nghĩ, giờ phút này, anh chính là anh hùng của mình...*’

Những kí ức xa xôi đột nhiên bị vạch trần, cô khẽ ngưng thở, dù có kiềm chế thế nào cũng không thể ngăn được nhịp tim của mình... ôm ấp... thẳng thắn trắng trợn... như vậy, rất khác, so với lưng của Dư Phi. Cô không thể nào ngừng nghĩ ngợi.

Hơn nữa... cô rất nặng... lại còn đang đổ rất nhiều mồ hôi...

Hiếm khi Thường Tiểu được làm thiếu nữ ấp ôm tình hoài một lần, nhưng không ngờ khi nhìn tới phản ứng của mọi người xung quanh, cô ...

Trên mặt của những tên chết tiệt này không phải là vẻ được thấy cảnh anh hùng cứu mỹ nhân, mà là cảm xúc khó tả.

Thật đúng là mất mặt... Thường Tiểu nghĩ.

Đúng lúc này, bỗng có tiếng hét thật lớn – “Nguy hiểm!”

Chỉ thấy có một quả bóng đang quăng mạnh về phía cô, hướng đi rất chuẩn.

Á! Vợ chồng như chim cùng rùng, vạ đến mỗi người tự bay, hưởng chi cô?

Khụ, Thường Tiểu thừa nhận mình đã chặn mất tầm nhìn của Quý Hiểu Đồng, nhưng chỉ là... chỉ là thần kinh phản xạ của cô hơi nhạy một chút, hơi rụt người lại, quả bóng kia bay tới, đập thẳng vào mặt anh.

“Bình!” Tiếng thật vang. Thường Tiểu chỉ nghe mà có thể cảm nhận nó đau đến mức nào.

Thả tôi xuống... Bây giờ thả tôi xuống đi... Bây giờ nhẹ nhàng để tôi xuống...

Thường Tiểu thử thôi miên, cũng có hiệu quả, bây giờ cô đã có thể cảm nhận được hơi thở phập phồng và tâm trạng đang *đề mưa nén gió* của anh.

Quả thật! Không tới ba giây sau...

“Nếu tôi bị hủy dung, *cmn* cậu phải nuôi tôi cả đời!” Anh cũng không nhìn lại người có bị thương chỗ nào không, cứ bế cô mà hỗn hển quát tướng.

Một câu gào này vang vang, mọi người đang vây xem, nghe từng câu từng chữ rất rõ ràng.

Thường Tiểu là người trong cuộc, bị hét đến sững sốt, lại trầm mặc một hồi

Không biết có phải vì xung quanh quá nhiều người đang vây lại không mà nóng bức đến khó chịu, bên tai vẫn văng vẳng câu nói *cậu phải nuôi tôi cả đời* kia.

Nuôi tôi cả đời

Cả đời.

Cô bị anh quát đến đau tai, rụt rè lên tiếng: “Không phải tôi ném...”

“Cậu né!” Anh tức giận lên án.

À, cũng may mà né kịp...

Thường Tiểu ôm tâm trạng may mắn mà tập trung nhìn lại vết bóng đập vào trán anh. May mà không trúng mũi, chỉ là mau chóng đỏ bầm lên, nhìn mà đau lòng...

Cuối cùng có hơi chột dạ, đột nhiên nghĩ tới trọng điểm, nhú mày, chân dùng sức chống xuống đất, an toàn thoát khỏi lồng ngực anh, dùng tiếng sư tử rống mà quát lớn: “Mẹ kiếp! Ai ném bóng hả?” Cô muốn nổi điên!

Nghe tiếng quát, Tôn Diễm Diễm và đầu sỏ hơi co rúm người lại, nhưng vẫn còn chút lí trí, lại sĩ diện nên vẫn ngẩng đầu ưỡn ngực đứng yên, nhìn Thường Tiểu. Có điều vì ghen ghét, bọn họ cứ vắn vẹo khuôn mặt vốn cũng được xem là đẹp xinh.

Thường Tiểu hơi khựng lại, chập chững bước về trước. Vì khí thế cô lấn át, những người đang vây quanh tự động tách ra hai bên, toàn bộ ánh mắt đều tập trung vào khuôn mặt tái xanh của kẻ đầu sỏ.

Khí thế Thường Tiểu lấn át, khiến Tôn Diễm Diễm và cô gái kia như ngừng thở, sắc mặt căng thẳng.

Nhưng sau khi Thường Tiểu đến gần, cũng chẳng làm chuyện gì kinh thiên động địa, tiến tới, bỗng đưa tay, mỉm cười, không ngờ lại bảo: “Tới đây, bắt tay nào.”

Hai cô gái đưa mắt ngơ ngác nhìn nhau, đầy vẻ nghi ngờ, cứ cảm thấy nụ cười của Thường Tiểu... có gì quái lạ. Nhưng trước mặt bao người, đối

phương đã tỏ ra hòa giải trước, nếu còn cự tuyệt thì e rằng sau này khó có chỗ đứng trong đại học C.

Hình như hai người đang đưa mắt trao đổi với nhau, Lý Tử Nghiên đứng cạnh Tôn Diễm Diễm hơi chần chừ rồi cũng quyết định bắt lấy. Nhưng khi vừa nắm tay Thường Tiểu thì đột nhiên kêu thét chói tai, “Á! Đau quá!”

Thường Tiểu bất động như núi, mặt không đổi sắc, quang minh chính đại mà tiếp tục dùng sức...

“Buông tôi ra! Á, á, đau quá.”

Ba cái y học căn bản này nọ, Thường Tiểu hoàn toàn dốt đặc cán mai, nhưng bắt tay thế nào để đối phương không bị thương mà cực kì đau đớn, cô rành lắm.

Hơn nữa nhờ cô mạnh, một bàn tay cũng đủ khiến đối phương đau chết được.

Cả sân, mấy trăm trai gái đều trợn mắt há mồm trước tình hình thay đổi bất ngờ, vẻ mặt ai cũng sửng sốt, yên ắng lạ kì.

“Thả, thả ra!” Giọng nói của Lý Tử Nghiên càng về sau càng nức nở, lúc này Tôn Diễm Diễm phản ứng chậm nửa nhịp, vừa la ó ‘Buông cậu ấy ra’ vừa định đưa tay tát Thường Tiểu thì bị chụp lại, đôi mắt người ở sau lạnh băng, trừng cô ta, như cười như không.

Tôn Điem Điem không kiềm được mà cả người cứng ngắc, hít một hơi lạnh, cánh tay đang vung giữa không trung không thể nào hạ xuống.

Cảm, cảm giác thật đáng sợ.

Lúc này Thường Tiểu mới hài lòng thu mắt về, tiếp tục nhìn Lý Tử Nghiê, giọng điệu bình thản: “Xin lỗi đi!”

“Mày đừng có mơ...”

“Á... đau quá!” Giọng hét vẫn cao vút, nhưng có thể dễ dàng nhận thấy là đau đớn hơn ban nãy. Cô ta cố gắng giãy khỏi tay Thường Tiểu những vẫn vô ích.

Thường Tiểu nhếch miệng: “Tôi khuyên cậu chớ nên giãy giụa vô ích.” Híp mắt, kiên nhẫn nói: “Xin lỗi đi...”

“Đau quá...” Lý Tử Nghiê cắn môi dưới, nước mắt dần ứa rồi chảy òa.

Thường Tiểu không hề mềm lòng, bình tĩnh lặp lại ba chữ: “Xin lỗi đi.”

Lý Tử Nghiê khóc đến vật vờ, nhưng cơn đau buốt khó chịu được, không còn cách nào khác “Tôi xin lỗi.”

“Nói to lên!” Tay Thường Tiểu càng ra sức.

Lý Tử Nghiê hét lớn: “Tôi xin lỗi!”

“Biết sai rồi sao?”

Nước mắt Lý Tử Nghiêu rơi từng giọt.

“Sao hả?”

“Biết sai rồi!” Càng nức nở.

“Sai cái gì?”

“Cái gì cũng sai!” Lý Tử Nghiêu từ bỏ việc giã giũa.

Lúc này Thường Tiểu gật đầu: “Tốt lắm, nhớ cho kĩ, là người đánh bóng, không phải bóng đánh người.” Nói xong rồi mới thả tay ra.

Lý Tử Nghiêu ngồi phịch trong lòng Tôn Điềm Điềm, khóc không thành tiếng.

Toàn trường yên lặng như tờ.

Thường Tiểu nhìn xung quanh, gãi gãi đầu tỏ ra khó hiểu.

Chỉ thấy có một nam sinh trong khoa máy tính bất ngờ đi tới, hai tay chấp lại, cúi người: “Thường tướng quân uy vũ, thuộc hạ...” Hai chữ cuối là lời tận đáy lòng: “Bội phục!”

Thường tướng quân... Hơ... Thường Tiểu thoáng sửng sốt, cười gượng rồi tiếp tục rời đi.

Không ngờ sau đó lại có người gào lớn: “Thường tướng quân đi cẩn thận!”

Thường Tiểu cũng bị động chấp tay lại, bắt chước Triệu Bản Sơn (* *Nghệ sĩ hài nổi tiếng của Trung Quốc*) huơ huơ tay, cười khan mãi, “Ha ha”...

Lúc này Quý Hiếu Đồng bất thành linh tiến tới, đưa tay cho Thường Tiểu, nói: “Nè, nắm chút đi.”

Anh tò mò nhìn cô nàng khóc đến hồ đồ kia, có đau như vậy thật không?

Thường Tiểu liếc anh một cái, đương nhiên biết anh đang nghĩ gì. Ban này là con gái, dù sao cũng hơi kiềm lực, nay lại có người tự dâng đến cửa, hừ nhẹ, dùng hết mười phần sức mà bóp tay. Sau đó mím cười buông tay ra, tiếp tục vẫy tay chào người hâm mộ...

“Tạm biệt tạm biệt...”

Quý Hiếu Đồng bình tĩnh đứng yên tại chỗ, thật lâu, thật lâu.

Thở mở bàn tay hơi tê ra... anh nghĩ... mình đã hiểu...

Sẽ đau...

PHẦN VIII

[Nguyên]

1. Không phải cậu có ý với tôi đấy chứ?

Chẳng biết tại sao về sau câu chuyện về trận bóng rổ ấy lại được truyền ra. Qua màn này, Thường Tiểu cứ thế mà trở thành *hiện tượng mới* của đại học C. Bên cạnh đó, nhiều người thối phòng lên, bảo mình đã trực tiếp chứng kiến, cứ rồi rã lại nói hăng say.

Từ đó về sau, trên diễn đàn trường, quan danh ‘uy vũ chân mệnh đại tướng quân’ từ đó mà in dấu trong lịch sử đại học C.

Chỉ là, đấy là chuyện này. Chẳng biết từ lúc nào, Thiến Thiến và Dung Lan bên cạnh bắt đầu vô tình nhắc tới, đại khái ý bảo Quý đại soái rất tốt này nọ.

Lại một buổi chiều ngập nắng. Ánh nắng bên ngoài nung nóng nền nhà đến khô ran. Dung Lan đang ôm sách, đột nhiên buột miệng bảo: “Thật ra Quý Hiếu Đồng đang theo đuổi cậu đấy.”

Cách dùng từ của Dung Lan hơi khác trước đây, Thường Tiểu lắc đầu theo phản xạ: “Không thể nào!”

Dung Lan lại nhìn cô, lời nói sắc bén: “Ý cậu rằng không thể nào có chuyện Quý Hiếu Đồng theo đuổi mình, hay không thể nào chấp nhận cậu ấy?”

Đáp liền: “Cả hai đều không thể!”

Dung Lan thở dài: “Cậu nói dối.”

“Tớ không!” Có thể nói được lời này, bản thân Thường Tiểu cũng hơi do dự, nhú mày, “Tớ và Dư Phi mới chia tay thôi...”

Hơn nửa năm? Một năm? Hay bao lâu rồi?

Bỗng trong lòng cảm thấy hoảng loạn, cô những tưởng rằng, mỗi một ngày chia xa đều sẽ ghi lòng tạc dạ.

Thiến Thiến cũng bước vào từ ban công, tỏ ra tri kỉ thấu hiểu: “Thường Tiểu, mấy ngày trước, cậu dám nói thế này, ‘A, *Dư Phi thích*’. Nói cách khác, cậu, Thường Tiểu, bây giờ đã có thể đối mặt với cậu ta rồi. Thế nên, cô gái à, cậu thật sự đã không thích cậu ta như trước nữa...”

Không biết tại sao lúc này Thường Tiểu lại có cảm giác chán ghét bản thân: “Không phải, không phải như vậy.”

“Vậy thì thế nào? Hai người đã chia tay rồi.” Dung Lan lại thở dài, “Cậu đã khóc vì cậu ta, cũng đã từng đau khổ, cũng từng yêu, nhưng tất cả đều là

chuyện đã qua. Những chuyện tình cảm thế này, không phải hai người tình nguyện, sao cứ mãi chôn mình trong quá khứ?”

“Thiến Thiến ngồi trên giường, ôm con gấu bông lớn, cảm khái: “Giờ đây là Quý Hiếu Đồng đấy.”

“Là Quý Hiếu Đồng...” Dung Lan tỏ ra tán thành.

“Không phải!” Thường Tiểu bật dậy, “Dù thế nào cũng không phải!”

Dung Lan liếc cô, ra lệnh: “Ngồi xuống.”

Thường Tiểu hơi do dự nhưng vẫn ngồi xuống, lại nghe Dung Lan hỏi tiếp: “Lúc trước không dám hỏi cậu, vậy thì Thường đại tiểu thư, cậu có từng làm cho rõ, rốt cuộc vì sao lại chia tay với Dư Phi không?”

Thường Tiểu hoàn toàn im lặng.

Tại sao lại chia tay? Vì mẹ Dư sao? Không phải... Trực giác cô lên tiếng phủ nhận. Cùng lắm thì mẹ Dư chỉ được coi là một trong những nguyên nhân mà thôi, vậy, thì vì cái gì?

Cứ thế mà xảy ra chiến tranh lạnh, không ai bước tiếp.

“Thật ra ngay từ đầu tớ và Thiến Thiến đều không nghĩ hai người sẽ thành. Đừng bảo tụi tớ nói vuốt đuôi vì Dư Phi quá mạnh mẽ. Nếu nói không thích cậu ta, chi bằng bảo hơi sợ thì đúng hơn. Cậu ta, rất thông minh, cũng quá tinh táo. Tớ luôn sợ rằng một người như cậu ta, rốt cuộc liệu có hiểu yêu

một người là thế nào hay không. Khiến người ta không thể không nghĩ rằng, cậu ta đối tốt với cậu vì thấy dễ nắm cậu trong tay. Trước đây cái gì cậu cũng nghe theo cậu ta cả...”

“Không phải...”

“VẬY SAU ĐÓ CẬU KHỔ SỞ, MẸ CẬU TA ĐỐI XỬ VỚI CẬU NHƯ VẬY, TẠI SAO CẬU TA LẠI KHÔNG AN ỦI CẬU?”

“CÓ...” Thường Tiểu nhíu mày, “Anh ấy có, bảo... sẽ khiến tớ tin tưởng anh ấy.”

“VẬY CẬU TỰ HỎI MÌNH XEM CÓ TIN CẬU TA HAY KHÔNG?”

“TỚ TIN!”

“VẬY SAO CẬU TA KHÔNG TIN CẬU?” Thiển Thiển tiếp lời ngay sau, “ĐÂY LÀ CHUYỆN CẦN SỰ TƯƠNG TÁC CỦA HAI BÊN, NẾU CẬU TIN TƯỞNG CẬU TA THÌ TẠI SAO HAI NGƯỜI LẠI XẢY RA CHIẾN TRANH LẠNH?”

Thường Tiểu không tìm được lời phản bác, cảm thấy rất khó chịu, “TỚ MUỐN ĐI NGỦ!”

“NGỦ GÌ MÀ NGỦ!” Dung Lan kéo cô lại, sau đó thở dài, “Thường Tiểu, cậu là một người rất sáng khoái, rất dễ thương...”

“VÀ CŨNG RẤT 囧...” Thiển Thiển chen ngay vào.

“Được rồi,” Dung Lan ho khan một tiếng, hắng giọng, “Là một cô gái hơi [☞] một tí... Nhưng tớ và Thiến Thiến cực kì thích cậu. Vì cậu nghĩ sao nói vậy, thuần khiết, lại chân thật. Mà điểm tớ và Thiến Thiến không thích cậu nhất, muốn biết là gì không?”

Thường Tiểu hơi khựng lại, không cam lòng mà bảo: “Nói đi.”

Dung Lan bình tĩnh nhìn cô, tiếp: “Chính là khi đối mặt với tình yêu, cậu luôn trốn tránh, không tự tin, không thẳng thắn, thậm chí là tự ti. Trong mắt chúng tớ, cậu rất tốt, đủ nam tính đủ nghĩa khí cũng đủ hiền lành. Nhưng cậu lại thể hiện sự yếu đuối, ‘Sao cậu ấy lại thích mình được chứ!’”

Thường Tiểu bậm môi, phản đối: “Đâu...”

“Đúng vậy, tớ và Thiến Thiến cứ thường xuyên phải quát lên, rồi cuộc sự tự tin của cậu đi đâu mất rồi!”

Thiến Thiến gật đầu: “Khi cậu và Dư Phi đang yêu, trên đường gặp phải bạn học, cậu đều tránh đi theo bản năng, sợ người khác sẽ hỏi chuyện của cậu và Dư Phi?”

“Thường Tiểu, thật ra trong ba người chúng ta, cậu là cô gái tốt đẹp nhất.”

“Hả? Thật à?”

“Giả,” Dung Lan hừ một tiếng, “Nghĩ hay thật.”

Thường Tiểu im re.

“Tớ thấy cậu nên bước tiếp. Con người Quý Hiếu Đồng đơn giản, lại xuất chúng, rất hợp với cậu.”

“Sao cậu ấy lại thích mình được chứ...”

“Cậu câm đi, cậu ấy hét lớn rằng muốn cậu nuôi cả đời mà cậu còn phủ nhận hả?”

Thường Tiểu lại im lặng.

“Cũng chẳng thấy cậu ấy gọi điện làm phiền tụi này.”

“Còn liên hệ chỗ thực tập cho cậu.”

“Hề chút lại mời cậu ăn cơm.”

“Cứ nghỉ đông nghỉ hè là mất tích cùng cậu ta.”

“Ừ, mà quan trọng nhất, cái đồ đáng đánh đòn nhà cậu, thái độ cứ mập mờ ba phải nước đôi, thế mà người ta lại vui vẻ chịu đựng. Theo biểu hiện suốt nửa năm qua, toàn là cậu tùy tiện quay đầu bỏ đi, còn cậu ấy tình nguyện cun cút theo sau.”

Thường Tiểu vẫn cứ trầm mặc, thấy hai cô nàng cứ mỗi người một câu thảo luận rất hăng say, đề tài thay đổi quá nhanh khiến cô chẳng biết phải làm sao. Về tinh thần tám chuyện thế này, quả thật cô rất mặc cảm.

“Tớ không có trốn...” Thường Tiểu bất ngờ chen vào, “Tớ chỉ là...” Đột nhiên cô tránh né ánh mắt của hai người “Chỉ là, tớ thật sự... quá nam tính.”

Dung Lan xoa đầu cô: “Con bé này, kẻ ngốc có phúc riêng. Cậu lần lượt dính dáng với hai tay này... thế cũng đủ để tiểu ngạo giang hồ rồi.”

Thiến Thiến gật đầu: “Trong khi tụi tớ đang đau khổ dây dưa với mấy tay khác.”

Uầy...

“Tớ, tớ đi ngủ!” Về Quý Hiếu Đồng, có thể nói, cảm giác của cô về những gì Quý Hiếu Đồng dành cho, rốt cuộc cũng bắt đầu có ý thức. Có lẽ là thế chăng...

Ý nghĩ ấy khiến cô cảm thấy sốt ruột. Sự sốt ruột cứ tăng dần, cả thế giới nói, người đầy có ý với cô, thế nhưng, anh vẫn đối xử với cô như trước.

Điều này khiến Thường Tiểu nghĩ rằng, không thể cứ mập mờ mơ hồ như thế nữa.

Thi thoảng Thường Tiểu làm gì cũng dựa hoàn toàn vào trực giác. Nói đúng ra, có thể chẳng qua là cô muốn tìm chứng cứ mà thôi, hướng hồ câu trả lời trong đầu cô, hoàn toàn ở phía phủ định.

Trong quán café hai người vẫn rảnh rỗi ghé vào như thường lệ, Thường Tiểu cứ liên tục nhìn sang Quý Hiếu Đồng, chần chừ do dự mãi, cuối cùng như thể xem cái chết nhẹ tựa lông hồng mà hỏi thẳng: “Không phải cậu có ý với tôi đấy chứ?”

“*Phụt!*” Quý Hiếu Đồng đang uống ngụm nước, bị sặc đến nổi ho khù khụ. Sau đó không biết vì bị sặc hay xấu hổ mà khuôn mặt đỏ bừng.

Thường Tiểu thấy anh vẫn chưa hết hoảng, nhìn phản ứng của anh mà chẳng hiểu gì, tốt bụng đưa tay vỗ vỗ lưng anh để thuận khí, chẳng dè anh phản ứng càng dữ dội hơn, chỉ tay vào cô mà ‘*Cậu cậu cậu*’ suốt nửa buổi, cuối cùng bất ngờ đẩy ghế,... quát lớn: “Cậu cậu cậu... cậu không biết xấu hổ!”

Chạy.

Nháy mắt, Thường Tiểu bị anh giáng sét thành ‘trong sòng ngoài cháy’... Phải thì phải, không phải thì không phải, cô dễ tìm biện pháp...

“Chứ như bây giờ là sao?”

Cô nhú mào, uống ngụm nước lạnh. Không ngờ ngay sau đó, điện thoại vang lên báo tin nhắn tới, mở ra xem, vẫn là giọng điệu coi thường cái chết – [*Địch, vậy mà cũng bị cậu nhìn ra. Hừ, ra điều kiện đi.*]

“*Phụt.*” Thường Tiểu cũng phun nước, “*Khụ khụ...*”

Thường Tiểu hít vào một hơi, khuôn mặt ngây ngốc hồi lâu. Quan trọng là, cô chẳng hề bài xích đề nghị này...

Ma xui quý khiến thế nào, cô lại nhấn từng chữ trả lời: *[Cậu mặc váy đi từ Bắc viện, qua lầu hành chính, xong đó băng qua thư viện, đến dưới ký túc xá của tôi, tôi sẽ suy nghĩ một chút.]*

Không lâu sau cô bỗng nghe thấy tiếng tin nhắn tới điện thoại của Quý Hiếu Đồng như đang ở sau lưng, vừa định tìm người thì bất ngờ có bóng người nhảy ra từ sau, nổi cơn tam bành quát tướng: “Cái gì hả?”

Thường Tiểu quay người lại, thấy mặt Quý Hiếu Đồng xanh lét, cầm điện thoại chỉ vào cô, lên án: “Cậu đưa ra yêu cầu vô đạo đức như thế, cái gì gọi là suy nghĩ một chút hả?”

Á... cô 囧 囧 .

Cô đã vừa làm chuyện gì?

Thường Tiểu cảm thấy rất kì quái, cứ người 囧 chuyện 囧 cùng Quý Hiếu Đồng như thế, rõ ràng là chuyện riêng của hai người, vậy mà Dung Lan và Thiển Thiển lại biết.

Lúc đó Thiển Thiển xông tới đập mạnh vào trán cô, quát: “Cái đồ ngốc này, đó là Quý Hiếu Đồng đấy!”

Còn Dung Lan thì rất khoái chí: “Không sao, tớ cũng muốn xem Quý Hiếu Đồng có quyết tâm hi sinh mặt mũi vì yêu không đây.”

Về phần Thường Tiểu, gãi gãi đầu, cảm thấy mình... hình như vẫn chưa chuẩn bị tâm lý...

Suốt hai ngày qua Quý Hiếu Đồng vẫn không có động tĩnh, Thường Tiểu khẽ thở phào nhẹ nhõm, ấy mà lại như có ai đang quấy phá đầu đó, khiến trong lòng cứ cảm thấy khó chịu bất an, ăn không ngon. Nhưng trước mặt Dung Lan và Thiến Thiến vẫn làm ra vẻ không quan tâm.

Tối nằm trăn trở trên giường, thầm tự kiểm điểm tại sao hôm đó lại kích động như vậy, rồi mơ màng ngủ thiếp đi.

Mở mắt ra thì đã sang sáng ngày thứ ba. Chẳng biết thần kinh Dung Lan và Thiến Thiến bị đập chỗ nào mà dậy sớm thay đồ, sau đó lôi hết quần áo trong tủ của cô ra, phối đồ.

Thường Tiểu   nghĩ, *cứ bộ này tới bộ khác, chẳng biết tốn bao nhiêu thời gian đây.*

Vất vả lắm mới tìm được một cái áo sơ mi caro xanh vàng, Dung Lan vội vàng đẩy cô vào nhà vệ sinh, phối chung với quần jeans đen bó sát, cùng mái tóc ngắn của Thường Tiểu, vừa trung tính lại chẳng kém phần xinh đẹp.

Mà mấu chốt ở chỗ, bản thân Thường Tiểu còn chẳng biết mình đã mua bộ này bao giờ...

“Xuống lầu xuống lầu đi.”

Vừa thay đồ xong, Thiến Thiến liền kéo cô đi xuống lầu. Vừa xuống lầu thì liền cảm thấy có gì không đúng.

Chẳng biết sao, có một đồng sinh viên tụ tập dưới lầu, hình như đang bàn chuyện gì đó.

Sau đó Dung Lan bấm điện thoại, vừa thấy bắt máy liền nhao nhao: “Đến đi đến đi.”

Cảnh tượng trước mắt sau đó đã khiến Thường Tiểu kinh ngạc đến há hốc.

Một nhóm khoảng chừng mười người, xếp thành một hàng, cả đám đều khoác áo choàng chẳng biết kiếm được đâu ra, trông như siêu nhân, sau đó xuất phát từ thư viện xa xa, thẳng hàng ngay lối mà bước từng bước về phía này.

Ký túc xá của Thường Tiểu đối diện thư viện, trước mặt là một bãi cỏ rất rộng, trồng linh tinh mấy cây vạn tuế gì đó, thường bị tội sinh viên thích đi đường tắt dẫm lên.

Trước nay cô chưa bao giờ làm thế, vẫn luôn tuân thủ quy tắc, nay thấy bọn họ đang *càn quét* bãi cỏ, bước từng bước đến gần, tâm tình cực kì phức tạp. Cuối cùng, ở vị trí cách cô khoảng 30m, mọi người dừng lại, tất thảy đều im lặng, vẻ mặt nghiêm túc.

Xung quanh càng lúc càng đông người vây lại. Thường Tiểu còn nghe loáng thoáng ở sau ký túc xá, có ai đang hô hào thông báo mấy câu như ‘Có kịch vui xem rồi’ này nọ, tiếp đó là tiếng di chuyển rầm rập. Không ít đám con gái tụ lại trên hành lang, hứng chí trông chờ sẽ xảy ra gì đó.

Cứ một tầng một tầng lại một tầng nhìn sang, cực kì âm ỉ.

Cứ thế, mười người kia vẫn đứng yên tại chỗ, một bộ sùng sững theo kiểu ‘*Lạnh nhạt nhìn thiên hạ, lặng im ngẫm chuyện đời.*’

Không biết sao, khiến Thường Tiểu thấy có vẻ hơi thần kinh...

2. Để anh nắm một chút thì có sao đâu, người khác toàn vậy mà!

Thật ra ở đại học cũng hay có chuyện người , chỉ là như thế này thì chưa gặp bao giờ. Áo choàng đỏ... bay phần phật dưới cơn gió.

Thường Tiểu còn chưa kịp nghĩ gì bất ngờ Thiến Thiến từ sau bịt mắt cô lại.

Vừa bị bịt mắt, toàn bộ sự tò mò của Thường Tiểu được khơi mào.

Sau đó nghe loáng thoáng tiếng gì đó, rồi lại yên lặng như tờ, tiếp đến là tiếng ca thán kinh ngạc, bàn bạc, xôn xao rất lớn cứ đợt này đến đợt khác, khiến Thường Tiểu không thể nhịn được, như bị trăm ngàn con kiến gặm cắn khắp người.

Cuối cùng không thể kiềm được, bất chấp tất cả, kéo tay Thiển Thiển xuống. Chớp mắt, cô cảm thấy quai hàm của mình như đã rớt xuống đất..

Chỉ thấy mười người kia, giơ hai tay lên, vén áo choàng lên cao, mà dưới cái áo choàng kia lại là... váy áo đủ kiểu đủ màu, và... lông chân.

Mười tên con trai mặc váy đứng trước mặt là đủ khiến bạn chấn động lắm rồi, ghê gớm hơn cả lúc vừa phẫu thuật xong, định nghỉ dưỡng thì bác sĩ chạy tới bảo để quên cái kim giải phẫu trong bụng nữa kìa.

Thường Tiểu kinh ngạc đến không phản ứng được gì, ngay sau đó, đội quân áo choàng đỏ bất ngờ tách ra, một chiếc xe đạp nửa mới nửa cũ từ từ chạy tới sau bức tường đỏ kia, dần xuất hiện trong tầm mắt.

Quý Hiếu Đồng đang đạp xe, mặc chiếc áo sơ mi caro cùng màu với cô, quần jeans đen, vẫn một vẻ thờ ơ, một chân chống đất, sau đó hơi nghiêng đầu, đôi mắt màu trà sâu hun hút dưới ánh dương càng thêm sáng rõ, mái tóc ngắn bay bay, vẻ cuốn hút hấp dẫn khiến đám con gái của cả tòa kì túc xá thềm hít một hơi.

Nhưng, anh chỉ chăm chú nhìn về phía cô.

Trong nháy mắt Thường Tiểu cảm thấy hoảng loạn, dưới ánh mắt chăm chú kia, cuối cùng không kiềm được mà nín thở.

Ánh mặt trời sáng chói hủy hoại mọi giác quan.

Sau đó, đám con trai vượt qua mọi thế tục kia cuối cùng cũng bộc lộ bản tính, lần lượt nở ra nụ cười xảo trá, không thèm quan tâm chuyện mặt mũi mình đã bị ném tít Thái Bình Dương, bây giờ bày ra tư thế ‘Xin mời’ rất kì dị, hô lớn: “Thường cô nương lên kiệu!”

Lên kiệu gì? Không phải chỉ là một chiếc xe đạp quèn thôi sao?

Thấy ánh mắt mọi người không hẹn mà cùng đưa tới trách móc, Thường Tiểu chỉ cảm thấy mọi người đang điên hết rồi, đầu óc ong ong.

Còn Quý Hiếu Đồng vẫn không nói tiếng nào, lẳng lặng đứng yên nơi ấy, nhưng trong mắt lại có biết bao căng thẳng, lẫn mong chờ.

Lúc vẫn còn chần chừ thì Dung Lan đã không chịu nổi mà đẩy cô một cái từ sau. Cô bị mất thăng bằng, bước hụt lên trước một bước, bây giờ, cô, cô... chạy thì còn kịp không?

Nhưng Quý Hiếu Đồng sẽ rất buồn... có lẽ sẽ bị người khác chế giễu cả đời mất. Cô nghĩ tới nghĩ lui, hít một hơi để đứng vững. Dù gì thì từ sau khi vào đại học C, cũng chẳng phải lần đầu bị mất mặt nữa, có gì mà sợ!

Vì thế tỏ vẻ dừng dưng mà hừ một tiếng, quang minh chính đại đi tới. Nhưng càng bước gần thì đột nhiên cô đưa hai tay bưng mặt, như lửa cháy tới mông mà chạy tót tới chỗ Quý Hiếu Đồng.

Vừa chạy tới vừa hét lớn bảo Quý Hiếu Đồng: “Đạp xe, mau! Đạp xe!”

Quý Hiếu Đồng khờ người suốt cả buổi mới phản ứng lại, dậm bàn đạp, xe bắt đầu chuyển động. Thường Tiểu vội tăng tốc, ba bước còn hai, đến bên xe rồi thì nhảy lên – ngồi vào yên sau!

Sau đó vì đầu xe của Quý Hiếu Đồng bất ngờ bị giật, anh phản ứng nhanh nên kịp chỉnh lại, xe hơi lắc lư, cuối cùng cũng chạy đi.

Thường Tiểu quay đầu lén nhìn lại đám người đông như trầy hội kia, có thể nói rất có xu thế đào núi lấp biển, tim đập bình bịch, vỗ vào vai Quý Hiếu Đồng: “Đừng ngơ ngác nữa, đạp mau đi!”

Lại nghe thấy tiếng gào lớn của đại quân áo choàng cùng đồng thanh: “Đưa vào động phòng!”

“Hả—” Thường Tiểu bụm mặt mà thét lớn, tự nhủ rằng chưa nghe thấy gì hết. Mãi đến khi thấy xe queo qua góc cửa, cuối cùng cũng thoát khỏi sự chi phối bức người của cảnh ‘tỏ tình’ kia, cảm thấy nhẹ nhõm mà thở phào một hơi.

Dưới nắng sớm trong lành, hai người, một chiếc xe đạp, chầm chậm trên con đường trường, lúc nghe tiếng bánh xe lăn, vì đã bao năm tháng nên phát ra tiếng kêu kẹt đều đều.

Một lát sao, giọng nam trung của Quý Hiếu Đồng vang lên, phần nào lộ ra sự căng thẳng trong anh, hỏi: “Thế... chuyện này đã được quyết định rồi?”

Thường Tiểu ngồi sau xe hươ hươ chân, không để ý đến câu anh nói. Ồ... xe này thấp, vì cô cao nên cứ phải giơ chân lên để không bị chạm đất, thế nên được một lúc là hai chân mỏi nhừ.

“Này!”

“Này!”

Hai người cùng lên tiếng một lúc, người trước vì thấy cô không nói tiếng nào, không thể chịu nổi. Người sau vì quá mỏi chân, lên tiếng kháng nghị.

“Cậu nói ‘ừ’ trước đi.”

“Đến lượt tôi chở cậu cho.”

Hai người lại lên tiếng cùng lúc.

Sau khi im lặng...

“Không cần! Tôi đây tinh lực dư thừa!”

“Hả? Nói gì mới được?”

Lại trầm mặc.

“Dù sao thì tôi cũng coi như cậu đã đồng ý.”

“...” Thường Tiểu hoàng hốt thét lên: “Cẩn thận!”

Chỉ thấy xe tròn tránh, hình như vừa lăn qua đất đá gì đó, lại lăn thêm hai vòng xe, đến con dốc dài ở phía nam trường. Đây là con dốc chừng bốn mươi độ, dài hơn ba trăm mét, ở dưới là hồ tình nhân.

Dưới trọng lượng của hai người bọn họ, xe tăng tốc, bắt đầu lăn nhanh về trước.

Vừa rồi Quý Hiếu Đồng không để ý nhìn đường, nay thấy thế thì tập trung, phát hiện đang xuống dốc, vội vàng phanh gấp.

‘Kít’ một tiếng thật vang. Chẳng biết Lão Hồ mượn cái xe đạp nát này từ đâu ra, sau tiếng ‘kít’ kia, cảm nhận rõ ràng dây thắng đã đứt...

Thấy xe lao tới một nhóm học trò đang tụm lại, thần kinh anh căng cứng, cũng chẳng thèm quan tâm đến danh hiệu mỹ nam có một không hai của đại học C chi nữa, la ó: “Tránh ra! Tránh ra!”

“Còn bảo tránh cái gì nữa, mau thắng lại ngay— khi gió!” Thường Tiểu cũng gào lên, sau đó mở to mắt, đổi giọng, gào lên đáng sợ: “Tránh ra! Tránh ra!”

Chẳng biết cái xe nát kia bị gì kích thích mà lao xuống dưới nhanh như điên!

Thường Tiểu chỉ sợ cái xe này sẽ rã ra mất, phản xạ khi xảy ra tai nạn khẩn cấp, ôm chặt vào hông Quý Hiếu Đồng, cố gắng giơ chân lên cao, tránh để chạm đất thì hỏng giày mất.

“Đệch, muốn chết hả!”

“Không muốn sống à!”

“Đâu mè, đây là trường học, làm trò gì đó!”

Tiếng la oai oái rủa xả liên tục vang lên, Thường Tiểu không đoái hoài tới, ôm chặt Quý Hiếu Đồng, tức tối nghĩ, nếu vì việc này mà cô lên nóc sớm, nhất định sẽ thành u hồn khóc đổ Vạn lý trường thành, khóc đổ điện Diêm vương!

Hai người vừa sợ vừa né, Thường Tiểu hung dữ đánh anh, quát lớn: “Thăng lại mau, đồ chết tiệt!”

“Thăng gì mà thăng! Dây thăng bị đứt rồi! Cậu đừng la nữa! Tôi chỉ mới học lái xe từ hôm qua thôi!” Quý Hiếu Đồng cảm thấy mình quá xui xẻo, biết vậy thì anh tự mang xe mình tới, còn không thì mua một chiếc xe leo núi mới cho rồi. Cũng chỉ tại Trần Hoa nói gì mà, ở trong trường phải khiêm tốn, cái gì cũng phải thật khiêm tốn, xe đạp cũ thì có cảm giác bình dân thân mật hơn, lại có thể kéo gần khoảng cách của hai người, v.v..

“Hôm qua mới học...” Cái đồ chết tiệt này! Thường Tiểu cảm thấy vừa qua khúc cua, tốc độ xe càng nhanh hơn. Ngồi sau xe hít một hơi thật sâu, nhắm chặt hai mắt, càng ôm anh chặt hơn, trong đầu chỉ có một suy nghĩ—

Mn! Cho dù chết thì bà đây cũng phải kéo cậu chết chung!

Chỉ là... Thường Tiểu cũng rất lo lắng.

Qua góc cua không lâu thì đến đường bằng, vì quán tính nên sau khi lao xuống, xe tiếp tục lăn thêm một đoạn nữa nhưng dù sao thì sau đó cũng dừng lại.

“Phù...” Quý Hiếu Đồng khẽ thở phào, có thể thấy là rất hài lòng với kỹ thuật của mình. Sau đó tầm mắt rơi xuống vòng tay đang ôm chặt lấy anh của Thường Tiểu, ánh mắt lập tức trở nên rất dịu dàng.

Chân Thường Tiểu vẫn giơ lên cao, giơ cao đến mức vừa mới vừa nhưc.

Chuyện xảy ra không quá mấy phút đồng hồ nhưng thật sự quá kinh khủng, mãi đến khi không có cảm giác bị gió tấp vào mặt nữa, Thường Tiểu mới mở to mắt, nặng nề điều chỉnh hô hấp, kiểm chế cơn tức. Vất vả lắm mới khôi phục tâm trạng, lập tức buông hai tay, không thèm để ý đến chân đang mới nhừ, nhảy xuống xe, đi về phía hồ tình nhân ở cách đó không xa.

Quý Hiếu Đồng lập tức bỏ xe qua một bên, vội vàng đuổi theo, “Này, đây chỉ là ngoài ý muốn thôi mà.”

Con tức của Thường Tiểu bốc hỏa, hừ một tiếng, dấm vào ngực, đánh vào tay, đá vào đùi, giẫm lên chân anh, sau đó trừng mắt, lại tiếp tục quay đầu bỏ đi.

Tính tình Quý Hiếu Đồng chịu khó chịu khổ bấy lâu, hoàn toàn không phản kháng, trái lại rất ngoan ngoãn chịu đòn, sau đó xoa xoa chỗ đau rồi tiếp tục vội vàng đuổi theo, kéo áo cô, vội nói: “Chuyện này tôi coi như cậu đã đồng ý rồi nhé.”

“Chuyện gì?” Cô cau mày.

“Thì...” Anh không hiểu sao bỗng thấy ảo não. Đại khái cũng vì sĩ diện, trừng mắt nhìn cô, tùy tiện chỉ vào đôi tình nhân ở bên hồ kia mà đáp: “Thì chuyện đó đó.”

À... bên hồ toàn là mấy đôi yêu nhau, thật là chói mắt. Thường Tiểu híp mắt, hừ một tiếng: “Không có chuyện đó.”

“Cái gì?” Quý Hiếu Đồng mở to mắt: “Cậu không giữ lời! Cậu đã bảo mặc váy rồi sẽ đồng ý cơ mà!”

“Là suy nghĩ.”

“Suy nghĩ rồi đồng ý đi!”

“Không!”

“Cậu—” Đột nhiên Quý Hiếu Đồng nhớ tới gì đó, bất ngờ ôm cô, giọng nói mềm nhũn: “Cậu đồng ý đi mà...”

“Ờ...” Nhất thời Thường Tiểu trầm mặc.

Quý Hiếu Đồng hài lòng thở phào nhẹ nhõm, hai hộp chocolate Thụy Sĩ hồi lộ Dung Lan cuối cùng cũng có tác dụng, biết cô thích mềm không thích cứng, khẽ cắn môi, giữ hai tay cô rồi tách ra một chút, nhìn thẳng vào mắt cô: “Cậu... em làm bạn gái anh đi.”

Đôi mắt sâu hút sáng ngời giờ đây lộ ra vẻ đặc biệt vô tội, tràn đầy mong chờ, có gạt ra cũng không xong.

Cô bị ánh mắt của anh khiến không thể trở tay, nhìn khuôn mặt anh tuấn, nghĩ tới những ngày trước anh luôn ở bên, đột nhiên thấy do dự. Vốn dĩ... cô đã nghĩ kĩ rồi, nhưng đến khi đối diện khung thành...

Tại sao lại do dự như vậy.

Có điều, lũ con trai bên khoa máy tính kia, cũng thật biết hi sinh.

Thấy cô do dự không quyết, Quý Hiếu Đồng sức nhớ tới lời Thiến Thiến đã dặn, bảo con gái xấu hổ thì tức là đã ngầm đồng ý. Vì thế vội vàng ra tay trước, không đợi cô trả lời, bước lên trước, nắm lấy tay cô, hừ một tiếng, giả vờ bình tĩnh: “Cứ quyết định vậy đi, *khụ khụ*, mai gọi cơm cho anh.”

“Cái gì!”

“Thì...” Quý Hiếu Đồng nhìn vào mắt cô, khí thế xù hãn, “Anh gọi cơm cho em.”

“Thế thì còn được.”

Nghe vậy, anh thở phào một hơi, ngẫm lại rồi cười rất đắc ý.

Mặt hồ tình nhân được chiếu sáng trong vắt, gió mát thổi khiến cảm thấy khoan khoái cả người. Khuôn mặt của Quý Hiếu Đồng, được nhuộm dưới ánh sáng rực rỡ phản chiếu từ mặt hồ, thật chói mắt.

Nụ cười kia, rực rỡ như cánh đồng hoa đang rộ bông ở cạnh căn nhà dưới quê khi cô còn nhỏ, từng bụi từng bụi, cứ thế mà đánh vào từng tế bào thần

kinh đang không hề phòng ngự trong cô, cảm thấy hơi tê tê, ê ẩm.

Hình như, cảm thấy thật hạnh phúc.

Cái cảm giác ngọt ngào ấy... từng chút, từng chút lan tỏa trong lòng.

Không thể phủ nhận được rằng hành động của anh đã làm cô rất cảm động. Cô thở dài một hơi, nếu đã vậy thì... đâm lao theo lao... thử xem.

Nghĩ tới đây, cô cũng khẽ thở dài một hơi, sau đó như nhận ra điều gì, rút tay mình về, khó hiểu hỏi: “Sao lòng bàn tay anh mờ hôi không vậy?”

Quý Hiếu Đồng chả biết nói sao, tức tối nắm tay cô tuyên bố chủ quyền: “Để anh nắm một chút thì có quan hệ gì, người khác toàn vậy mà!” Không phải vì anh đang hồi hộp đó sao?

“Gì cơ?” Người khác toàn vậy? Thế thì... để anh nắm một chút nữa cũng được... Nhưng vẫn không quên nhấn mạnh, “Chỉ một chút thôi đó.”

Quý Hiếu Đồng hừ một tiếng, sau đó lại cong cong khóe môi, tiếp đến phải phân tích chiến lược hôn môi mới được!

Lúc trở về, Quý Hiếu Đồng dựng cái xe nát mất phanh kia, quay đầu xe đưa cho Thường Tiểu, ngoan ngoãn trèo lên ngồi yên sau, ngẩng đầu nhìn cô, mím môi cười, ra vẻ vô tội nói: “Không phải ban nãy em nói để em đập sao?”

Sau đó anh ra vẻ rất đứng đắn, đưa mắt nhìn con dốc hơn ba trăm mét, tay phải nắm thành đấm, lộ hàm răng trắng tinh về phía Thường Tiểu: “Cố lên!”

3. Coi như Thường Tiểu cũng là người có kinh nghiệm yêu đương.

Thường Tiểu cũng được coi như người có kinh nghiệm yêu đương.

Lần này cô như *cùi không sợ lở*, có ai không hài lòng thì cứ đi tìm Quý Hiếu Đồng ấy, dù sao thì chắc do thần kinh của anh bị chập mạch hay mắt bị trét phân chó gì đó, quan tâm cô làm cái gì.

Nhưng mà sự tình lại không như cô đã nghĩ. Ít nhất thì những người bên cạnh, trừ việc không thể che giấu sự hâm mộ thì đa số đều thật lòng chúc phúc. Chỉ là thi thoảng nhận phải bồ câu đưa thư không kí tên kiểu ‘Để tôi xem bao giờ các người chia tay’. Cô không thèm chấp, cứ thế mà không chia tay với Quý Hiếu Đồng cả đời cho xem.

Trước đây không có cảm giác nhiều, nói đến yêu đương, chỉ sau khi công khai rồi thì quả thật, Quý Hiếu Đồng đối tốt với cô đến nỗi người người cảm phần. Ít nhất cũng khiến cô hoàn toàn hiểu được hai câu, cái gì gọi là ‘Nam nữ khác biệt’ và ‘Bạn trai để sai bảo.’

Thật ra trước đây Thiến Thiến và Dung Lan cũng từng nhấn mạnh chuyện này, chỉ là dưới điều kiện ‘gió thoảng ngoài tai’ và do ‘nhân tố bên trong’ nên cô vẫn không thể nào lĩnh hội. Nay có một người, đứng ra gánh vác đảm đương tất cả mọi việc nặng nhọc vất vả, một cú điện thoại gọi tới, dù là

trò tiêu khiến nhảm nhí nào cũng theo, lại còn đánh không đánh trả, mắng thì lâu lâu cự cãi đôi câu, không chừng có khi còn vui vẻ...

Có một người như vậy ở bên, cảm thấy thật sự không tệ.

Thường Tiểu cảm thấy bắt đầu bước trên con đường đạo lí rành rành: ‘Phụ nữ được chiều sẽ hư’.

Về phần này, lúc về ký túc xá Thường Tiểu có mang ra trao đổi, nói xong, Dung Lan và Thiến Thiến cứ thét lên chói tai, càng nói chính cô cũng cảm thấy ngượng...

Bấy giờ, cô lại xoa đầu Thiến Thiến an ủi: “Thiến Thiến, mấy tên bạn trai trước của cậu đúng là đồ cùi bắp...”

Thiến Thiến .

Dung Lan: “Nói! Quý Hiếu Đồng còn anh em bà con chú bác gì không hả!”

Mà Thường Tiểu trong mắt đám anh em của Quý Hiếu Đồng thì...

Một: Tính tình thoải mái, thần kinh siêu thô, bạn gái như vậy không hay ghen tuông vớ vẩn.

Hai: Thuộc lòng các loại game như lòng bàn tay, bạn gái như vậy để có tiếng nói chung.

Ba: Khéo tay, cần cù chịu khó, lại có thể nấu ăn ngon, bạn gái như vậy xếp vào loại *hiền lương thực đức*.

Bốn: Đủ bạn bè, đủ nghĩa khí, đủ lớn gan, mặt cũng đủ dày, lại thoải mái rộng lượng, cũng rất biết chăm sóc những người xung quanh...

Nói tóm lại, không bám người, không vô cớ gây sự không chạy theo vật chất, thi thoảng nói ra mấy câu ngốc nghếch giật gân nhưng cũng rất hiểu chuyện, lại thêm điều kiện gia đình không tệ, bản thân cũng tốt nghiệp từ trường đại học danh tiếng, nhất là khi đang yêu càng có vẻ nữ tính, cộng thêm nghĩ cho chiều cao của đời kế tiếp, – ngẫm thế nào thì cũng thấy cô rất thích hợp để cưới về nhà.

Trong lúc nhao nhao sôi nổi, cảm thấy Quý Hiếu Đồng như vô tình nhạt được của báu.

Lúc nói mấy chuyện này, Quý đại soái hất mặt thật cao, ra vẻ cực kì tự hào, cái bộ không coi ai ra gì rất gọi đòn, nói: “Hừ, mấy chuyện này anh đây biết từ lâu.”

Đương nhiên cũng không thể kiềm được nụ cười đắc ý.

Thế nên, thi thoảng có vài người đùa giỡn sẽ bảo: “Khi nào cậu chia tay với cô ấy thế, nhớ báo anh em tụi này một tiếng.”

“Cút! Cút! Cút đi ăn đi!”

Những ngày nhàn nhã như thế dần trôi, chớp mắt một cái lại đến tết.

Cuối năm nay, anh cả Thường Tiểu cưới vợ, thế là cô nghỉ thực tập, ở nhà giúp anh chuẩn bị hôn lễ.

Trường hợp *bác sĩ bảo cưới* như thế này, cô cảm thấy khá bất ngờ. Dù sao thì Thường Hi cũng là bác sĩ phụ khoa, mấy chuyện tránh thai này nọ, sao lại không cẩn thận như vậy chứ.

Nhưng anh chỉ cười rất đều, chớp mắt giả ngu nói: “Giời, mấy chuyện tránh thai này sao mà tránh được hoàn toàn.”

Trong khoảnh khắc, Thường Tiểu cảm thấy mình gặp được một sinh vật đơn bào như Quý Hiếu Đồng, quả thật may mắn.

Tên đấy à, ngoại trừ nắm tay gì đó, vẫn chưa làm gì vượt quá quy củ cả.

Chị dâu tương lai là con một, thế nên chuyện Thường Tiểu hay làm nhất là đi mua đồ với chị dâu. Mà phụ nữ có thai mà, đương nhiên cô phải xách đồ giúp rồi.

Không được chiều thì không biết, lúc Thường Tiểu đi mua sắm, quả thật cứ nghĩ tới Quý Hiếu Đồng. Nếu Quý Hiếu Đồng ở đây thì tốt, có người

khuân vác; nếu Quý Hiếu Đồng ở đây thì tốt, có người lái xe rồi; nếu Quý Hiếu Đồng ở đây thì tốt, có người trả tiền...

Chỉ là, vừa được nghỉ thì cô đã đuổi anh tới Sơn Đông; mặt khác, vì muốn giữ bí mật với cả nhà nên cũng cố gắng giảm tần suất gọi điện. Nhưng không ngờ cô lại nhớ anh,... rất nhớ anh.

Sẩm tối, Trần Thần gọi điện thoại cho cô, nói qua loa mấy chuyện như, công ty ở Sơn Đông phát triển khá tốt, lại bảo, hiện công ty vừa nhận một hạng mục công trình lớn ở thành phố cô đang ở, mấy ngày nữa sẽ về. Đang tìm một văn phòng ở đây, đùa rằng sẽ dành cho cô vị trí ‘quản lí khai hoang’ để ngồi.

Cô cuống quýt xua tay, anh cũng chỉ cười, sau đó lại hỏi: “Thế có muốn tới nhà ngồi chút không?” Xong lại còn bảo, “Sao lại không nói năng gì mà dùng một cái mang cháu về gặp cha mẹ được. Thật ra Tiểu Đồng đã suy nghĩ chuyện này lâu rồi, nhưng cứ sợ sớm quá, nghiêm trọng quá thì lại hù cháu.’

Nghe vậy, đột nhiên cô không khỏi cảm thấy hết hoảng. Quả thật, nếu hai người tiếp tục quan hệ thì nhất định cô sẽ phải đối mặt với cha mẹ của Quý Hiếu Đồng. Tất nhiên cô không nghĩ rằng không hỏi tới thì không cần đối mặt, nhưng ít nhất không phải bây giờ... Hình như Trần Thần cảm nhận được sự lo lắng của cô, cười nói: “Chị rất nghe chú, thật ra trong lòng đã ngầm bằng lòng về cháu rồi, muốn mau chóng được gặp cháu một lần.”

“Dạ?” Cái gì mà ‘*Muốn chóng gặp*’? Chẳng lẽ Quý Hiếu Đồng đã thông báo chuyện của cô cho mọi người trong nhà rồi sao?

Chưa kịp nói thì lại loáng thoáng nghe thấy giọng nói của Quý Hiếu Đồng từ đâu bên kia, hình như là... *Chú nói với cô ấy, mẹ cháu đã đồng ý để cô ấy làm dâu rồi...* đại khái thế...

Bỗng dưng cô có suy nghĩ, hình như hai người này đã về tới đây rồi.

Ở đâu bên kia, Trần Thần cười rất sảng khoái, nghe thấy chú đáp qua quýt gì đó với Quý Hiếu Đồng, bảo là *đừng có gấp*, rồi lại quay lại điện thoại, nói: “Hiếu Đồng kể, cháu không cho nó tham dự hôn lễ của anh cháu, không giới thiệu nó với ba mẹ thì nó không để yên cho đâu. Nó sẽ cướp áo khoác cháu, để cháu lộ nguyên hình đứng trơ trọi.”

“Chú là đồ khốn!” Ở đâu đây bên kia, Quý Hiếu Đồng bùng nổ, “Cái gì, anh chỉ nói là anh muốn đến hôn lễ giúp một tay...” Đương nhiên câu sau là nhằm giải thích cho cô, tiếp đó anh giăng lấy điện thoại, dồn hết quyết tâm, rống lên với cô: “Nói đi, em định khi nào để anh ra mắt ba mẹ em hả?”

Thường Tiểu vẫn chưa kịp phản ứng.

“Nhà em ăn tối mấy giờ?” Anh lại hỏi.

“Chừng bảy giờ rưỡi...”

Ừ, vậy anh tới nhà em ăn bữa cơm! Đến lúc đó em xuống dưới nhà đón anh! Cứ vậy đi!”

Tiếng cười của Trần Thần càng lớn, giọng chọc ghẹo truyền tới ống nghe: “Ồi chà, đối xử với bạn gái phải dịu dàng chút chứ.”

Ở bên kia Quý Hiếu Đồng lâu bà, *sao, bạn gái của mình mà còn phải khách sáo làm mốc gì...* Nhưng giọng điệu lại rất biết điều: “Anh đến nhà em ăn tối nhé, được không? Đến lúc đó em xuống lầu đón anh nhé, được không?” Vừa dứt lời thì liền lộ nguyên hình, hừ một tiếng: “Không được cũng phải được!”

Thường Tiểu còn chưa tìm lại được giọng nói của mình thì nghe thấy tiếng anh trả điện thoại cho Trần Thần.

“Được rồi, vui quá không giấu được, lại nói cho cháu nghe chuyện này,” Giọng điệu của Trần Thần bỗng nghiêm túc hẳn: “Thằng nhóc đó nói thích cháu lắm, bảo là ngực lớn gì đó chỉ tổ để người khác chảy máu mũi thôi, chứ nó chẳng lạ gì.”

“Trần Thần, chú là đồ khốn! Sau này không nói gì với chú nữa!” Bên kia lại vang tiếng gào thét vì thẹn quá hóa giận và tiếng tranh giành điện thoại.

“Alo?” Đương nhiên Trần Thần vẫn duy trì được quyền sở hữu điện thoại của mình, “Thật ra thì, cháu của chú không đến nỗi không thể gặp người, lại rất một lòng chung thủy với cháu, vì tình cảm nồng thắm này, coi như cháu thương nó, đừng để nó bất an một mình nữa, OK?”

“Cháu bất an hồi nào! Đưa đây...” Lại là tiếng giành nhau.

“Được rồi, các cháu vẫn chưa hôn phải không? Thằng nhóc kia bút rứt đến bạc cả tóc.”

“Trần Thần!” Lại một tiếng gào.

“Bye bye!” Giọng nói của Trần Thần vẫn mang ý cười như trước.

Từ đầu đến cuối Thường Tiểu vẫn không hề có cơ hội lên tiếng. Những gì nghe được, vì vẫn mù mờ nên hơi xấu hổ. Nào là một lòng chung thủy, nào là hôn môi, không mở bình thì sao biết trong bình có gì được chứ.

Lúc này, anh hai Thường Hoan từ sau đi tới, vỗ đầu cô, nhao nhao: “Làm gì mà đờ người ra thế? Hôm nay chị dâu em tới nhà ăn cơm, lo vào phụ đi kìa!”

À..., cô xoa xoa đầu, sau đó lúc nấu cơm, vô thức đong nhiều hơn một lon gạo.

Thôi được rồi, cứ nhìn con người cứng nhắc mà anh thích đi này, *khụ...* Nói ra thì đúng là xấu hổ, đã ba tháng từ khi bắt đầu yêu nhau, quả là cô chưa hề nghĩ tới chuyện đưa anh về giới thiệu với người nhà.

Tính tình cô thẳng như ruột ngựa, với người nhà thì càng không giấu giếm. Nhưng đến Tiên cô cũng chẳng hay gì về chuyện tình cảm lần này, mà cô cũng chẳng biết phải giải thích thế nào... Có lẽ, trong lòng vẫn không được tự tin.

Thật ra chuyện cô chia tay với Dư Phi, mọi người đã biết từ lâu. Tuy chẳng nói gì nhưng cô cũng biết tên của Dư Phi đã bị xóa trong điện thoại của ba anh trai, e là quyết định cả đời này sẽ không qua lại với nhau nữa.

Nghĩ đến đây, cô lại thở dài một hơi. Thuyền đến đầu cầu ắt sẽ thẳng,... thôi thì cứ thuận theo tự nhiên vậy!

Vẫn chưa tới bảy rưỡi, Quý Hiếu Đồng đã đến đợi dưới nhà.

Thường Tiểu định để anh chờ thêm tí nữa. Một lát sau, khi cả nhà đều đã ngồi vào chỗ, người trong nhà nên chẳng khách sáo làm gì, mọi người bắt đầu cầm bát ăn.

Thường Tiểu đứng ngồi không yên, mãi đến khi chuông điện thoại hồi thúc bắt đầu liên tục réo lên, mới bắt máy đáp: “Biết rồi, biết rồi.”

Sau đó cô cúp máy, thở dài một hơi, rồi lại gục đầu ăn hai miếng cơm, cúi xuống, một vẻ xem thường cái chết mà trình bày: “Bạn trai con bảo muốn tới ăn bữa cơm.”

Cho ảnh ăn một chén nhỏ thôi cũng được, cô thầm nghĩ.

Chỉ là, cả một bàn người, từ Đức ca đến Tiên cô, Thường Hi Thường Hoan Thường Nhạc, đến chị dâu và cháu trai tương lai, tất cả đều rất bình tĩnh...

“Được.”

“Gì cơ?”

“Hả, nó nói bạn trai nó tới ăn cơm.”

“Vậ à, thế thì kêu nó lên.”

“Bạn gì?”

“Dạ, bạn trai.”

“Hả? Là bạn trai à?”

“Dạ, là bạn... trai...”

Sau đó từ chị dâu và cháu cô, đến Đức ca lẫn Tiên cô, lẫn Thường Hỉ Thường Hoan Thường Nhạc, toàn bộ đều dẫn mạnh chén xuống bàn, trọn tròn hai mắt, tất cả cùng đồng thanh: “Cái gì? Bạn trai?”

Thường Tiểu đưa mắt nhìn chị dâu đang rất bình tĩnh, đôi mắt đảo qua đảo lại không ngừng, sau cũng đứng phắt dậy: “Con đi đón anh ấy!”

Trước khi Quý Hiếu Đồng lên tới nơi, cả nhà Thường Tiểu đã bỏ chén bát xuống, xếp thành một hàng rất ngay ngắn chỉnh tề, híp mắt, giấu đi vẻ sắc bén, chờ *ra trận*.

Nhưng đến khi ngó qua Quý Hiếu Đồng thì ai cũng ngẩn tò te.

Mày tuấn môi đỏ, sóng mắt phong lưu, như đóa lan đỏ nở rộ trên bức tranh thủy mặc.... Đẹp trai dữ vậy hả, được không đây?

“Đây là nhà em,” Thường Tiểu đánh vỡ sự trầm mặc lúng túng, lại hươ hươ Quý Hiếu Đồng: “Đây là, Quý Hiếu Đồng.”

Bộ dạng Quý Hiếu Đồng như chuẩn bị sắp ra trận đánh địch. Anh hít một hơi thật sâu, khom người lễ phép, diềm tĩnh hùng hồn thưa: “Con chào bác trai! Chào bác gái! Em chào anh cả, anh hai, anh ba! Chào chị dâu!”

Sau đó vẫn giữ điệu bộ cúi chào, tay xách bao lớn bao nhỏ đưa lên cao, trịnh trọng nói: “Lần đầu gặp mặt, chút quà nhỏ, xin cả nhà đừng khách sáo!”

Dòng chữ trên túi quà ánh vàng rực rỡ dưới ánh đèn sáng chói, được đóng gói cực kì tinh tế, lại là những nhãn hiệu nổi tiếng, xem ra cũng tốn kha khá đây... Mọi người đều trầm nghĩ.

Vì thế trong phòng lại chìm vào im lặng...

“Em cảm ơn!” Thường Tiểu đứng ở bên không biết vì sao vừa xấu hổ vừa hồi hộp chết đi được, ngớ ngẩn thế nào lại vỗ tay bồm bộp.

Vỗ hai cái mà lòng bàn tay muốn chết, vội vàng nhận lấy bao lớn bao nhỏ trong tay anh, tùy tiện để qua một bên, sau đó hăng giọng, lúc này Đức ca mới phản ứng lại: “Được rồi, thế cháu ăn cơm chưa?”

Quý Hiếu Đồng lập tức bày ra nụ cười mê người siêu cấp: “Dạ chưa ăn, thưa bác trai.”

“À... à! Vậy mẹ nó ơi, bà chuẩn bị thêm mấy món nữa đi.”

Quý Hiếu Đồng vội vàng xua tay: “Dạ không cần phiền phức vậy đâu ạ.”

“Đúng đó, anh ấy chỉ tiện ghé qua ăn bữa cơm thôi mà.” Thường Tiểu chen vào, “Mọi người ăn gì con ăn đó, con ăn gì anh ăn đó!” Sau đó lại kéo áo anh: “Đúng không?”

“Đúng!”

Anh cả mỉm cười, tiến lùi thích hợp: “Em ngồi đi.”

4. *Sau này, hôn hay gì đó, anh không hỏi em đâu, đồ ngốc.*

Thật ra vì mọi người đã bắt đầu ăn tối rồi nên mặt bàn hơi bừa bãi, mặt ai cũng tỏ ra lúng túng.

Quý Hiếu Đồng lén trừng mắt nhìn Thường Tiểu, trách cô để lỡ mất thời gian quý báu, người bên cạnh tỏ ra chột dạ.

Một bữa cơm, vừa bắt đầu mà đã hơi trầm lắng, Tiên cô giả vờ không để ý bỗng hỏi: “Thế hai đứa hẹn hò với nhau từ lúc nào?”

Quý Hiếu Đồng lập tức bỏ đũa xuống, nghiêm túc đáp: “Dạ ba tháng.”

Tiên cô cũng chẳng khách khí, lại hỏi: “Thế cháu thích Tiểu Tiểu nhà cô ở điểm nào?”

Nghe thế, thần kinh Thường Tiểu căng cứng, Quý Hiếu Đồng vẫn nghiêm túc đáp lại ánh mắt của Tiên cô: “Tất cả ạ.”

Sau đó quang minh chính đại nắm tay Thường Tiểu.

Thật là kì lạ, đang mùa đông lạnh thế mà bỗng Thường Tiểu thấy nóng rực.

Đột nhiên chị dâu mỉm cười nghiêng người về phía Thường Tiểu, khẽ hỏi: “Cậu ấy đối xử rất tốt với em đúng không?”

Thường Tiểu gật đầu thật mạnh, nghĩ lại thì thấy không đúng, lại lắc đầu, sau đó gật lần nữa, cuối cùng thì vùi đầu lùa cơm. Lén đá Quý Hiếu Đồng một cái, sao anh lại nắm tay cô chặt thế, không rút ra được!

Quý Hiếu Đồng không đau không ngứa, chỉ là lòng bàn tay ươn ướt mồ hôi, tiết lộ sự căng thẳng hiện tại.

Anh hai Thường Hoan là một người thẳng tính, bất ngờ hỏi thẳng: “Người nhà em không phản đối chứ?”

Quý Hiếu Đồng vội vàng gật đầu: “Dạ, là như vậy, nếu tiện, ba mẹ em muốn mời cả nhà ngày mai cùng ăn một bữa cơm.”

Lời vừa nói ra đổi lấy một bàn ăn lặng như tờ.

“À...” Thường Nhạc không sợ chết mà tiếp chuyện: “Là ‘một mình Thường Tiểu’ hay là ‘cả nhà’?”

“Cả nhà ạ.”

“Nhanh vậy sao?” Vẻ mặt Tiên cô tỏ ra hơi hoang mang.

“Vâng...” Quý Hiếu Đồng cười xấu hổ: “Bọn họ, chỉ là... hơi nhiệt tình.”

Lúc Thường Tiểu tiến Quý Hiếu Đồng, dùng sức đánh anh một cái: “Người không biết chuyện còn tưởng chúng ta đang nói chuyện kết hôn đó biết không!”

Bất thành linh Quý Hiếu Đồng giữ tay cô lại, kéo về gần mình rồi vội vàng *mồnhẹ* vào môi cô. Sau đó thở ra một hơi, đè gáy cô vào lồng ngực mình, nhẹ giọng nói: “Anh chỉ muốn để em biết rằng, anh rất nghiêm túc.”

Thường Tiểu vui đến mức cảm thấy mắt mình ươn ướt, ngửi mùi hương vương trên áo khoác anh, đột nhiên tỏ ra giận dỗi nói: “Gì chứ? Thế anh nghĩ rằng em đang đùa giỡn à?”

Thế nên... Phụ huynh à, gặp thì gặp thôi chứ sao! Ôi, sao lại lạnh thế chứ...

Sau đó cô trừng mắt nhìn anh, quang minh chính đại nhào vào lồng ngực ấm kia, *ừ, đến đây nào, để chị Tiểu đây được ôm một cái.*

“Này...” Lát sau, anh gọi cô.

“Gì cơ?”

“Ban nãy nhanh quá,...”

“Sao?”

“Hôn lại cái nữa đi...” Nói còn chưa hết câu thì đã nghiêng người tới, tinh tế tỉ mỉ, trần trở triền miên.

Khó lắm mới tách ra, ánh mắt Thường Tiểu mơ màng nhìn anh.

Bỗng lại nghe anh rít lên: “Em xem, em lại ngằm đồng ý nữa rồi!” Sau đó hừ một tiếng, nghiêng người cúi xuống lần nữa.

Cứ dụ dằng bình dị như vậy, tránh được rét buốt mùa đông.

Trước khi về, ngoại trừ bảo mai gặp, thật ra Quý Hiếu Đồng còn một câu vẫn không nói ra... *Sau này, hôn hay gì đó, anh không hỏi em trước nữa đâu, đồ ngốc.*

Mọi chuyện suôn sẻ hơn Thường Tiểu nghĩ rất nhiều.

Tối trước hôm đó, tất cả mọi người trong nhà cô tập trung lại mở hội nghị, thảo luận thật tỉ mỉ về Quý Hiếu Đồng, cho rằng chỉ mới thấy bên ngoài, cần phải tìm hiểu sâu hơn mới được.

Nhưng ngày hôm sau vừa thức dậy, Thường Tiểu vẫn đang trong trạng thái lo lắng nghĩ suy, chẳng biết sao tim cứ đập rộn ràng.

Vì cả nhà lúc nào cũng như sấm rền gió cuốn, nói sao làm vậy, không cho cô có cơ hội từ chối, lôi cô tới thẳng nơi đã hẹn.

Hần là nhà họ Quý có tiền hơn cô tưởng rất nhiều. Chỉ một bữa cơm mà lại hẹn gặp ở nhà hàng năm sao cao cấp nhất thành phố, đặt một phòng rất rộng, trang trí lộng lẫy. Mà ngẫm lại thì cũng thấy những món quà anh gửi biểu cho nhà cô hôm qua cũng chẳng hề rẻ chút nào.

Thì ra trước đây cô chưa bao giờ để ý đến tiền của anh cả?

Khu- vừa được phục vụ đưa tới phòng đã đặt, một người phụ nữ béo lùn liền tiến lên đón, cười híp mắt, tỏ ra niềm nở, cũng rất dễ dãi.

Sau đó bà không hề ra về xa cách mà sắp xếp để mọi người trong nhà cô đều ngồi xuống, vòng tới trước mặt cô, cười như xuân về, thân thiết hỏi: “Ồ, là Thường Tiểu phải không con! Thằng con thối nhà dì đã được con chăm sóc nhiều lắm.”

Hả... mẹ Quý?

Thường Tiểu hơi giật mình, hồi lâu sau vẫn không hồi phục tinh thần, Tiên cô đành phải gọi: “Đang hỏi con đó! Sao lại ngây ra thế?”

Lúc này cô như vừa sức tỉnh, vội vàng thưa gửi: “Con chào dì!”

“Ngoan, ngoan!” Ánh mắt của mẹ Quý nhìn cô tỏ ra rất hài lòng, bàn tay múp míp dịu dàng ôm lấy hai tay cô, kéo cô đi tới, đến ngay vị trí trước mặt Quý Hiếu Đồng: “Đến đây, con ngồi cạnh nó nhé.” Sau đó lại quay sang ra lệnh cho Quý Hiếu Đồng, “Rót trà.”

Quý Hiếu Đồng ngoan ngoãn làm theo.

Mẹ Quý lại cười híp mắt nhìn mọi người rồi nói: “Ai cha, hồi này ba nó vừa gọi điện bảo có chút việc kéo dài, sẽ đến nhanh thôi. Em cũng không biết khâu vị của cả nhà nên chỉ gọi trước vài món, còn cần gì thì mọi người cứ tự nhiên, đừng khách sáo nhé.”

Thường Tiểu nhìn bà mà ngây ngẩn. Thật ra, trước khi chính thức gặp mẹ Quý, trong đầu cô từng tưởng tượng ra rất nhiều hình ảnh, chẳng hạn như một phụ nữ lai xinh đẹp động lòng người, hoặc là một quý bà dịu dàng vui vẻ, hay tỏ ra tiểu thư khuê các như mẹ Dư, rất xinh đẹp quý phái.

Chứ không phải... hòa nhã dễ gần như vậy.

Có điều nghĩ lại thì cũng thấy có lý, bà và Trần Thần đều từ một khuôn, chắc chắn dáng người sẽ không cao, hơi múp míp, nụ cười tươi tắn, ân cần nhưng cũng không kém phần tài giỏi khôn khéo.

Không lâu sau, ba của Quý Hiểu Đồng xuất hiện ngay trước cửa chính. Sau khi gặp mẹ anh thì hình tượng về ba anh lại càng không chính xác, hoàn toàn chẳng thể ngờ. Tây trang thẳng thớm, tư thế oai hùng, tinh thần tỉnh táo, phong thái hiên ngang. Thường Tiểu như muốn dùng tất cả mọi thành ngữ có thể sử dụng được để miêu tả, nhất là khuôn mặt quá đẹp kia, bao nhiêu ưu điểm của con lai đều có cả, ngũ quan sắc nét, rõ ràng là một hình tượng mỹ nam tử trong truyền thuyết. Chỉ chừng hơn bốn mươi, nhìn qua vẫn trong thời kì sung mãn.

Thường Tiểu đọc rất nhiều tiểu thuyết, bây giờ trong đầu chỉ xuất hiện một từ duy nhất – *Tổng tài*. Ba Quý chính là nhân chứng sống cho hình tượng của một rừng tổng tài trong tiểu thuyết.

Vừa vào cửa, ông liền đi tới hôn nhẹ vào gò má mẹ Quý, sau đó rất tự nhiên mà đưa tay ôm ngang eo bà, nghe bà giới thiệu khách khứa rồi cố gắng *mỉm cười trăm phần trăm*.

Thường Tiểu nhìn cặp vợ chồng tình cảm cực kì nồng thắm này, thầm nghĩ, tuy mẹ Quý không có phong thái xuất chúng, cũng chẳng phải người đẹp vượt trội gì, nhưng sao khi đứng bên cạnh ba Quý, lại cảm thấy họ rất xứng đôi?

Đang suy nghĩ thì Quý Hiếu Đồng châm trà một vòng xong đã trở về, ngồi xuống cạnh cô, đột nhiên, nắm lấy tay Thường Tiểu.

Hốc mắt Thường Tiểu lại ươn ướt, cũng dịu dàng nắm lại tay anh, thầm hít một hơi, bất ngờ thấy rất can đảm.

Sau khi ăn cơm xong, người lớn hai bên đều ngầm cho phép để bọn họ đi riêng với nhau. Suốt dọc đường cả hai không nói gì, mặc gió lạnh thổi qua, gò má tê buốt.

“Quý Hiếu Đồng à,” Thường Tiểu đi tới đi lui, đột nhiên hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu nhìn anh: “Anh có từng nghĩ nếu mẹ anh không thích em thì phải làm sao bao giờ chưa?”

Quý Hiếu Đồng dịu dàng xoa đầu Thường Tiểu, bàn tay ấm áp khẽ khàng áp lên hai gò má lạnh buốt, ủ ấm cho cô rồi sau đó lại nở nụ cười: “Về chuyện này, anh và mẹ đã thống nhất ý kiến rồi.”

“Sao?”

“Bà từng bảo, cô gái nào cũng vậy, chỉ cần anh thích là được. Thật ra, bà cũng nói, chỉ cần chú đã đồng ý thì bà càng không có vấn đề.”

“À...” Thường Tiểu vẫn dấu môi hỏi, “Nhưng nếu bà thật sự không thích em thì sao?”

“Đồ ngốc,” Hai tay anh dùng sức, nắn bóp khuôn mặt cô thành hình dạng kì quái rồi sau đó hài lòng mà cười khanh khách, cuối cùng cười bảo: “Anh sẽ nói với mẹ, không đồng ý em, chẳng khác nào không đồng ý với con mắt nhìn người của anh, như vậy sẽ làm anh bắt đầu nghi ngờ về phán đoán của mình, chỉ đành bước trên con đường cực đoan, một đi không trở lại.”

“Anh là đồ con hư.”

“Ngốc, vậy thì em thương mẹ thay anh nhé.”

“Em sẽ.” Thường Tiểu gật đầu thật mạnh, sau đó khẽ cau mày nghĩ lại,... Ở... Hình như cô vừa cam kết cái gì đó?

Quý Hiếu Đồng dịu dàng hôn lên trán cô, hài lòng bảo: “Ngoan thật.”

Sau khi quan hệ của cô và Quý Hiếu Đồng được công khai trước hai gia đình, anh bắt đầu bước vào cuộc sống của gia đình Thường Tiểu một cách rất *Thường Tiểu*. Nào Đức ca Tiên cô, anh cả anh hai anh ba, gọi rất thuận miệng, lại còn thường trốn trong phòng anh ba Thường Nhạc, cùng nghiên cứu về ba cái trò đánh đội nhóm, trang bị, dota gì đó nữa, cực kì hợp nhau.

Về phần Tiên cô, ban đầu bà vẫn rất nghi ngờ về vẻ ngoài quá *yêu nghiệt* của Quý Hiếu Đồng, nhưng sau khi qua lại, thấy biểu hiện xuất sắc của anh, ở bên con gái bà tỏ ra cực kì ấn ý, dù hay cãi nhau mấy chuyện con con nhưng hễ chuyện lớn thì rất nhường nhịn, quan hệ trong gia đình lại rất đầm ấm; dĩ nhiên rất thích chàng trai này, trong lời nói bao giờ cũng có vẻ tán thưởng như ‘Con xem Hiếu Đồng nhà người ta kìa’.

Dần dà, thi thoảng Thường Tiểu cũng cảm thấy hơi cay cú, ngẩng đầu nhìn vẻ đắc ý không che giấu giữa hai lông mày Quý Hiếu Đồng, tự dưng cũng dở khóc dở cười.

Mà đương nhiên, cuối cùng cũng có người dốc hết sức chịu trách nhiệm khuân vác, cô cảm thấy rất thoải mái vui vẻ, mọi chuyện cứ thế theo đó thành quen.

Lễ cưới của anh cả ngày hôm ấy, Quý Hiếu Đồng phải chạy tới chạy lui, cực kì bận rộn. Mà quan trọng là mẹ Quý và ba Quý cũng tới, lại còn gọi thêm hai mươi chiếc xe mới tinh, bảo là để tặng thanh thế rước dâu cho anh cả.

Thế là quan hệ của hai nhà liền trở nên cực kì thân thiết.

Quý Hiếu Đồng ở bên cạnh không phục mà nói: “Chờ đến lúc anh cưới em về, anh sẽ lái một đội trăm xe hoa tới rước dâu, oai phong đưa em về nhà.”

Gì thế này, không phải là gây sức ép cho giao thông sao... Lại thêm, từ lúc nào mà bọn họ đã thăm thiết đến mức nói chuyện cưới xin vậy rồi?

Nhưng từ đó về sau, ánh mắt Tiên cô nhìn cô, như thể nếu không gả cho Quý Hiếu Đồng thì đúng là một tội ác tà trời, đáng bị trời tru.

Ngày trôi qua thật nhanh, chớp mắt lại đến học kì hai năm thứ ba.

Đa số các bạn học đều bắt đầu nhào vào nghiên cứu, một số người lanh lẹ thì bắt đầu tìm việc. Còn cô chẳng vội, cứ duy trì sinh hoạt thường ngày.

Cuối tháng năm, cuối cùng công ty của Trần Thần cũng tìm được văn phòng làm việc mới trong thành phố, điều động một số ‘trâu cày’ về đây. Thường Tiểu biết hai người đó, thế nên trong giai đoạn thu xếp, cuối tuần nào cũng cùng Quý Hiếu Đồng đến xem có thể gì giúp được không.

Thi thoảng ngồi trong phòng cô cũng muốn gửi tin nhắn cho Dư Phi để kể về những chuyện gần đây. Dù sao cũng là bạn bè nhiều năm, nhưng sau đó nghĩ đến sự kiện ‘Chúc mừng năm mới’ kia, đành thôi.

Vào một ngày tốt trong trung tuần tháng sáu, các công tác của công ty chi nhánh đều đã hoàn thành khá ổn, những giám đốc bỏ vốn đầu tư sẽ tới kiểm tra, sau đó cắt băng khánh thành. Thường Tiểu và Quý Hiếu Đồng được lệnh bổ sung nhân số, Trần Thần cũng sẽ về, lại còn nhắc cô phải ăn mặc chỉnh chu một chút.

Thế là Thường Tiểu liền đi mua một cái áo blazer đen, mặc vào cảm thấy rất phấn chấn, tinh thần lên cao.

Tối đó Tiên cô nhìn cô thử quần áo, cuối cùng cảm khái, hai mươi hai năm trước, đúng là bà đã đẻ con gái thật.

5. Cuối cùng con trai vẫn chọn bà, nhưng bà biết, thật ra bà đã mất con trai mình rồi.

Chớp mắt lại đến ngày cắt băng, Thường Tiểu gọn gàng tươi tắn chạy xuống lầu, đứng chờ Quý Hiếu Đồng lái xe tới đón.

Đang chờ, đột nhiên nhìn thấy một người phụ nữ rất quen, nhìn kĩ là, chính là người đã lâu không gặp,... mẹ Dư.

Thường Tiểu giật mình, cô rất ít khi gặp mẹ Dư ở ngay dưới nhà mình, bình thường cũng cố tình tránh né tiểu khu của Dư Phi, thì ra hôm nay mặt trời mọc đằng tây thật sao? Mẹ Dư mà lại xuất hiện dưới lầu nhà cô, trong khoảnh khắc, bỗng cảm thấy như đã trôi qua mấy đời.

Chỉ thấy tuy mẹ Dư vẫn ăn mặc gọn gàng, nhưng giữa hai lông mày có mấy phần tiều tụy. Hiện bà đang xách túi lớn túi nhỏ, hình như là mấy thứ dầu muối đồ dùng gia đình các loại, vội vội vàng vàng từ xa đi tới...

Thường Tiểu đang do dự không biết nên chào hay cứ tránh đi, thì đột nhiên, một tiếng gì đó vang lên, mẹ Dư lão đảo, bị té, đồ đạc trong tay rơi rải rác trên mặt đất.

Xung quanh đó không có ai, chỉ thấy mẹ Dư ậm ừ trong cổ họng, cũng chẳng rên đau, cứ ngồi dưới đất không đứng dậy, nhưng khuôn mặt sa sầm,

một bộ tức giận nhưng không có chỗ trút.

Thường Tiểu hơi chần chừ, thềm thở dài trong lòng nhưng vẫn đi tới, nói: “Dì, để con giúp dì.” Sau đó im lặng, mãi miết giúp bà nhặt những thứ vung vãi trên đất.

Mẹ Dư nhìn cô, như không muốn bị cô thấy vẻ chật vật vất vả, giận dữ giật lấy một món gì đó về lại: “Không cần, chả liên quan gì cô.”

Thường Tiểu giật mình, nhưng vẫn cố giải thích: “Dì, dì hiểu lầm rồi, không phải con đang lấy lòng gì đâu ạ.” Vừa dứt lời... cô lại thấy thảng thốt, có phải cô vừa nói nhầm gì không?

Mẹ Dư cũng giật mình, lông mày cau có: “Tôi lạ gì cái kiểu lấy lòng của cô, tránh ra!” Bà vừa định đứng dậy thì có vẻ đã bị trặc chân, đau nhói, lại ngã sụp xuống.

“Dì ơi...” Thường Tiểu vội đưa tay tới đỡ thì bị đẩy ra, thật ngượng.

Thường Tiểu tự biết mất mặt, hơi bặm môi, sau đó cúi đầu nhặt mấy thứ vương vãi trên đất, cảm thấy mẹ Dư đang đỏ mắt nhìn chằm chằm vào mình, sau đó, như nghĩ đến điều gì, bà thở dài một hơi, có phần chán nản.

Nhưng Thường Tiểu vừa liếc mắt nhìn trộm một cái thì thấy bà tức tối trừng mắt, chỉ vào mặt cô mà mắng: “Đều tạt cô! Nếu không phải cô thì sao tôi lại phải tìm đủ mọi cách để đưa con trai ra nước ngoài? Bây giờ ông nhà nằm viện, trong nhà chuyện gì cũng một tôi thu xếp, chẳng có ai bên cạnh! Đều tạt cái thứ như cô!”

Thường Tiểu bị mắng đến ngơ ngác, nhưng cũng chỉ im lặng chờ bà trút giận, bà ta quát xong rồi mới lí nhí hỏi lại: “Chú Dư nằm viện ạ?”

“Không phải do cô hại đó sao!”

“...” Thường Tiểu thiếu điều gào lớn lên oan quá, nhưng nghĩ lại im lặng vẫn hơn. Sau khi giúp bà bỏ hết mọi thứ vào trong túi mua hàng thì thấp giọng nói: “Dì, để con giúp dì đứng dậy...”

“Tôi không đứng nổi chắc? Cô tưởng tôi tàn tật hả? Đi, đi ngay, nhìn thấy cô là bực mình!”

Thường Tiểu vốn đã hạ quyết tâm để mặc bà mắng, cuối cùng khi nghe đến đó bỗng cảm thấy rất tủi thân, chu miệng lí nhí phản đối: “Dì đừng vậy mà, dù sao trước đây con cũng giúp dì sửa điện nước... bóng đèn trong nhà vệ sinh nhà dì cũng là do con thay...”

Mẹ Dư còn định mắng tiếp thì bỗng ngẩn ra, đỏ mặt: “Cái kiểu con gái như cô là gì đây? Có hai cái bóng đèn mà cũng tính toán hả! Được, bây giờ tôi về tôi đập cho cô xem!”

“Không phải đâu dì...” Lại còn... trước đây khi cô đổi bóng đèn, chẳng phải dì còn bảo là mình không đủ cao sao... Thường Tiểu gãi đầu. Cô thấy mẹ Dư tức đến nổi đỏ mặt tía tai, biết đối tượng bà đang tức giận là mình, thế nên không dám tùy tiện tới đỡ nữa: “VẬY.. dì, để con giúp dì gọi 120.”

Mẹ Dư lại sừng sốt: “Cô cút đi! Cút ngay! Cô gọi 120 tới là để nhặt xác tôi phải không! Cái thứ chết tiệt không có lương tâm kia!”

Thường Tiểu chẳng biết phải làm sao...

“Con trai không có ở bên, tôi nào dễ dàng gì! Dù gì trước đây cô cũng là đứa tôi quan tâm chăm sóc, sao bây giờ lại thay đổi như vậy?”

“Con không có...”

“Cô đừng có nói mình không có, tôi vừa thấy rồi, cả chào cô cũng không chào!”

Không phải không chào mà là không dám cơ mà. Nhất thời cô bị thái độ của mẹ Dư khiến cho hồ đồ, chỉ đành   mà bổ sung: “Vậy... dì ơi, con chào... dì?”

Mẹ Dư trừng mắt nhìn cô trầm mặc mấy giây, đột nhiên thở dài nặng nề một hơi: “Cô có còn liên hệ với Dư Phi nhà chúng tôi không?”

Thường Tiểu tưởng rằng bà muốn hỏi tội, liền lắc đầu như trống bỏi: “Không có! Hoàn toàn không có! Tuyệt đối không hề có!”

Ánh mắt của mẹ Dư hơi trầm xuống: “Nó cũng không liên lạc với cô sao?”

“Dạ?”

Giọng nói của mẹ Dư bỗng lại trầm hơn, như thể muốn tìm người tâm sự, “Đã hai cái tết nó không về rồi, cứ nói bận bận bận bận suốt, nói chuyện điện thoại thì chưa hết năm phút đã cúp máy, cứ bảo là bận... Giọng nói

không chút ý cười... Lần này ba nó nằm viện cũng chẳng trở về thăm, cô nói xem rốt cuộc thằng bé này bận cái gì hả!”

“... chú Dư sao rồi ạ?”

Mẹ Dư trừng mắt, khẽ thở dài: “Không chết được...” Sau đó lại nhìn thẳng vào cô, “Thằng con nhà tôi vì cô mà giận đối với tôi lâu như vậy, cô phải có trách nhiệm!”

“...”

“Ban đầu tôi nói với nó, nếu tiếp tục với cô thì cắt đứt mẹ con với nhau đi. Tôi còn không rõ cô sao? Thôi có chuyện này, cô còn có thể quay lại với nó nữa không? Tôi biết chắc nó sẽ không nói chuyện này cho cô, vậy hôm nay tôi nói vậy, nếu cô gọi điện cho nó, bảo nó trở về, thế thì tôi sẽ...” Bà thở dài một hơi, “Cho phép.”

“...” Thường Tiểu hoàn toàn không biết phải nói gì, bỗng dừng vành mắt ứa nước, khuôn mặt Quý Hiếu Đồng bất ngờ xuất hiện, cứ quanh quẩn trước mặt. Cô rụt rè gọi, “Dì ơi...” cô có bạn trai mới rồi...

Nhưng vào ngay lúc này, sau lưng vang tiếng gọi của Quý Hiếu Đồng: “Thường Tiểu?”

Tầm mắt mẹ Dư phóng qua cô, nhìn về phía Quý Hiếu Đồng, như đã biết sự tồn tại của anh, tỏ ra không quan tâm, sau đó lại quay sang cô, bỗng nhiên giọng điệu có vẻ trách cứ: “Cô và Tiểu Phi nhà tôi tình cảm nhiều năm như vậy, nói không có là không có sao?” Sau đó nhét một tờ giấy vào tay cô:

“Đây là số điện thoại của Dư Phi, đừng nói với tôi là cô không có nổi tiền gọi điện thoại quốc tế!”

Bà bày ra vẻ bề trên, phũ chéo áo, tự đứng dậy, nhận lấy đồ trong tay Thường Tiểu rồi ném lại một câu: “Đàn ông, có cái mặt thôi thì được cái gì? Thật ra trong lòng nó nghĩ gì cô biết không? Không chừng thấy cô mới lạ, quay lại thì đã quăng mất rồi!” Nói xong lại đổi giọng, “Nhớ, bảo nó về thăm bố nó.”

Cũng chẳng để cô kịp phản ứng, bỏ đi.

Ơ... Thường Tiểu   nghĩ, không bị thương à...

Quý Hiếu Đồng đi tới đón, xoa đầu cô: “Ai vậy?”

Thường Tiểu nắm chặt tờ giấy ghi số điện thoại nước ngoài trong tay, hơi hồi hộp, vội vàng lắc đầu, nói: “Đi thôi.”

Càng muốn tránh thì càng không tránh được.

Ngày trước Ông Trăn nghe hàng xóm nói chuyện thì có nhắc tới con gái nhà họ Thường, bảo rằng càng nhìn càng giống con trai, tuy là tính tình không tệ, người cũng sáng khoái, có điều lại quá thẳng thắn, khó tránh sau này sẽ cãi nhau với nhà chồng.

Mà, cả nhà con bé đó, cứ diên diên dờ dờ, chả có chút bộ dạng nào của tiểu thư khuê các, sau này đưa ra ngoài, không phải người ta sẽ bảo Uông Trần bà không biết dạy con sao?

Cuối cùng con trai vẫn chọn bà, nhưng bà biết, thật ra bà đã mất con trai mình rồi.

Hai năm, quả thật anh rất tàn nhẫn, để mặc hai vợ chồng bà ở trong nước, cứ mượn cố bận học, bận, bận, bận, bận gì mà không có cả thời gian gọi về nhà?

Hàng xóm trước đây lại còn nhiều chuyện hỏi bà, bảo, *chao ôi thằng con trai nhà bà, không phải trước đây rất thân thiết với con gái Thường gia sao?*

Bà vẫn một vẻ bình tĩnh, đáp, *không thể nào.*

Dần dà, mọi người trong xóm cũng không hỏi tới chuyện này nữa, mà đề tài gần đây của bọn họ là, dạo này thấy bà Thường vui lắm cơ, cực kì hạnh phúc, nói rằng con gái đã tìm được một cậu người yêu tốt đến mức đốt đèn cũng khó thấy, bộ dạng tuấn tú, mà lại còn là một đứa làm gì cũng đến nơi đến chốn, rất ngoan.

Bà ở bên thầm nghĩ, nào có thể, không phải cũng chỉ là một đứa con gái mà con trai bà không cần sao?

Nhưng nói nói, các bà thím cứ khen Thường Tiểu hết lời, bảo rằng cô biết chuyện, miệng lại ngọt, tính tình chịu khó. Ngẫm lại, đó cũng là những điều bà biết từ lâu. Chịu làm việc, không than mệt, cũng thân thiết. Mà nghĩ

thêm một chút, cô gái như Thường Tiểu, trước nay luôn rất nghe lời người lớn, sao lại có chuyện cãi vã với nhà chồng?

Càng bàn tiếp, hội phụ nữ lại trao đổi với nhau rằng, con gái Thường gia càng nhìn càng đẹp, thành tích học tập cao, gia cảnh cũng khá, lại còn biết cư xử ăn ở, ai cưới được thì đúng là có phúc. Tại sao lời khen lại chiếm đa số thế này?

Càng về sau, ai bị xa tách con dâu và con trai, ai giận con dâu đến ăn không ngon, khiến bà không tránh khỏi lo lắng. Nhờ sau này Dư Phi cưới một đứa con gái nước ngoài về, có thể ở chung với nhau không, thật đúng là một vấn đề nghiêm trọng.

Quả thật không nghĩ tới, một đứa đáng vẻ như con trai, lời nói hành động tùy tiện, thi thoảng rất chỉnh chu, dễ dàng khiến một đám con gái xung quanh không so bằng...

Nhớ tới biểu hiện của con trai, ngẫm lại, liền phát hiện mình đã làm sai chuyện gì.

Uông Trăn cũng là một phụ nữ biết tính toán, vì thế liền nhắm vào tình cảm, nói dối rằng chồng mình ngã bệnh, sao lại không thể lừa cô chứ?

Nói chung, đàn ông càng tốt mã thì càng không đáng tin, huống chi nghe đâu chỉ mới hẹn hò được mấy tháng, sao sánh bằng tình cảm bảy tám năm với con trai bà?

Càng nghĩ thì càng cuống lên, đây là đứa con dâu đã bị chính bà đuổi ra khỏi cửa, phải làm gì đó cứu nguy.

“Cho em này.”

“Gì vậy?”

Quý Hiếu Đồng cứ cố nhét vào lòng cô, vẻ mặt có hơi không được tự nhiên: “Mẹ làm tiramisu, còn bảo cám ơn em mua tặng bà máy massage, nói em ghé nhà chơi một chút.”

Sau đó lại nhìn cô, mở nắp hộp bảo quản, múc một miếng nhỏ: “Đừng nói nhiều nữa, aa—”

Thường Tiểu nghe theo, anh dứt cô một muỗng, sau đó hơi lúng túng bảo: “Cacao anh làm đó.”

Thường Tiểu nhai nuốt, mùi vị rất đậm đà, mềm mại ngọt ngào... Lòng ngực nóng lên, tràn đầy vị chua chua thanh thanh của Tiramisu. Người này, tuy lúc nào cũng ăn nói ngang ngạnh, nhưng cũng là người đàn ông đối tốt với cô nhất. Chu miệng, dùng từ cẩn thận: “Mẹ anh đang rắp tâm vỗ béo em!”

Quý Hiếu Đồng phì cười, “Thế thì sao, nuôi cho béo mới tốt. Sau này chúng ta ra ngoài, nhìn qua là biết người một nhà.”

“...” Thường Tiểu lờm anh một cái, bỗng nhiên nhớ tới lời Dư Phi từng nói ngày trước, phải tìm một người không chê cô béo... Hôm nay, người này còn là người đàn ông quyết tâm vỗ béo cô nữa cơ. Bỗng loáng thoáng

nghe anh lầm bầm câu gì đó, cô thất thần không tập trung, ngẩng lên hỏi lại:
“Anh nói gì cơ?”

“Không nghe thì thôi.” Khuôn mặt anh lại có vẻ không được tự nhiên.

Thường Tiểu sùng sộ: “Nói!” Nói xong thì cũng thấy hơi ngượng, lúc nào cô cũng rất tùy hứng với anh.

Chỉ thấy anh khẽ cắn răng, đột nhiên quay qua cô rống lên: “Anh nói! Sau này hãy sinh cho anh một bé con thật béo!” Sau đó trách móc gõ vào trán cô, “Thật là, lỗi tai thế nào mà chẳng nghe người ta nói gì cả?”

Bờ sông gió thổi, khiến tâm trạng con người rất sáng khoái.

Còn Trần Thần... thôi được rồi, ban đầu chú nói buổi tối mời cơm nhưng Quý Hiếu Đồng bỏ trốn giữa đường, lái xe chạy tới con đê ở ngoại thành này.

Ven bờ cỏ mọc thành bụi, phát phơ đón gió, chút nắng chiều cuối ngày có màu như mật, dịu dàng rót lên mặt hồ, kéo dài bóng hình cả hai.

Xa hơn là những tòa cao ốc mọc lên như rừng, là đặc trưng cố hữu của thành phố tấp nập này.

Còn dòng sông cứ lặng lẽ trôi, nửa lao xao nửa lấp lánh ánh hồng, đẹp đến mức nín thở.

Thường Tiểu nhìn mà thất thần, phát hiện thì ra mình đã ngẫm đồng ý với lời anh nói, *sinh một bé con thật béo...* Mà hình như... cũng không tệ. Sau đó lại đưa mắt nhìn Quý Hiếu Đồng, khuôn mặt anh dưới ánh chiều tà, đẹp đến mức không thật.

Nắng chiều phủ lên mặt anh một tầng ánh sáng nhàn nhạt, khiến đôi mắt sáng trong của anh như lấp lánh, sóng mắt long lanh, cùng với khóe miệng khẽ nhếch, tất cả sự thỏa mãn ấy trong lòng anh, cứ thế mà lộ ra không che giấu.

Cô nhìn đến mức gò má nóng bừng, mới thu tầm mắt, bắt chước anh đưa mắt nhìn ra xa.

Một lát sau, cô khe khẽ, “Vâng”.

“Thật à?” Mãi lâu sau anh phản ứng lại, bất ngờ quay người qua, ngạc nhiên nhìn cô. Sau đó là nụ cười ngây ngốc như cũ, rồi lại hừ một tiếng, ra vẻ nghiêm túc hạ lệnh: “VẬY sau này, em ở nhà bế con cho anh, anh phụ trách vỗ béo em cả đời.”

Thường Tiểu không lên tiếng, cứ nhìn anh chăm chăm, bỗng thấy khí thế anh bất ngờ nhũn xuống, “VẬY... thôi thì anh cũng sẽ phụ em bế con nhé?”

VẬY thì còn được, lúc này cô cũng không bác bỏ, nhìn vô quýt dần chìm xuống đáy, nói: “VẬY thì được.”

Quý Hiếu Đồng trầm mặc một lúc lâu, đột nhiên kích động, ôm chầm lấy cô. Vòng tay kia rất mạnh, ánh mắt dịu dàng đến ngây người, hôn một cái thật kêu lên trán Thường Tiểu.

Thường Tiểu mím môi, ngẩng đầu nhìn chiếc cằm rất đẹp của anh, cảm thấy bị kích động, sau đó lấn tới khẽ cắn vào môi anh, cũng chẳng thềm để ý anh đang ngây ngốc không kịp phản ứng, xoa xoa cổ, nói, “Này, chúng ta đi thôi!”

“Đi đâu?” Quý Hiếu Đồng vô thức đưa tay lên sờ khoe môi, thầm nghĩ, đi... sanh con?

Thường Tiểu ngơ ngác trằm mặt, oán thán: “Ở đây cho muỗi cắn chết à...” Sau đó lại tỏ ra nghi ngờ nhìn anh, “Ồ? Da anh dày vậy? Hoàn toàn không cảm thấy gì à?”

“Hả... Hay là tri giác hỏng hết rồi?” Thường Tiểu lại hỏi.

“...” Toàn bộ tâm trạng vui vẻ của Quý Hiếu Đồng bị cơn giận thổi bay, quát: “Đồ chết bầm! Mau quay lại đây! Hôn anh cái nữa coi! *Mn*, không thì để anh hôn một cái!”

KẾT THÚC

[Nguyên]

1. Cuối cùng nước mắt Thường Tiểu cũng tuôn rơi. Đó là kết cục mà cô không thể ngờ.

“Này.” Thứ hai vừa về ký túc xá thì Thường Tiểu liền đưa tờ giấy ghi số liên lạc của Dư Phi cho Dung Lan.

“Đây là gì?”

Thường Tiểu tròn mắt nói dối: “Tớ không biết nói tiếng Anh.” Sau đó lại giải thích qua loa, bảo: “Thật ra hôm qua tớ có nhờ Thường Hỉ kiểm tra trên bệnh viện rồi, biết ba Dư chỉ bị cảm mạo nên mua hai liều thuốc thôi, không nghiêm trọng như mẹ ảnh nói.”

Dung Lan hít một hơi thật sâu, “Không có gì thì sao cậu còn quan tâm làm chi?”

Thường Tiểu gãi đầu, thở dài: “Không biết, cứ cảm thấy hình như mẹ Dư rất đáng thương...” Quả thật đã hai năm Dư Phi không về nước rồi sao... Nước ngoài tốt đến vậy à?

Dung Lan liếc cô, “Cậu còn có thể thông cảm cho bà ta sao? Ban đầu ai là người chia rẽ các cậu hả?”

Thường Tiểu bĩu môi, bây giờ nhớ lại, cũng không thể nói không tốt. Quả thật Quý Hiếu Đồng rất tốt với cô, những ngày trôi qua rất thoải mái, không nhắc lại chuyện quá khứ nữa! Vì thế lén đưa mắt nhìn Dung Lan, nhỏ giọng lấy lòng: “Cậu cứ gọi đi mà.”

Bỗng dừng Dung Lan nổi hết cả da gà, quát tướng: “Thường Tiểu chết tiệt, đừng có dùng cái mặt đó làm nũng với tớ!” Sau đó tức tối tiếp, “Muốn nói gì? Hừ, tớ sẽ nói, Dư Phi, mẹ gọi về ăn cơm kìa!”

Thường Tiểu ☞ nói: “Cậu bảo với anh ấy, học hết tri thức của nước ngoài thì mau mau về nhà, đền đáp tổ quốc.”

“Cậu đi tìm Thiến Thiến ấy!”

“Tại vì... Trong ký túc xá chỉ có điện thoại cậu gọi đi nước ngoài được thôi, tớ sẽ trả lại cước điện thoại cho cậu mà.” Nói xong Thường Tiểu liền chạy vội đi, vì cô sợ anh sẽ bảo cô nghe điện thoại...

Sau sự kiện điện thoại đó, Dung Lan vẫn không chủ động nhắc tới chuyện này, khiến Thường Tiểu cứ canh cánh hai chữ ‘Gọi chưa’ mãi, ghen thành hóa thạch trong bụng.

Nhưng điều cô có thể làm cũng chỉ có thế. Thật ra, cô cứ mãi nhớ tới câu nói của Dư Phi – *Xin lỗi Thường Tiểu, anh và em, nếu không thành người yêu thì cũng không còn là bạn bè.*

Chỉ là, bây giờ Thường Tiểu nhớ đến những lời kia, trong lòng không còn đau đớn như trước, ngoại trừ một ít tiếc nuối không tránh khỏi. Quyết định chinh đốn tâm tình, tiếp tục cùng Quý Hiếu Đồng làm một cặp tình nhân ngốc nghếch, cãi chuyện con con, nói lời tình tứ.

Bước vào mùa mưa tháng sáu, cứ trưa hoặc tối mỗi ngày, hay lúc chạng vạng là bất thành lình mưa rơi xối xả, xua đi cái oi ả của những ngày đầu hè.

Quý Hiếu Đồng mua cho cô một đôi ủng chính hãng, mỗi người một đôi, mưa tạnh thì cả hai ngậy ngốc chạy đi dẫm nước, có hôm dẫm nước suốt cả ngày.

Nhưng lúc nghĩ rằng cuộc sống sẽ cứ đơn giản thế này tới khi chết đi thì cô mới phát hiện rằng, thì ra số phận là thế, luôn có những sắp xếp bất ngờ...

Sắp xếp ai đó, chờ bạn ở nơi hoàn toàn không ngờ tới...

Lúc nhìn Dư Phi, Thường Tiểu còn cho rằng mình chưa tỉnh ngủ.

Đáng lẽ anh đang ở bờ kia Thái Bình Dương, dắt tay người đẹp nước ngoài nào đó đi dạo phố cơ mà.

Cô bỗng sực nhớ tới dự báo thời tiết ngày hôm qua, hôm nay có bão đổ bộ, thành phố có mưa to. Khi cô ngẩng đầu nhìn lên, mặt trời hôm nay rất chói

mắt, hắt lên người đến đau rát. Trời xanh thăm thẳm chẳng một gợn mây, không hề có vẻ gì là sắp mưa.

Chàng trai tên gọi Dư Phi, vẫn như trước, ở dưới cây đại thụ anh thường đứng, tay xách vali, đưa mắt nhìn vòm cây xanh um, vẫn một tư thế thản nhiên vốn dĩ.

Ánh nắng loang lổ, xuyên qua từng kẽ lá, chiếu lên người anh. Tóc, quả thật đã dài hơn nhiều, che mất mắt anh.

Thường Tiểu cũng không biết tại sao mình lại dùng từ ‘vốn dĩ’.

Cứ như, anh đã chờ cô lâu rồi...

Bỗng cảm thấy hít thở cũng thật đau đớn.

Thì ra có một loại cảm giác, tuy rằng đã bị chôn vùi từ lâu, nhưng chỉ cần nhìn một bên sườn mặt của anh, có thể khiến cô nhớ lại lần nữa.

Không biết sao cô lại thở dài một hơi rồi hít thật sâu, tự nói với mình – Anh, dù gì cũng bị thời gian phân loại, đã trở thành quá khứ rồi.

Cái gọi là quá khứ, đối với cô, là những thứ không thể quay lại được nữa.

Ngay sau đó, như thể bất ngờ phát hiện ra cô, Dư Phi khẽ xoay người.

Vali thật to của anh, cứ tùy tiện để dưới nắng, phơi đen.

Ánh nắng loang lổ kia chiếu vào anh, càng khiến đôi mắt trông thật sâu, khiến cô không thể nhìn rõ.

Cô hơi chần chừ, bỗng nhiên lại nhớ tới vẻ mặt lúng túng của Quý Hiếu Đồng, nhớ tới ánh mắt nồng nàn tình cảm của anh, cùng bộ dạng bó tay chịu trói trước cô. Vô thức nở nụ cười, hướng về phía Dư Phi, nhẹ giọng bảo: “Lâu rồi không gặp.”

Đến tận bây giờ, cô mới hiểu rõ ý nghĩa của bốn chữ này, không giống như ‘Anh đã về rồi’, nó còn mang nhiều tình cảm – tình cảm của hai đường thẳng đã từng giao nhau.

Anh vẫn cứ nhìn thật sâu vào cô, cũng không bước tới gần, khóe miệng vẫn mang nụ cười dịu dàng như trước, đột nhiên lấy điện thoại từ trong túi, gửi tin nhắn gì đó.

Sau đó anh nhẹ nhàng hươ điện thoại về phía cô, bỗng Thường Tiểu nghe thấy tiếng di động báo tin nhắn tới, hai chữ Dư Phi tựa như đã cách xa mấy đời, bất ngờ nhảy ra khỏi màn hình, mở ra xem...

Là năm chữ dằng dặc: *[Nhớ em, Thường Đại Tiểu.]*

Thường Tiểu cảm thấy tim mình nhói lên từng cơn, bỗng thấy bối rối, ý nghĩa của những chữ này là gì, cô không hiểu, không thể hiểu.

Nhưng cũng chẳng muốn trốn tránh nữa, càng trốn tránh, chỉ càng nói rằng bạn đang rất để ý.

Cô hoang mang không biết phải đáp lại thế nào, nghĩ tới nghĩ lui, trong đầu chỉ hiện lên một dòng chữ, *Thực ra bây giờ em là của Quý đại tòi.*

Ngay tại lúc cô định nhắn tin trả lời thì Dư Phi đã tới gần cô tự lúc nào, từng bước một, nói: “Anh đã ở đây, Thường Tiểu.” Thường Tiểu nhìn anh, thấy anh sắp tới gần, vội vàng lùi về sau một bước, ... *Đáng tiếc, em đã đi xa.*

Cô khó hiểu nhìn anh, thật sự không hiểu, vì sao hai năm trước đoạn tuyệt như vậy, giờ phút này anh lại có thể làm như chưa từng có gì xảy ra, vẫn nụ cười thản nhiên nhàn nhạt, xem những gì từng xảy ra hai năm trước đây là giả, anh đi tới, cô chỉ biết đứng tại chỗ chờ anh.

“Thường Tiểu---” Đột nhiên cô nghe tiếng ai gọi mình, như cách ngàn núi vạn sông, xuyên vào tai.

Là Quý Hiếu Đồng.

Sự hăng hái phấn khởi của anh hoàn toàn bị nghẹn trong cổ họng, lời nói trở nên rất nghiêm túc: “Anh mang ô tới rồi.” Lúc này, tiếng gọi rất đột ngột, Thường Tiểu vội quay lại, từ đáy lòng nhẹ nhõm thở phào một hơi, nhìn thẳng vào Quý Hiếu Đồng.

Cô cứ thế chạy tới, nắm tay Quý Hiếu Đồng một cách rất thoải mái.

Không biết sao, khi cô quay đầu lại nhìn Dư Phi thì bất ngờ có một trận gió thổi mạnh, thổi mạnh đến mức lục phủ ngũ tạng trong người đảo lộn hết cả, thổi tung lá bụi mù mịt, mờ mắt người.

Bão tới rồi sao?

Cũng không biết mây từ đâu bay tới, che mất ánh sáng, mặt đất vừa tối sầm thì mặt trời lại bất ngờ xuất hiện, chiếu lên người đến phát đau.

Một trận gió nổi lên, chẳng thể kiềm được. Dư Phi đứng dưới cây đại thụ, như thể rất tức giận, người run bần bật. Thi thoảng có phiến lá rơi, bỗng dừng nhớ lại câu nói thưở nào – *Lá rời đi, vì gió thổi, hay vì cây không giữ lại?*

“Bạn trai em.” Mãi lâu sau, Thường Tiểu mới nghe thấy giọng nói của mình.

Nụ cười của Dư Phi như rất đau khổ, dù rõ ràng vẫn như nắng vẫn ấm, vẫn đâm vào lòng người. Anh nhàn nhạt liếc qua Quý Hiểu Đồng, cả hai vẫn không hề lên tiếng, như thể đang thế giăng co. Thường Tiểu cảm thấy không khí này thật áp lực, thoáng cau mày, Dư Phi mở miệng, chỉ nói với Thường Tiểu: “Vừa xuống máy bay, anh mệt quá.” Anh nói.

Lông mày Quý Hiểu Đồng vặn chặt, như thể sắp nổi bão. Thường Tiểu cũng nhìn anh, bật cười: “Vậy em gọi Thiến Thiến đưa anh đi uống tách trà.” Nói xong, cô thở dài một hơi.

Tổn thương bây giờ, với anh hay cô đều tốt cả.

Từ đó cả ba cũng không nói lời nào nữa. Thường Tiểu kéo Quý Hiểu Đồng, hướng về phía ngược lại, rời đi.

Lại một cơn gió mạnh thổi qua.

Suốt cả sáng hôm đó, Thường Tiểu cứ bồn chồn không yên, nhưng trước mặt Quý Hiểu Đồng, cô cố ra vẻ như chẳng có chuyện gì.

Cô gọi điện nhờ Thiến Thiến khuyên Dư Phi rời đi.

Nhưng Thiến Thiến gọi điện trả lời, chuyện như thế không chỉ có một, càng nói càng tỏ ra cáu kỉnh, Thường Tiểu cũng hạ quyết tâm: “VẬY CẬU CỨ MẶC ANH ẤY Ở ĐÓ, CỨ BẢO TỚ KHÔNG RÀNH.” Cũng từ lúc đó Quý Hiểu Đồng cứ giữ im lặng, không nói tiếng nào.

Thường Tiểu hiểu anh đang tức giận, nhưng chẳng biết nói gì để xoa dịu, cô vốn không phải người giỏi ăn nói.

Bỗng ngày tối sầm, trên trời có áng mây thật dày, khiến người ta cảm thấy rất áp lực. Thường Tiểu và Quý Hiểu Đồng ngồi trong quán café, đột nhiên cứ thấy bồn chồn.

‘Ầm!’ Trên trời bất ngờ vang tiếng sấm, sau đó là từng giọt mưa rơi lộp bộp, màn mưa dày đặc, tàn phá cả một vùng.

Không biết vì sao Thường Tiểu lại chẳng tắt máy, như đang chờ điện thoại của ai, thế nên cứ ngồi hí hoáy cái điện thoại. Bỗng có cú điện thoại gọi tới: “Thường Tiểu! Cậu về mau lên!” Giọng nói của Thiến Thiến cực kì hoảng hốt.

Ầm ầm! Ầm!

Bên ngoài mưa to gió lớn, sấm gầm chớp giạt, rất đáng sợ.

Mưa tầm tã như dắt quân ra trận, rơi lộp bộp xuống mặt đường, cây cối xung quanh bị gió quật đến rung lắc dữ dội.

Tim cô đập bình bịch, giọng nói cũng trở nên căng thẳng: “Sao thế?”

“Đang mưa rất to! Dư Phi đứng dưới cây to, không tránh là không tránh, kéo cũng không đi, không sợ bị sét đánh chết!”

“Cái gì?” Thường Tiểu cảm thấy rất bối rối, hoảng hốt, đưa mắt nhìn qua Quý Hiếu Đồng đang yên lặng ngồi bên...

‘Rầm!!’ Lại một tiếng sấm vang rền, tia sét vờn nhanh múa vuốt trên nền trời thẫm.

Không được!

“Tớ về ngay!” Thường Tiểu cúp điện thoại, lại nhìn sang Quý Hiếu Đồng. Mơ hồ thấy tia bi thương trong mắt anh, vẻ mặt nghiêm túc trước nay chưa thấy bao giờ.

Bây giờ không kịp giải thích, cô cắn răng, cầm ô chạy ra ngoài.

Quý Hiếu Đồng cũng không cản lại, trơ mắt nhìn cô chạy ra ngoài cửa. Ngay tại lúc cô vừa bước ra khỏi quán, anh bước nhanh về trước, đuổi theo trong màn mưa, giữ chặt cô lại.

Trận mưa này vừa lớn vừa dữ dội, mưa xối xả quất vào hai người, mờ mắt.

Thường Tiểu cau mày, hơi sốt ruột nhìn anh, vừa định dùng sức hất tay anh ra thì thấy anh hòa hoãn tất cả biểu tình của mình, dịu dàng, mở to mắt nhìn cô, vẻ mặt đơng đẫy nổi bất lực, chỉ hỏi một câu: “Em sẽ quay lại chứ?”

Thường Tiểu cảm thấy hốc mắt ươn ướt, chẳng biết vì nước mưa hay cái gì, chỉ để tay anh xuống, kiên định đáp: “Sẽ.”

Sau đó cô xoay người, bóng hình khuất trong màn mưa.

Anh chờ em.

Anh thầm nói với cô, đột nhiên nhìn lên mây đen mờ mịt phủ kín bầu trời, cảm thấy như có gì đè ép, không thể hít thở.

Phải cẩn thận...

Giờ phút này, anh không hiểu nổi bản thân, tại sao lại không có dũng khí đuổi theo.

Một đường sấm chớp mưa rơi, đương nhiên chiếc ô kia không mấy tác dụng. Gió như muốn phá hoại tất cả mọi thứ trong trường, trên đường phố.

Cả người Thường Tiểu ướt nhẹp, chẳng biết hôm qua thần kinh kiểu gì mà có mỗi một đôi scandal, cô lại hứng chí lấy bàn chải chà sạch sẽ, mang phơi nắng.

Bây giờ mang đôi giày thể thao ngấm nước, nặng trình trịch, bước đi rất khó khăn.

Cô cũng không biết cuối cùng là ai đang đợi ai, phía sau là Quý Hiếu Đồng, trước là Dư Phi. Đi tới, nhìn thấy Dư Phi, vẫn đứng dưới tán cây to, mưa lớn khiến cả người anh ướt đẫm. Vành mắt ướt ướt, hùng hổ như con trai, cô đi tới, kéo cái vali lớn kia rồi đến trước mặt anh, nắm lấy cổ tay Dư Phi, nặng nề quát: “Đi!”

Dư Phi lại chẳng hề sốt ruột, mưa như trút nước, tưới đẫm toàn thân anh, tóc ướt dính bết lên mặt. Thấy cô, anh cười khe khẽ, tùm tùm hỏi: “Đi đâu?”

“Em đưa anh về nhà!”

Dư Phi nhún vai, ánh mắt dịu dàng nhìn cô, “Thường Tiểu, có em mới có nhà.”

Thường Tiểu trầm mặc một chút, cũng bất ngờ bật cười. Tiếng sấm che giấu đi tất cả mọi thứ, nhưng cô vẫn đang cười, sau đó ngẩng đầu nhìn bầu trời bị mây đen giăng kín, hào sảng vỗ nhẹ vào ngực anh, vẫn theo bản năng, né tránh ý tứ trong câu nói kia: “Ban nãy sấm sét lớn như vậy mà chưa đánh chết anh, tai họa ngàn năm, anh cứ chờ đó mà xem!”

Cô thấy lông mày Dư Phi khẽ nhăn lại.

Nụ cười Thường Tiểu càng sâu, quả thật cô chưa bao giờ dùng giọng điệu như thế để nói chuyện với anh. Thế mà, cô lại từng nói bao lời khó nghe, với một người nào đó.

“Chờ đây!” Cô dùng thế câu cầu khiến, sau đó vội vàng cởi đôi giày thể thao đã sưng nước, chân trần chạy lảng xảng về phòng.

Để mặc Dư Phi đằng sau.

Chốc sau, cô mang đôi ủng màu vàng chạy xuống, vẻ mặt không còn chút vấn vương, lại xông tới, kéo hành lí của anh, toét miệng cười: “Dư Tiểu Phi, em đưa anh về!”

Rốt cuộc Dư Phi cũng nhận ra sự thay đổi trong thần thái cô, nhất thời hô hấp căng thẳng, nhưng lại che giấu rất tốt, anh nói: “Anh nghĩ là mình vừa nói rõ rồi.”

Thường Tiểu gật đầu, “Ừ, em hiểu. Nhưng tiếc là, Dư Phi, trước khi anh ra nước ngoài, rõ ràng chúng ta đã chia tay rồi.”

Khóe miệng của Dư Phi, vẫn cong cong, vẫn duy trì nụ cười mà Thường Tiểu quen thuộc nhất, thế nhưng, độ cong kia, như có mấy phần bi thương, anh bảo: “Ừ, là anh đã nói chia tay.”

Đột nhiên anh hiểu một điều, cô gái trước mắt, không còn là cô gái anh nhung nhớ, cô gái trong kí ức của anh suốt hai năm qua nữa rồi.

Bởi vì, quả thật, cô đã thay lòng.

Không chờ cô trả lời, anh cười càng sâu, cũng nặng đầy sầu thương: “Nhưng em thậm chí, chưa bao giờ giữ lại.”

“Anh vẫn cho rằng, em sẽ luyến tiếc. Thế nhưng một ngày lại một ngày, cứ thế, em hong khô tình cảm của chúng ta rồi...” Nụ cười của anh nhạt dần, “Trước đây em từng nói bản thân không sợ trời không sợ đất, không sợ đau khổ chẳng nề bi thương. Thế nên, em cũng không sợ mất đi tình cảm đôi ta...”

“...”

“Anh hiểu hơn ai khác, nếu không phải anh bước trước, cả đời này em sẽ không đi về phía anh. Thế nhưng, anh không nghĩ rằng, dù cho anh bước tới gần em, một bước lại một bước, em vẫn không bước về phía anh. Thường Tiểu...” Trong màn mưa, thoạt nhìn khuôn mặt anh vẫn rất bình lặng, quá bình lặng.

Mưa tuôn không dứt, con đường dằng dặc, người trong kí ức vẫn ở trước mắt, khiến khuôn mặt anh trắng bệnh, môi mất dần sắc đỏ, anh hỏi: “Tại sao cuối cùng Tiểu Mỹ lại chọn Anh Tuấn?”

Cuối cùng nước mắt Thường Tiểu cũng rơi.

Theo nước mưa, tuôn ra không dứt.

Đúng là cô không thể tưởng tượng nổi kết quả này. Anh Hùng, lại không thể chờ được Mỹ Nhân... Thấy cô không đáp, anh từ từ bước tới, giọng nói dịu dàng, như gió xuân phảng phất, anh bảo: “Đi thôi.”

Một bước kia của Thường Tiểu, cũng không bước tiếp nữa.

Dư Phi khẽ cúi đầu nhìn xuống chân cô, màu vàng rực đến chói mắt, anh khẽ nhếch môi: “Có lẽ em đã quên thật rồi, đôi giày em vừa cởi xuống, là anh tặng.”

“Dư Phi...” Nước mắt Thường Tiểu không ngừng tuôn, chớp mũi đau xót, cực kì khó chịu, nhưng lại không dám khóc thành tiếng...

Mưa, bỗng ngưng dần.

Dư Phi thấy tóc: “Trước đây khi nhìn em viết truyện, thi thoảng bỗng có suy nghĩ không tốt, anh không ngờ, thì ra là một loại dự cảm. Thường Tiểu...” Anh khẽ ngẩng đầu, nhìn ra sau cây đại thụ, gió thổi lá rung xào xạc xào xạc, nụ cười như mây, mơ hồ mờ mịt: “Em không thích anh nữa à?”

Em từng thích anh chứ?

Thật là buồn cười, anh không dám hỏi ra miệng.

Thường Tiểu hít mũi, giọng nói nghẹn ngào: “Tiểu Mỹ,... Tiểu Mỹ...” Cô muốn giải thích gì đó, tiếc là toàn bộ ngôn ngữ đều nghẹn cứng trong cổ họng, không thể nặn ra một chữ.

Anh lắc đầu cười, đưa tay xoa mái đầu ướt đẫm của cô, trong mắt tràn ngập
cưng chiều: “Em xem em kìa, ướt mem cả rồi.”

Hai mắt Thường Tiểu đẫm nước, bỗng òa ra khóc nức nở. Ánh mắt Dư Phi
dịu dàng, kéo cô vào lòng, nhẹ giọng nói, “Trước đây anh từng nói phải
không? Anh nói anh và em, nếu không thành người yêu, cũng chẳng thể
làm bạn nữa...”

Anh vỗ nhẹ nhẹ vào lưng cô: “Bây giờ, anh có thể rút lại lời này được
không?”

Thường Tiểu đã khóc không thành tiếng.

Ngoại trừ cố gắng gạt đầu, cô không có sức nói gì hơn.

Dư Phi dịu dàng vỗ về cô, kéo hành lý, khe khẽ: “Đi cùng anh một đoạn
đi.”

Có lẽ... cũng là đoạn đường kỉ niệm cuối cùng của anh và em.

Thường Tiểu gắng chịu sự chua xót trong mắt, nhẹ nhàng gạt đầu.

Sóng vai bên anh đi trên đường, giống như nhiều năm trước.

Mưa vơi dần, gió cũng yếu đi, chỉ là kí ức trong màn mưa vẫn còn nguyên
vẹn như thuở ban đầu.

Thường Tiểu, nếu không có ai phản đối chúng ta thì tốt biết bao.

Thường Tiểu, nếu anh chưa nói lời chia tay thì tốt biết bao.

Thường Tiểu, nếu anh sớm quay về tìm em thì tốt biết bao.

Thường Tiểu, nếu em không thương người khác thì tốt biết bao.

Thường Tiểu, nếu anh không yêu em.

Thì tốt biết bao.

Nếu như, tất cả đều là hiện thực, em nói có tốt không.

[Nguyên]: Qua chương này, quả thật có thể thấy Thường Tiểu hoàn toàn dứt tình với Dư Phi, chẳng biết từ bao giờ trong đầu, trong trái tim chỉ mỗi một bóng hình của chàng trai hay cự cãi, nhưng cũng rất đỗi dịu dàng, chiều chuộng cô. Trong suốt một hành trình dài, phải nói, đây là chương khó edit nhất, cũng là chương mình thích nhất và vất vả nhất trong việc cố gắng sử dụng tất cả mọi vốn từ mình có để có thể chuyển ngữ chương kết này một cách tốt nhất :) Đường chẳng xa, chỉ còn một chương cuối cùng, nhưng nhân đây, mình xin cảm ơn mọi người đã luôn ủng hộ, cổ vũ, khích lệ, bình luận và chia sẻ trong từng chương truyện, để mình có động lực đi đến cuối thế này. Xin chân thành cảm ơn mọi người.

2. Luôn có một người, mãi chờ ở nơi cô không ngờ tới.

Thường Tiểu đi cùng Dư Phi rất xa rất lâu, mãi đến khi anh vỗ nhẹ lên vai cô, để cô về thay quần áo.

Cô đứng ngây tại chỗ, nhìn anh lên taxi, sau đó đoạn tuyệt quay bước.

Cứng ngắc quay về.

Về lại ký túc xá, Thiến Thiến và Dung Lan cứ hỏi om xòm loạn cả lên, cô cũng không trả lời, xoa mũi, phát hiện có dấu hiệu bị cảm, vội vàng chạy đi tắm rửa thay quần áo.

Mãi đến khi Thiến Thiến hỏi: “Thế Quý Hiếu Đồng đâu?” Cô mới như sự tỉnh từ trong mộng.

Nguy rồi!!!

Chân mang ủng vàng, vội vã chạy tới quán café ban nãy cùng ngồi với Quý Hiếu Đồng. Dù là thế, từ lúc cô rời đi thì đã là hai ba tiếng đồng hồ rồi.

Lúc rời đi, rõ ràng anh cũng bị ướt mưa, nghĩ đến đó, cô cảm thấy da đầu tê dại, cực kì lo lắng. Xong rồi, xong rồi, với tính cách của Quý Hiếu Đồng, nếu chờ cô ở đó thật... chẳng phải nhất định sẽ ăn sống nuốt tươi cô hay sao?

Không biết vì sao, về Quý Hiếu Đồng, cô rất nắm chắc, biết rằng anh nhất định sẽ chờ mình ở đó.

Nhưng đến khi cô chạy vào quán café kia, nhìn xung quanh ngang dọc, chẳng thấy bóng hình thân quen ấy đâu nữa.

Cũng không biết tại sao bỗng có cảm giác lo lắng và mất mát ập tới.. Vị café ở đầu lưỡi ban nãy đột nhiên đắng ngắt.

Nhưng, rõ ràng chuyện này cô không thể trách anh.

Hình như cô bị anh chiều hư mất rồi, cứ cảm thấy anh sẽ chờ mình ở đây. Nghĩ lại thì thấy mọi chuyện thật kì lạ, lúc mới quen rõ ràng cả hai đối đầu rất gay gắt cơ mà.

Quả không tìm được người, nhưng không biết sao Thường Tiểu vẫn chẳng muốn rời đi, cứ mù quáng tiếp tục đi loanh quanh trong quán, hi vọng sẽ nhìn thấy anh... ở một góc nào đó. Bây giờ ‘Anh’, chẳng hay tự lúc nào, được thay thế bằng ba chữ... Quý Hiếu Đồng.

Cô tức tối oán trách tính nhẫn nại của anh, mãi đến khi xác định đã tìm kiếm hết từng góc ngách trong quán café rồi mới ôm tâm trạng phức tạp từ từ bước ra ngoài.

Trước tiên... gọi điện thoại cho anh đã. Lúc nghĩ tới chuyện này, trong lòng Thường Tiểu bỗng thấy chột dạ, thế nhưng vừa đẩy cửa ra, bất ngờ nhìn thấy một người đang ngồi chồm hổm bên cửa kính, hai tay ôm đầu gối.

Cô nhìn kĩ một chút nữa để xác nhận, hà... đúng là Quý Hiếu Đồng.

Vừa rồi vì vội quá, cô không phát hiện...

Thường Tiểu thở phào nhẹ nhõm một hơi, trong lòng cảm thấy cực kì xúc động, lặng lẽ tới cạnh anh. Mái tóc vốn ướt nhẹp nay đã được gió thổi khô.

Cô cảm thấy rất xót xa, sau đó là cảm động, đong đầy cuộn cuộn trong lòng, phai nhạt tất cả sự thương cảm Dư Phi mang lại ban nãy.

Bình bịch, bình bịch.

Cô nghe thấy tiếng tim mình đập rất rõ.

Hình như Quý Hiếu Đồng đang nghĩ gì đó, buông thông đầu, bộ dạng đáng thương như muốn xin người nhận nuôi, hoàn toàn không để ý ánh mắt kì dị của bao người qua đường.

Thật sự rất đáng thương. Trong đầu Thường Tiểu chỉ xuất hiện mỗi ý nghĩ này thôi.

Ôi, ngồi đâu không ngồi, sao lại ngồi ở đây chứ.

Cô cũng không dám làm anh giật mình, bước chân thật khẽ, muốn tranh thủ anh đang thất thần thì lặng lẽ vòng ra sau.

Nhưng chỉ mới lén nhích một bước thì anh bất ngờ ngẩng đầu lên, không nói một lời, đôi mắt màu café thâm sâu, nhìn cô không chớp.

A, bị phát hiện rồi à?

Cứ nhìn anh như thế, khuôn mặt anh chuyển thành vẻ tủi thân, bặm môi mỏng, trong mắt tràn ngập sự lên án!

Á... Thường Tiểu nhớ tới ban nãy mình vừa thay quần áo, trong khi nhìn lại anh vẫn ướm nhẹ cả người... Cô thề rằng cả đời này mình chưa bao giờ thấy chột dạ như vậy!!

“Quý đại soái...” Cô yếu ớt gọi anh.

Bình thường mỗi khi anh giận cô thì cùng lắm chỉ hừ mũi, nhưng thoáng cái là xem như chẳng có việc gì.

Lần này anh chẳng hừ tiếng nào, chầm chậm vỗ vào hai đùi, sau đó chống gối rồi từ từ đứng dậy, vẻ mặt lạnh tanh không biểu tình.

Dám lâu như vậy! Dám để anh chờ lâu như vậy!

“Quý Hiếu Đồng...” Cô vội vàng đổi giọng lấy lòng, mong anh đại nhân đại lượng.

Hình như chân anh hơi tê, sau khi đứng dậy thì hơi tựa người vào cửa kính sau lưng một lúc rồi mới từ từ bước đi, hướng về phía cô.

Cô đứng yên không nhúc nhích. Nhưng khi anh bước được vài bước về phía cô thì lại ngoặt đi, rẽ sang hướng khác.

Thường Tiểu vội đuổi theo, vòng qua trái không được, qua phải cũng chẳng thành. Người ta hoàn toàn không thèm để ý tới cô.

“Quý Hiếu Đồng...”

“Quý Hiếu Đồng...”

“Quý Hiếu Đồng... Em sai rồi mà.”

“Quý Hiếu Đồng!”

Nhưng cứ như Quý Hiếu Đồng đã quyết tâm, giữa hai lông mày cũng chẳng nhúc nhích một li.

Lạnh lùng đến mức Thường Tiểu hoảng hốt, kéo áo để mong anh ngoái đầu lại, kết quả lại hoàn toàn chẳng được như ý.

Cô chẳng quan tâm gì nữa, từ đằng sau, bất ngờ đá nhẹ anh một cái!

Lần này thì cũng được như mong muốn mà khiến Quý Hiếu Đồng có phản ứng lại, khuôn mặt vốn không biểu cảm nay tức tối đến đỏ mặt tía tai. Thường Tiểu nhắm chặt hai mắt, nhân cơ hội nhoài đầu tới, la lớn: “Anh đánh em đi! Anh đánh chết em cũng chịu!”

Quý Hiếu Đồng vừa tức vừa , nhất thời mất hết khả năng ngôn ngữ, oán hận mà nói lời trái với lòng: “Cút đi!”

“Ồ?” Thường Tiểu đơ mặt ra, ra vẻ tủi thân vuốt đuôi anh: “Vậy là không nên đâu!”

“Cút!”

Thấy anh cuối cùng cũng nổi cơn lôi đình, Thường Tiểu ngược lại thở dài nhẹ nhõm, dù sao thì vẫn hơn là không để ý tới cô nữa.

Vì thế cô cầm lấy tay anh, có vẻ hơi vô lại mà định nhắm tới đánh vào người mình: “Anh đánh em đi! Đánh xong thì tha lỗi cho em đi mà!”

Quý Hiếu Đồng đứng mệt nên mới ngồi, nay cả người uể oải mãi thôi, chỉ đành nắm tay giăng lại, tránh gây tổn thương gì tới cô thật, thấy cô cứ lôi kéo, quát, “Bỏ ra! Tôi không biết cô!”

Sau đó hất tay cô ra, bước nhanh về trước, cứ như thật sự muốn cách xa cô vậy.

Thường Tiểu trầm mặc, dừng ngay mọi động tác, có vẻ bất lực nhìn bóng lưng anh... Quả thật như Dư Phi vừa mới nói, cô đúng là chưa từng chủ động... Thế nên dễ dàng gì đó, thật quá khó khăn, cô hoàn toàn không biết phải làm sao.

Hay là như mọi người thường nói, để người đang tức giận có thời gian,... để bọn họ được yên tĩnh một chút? Cô hơi do dự, phụ nữ mà cứ bám riết sẽ khiến đàn ông thấy phản cảm còn gì.

Quý Hiếu Đồng không thấy cô đuổi theo, quay người nhìn lại.

Thường Tiểu cúi đầu lúng túng nói: “Vậy em...” đi trước?

Không chờ cô nói hết hai chữ cuối cùng, như thế đã nhìn thấy suy nghĩ của cô, Quý Hiếu Đồng cúi tiết quát lớn: “Em dám!” Anh đợi cô ba giờ lận! Thế mà cô chỉ dỗ anh ba phút!

Ồ? Thường Tiểu ngoan ngoãn ngậm miệng, vô tội nhìn anh.

“Em không biết đâu, ông đây cứ tưởng em sẽ không trở lại! Chạy theo người ta!” Anh vừa tủi thân vừa quát tướng: “Em là heo à! Sao giờ còn đứng xa vậy hả?”

Thường Tiểu giác ngộ, vội vàng chạy tới, cười lấy lòng. Đến nơi, ôm cánh tay anh, nũng nịu thủ thỉ: “Quý Hiếu Đồng—”

“Hừ!” Anh hừ một tiếng, quay mặt đi.

Thường Tiểu ngẫm nghĩ: “Lúc anh tức giận cũng cực kì đẹp trai!” Đẹp trai y chang củ tỏi bảnh nhất thế giới ấy!

“Hừ!”

“Ăn cơm cũng đẹp trai, lúc chuẩn bị chương trình cũng đẹp trai, mà lúc vui thì càng đẹp trai hơn nữa!”

“Thế nên...” Thường Tiểu lén thăm dò vẻ mặt anh: “Cười cái đi nào?”

“Hừ!”

Đậu mè, Thường Tiểu bất kể!

Kéo áo, tiếp tục dán vào người Quý Hiếu Đồng: “Quý Hiếu Đồng à—”

Anh hung dữ gõ vào đầu cô một cái, sau đó bất ngờ ôm cô vào lòng: “Tên kia đâu?”

“Đi rồi.”

“Về Mỹ?”

“Vâng... Có lẽ thế...”

“Sau này chuyện lớn chuyện nhỏ em đều phải nghe lời anh, biết chưa!”

“Ừm...” Có nên nói cho anh biết Dư Phi bảo vẫn muốn làm bạn với cô hay không?

“Đi càng xa càng tốt!”

“Ừm...” Không nên nói thì tốt hơn.

“Hừ, anh vẫn còn chưa hết giận đâu.”

“O?”

“Tuần sau em gọi cơm.”

“O?” Chỉ một tuần thôi à...

“Hắt xì!”

“Á... Quý Hiếu Đồng, anh bị cảm rồi!”

“Heo! Em có thấy tên gốc nào lại bị cảm vào mùa hè không hả... Hắt xì!”

Bốn năm đại học, nói dài cũng không dài, nói ngắn thì, cũng chỉ là một chuyện trong nháy mắt.

Thời đại học, Thiến Thiến và Dung Lan không làm gì đặc biệt, nhưng bản lĩnh xã giao cũng chẳng tầm thường, hai người ngang ngửa nhau. Sau khi tốt nghiệp, người vào văn phòng môi giới hôn nhân, người làm xã giao, chuyên đảm nhận tổ chức lễ tiệc.

Còn Thường Tiểu cuối cùng lại vào công ty chi nhánh của Trần Thần ngay tại thành phố, vẫn bắt đầu từ vị trí dưới cùng, sau khi hết kì thực tập thì lương tăng không ít, về sau, đại khái cũng là... Phu nhân cổ đông tương lai.

Mặc dù thế, Thiến Thiến vẫn đưa cho Thường Tiểu thẻ vàng VIP của văn phòng môi giới hôn nhân, bảo lúc nào đó ở nơi nào đó muốn có đàn ông thì sẽ được đáp ứng ngay.

Thật ra thì cô bị trói chặt ngay gốc cây mất rồi.

Thế nhưng thi thoảng Thường Tiểu cũng nói dối Quý Hiếu Đồng để đi xem mắt một chút, gặp gỡ nhiều loại đàn ông khác nhau, tăng tư liệu sáng tác.

Mà tiện thể nói luôn, nay thì mỗi lần gặp nhau, Thường Tiểu không cần đi thẳng vào vấn đề để chứng tỏ lập trường giai cấp, nói mấy câu như ‘Tôi là phụ nữ hàng thật giá thật’ nữa.

Cách xem mắt của Thường Tiểu cũng rất đặc biệt, đưa một bản liệt kê mình đã tự làm ra trước, “Còn trình độ học vấn hay lý lịch trích ngang gì đó, cứ viết hết xuống đi.” Sau đó lấy đọc, đọc xong thì lại hỏi đối phương, “Vậy anh biết cái gì?”

Sau đó cười.

Thường thì khiến đối phương bị giết trong nháy mắt.

Có lần Thiến Thiến không nhịn được, xông ra từ sau bồn hoa, hung dữ đánh vào ót Thường Tiểu, quát: “Cm cậu đẹp cái nụ cười khiêu khích đó ngay cho mình! Cậu đả tội với toàn bộ hội viên của tớ rồi.”

Thường Tiểu đẹp thì đẹp, đẹp xong cũng quên luôn.

Thật ra Thường Tiểu rất rõ lập trường bản thân... Nếu từ góc độ chuyên nghiệp thì cô chính là một kẻ lừa đảo.

Thường Tiểu vẫn thích viết tiểu thuyết như cũ, chỉnh sửa những bản thảo lộn xộn của mình lại một chút, sau khi thêm thắt bỏ bớt thì đăng lên mạng lần nữa, không ngờ lại được khá nhiều lượt xem.

Vì thế cô tỏ ra rất tự hào.

Lại một mùa hè nữa trôi qua, Quý Hiếu Đồng giữ lời, mang một trăm xe hơi tới đón dâu, một hàng dài đặc xuyên qua phố lớn ngõ nhỏ trong thành phố, rêu rao rước cô lên xe.

Hôm đó Quý Hiếu Đồng cười tươi thật tươi, như đóa du đồng màu tím đương rộ bông.

Một đóa, lại một đóa, thơm nước mũi.

LỜI CUỐI SÁCH

1.

Tôi nghĩ, điều đáng sợ nhất trong tình yêu chính là cứ luôn tự hỏi bản thân – *Sao anh ấy lại yêu mình?*

Nếu ngay cả bản thân mà cũng không tìm thấy lý do ‘sao anh ấy yêu mình’ thì cán cân rồi sẽ bị lệch về trạng thái tiêu cực thôi.

Tôi rất tiếc, Thường Tiểu và Dư Phi, trên con đường đi, không đủ thời gian để xác định tình cảm hai bên.

Không phải không yêu, mà là không biết yêu thế nào.

Dư Phi là người quá nội tâm, với chuyện gì, việc gì cũng cố gắng để theo đúng kế hoạch. Có lẽ ngay từ đầu, lời anh nói sẽ khiến Thường Tiểu có những phản ứng gì, tất cả đều nằm trong một dự tính nào đó.

Chỉ là Dư Phi không ngờ, một người thoát nhìn rất kiên cường, cởi mở, tình tình tùy tiện, thật ra lại không tự tin với chiều cao của mình như thế. Hơn nữa sau đó lại bị sự phản đối bất ngờ của mẹ mình, lại không quan tâm đến sự không tự tin của Thường Tiểu, dẫn đến anh vì kiêu ngạo mà lại có một quyết định sai lầm... Anh đừng bước, chờ cô chủ động tới gần.

Cũng vì quyết định như thế, kết quả hai người đã bỏ lỡ nhau.

Tình yêu là vậy, chỉ là bỏ lỡ nhau, không có gì là đúng, là sai cả.

2.

Từ đầu đến cuối tôi cứ cảm thấy Quý Hiếu Đồng xứng đáng có Thường Tiểu. Thật ra trong lúc sáng tác hay bị kích động, thế nên thường khi viết về chuyện một người yêu một người, cũng như mọi người khác, tôi dễ bị lung lay... Tôi từng có suy nghĩ ‘Để Thường Tiểu cho Dư Phi đi’, nhưng cuối cùng vẫn tiếp tục kiên trì.

Tiểu Đồng người ta đáng yêu như thế, vừa đẹp trai, con nhà có điều kiện mà còn si tình, kiên nhẫn nữa chứ.

Tôi tin rằng đến bây giờ vẫn có người bất mãn, lên tiếng phản đối, *chúng tôi muốn Dư Phi*. Sau đó lại lôi lý luận muôn đời ‘Nam chính để nữ chính yêu, nam phụ để mọi người yêu’ để dần xé trái tim bé nhỏ của tôi, nhưng... không thể phủ nhận rằng ở một góc độ nào đó, Quý Hiếu Đồng và Thường Tiểu đúng là một đôi trời sinh. Đều là hai sinh vật đơn bào trong tình yêu, đều không câu nệ tiểu tiết, đều là hai kẻ bốc đồng nóng tính dễ đụng chạm, và quan trọng nhất, hai người bọn họ đã học cách thẳng thắn với đối phương.

Nếu mà cứ muốn trách, thôi thì cứ cho rằng tôi đã thiên vị vậy.

3.

Viết mấy lời ở trên xong, đột nhiên tôi thấy mình hơi cảm tính. Dù thế nào, tôi vẫn muốn nói với các bạn rằng, tôi thật sự thích việc hưởng thụ cảm giác vui vẻ khi sáng tác này, sau đó, cũng cực kì mong rằng mình đã mang lại niềm vui tới cho mọi người.

Sau đây, tôi muốn cảm ơn bộ phận biên tập của quyển sách này, dưới sự nỗ lực của bọn họ, cuối cùng ‘Du Đồng Nở Hoa’ cũng được ra mắt. Trước đây tôi cứ cảm thấy bấp bênh, lúc thì cực kì lo lắng, khi lại phấn khởi, cuối cùng cũng có thể thở dài một hơi rồi. Nghĩ lại thì nhiều khi tôi toàn nói nhảm, quần lấy biên tập viên hỏi lung tung, nhưng chị ấy lại cực kì kiên nhẫn, đi cùng với tôi, đề xuất những chuyện liên quan đến sáng tác, cổ vũ, thúc giục tôi, còn phải chịu đựng mỗi khi tôi bị não tàn nữa.

Đương nhiên còn có nhóm chủ biên, mỗi lần thấy Nhược Nhược Lê cười, Yên La đại nhân thích thú, Tiểu Sư đập bàn thì trong lòng tôi lại cảm thấy rất tự tin, sục sôi một cách dị thường, đi đường như có gió thổi vù vù! Yêu mọi người lắm!

Tiếp theo, tôi cực kì chân thành cảm ơn các bạn, những người đang đọc đến đoạn văn này, vì có sự ủng hộ của các bạn mới giúp tôi có lại được sự rung động nguyên thủy nhất trong sáng tác, có động lực để hoàn thành tác phẩm, và cũng nhờ có sự ủng hộ của các bạn, tôi mới có thể hoàn thành câu chuyện này.

À, còn có bố mẹ của tôi nữa, họ đã phải vất vả nhiều, trừ những trường hợp thi thoảng thấy tôi ngồi cười như dờ trước màn hình vi tính, chịu đựng khi tôi lên cơn trong lúc sáng tác, mà còn phải lo lắng sợ tôi thức đêm hại sức khỏe. Sau này con sẽ chăm sóc bản thân tốt hơn.

4.

Cuối cùng, xin hãy tin chắc rằng, sau lưng mỗi một cô gái ‘*thường* nở nụ cười’, đều có một đóa ‘*du đồng*’ đang rục rĩ nở rộ.

HOÀN

[Nguyên] - 05.08.14 - 27.04.14 | 118575 words.